

AXEL.

AF **Författaren till Cousinerna.**

Men jag tänker, hvad jag fordom tänkt. **Geijer.** ------------ FÖRSTA [TILL TREDJE] DELEN. ------------ **STOCKHOLM,** *hos Zacharias Haeggström,* **1836.**

Förord till den elektroniska utgåvan

Verket, som utkom anonymt i tre individuellt paginerade delar, tillhör Harvard Library och har scannats i mars 2008 av Google Books. Boken anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i november 2014 av Bert H.

Cap. 1

Öppna dörr och fenster!

Ögonen till venster!

Gevär för fot!

Aj. I skorsten brinner sot!

Bellman.

Decembervindarne, 1834, rasade värre än någonsin och hördes hemskare än någonstädes på det gamla, ödsliga, remnande, nästan tomma, Ulfsborg. Det hven, det pep, det smattrade, det dånade. Gamla dörrar smällde upp och igen. Gamla jernluckor gnisslade på sina rostiga gångjern. De gamla jernflaggorna på tornen foro rundtomkring, ån åt den ena, än åt den andra sidan, med ett ohyggligt, skärande läte, - och öfver allt detta tjöt stormen, ån i låga, än i höga, förfärligt ängsliga toner.

- Det var en ryslig storm! Gud bevara elden! — sade Tante Lisbeth, snoppande ljusen, knep hårdare än vanligt till ljussaxen och lade ifrån sig handduken, som hon fållade på. Nu kom en storm-il, värre än alla de förra, så att man hörde några gamla glasrutor öfvergifvasina murkna ramar och ramla ned med otäckt buller och krasande.

— Nej! — sade Tanten — Nu går detta ej an längre.

— Ja, hvad vill Tanten göra? — frågade Rosina, på en gång rädd och full af skratt.

— Hvad jag vill göra! Hvad jag vill göra! — Jag vill ringa på husfolket! — sade den goda Tanten med stigande

affect *(pling, pling)* — Jag vill, att de skola se efter brandredskapen *(pling, pling)*. Vi måste äfven se till alla pipor *(pling, pling)*. Kom bara ihog det gamla Gräfsnäs *] *(pling)*, som brann upp af soteld! *(pling.)* — Kom bara ihog det! *(pling, pling, pling, plingeli pling, plin geli pling.)*

-Ja, nådig Fröken kan ringa tills i morgon så dags, de höra det icke ändå i denna stormen. — sade Dora och lagade sig till att taga ihop

*) Gräfsnäs är ett gammalt herresäte i Vestergotland, som fordom tillhörde Lejonhfvudska slägten. Dess gamla gråstensbyggnad har troligen stått sedan medlet af katholska tiden, undergått många öden, renovationer, förbättringar och försämringar, samt afbrann slutligen genom soteld om våren 1834, således samma år, som våra händelser tima, hvarföre Tanten hade olyckshändelsen i så färskt minne likasom dess orsak, nämligen spruckna skorstenspipor.hälen på sin strumpa och makade sig derförelitet fram till bordet och ljuset. - Himmelens Gud! — Akta sin mössa för ljuset, Jungfru Dora! — ropade Tanten, som nu var vorden alldeles eld-förskräckt, så att hon trodde, att elden kunde hoppa en aln, ty så långt var Doras möss-krus ifrån de samtagna talgljusen, af hvilka troligen sju gingo commodement på marken.

- Har ingen fara. — sade Dora lugnt och räknade på sina maskor: — en, två, tre, fyra etc.

- Hvar är min gröna ullshawl? Har någon sett mina vantar? Vill inte Jungfru Dora tända min lykta? — Fast! — Jag springer utan alltihop! — ropade Tanten, litet grå, öfver att Dora och Rosina icke delade hennes eld-förskräckelse.

- Om Fröken nödvändigt vill hafva bud ned till folket, så skall jag väl gå. — sade Dora och gjorde sig färdig i sagta mak.

- Tack, tack! Ja, hjertans gerna! Det vill jag visst, det vill jag visserligen, välsignade Jungfru Dora! — svarade Tanten — Då skall jag under tiden taga *alla* nycklar, ty vi skola besigtiga *alla* pipor, uppe på *alla* vindar, i hela detta gamla rucklet. Jag har det gamla Gräfsnäs i minnet! Hu, Gräfsnäs! — i minnet.

Imellertid gick Dora, sedan Tanten uppmanat henne att bedja *allt* tjenstefoiket genast kommama upp. Under tiden uppgjorde Tanten en plan, dels i sitt hufvud, dels i mun, for att Rosina äfven skulle få del deraf, och afven väl till henne utdelades nu förhållnings-ordres:

- Nu skall du stå — nej, nej, du skall gå — fast, dit går jag sjelf, — nej, du skall taga — fast, det är bättre att Dora gör det. Nej, hör hiw Om du nu vill taga Cajsa-Lisa, Sven, och pojken, och köksan, och sjelf går före, - eller efter, med ljuset. Fast! — det ar bättre, om du tar Beata och gamla Anna, ty jag vill ha Sven sjelf, och lille Olle - -

Så hår höll Tanten på, när Dora kom med hela husets personal, hvilka alla voro högst förundrade och nyfikna på, hvad man kunde uträtta mot stormen, ty Dora hade icke funnit för godt att säga annat, än: ”Fröken befallde dem komma upp för stormens skull”.

- Min välsignade Sven! —sade nu Tanten — Hur är det med brandredskapen? Hvad gör inspectorn? Gå och be honom och bokhållaren skynda sig hit upp! Vi måste se till *alla* pipor i hela huset, om de äro hela eller icke. Vi skola komma ihog det gamla Gräfsnäs.

- Brandredskapen! — Ja, det vet Gud i himmelen, hvar den *är* en gång; det vet inte jag! — svarade Sven — Och med piporna har det välingen fara, mer än de få, som eldas, och dem sågo vi om helt nyss.

Nu stod Tanten med halföppen mun. Dora hade redan i godt mak satt sig till sin strumpa, Rosina qväfde ett hjertligt skratt, och pigorna sågo på hvarandra, knipande på munnen, och började i sagta mak retirera hvar till sitt göromål; men just under detta hörs ett rysligt skällande på alla hundarna, ty nu var ingenting mer sig likt på den gamla borgen. Der Hektor fordom knappt fick andas, der voro nu flera koppel med jagthundar, och inspectorn hade sin hund, och bokhållaren sin, och sjelfva Tanten hade en liten Zemire. Denna flög nu äfven upp ifrån sin dyna, ehuru hon förut icke brytt sig om hvarken stormen, eller allt oväsende i och för den. Skällandet ökar sig allt

jemnt, och snart höres — O under öfver alla under! — en vagn, som hastigt rullar in på den gamla borggården. Sådant hände nu så sällan, att alla intogos af en viss hemsk fasa, till hvilket man redan af stormen och Tantens eld-alarm var temligen stämd. Tjänstefolket skyndade hufvudstupa ned. Tanten ropade efter dem, att *en* skulle *genast* komma tillbaka och säga henne, hvad det var, som körde. Hon hade gerna, sprungit ned sjelf; men mössan var aflyft för det stora, uppbrottets skull, och dessutom skulle litet anordningar gö-ras for den främmande, ”ty andra körde icke så sent in på borggården”. Mössan hyssades på, huru det föll sig. En mängd klutar, som legat på ett bord, knöts nu in i en af de nyfållade handdukarna; alla de ofållade dito kastades i Tantens sparlakanssäng, och omhänget drogs igen. Rosina tillsades att ställa i ordning pallar, stolar och bord, af hvilka nästan intet enda var tomt eller stod på sin plats, och Dora uppmanades att sätta upp nya ljus och linda *väl* med papper om dem. Tanten sjelf sprang bara fram och åter och släppte stora runda trådnystan på golfvet, hvilka hon sedan tog upp, och nystade upp för att åter tappa dem. När allt detta var nästan färdigt, under Zemire's ideliga skällande, då kom Cajsa Lisa upp med andan i halsen och sade: ”att Herrskapet kunde aldrig gissa, och ingen menniska kunde ana — och — och” — men hon hann icke längre. - Det är unga Baron Axel, som ändtligen kommer! - sade gamla Dora och kastade hastigt strumpa och glasögon ifrån sig — Det är han, det känner jag på mig! — och, utan att afvakta Cajsa-Lisas bejakande, tog hon det ena ljuset och sprang ned, så fort hon orkade.

Men se, Tanten! Hon sprang fortare än hon orkade och tog i förbifarten det andra ljuset, och med dem sprang Cajsa-Lisa, som orkade springahur fort som helst, och allt detta gjorde, att Rosina stannade ensam, försagd och ängslig, qvar i kol mörker. — Skulle man icke nu titta in litet i den arma flickans, sig hastigt korsande, tankar, under denna långa, pinsamma, mörka stund?

- När Axel reste ut för några år sedan, — tänkte hon — då var jag ännu en rik, glad, munter och lycklig flicka. Nu ha Emilie’s och hennes mans dårskaper förstört allt hvad de egde, och hela mitt arf äfven. Nu har jag *intet*! Nu beror hela min existens på gamla Tante Lisbeth’s godhet, som skrivit till Axel och frågat, om jag *får* vara hår, tills han återkommer. Men hvart skall jag nu taga vägen? Nu *kan* och *vill* jag icke stanna här. Ack, min Gud! hvilken ledsam figur jag gör i denna ängsliga afton!

Så långt hade hon hunnit i sina ledsamma betraktelser, när hon hörde de kommande nalkas Tantens rum, de enda, som eldades nu förtiden, utom Rosinas lilla rum i ett af de närmaste tornen. Dörren öppnades, lille Olle *) kom först med båda ljusen, derefter Tanten, och så Axel, som höll gamla Dora troget i handen. Tanten hade redan gråtit 75 tårar, nu bara skrek och berättade hon. Dora grät ännu tyst, med tusen blandade känslor och minnen. Axel var stum,

-Rosina ...arfvet, med fideicommiss-inventarierblickade rakt framför sig och studsade till, när de inkommit i rummet, och en lång, smärt, ung flicka blygt och förläget neg för honom.

- Jag tror, du känner inte igen Rosina L.! - sade Tanten. —

Och detta var händelsen, och var icke så underligt: när Axel sist såg Rosina på ett visst bröllopp, som han väl aldrig kunde glömma, då var det en liten femtonårig, rundlagd, yr och förflugen, fast rätt täck flicka, som kallades Rosina L. Nu stod der en lång välvext, tjugoårig flicka, med ett bildskönt, ovalt, nästan allvarligt anlete och nedslagna, tårfulla blickar.

- Nej, i sanning! — svarade Axel, och i dessa, nästan de första ord han yttrat, låg likasom en angenäm överraskning i sjelfva tonen. Han gick fram till den försagda flickan och tackade henne, - "som med sin närvaro förljufvat vår stackars gamla goda Tantes ensliga och enformiga dagar.”

- Ja, stackars barn! - - började Tanten; men, som Axel genast fattade, hvad gumman ämnade tillägga, gjorde han, hvad man alltid, mot sin villja, mot alla belefvenhetens och höflighetens lagar, nödgades göra. Han föll nämligen den goda. ... i tal bröt tvärt af ämnet och kastade ... ett annat - Nå, men hur är det med Tantgode Axel beställsamt — Den har ju varit svår ibland?

- Ja, för svår; - svarade den förnöjda gumman - men nu är den bättre. - Och nu berättade hon för den artiga (ja

mycket artigare och tålmodigare än förr) unga Axel sin långa, långa gikt-historia, med alla dess variationer både hvad krämpor och huskurer och sympathier och har-ull och hund-ull beträffade.

Under tiden sysslade Rosina med theét, och Dora hade på eget bevåg gjort en och annan liten anordning i köket; för att ett par av Axels favorit-rätter skulle vankas vid souper'en.

Dora slapp nu aldrig ifrån gumman Lisbeth, som otroligt åldrats, på de fyra åren vi icke råkat henne. Som den omtalade gikten, oaktadt både både har-ull och hundull, ofta verkligen hållit den stackare gumman vid sängen, hade Doras biträde vid det stora hushållet ofta varit, oumbärligt. Och detta undandrog hon sig aldrig, af verklig kärlek till Axel och omsorg för hans bästa, ehuru hon ofta plågades som en mask hos den goda, tanklösa Tanten; dock mycket mindre nu i senare tider, sedan den unga, älskvärda Rosina äfven var en fånge i den gamla borgen. Och för Rosina var Dora en skatt, af otroligt värde: Sörjde Rosina öfver alla sina ramlade förhoppningar i lifvet, så tröstade Dora henne med kraftiga,kärnfulla ord. Leddes den arma flickan, som förut varit van vid ungdomliga nöjen, sus och dus, då muntrade Dora henne med tusende berättelser ur sitt långa liv i Löwensternska huset, berättelser om Amalia, om Axel, och om många andra i slägten, hvaraf dock de tvänne nämnda hade ett värde framför alla andra, både för Dora och hennes åhörarinna. Dora hade i sin magt alla en god sago berättares tillgångar och förtjänster: hon hade ett rent, lagom pryddt språk; hon stapplade aldrig; hon hade ett härligt minne; hon nyttjade aldrig flera ord än som behöfdes; hon brukade sanna, träffande liknelser ur den enkla naturen; och framför allt låg sannfärdigheten, och vissheten, att hon sjelf rätt uppfattat saken, så tydlig för den åhörande, att man skulle varit färdig gå en *ed* på allt hvad Dora förtäljde. Var Rosina någon gång uppledsen vid Tante Lisbeths upptåg eller små-gnatande, då visade Dora henne bara med ett par ord, huru litet det var att bry sig om, när man ändå i det hela stod så högtöfver den stackars välmenande och beskedliga gumman; och, behöfde Rosina ibland någon liten hjelp, så lagade alltid Dora, att Tanten på ett godt och icke för mycket förödmjukande sätt skaffade henne det. Med ett ord, Dora var sällan hemma i sin lilla fristad, utan, än för Tantens, än för Axels, än för Rosinas skull, få det gamla käraUlfsborg, der nu dock intet, mer än de gamla remnande murarne, talade till Dora om fordna glada, trevliga och roliga dagar. Men nu var hennes afgud hemkommen! - och gumman kände sig hela tjugo åren yngre och lättare.

Aftonen framflöt imellertid, och, då man skulle gå till bordet, kände Axel en besynnerlig vemodig känsla, öfver att så här qvarstå, ensam och allena af en hel hjelteslägt och på en gång vara egare af all dess rikedom, alla dess ärofulla minnen, allt, allt hvaröfver denna gamla ätt högmodats och varit så stolt i många sekler tillbaks. Att han kände Löwensternska blodet mägtigt rulla i sina ådror det skola vi aldrig förneka; men, att det var till en stor del utspäddt med den nya tidens, den nya andans renande vatten, det var lika påtagligt, och det bevisade hans första fråga, när han kom till det lilla, endast för tre personer dukade bordet.

- Hvar är min gamla Dora? - frågade han — Jag ser ingen couvert for henne.

Tanten såg högst förundrad ut; men hon kom genast ihåg, att nu var Axel borgherre, lät i största hast framlägga couvert åt Dora och fogade anstalt, att bud efter henne genast avsändes. Dora gjorde väl ett par små inkast och invändningar, men icke rätt många, och ifrån denna stunden inberäknade både tjenstefolket och Tantenhenne i den allmänna benämningen av ”Herrskapet"; hvilket förut varit en outredd sak, som stod och vägde.

Axel åt för första gången egen mat under eget tak. Med hans sjelfständiga och friborna sinne, må ingen förtycka honom, att det väckte en viss tillfredsställelse hos den unga mannen, som kämpat mot så många, för honom så högst vidriga svårigheter och harmfulla motgångar i lifvet. - Men, ack! — så kom en tanke på *henne*, som slumrade den eviga sömnen, och hvars död ensamt banat honom vägen till detta oberoende, - och då — föll en tår i vinglaset, och han förmådde knappt, på tillbörligt satt, besvara den hjertliga välkomst-skålen, som Tanten, Dora och Rosina helsade honom med.

Sedan man ätit, kom en stor frågaa: Hvar skulle Axel bo? De rum, som, enligt Axels skriftliga anordningar, dertill voro iordningställda (Amalia fordna rum), de voro ännu, oaktadt två brasor i hvar kakelugn, så kalla, så fuktiga, att han icke utan stor fara för sin helsa kunde ligga der denna första natten. Detta insåg både Tanten och

Dora, och slutligen äfven Axel. Tanten ville flytta ut; flytta hit, flytta dit; men Dora uppfann ett förträffligt råd "Fröken Rosina ligger i Fröken Lisbeth förmak, och unga Baron i Fröken "Rosinas rum.”Sagdt och gjordt! Rosina rodnade, Axel sade intet, utan gummorna, Cajsa-Lisa, Beata och lille Olle stökade om alltsammans, och, som Axel var trött efter en ganska forcerad resa, tog han snart god natt och gick till hvila.

- Hvad är detta för ett litet rum? - sade Axel, när Tanten förde honom till hans lilla sofkammare — Här tror jag mig åldrig varit förr!

- Det kan väl hända, - sade Tanten - här var bara skräp i fordna dagar; men, emedan det låg så nära det rum jag nu bebor, ville Rosina så gerna hafva denna lilla tornkammare, som hon så väl uppsnyggat.

Axel tog god natt.

Axel hade en besynnerlig känsla. Han såg sig om. Det var någonting så underbart i detta lilla rum, som han icke på något sätt kunde förklara.

Det måste aldrig funnits här förr - sade han till sig sjelf och skrattade nästan åt sin qvicka reflexion. - Väggarne tycktes vara beklädda med moderna tapeter; men, såg man noga derpå, så befanns hvar enda blomma olik den andra, således tydligt målade för hand och ingalunda tryckta. Betraktade man noga bouqueterna, så stodo de likasom i rader, och mer af slump än gissningar ...åga fött det Axel in att af blommans förstå tnnbokstaf leta sig väg till denna blomster-chiffre. Här läste han nu Amalias namn, här den goda Berthas, här den unga, lifliga Albert H—s, här den långa, raka Pommerska Cousinens, — och här! — sitt eget. Han förflyttades af dessa minnen alldeles åter till fordna tider och kunde på en lång stund icke fortsätta synandet af det lilla rummet. Gardiner och andra prydnader voro enkla, men smakfulla. I en djup alcove stod den lilla sängen, och snöhvita musslinsmoln sväfvade deromkring. Några goda böcker, dels Svenska, dels på de andra trenne vanliga lefvande språken, väl icke af nyaste fabrik, men af god dito och af godt val, stodo ordentligt uppstädade på en liten portativ bokhylla af mahagony, som hängde mellan rosenfärgade sidenband. Några af dessa böcker voro tagna i husets bibliothek, i andra nyare stod väl uppstädadt Albert H—s namn! — Axel rynkade litet ögonbrynen. En guitarre hängde på sitt gröna band bredvid bokhyllan. Skrifdon, putsadt och ordentligt, som det skall vara hos ett fruntimmer, stod väl uppstädadt på ett bord i den djupa fönstersmygen, och någonting, man visste icke hvad, bevittnade, att det ofta begagnades och icke stod blott för ziratens skull. Axel kände en oemotatåndlig, jo nästan oridderlig nyfikenhet. Han såg, han forskade, han letade; men bordets lådor voro alla låsta, och icke en enda skrifven rad syntes, mer än några små anteckningar, på obe-liga utgifter, med en vacker, modern, ung handskrift. När Axel vände öm papperen, märkte han dock, att man på ett dylikt profvat en penna, och att, bland några namn, slumpvis skrifna, stod dock trenne gånger ”Albert!” — Axel rynkade ögonbrynen och gick till sängs, sedan han kastat en flygtig blick på Rosinas lilla toilettebord, der allt var ytterst ordentligt, men äfven antydde, hur liten konst hon använde för att ändå vara ganska vacker och behaglig. Utom en flaska rent eau de Cologne, fanns inga välluktande essencer, inga löslockar, inga pomadeburkar, inga bronze-beslag, inga af jern en gång, inga onödiga bandstumpar och rosetter, med ett ord ingenting, som stötte den nogräknade och nu, mer än någonsin, finsmakade Axel.

Han lade sig, han släckte ljuset.

- Besynnerligt! — *tänkte* han (ty det gjorde han nu ändå mer än förr) — Besynnerligt! Jag lefde ett helt långt lif i blindhet, *rusade* fram på livets bana, sprang stundom förbi både dygd och hederskänsla, utan att låta dem hejda mitt lopp, var ömsom söndersliten af ånger, blygsel och den oemotståndliga dragningen att å nyo kasta mig in i passionernas hvirfvel, föraktade menniskorna, emedan jag föraktade mig sjelf, och fann mig ändå alltid rätt så god som de, gaf mig obetydlig tid att någonsin tänka på en Gud i höjden, såg, hurusel verlden var, och följde dock sjelfmant och gerna med dess ström, i huru många ovärdiga krokar den ock slingrade sig. Vänskapen, men ändå icke den aldra ädlaste, var den enda rena känsla, som ännu fanns qvar, och ärelystnaden det enda af mina omåttliga begär, för hvilket jag icke skämdes, vid mina få sansade ögonblick. Så ungefär såg det ut inom mig, när en ängel och hennes död försonade mig med verlden, med mig sjelf och med min Gud. När man ser dygd och

tror derpå, då börjar man åter älska menniskorna. Jag blef mildt och ljuft stämd. Sjelfva min sorg, öfver att Amalia icke mer vandrade på jorden, var en mindre bitter, mindre sönderslitande känsla, än att hon lefde och dock för evigt var förlorad för mig, än att hon tillhörde en varelse, henne så outsägligen underlägsen och ovärdig. Amalia ville dö - och hon fick det, och jag älskade henne nog högt att tacka Gud, som bönhörde henne. Hon ville gifva mig allt hvad hon i verlden egde, utom sin dygd, sitt rena samvete. — Nå väl! Jag mottog med smärtfull tacksamhet hennes gåfva, och, när hon ändå var borta, så kände jag mig mindre olycklig af att inträda i mina naturliga rättigheter och efterträda Amalia i egandet af vår gamla slägts stamgods och rikedomar, än om dessa gått till ett barn, der väl Amalia var moder, men der — hu! jag ryser ännu att tänka derpå! Blottablotta tanken på denna ljumma half-varelse, denna Mühlendorf, är som den känsla man erfar, när man tar på en groda eller annan amphibie. Nej, nej, Gud vare tack, att det icke lefver en varelse med *hans* kalla hvita och *vårt* röda varma blod, blandadt i sina ådror! Nej, jag står nu ensam! Jag förefaller mig sjelf, som den gamla De la Gardieska bildstoden, hvilken, när taket remnade på den så kallade Dramaten*), stod ensam och upprätt i lågorna. Äfven omkring mig har det lågat. Taket har remnat, och huru länge står väl jag? - Den, som är ensam, huru länge, vet han, om han står eller faller? — Och sedan är det förbi! Sedan skola slägter födas, slägter do; men ingen Löwenstern skall mer uppstå! - - Ännu lefver dock *en* — utom mig. Men brottet, är den hemska constellation, under hvilken han föddes, och han skall blott känna Löwensternska blodet brusa inom sig, men aldrig kunna åberopa sig förfäders bragder och dygder; endast i bottnen af en nedslagen själ sörja öfver moders vanära och faders svaghet, — eller — hvad troligare är, han skall aldrig drömma om sitt eget egentliga ursprung. Afgrundstanka! Straff tillräckligt, äfven om icke samvetet gnagde! Och det gnager! Visst tiger det ibland, när lifvets orkan

*)Ett De la Gardieskt palats i fordna tider.brusar och susar, när den omgifvande verlden med sitt buller tar tankar och uppmärksamhet i besittning — men ack, — dessimellan! Detta är då den enda erfarenhet, jag egentligen vunnit på ipiu fyraåriga resa! — Och en ännu: att mer än ^/¿Amalia fauns det icke for mig, ty, jag nekar det icke, jag har sökt, sökt, utan att finna; sökt af tusende orsaker, ty, skall jag bekänna det midt under den frihets- och jemnlikhcts-sol, hvars strålar, genom den gryende morgondimman, genomtränger mig med hela sin magt, midt under detta sträfvande att införlifva mig med den klara, aMseende philo-sophiens anda, som föraktar alla fördomar, midt i den tid, som blott vill veta utaf menniskor% men icke af slägter — så ropa dock röster ur grifter-na och bjuda mig icke glömma hjeltestammen, icke med jlit afhugga dess sista telning, inan nya skott synas!-----

Med 6å många djerfva planer således, både rediga och dimmiga i mitt hufvud, med så många minnen, både bittra och ljufva, med så många korsande tankar i själen, och med ett hjerta, som jag befallt att hädanefter blott egna sig åt fäderneslandet och stränga pligter, allmänna och enskilda, och för resten vara förnuftet i allt under-gifvet— genomträngd af allt detta, inträder jag ändtligen i afton i min gamla fäderneborg, och då — då — o, jag skäms att uttala det för miggjelf, dä Sr min första ifrlga sysselsättning, att betrakta, nej, noga shär skada en vanlig, obetydlig flickas ram! Axel, Axel, Axel! När, och när, skall da resa dig upp och blifvasjelfständig? Fri

från stoftets demoner?--------

— Så långt följa vi Axel t hans tysta tankmo* nologi men, torde* vi besvarahaus sista fråga, så blefve det^säkert med de orden: "När du blir grå och gammal och kall, men icke så länge ögat blixtrfer; bjertat slår fort, och mannen Innu stri* der med ynglingen . Och fett detta så var, bevisas af den härliga goda sömn, som han njöt bland de små mnsslinsmolnen och omgifven af alla de små oskuldsandar, som pläga sväfva omkring en> Nordisk ung mös tysta bädd.«19 S2 «19 Cip. 2.

Acky Frithiof, du är lycklig!

Du följer ing en t du gdr sjelf förut

Hury annorlunda är det ej med mi g i Mitt öde hvilar uti andras händer.

Tegndr.

Elfsborg Tar ja alltid deiailernaa högsäte. Må man derfore vända sin hog till dé trenne fruntimmer, som na reda sig till bvila i Tantens mm, ty i det tredje ef dessa sof Dora«

Rpsina satt tankfall och tyst på sin bädd och rnllade upp de rika, Ijnafepana teckarna på sina fingrar. Dora sett äfven tyst, men nöjd och glad, vid caminen och knackade på några bränder. Tante Liabsth sprang fram och åter, i stickad underkjol, tofflor och grön ullshawl, och pratade I-deligen om Axel: Hur’ lik sig han var! Hor’ o-lik sig han var! Har’ vacker, ja vackrare än någonsin! Har elegant, ja, elegantare än någonsin, och detta med rätta, ty, ”det är icke nu med ¿a/i-ta penningar han svänger,” och har han talatom, att han hade en hel coffert med fruntimmers småsaker utifrån, som Tanten och Dora skalle få göra hvad dem bäst syntes med, och att Tantenfrågat, om ej Rosina fick Tara med i den delnin-geu*

— Nej, kära Tante, for all del! — tade Rosi-na, uppspringande frå» siu plats och likasom upp-vaknande nr mänga länga tankar — Det vill jag visst icke. Axel har nog varit god, som tillätit mig vara här dessa . ären. Nu satt jag just och grundade pä, att den tid ir kommen, då jag bör tänka för mig sjelf.

— Åh, kära Epoken! — sade Dora — derpå är tid nog att tänka i vinter. Baron Axel blir ja endast hemma några dagar, och det skulle se un-. der ligt ut, om Fröken genast talade om hädanfärd. Vänta dermed, tills han j vår hemkommer från Stockho|m, pch under tiden.kan Fröken ju ställa om. passande plats .åt sig, , .

Att Dora hade rätt i detta, var påtagligt, ocli Rosina fann det sjelf, ty, att tala om sin. hädan* färd,. utan att veta, hvart ,det sknRe bära, vore likasom en uppmaning, att Axel skulle bedja henne stadna qvar; men, att nämna intet, var att alldeles slippa det. ämnet.

— Nej,, min hjertans Rosina! — sade Tanten/' för hviiken den glada, goda flickan ändå varblif-ven alldeles oumbärlig — Nej, kira barn, tala icke om att flytta ifrån mig! Jag skail nog bedja. Axel, att dn får stadna qvar, lita på mig!

— Nej, kära goda Tante, — sade Rosina, å nyouppfarande från ain plats — gör inte det! Jag skall lyda Doras råd; men bed icke Axel om nå« gontipg för mig, ty det plågar mig!

— Ack, kära barn, — 6ade Tanten med en viss liten nätt ton — du skall icke vara tyekmyckenl Tacka du Axel för hvad han vill göra för dig! Al« la tycka om tacksamma mepniskor, och hvcm vet? Kanske trampar du längre än jag i dessa gamla trappor/

Här blef gummaps ton, enligt hvad vi minna* af gammalt, litet tårblandad, ty tanken pä döden* den, den kostade ändå alltid éu vit fläck på den blårutiga näsduken, ehuru den goda gumman icke egentligen fruktade döden, utan fastmer rördea af tankan på sin egen begrafning, sin egen svep* ning, kista, confect och Rhenskt vin etc. etc.

Rosjna låtsade alldeles icke förstå Tanten# miå tanksvängoingar, utan avarade helt allvarligt och bestämdt:

— Ja, Tante har ganska rätt: I morgon vill jag göra, hvad jag försummat i afton, som äratt tacka Axel för Jians' gästfrihet, och tM och med bedja honom om dess fortfarande ännu en liten tid» Det är rcitt9 och hvad som är. det bor man göra, ifven om det kostade på aldrig så mycket. Och att det skall kosta på ttt vara i beroende a t alldeles främmande personer, det är icke under* ligt, när man Vuxit upp och införlifvat sig i deom 25 m

taniau, att. nan egde tillräckliga medel for \itk bergoifig under ett helt lif. Rosina grät bittert*

— Ja, dfn svåger. har handlat som en stor narr för sig sjelf, och sopa en stor skälm emot dig — sade Tanten och marcherade i vredesmod» med så långa steg» som den stickade» snäfva och mycket af tvätter hopkrupna yllekjolen det medgaf.

Rosina svarade intet» och Dora proponprade att g| till h vita. Men detta var icke aå lätt gjordt som sagdt. Tanten hade tusende saker att orda om. Hon säg nu i Axel det var ett hofvudbry, från hvilket den goda Tanten icke fi snart somnade, och Dora, som redan lagtoig i ytt*. Axel% S»

/2 6 §ft8

re rummet, tyckte det vara tid nog tills morgondagen att rycka fram med sina rid, ty bon kunde lätt begripa, att alla dessa mat Frågpr,.som skulle passera Rosinas rum, hvilket satt i mellanhand, Bkulle. ängsligt och motbjudande contrastera med den arma flickan? mänga, mer och mindre sorgliga tankar.

Prisad vare lloras klokhet! Nu sofva de snart alla tre, ty, när ingen svarade Tanten pi hennes matbekymmer, så skulle hon tänka och fundera i sin tystket, och, när Tanten någon gång företog sig detta befevar, helst mellan täcke och lakan, så somnade hon genast och bestäipdt, när gikten icke var tillstädes, ty dén beskedliga gumman hade godt samvete, emedan hon aldrig anade,, hnrn mycket ondt Rennes dumheter gjort och gjorde här i verlden, och emedan hon dessutom, såsom en ärbar mö eg-nar och anstår, aldrig läst Consinerna, den fasligt farliga boken for alla flickor.

Och medan nu alla sofva .på det gamla Ulfs-borg, fast de kanske hafva så högst olika dröm-mar, så vill man, heldre än att skildra *\\%dessa% derCajsa Warg på pitt håll, — der småungdpms-sorger och framtida hägringar af rosor och liljor, — der minnen af fordna ljufva tider i Axels och Amalias barndom, — der alla mannens djerfva planer .och ynglingens ljusa förhoppningar, spelade livar sina roller^ heldre, säger man, än att afmåla¿Ua dessa drömmar (fy de voro jn andå barti drömmar), si' vill man for en nyfiken läsare och mild granskare framlägga några fragmenter afA-iéls res-journal, ställd i bref till Carl S., för att Htet närmare lära känna honom, än af hätis egen fänkmonolog i den mörka alcoven.

' CiP. 3. '

För ‘Skandterts kufna regioner - - - 'Jag af tnitt öde dantki rar* •

. . . Pen första biUL,* htig tjusat h*f,

Qkallj# min fyras sisfa toner•

* * , * - &t4gnelius.

Milano — — - 1833.

käraCarl, spara Tn hela din froktanl Nu det afgjordt: ÄngefikalhiralJtigdeh maka, jag li em för i min gåmia fäderneborg. Jag nekar icke, alt hennes första anbllcl äatot det trånande och genialiska T hela hennes1 fätetidé ovillkorligt drdg mig till fiende. l\lén det är diycket, som tjusar på Hugre häll, och söm Vid närmare Skärskådande förlorar sina färger Och behag. Da mlnris, att, Wtt jag skref till dig härifrån, hade jag blott på At par# promenader Och på la Scala aett henne.m 28 m

Jag tore en lögnare» om jag nekade, att hon det upptog hela min uppmärksamhet. Att bland alla» dessa Italienskt blixtrande ögon se tvänne Nordens milda stjernor på deras dunkelblå grund, och denna snöhvita lilja bland Söderns glödande rosor, det var något nytt och hänförande, och du vet, da vet, hvad det nya dGck alltid hade för en magt öfver din vän. ”’Amalia finns icke mer. Hennea ”’motbild finns heller icke. Men en maka måsfe ”jag söka mig, om icke lifvet skall för mig gå ”förloradt, och kanske är det ödets viilja, att. jag **Aär, långt ner i Södern, skall finna den Nordblom-”ma, som var mig ämnad» som blott uppspirat för vthig1 sota blott kastats hit) för att jag här skuU ”te finna henne.” Så talade jag till mig sjelf9 när jag såg fiickan, när jag såg hennes öga hvila på mig, och hon likasom tycktes förebrå mig den köld och liknöjdhet, som jag visade fieruti, att jag, ehuru deras landsman, icke-lät införa mig i Grefvinnan M—s och Angelikas högt prisade krets» Men du vet, huru jag förstår att långsamt insuga mio fröjd, och burn retande jag alltid funnit det* ta dröjande att plocka en frukt, som lockade min hog. Jag gick icke till Grefvinnan, och, för h var gång jag såg Angelika, tycktes hennes blick allt mer och mer förebrå mig detta. Hennes kind blef ibland, som här man håller en röd ros invid en hvit, och — skall jag bekänna det?.—jag trodde mig mar-ka, att mina blickar just voro den röda foten, som färgade den hvita. Men ack, men ack, i terpen-tin, — ja, skratta bäst du vill! — i terpentin skulle denna milda, ömma, halftända låga släckas! Dock, jag vill icke gå händelserna i; förväg.

En morgon helt tidigt, lockad af Italiens tju-sande himmel och förtrollande dofter, och ur stånd att dväljaa längre i mitt, varma locanda, kastade 1H en lätt morgondrägt öfver mig, skyndade ut, för att dricka den balsamiska morgonluften och »jota med alla sinnen af ail den härlighet, som utbredde sig .för.mig. Jag lät slnmpenJeda mina «teg och domen locka mig, och snart stqd jag vid Milanos beryktade domkyrka. Inan jag r&tt vitste huru, var jag på hqjden af des* bildvetld och enart försjunken i denna tjusande.dviUa,apm skön konst och härlig natur, sammansmälta och förenade, kanna inverka, på ett sinne, öppet för alla fdess retande behag. Jag vandrade tyst

och fördjupad i orediga phant&stiska. ideer, då i en hast jag väc-bes. Men af hvad? Jo, likasom från en af mar* anorstoderna Jjada mitt hemlands toner, en Sven9k -sång från en djnp, låg fruntimmersröst, mer kän* slofull oeh vemodig $n egentligt skön, men som 4ock ingrep mägtigt på mig, iden sinnesstämning dd var; ty, ehuru hänförd, just af Italiens magiska omgifning, var jag mer än någonsin öppen för minnen och intryck från fäderneslandeti aorden, Men, utom sjelfva språket och något i den moUtoniga melodien, var sången föga fosterländsk. Den lydde så:

$,Mig törstar ej!'* Jag dricker saligt ' Hesperiens luft i länga dragi "Mig törstar ej!" Här vill jag evigt Lustvandra både natt och dag.

I konstens verld hur9 lätt att andas!

Dess låftät ren,* är åldrig kåll.

Sa evig morgon evigt randas,

Sol syn'a gå opp, men ej dess falk

Här vill jag dö; men dittills lefva,

Ej tvina bort! och sloCkria ut. : 1

Här vill jag mina ségel refva Och dröja, tillk min dag äralut* *

Till Nordens is jag mer ej vänder.

Dess kalla söner håna mig.

De skjuta bort med hårda händer Mig arma, som valt konsteua stig.

Som utaf känslan för det sköna Blef lockad till Hesperiens strand,

Som glömmer der, i dalar gröna,

Hur kall man är i Svea land.

— "Hur kall man ar i Svea land!" — upprepa^ de nie£ harm, när sången tystnade, och svarade genast i samma enkla molltoner, som jag dock .då och då bröt ut litet i en spefull dur:Ja väl, dröj här, bland konstena minnen Och låt deaa sol få värma dig;

Men håna ej de fasta sinnen,

Som Nordens män tillkämpat sig!

Af is de format sig ett pa^tsajrf Men bakom isen gömma de Ett Hekla. Och blott ärans kransar De skönare än konstens se.

Och, lyser dem ej konstens fackla I tallens akoyg, på klippig stjg, ,

Så ser ,man dem dock aldrig v$cktyf Kär öppen fara visar sig.

V * ' ' *

Och, när de til! nitt hjerta trycka Den mö, de korat; sig till:bmd9; '

Är bennes.Uf, är honnea lyc^, 5 livad högat de bp om hos sin, G^id.

Jag stod. länge tyst och stilla, väntande på ett svar; men det kom aldrig. Slutligen närmadejag mig allt mer och mer den bildstoden, bakom hvilken jag anade att sångerskan gömde sig., Kommen derintill, nämner jag flickans namn; men Angelika (ty du förstår väl, att det var hon)'svarar icke. Jag trodde, hon sagta aflägfnat sig, ehuru omöjligt jag tyckte detta vara, så vida hon icke hade förmågan att göra. sig osynlig; men dom nu om min känsla, när jag framträder, och Angelika, med pannan stödd mot marmorstodens socle, lig-ger afsvimmad oqh utan tecken till lif! Honblef för mig genast en lätt och, jag nekar det icke, en behaglig' hörda« Men, skall jag nu bekänna dig sanningen? Säger du blott icke/att jag är från mina sinnen, när jag tillstår för dig,- att just medan jag

nedhar den afsvimmade Hickan till Gref-vinnan M—a vagn, som väntade vid portiken, sloek-nade hela den eld, som icke just brann, men var färdig att täiidas; Flickan låg der' så skön ock stilla på mina armar, jag medgifver det;— men-— men jag hår aVårt att bekänna den verkliga, innersta* nakna sanningen: — Hon luktade så starkt terpentin, och under de hundrade* trappstegens nedgående Upptäckte jag mer an en oljef&rgsfläck på den fina hvita klädningeii, och raärken af denna sysselsättning äfvea på de späda, hvlia*fingrar-na. Flickan vaknade upp nnder tiden, men var i en sorts exalteradt tillstånd, som icke tillät henne att redigt uppfatta någonting. Hon talade; men hennes ord voro mer lika somnambulens uppenbarelser, än qn vanlig menniskaa, och hennes tacksamhet uttrycktes i de mest ovanliga ordalag, iqke just utan behag, men oerhörda, aldrig förr auade. Med ett ord.: förundran,, förvåning och en visa likgilltig beundran trädde i alla varmare och lifligare känslora ställe. Icke är jag fcvarkqn döf eller blind för allt livad som höjer «1g öfver stoftet, och, om jag icke sjelf är en afm m

desäa, sig högst uppsvingande andar, si har jag ingen motvillja att följa dem understundom, ett godt stycke på vagen; men — jgg rår icke der-fér: allt hvad sem öfverskrider det naturliga, det fattliga, det rimliga^ det far för mig genast en «strykning af löjlighet och osmaklighet, som strax åiersinker mig till jorden och gifver den, med all siit meUtO) %\\t %\tt lagom, tusende nya behag* fio afdiaad flicka» som; vid sitt uppvaknande i en nng, främmande -mans armar, hade sagt qtt onkelt: "tack!” och skimtat litet blygt öfver sakep, hade lusen gånger raer behaggt mig 8q denna,, i •ig sjcliV ritt vackra och ratt poetiska .monolog, Mtt kanske från scénen gjort en, ratt gpd effect pl mig och öndra, men som nu gick alldeles förlorad for mig. Dock ar jag alltid skyldig dqn noga! Älskvärda Angelika den rättvisan^ att i hela hennes varelse och sätt att bete sig fanns icke dea,ringaste tUlgjordhet eller beräknande af the-•tereffeet, utan hennes känsla var uppstämd, och, istållotatt, som qvinnan bör det görs, söka nedtysta och qväfva alta dess utbrott, gaf Iiqu dea luft och utgöt i ord ett varmt, lifligt bje?-4« öfversvaUande råga. Fall likväl ieke på den dåraktiga tro, kära Carl, att hon med ett enda ord antydde någon förtjusning eller glädje pfver vår tUffSlKg* bekantskap, eller annars någon för »JU för tnickraad« kls»!*} Nej» visst icks!Då trof jag verkligen, att jhg slappt ned hénfhe och låtit hetme fepatsérå. Néj,nVj, långt derifråh! Det var rcriaiitgjntéléer af kafisfor, hfvaide äf den skona morgonen, af tacksamhet tiU en olätid lands-man och kånske a? ftågra Ijafts, ‘fast HygtigSj hemlands reminiscenser, men allt detta kiäddt> i poesieni bildspråk, då ett tahligi blygi qvintro* sptåk oandlrgen inycket mer skalle behagat mig.

Som jag na tyckte, att presentationen hunde vara ¿jórd, följde jag hetinte tfHl det pahzzo% der Grefvinnao M. boddej och, sam den aköna Gref-vinnan sjelf koin einot sWt skötebarn med oto och om ängslan, Méf äfvéä min hekanisJtsp nied henhe snart fåtdig, oéh jag Ombedd alt deje a ner a ined mina båda lhodsmäriMntfr. Betvarnågoft-tibg i sanning rffrahde att Sé den fllskvftrda Gref-vinnansomsorger och moderliga omvårdåadHför Aft* gelika. Jag glömde 1 detta ögonblick aät^ hväd jag hört om Gréfvinnan M., och beundrade na hos henue blott en ålskvhrd och ömsint qvinha. Hqn tycktes icke håfva en enda tsnkåförslg sjelf, utan aila för sin älskling, hvilken han daok skötte, som hade'Angelika varit ett fem årsbarn. Hon talade tiaturligt och hjértiigt om sin oromi-dér Ängelikaafrånvaro. ; f 1 '

— Du måste afsiå från dessa ^morgonbad i*bai-savnluft,”v min goda Angelika sade Gréfvinnan. — Da kommer aíltíd utmattad Och alldeles sned-Attfi <15 AttA ,'wwi " *PKh

tagen -åter, ooh jag har icke ;ett ögonblicks ro, under de*aa långa ängsliga stunder, och ingen särdeles hpg. att fslje dig. Mina sänggardiner villja icke geros öppna sig så tidigt, — tilläde hon, me<l detta fortjosanjle leende, som väl icke är den rena biipnelgjp oskuldens, men den lifliga, af verlde*!! SffiiUsde, fast ingalunda förderfvadeqvinnans.

Sedan såg jag, huru omsorgsfullt hon tog Arl-g^lika op händer^ och, sedpn hon kastat en flyg-% blick pä hepngs vårdslösa octy oordentliga kläd-lelf horde jag henne sagta hviska till en cameri-éré: ”Kläd ojn Mamsell, sätt på henne det ocii fty!” qtg. — pari, pn var det. slut! Nu vär det jlölflul £i£ ipke, alt detta ordet mamsell gjorde tatpingp^tp disharmoni 1 miua tankar! "Nej, nej, dl kiode do mig aldrigi Min gamla stam ligger ®lg pn. hjertat, jag nek^r. det jeke; men af de .^ianliga ^ppqyistarna begär jag endast behag och dygder. - Sjextop .anor, qllcr ens några, måi de för roig gerna *akpa, — Nej!. — Men detta miss-'^dande otd: .”Kläd på Mamsell!” likasom, för en

JUtg qvinnligr varelse »ändå icke klädseln (den mors len må skrika, bäst den vill) är och förblifver pn. af dess hufyud- och .statsaetioner, och likasom vi män någonsin kunde forlåta, att de ifoade *spqk pch, pmsorg. på annat, glömmande Ska egj^i, af ^notujpo förlänade behag och van-tirdt^dp.deqi, qnder 4et att penseln eller dikteh' m& S6 ms

skapade andra, huru sköna och fhilitad&de dessa ock kunde vara. Skalden, konstnären, tonsättaren, philosophen, — alla desså förlåter man all möjlig vårdslöshet om deras egen person, och man ser dernti endast, till hvilten höjd de Sro sin konst eller sina idéer tillgifna; men icke s& med qvlrt-nan. Man kan väl förlåta äfven henne;* men mah beklagar henne, ^öjer axlarna och — kan omöjligen älska henne. Detta ar det största och renaste bevis, att hon icke passar tllldessa konstens utkorade, ty en qvinna, som försmår kärlek och föredrager ^nnat, hön ar Icke mer nägon q vinna, ntan ett mellanting, sem både mannen och den verkliga, sanna, sköna qvinnlighéten gå skyggå oeh förundrade förbi. De obildade och r&a fe och

f . >* ,. '

begabba henne, de bildade och tänkande skänka henne en sorgtig ech UkgiHtig beundran; men ingen ritte gerna, att hoB sltutte rara en syster, en maka, en dotter, knappt nog en väu, ty hos hvetb skatt man tro på vänskap, som föraktar käriek?

Altt detta icke förthy, trifres jag ganska väl hos Grefvinnan M.; oeh Ångetikas verkliga, roed"-födda sinne for konsten oeh aftt skönt skänker mig mänga högst angenima stunder, och den sköna, snillrika Grefvinnan Kfvar mig ofta och hade troligen fått nägon magt öfver mig, om hon Icke understundom, och sig oretande, påminde mig om en tid och en person, som jag ville kunna utplånaQm jr* as®

ur mitt mhitte, om det.vore möjligt. — JfeJ* mtn god« Carl, da bebofter ide mer Truktn. Jag kunde ?ål bt**'Jrogélflka på mina armar nedfar Domkyrkans i Milano alla trapjteteg, men aldrig uppfor de reranonde trapporna i min gamla fäderneborg.

€ip. 4.

underbart, är sångens helga välde,

För dem9 som rätt dess gndaspräk förstå*

Grafströ m.

•fftn annang&agskref y&el 4tU €*tl fri« *♦*•*

€|W! a hirhade ii ia vih fastnat i sångens gsfo. -Singen, elagetii -Den Ijuditde, melodtalra «åageat — O, for «ien sknlte j*f Itfha ea gång liNt legl dårskaper och lita helt min phileae-frhi ramla. Hör do,- Carl! jag iftfért jag skulle kmna — men'jag har dodfe H&e gj#rt dat, RhdM jag varit nöra pl vig dertitft. *(fe h|r ett af mina iereåfventyr:

F|r ea fyra reekor eadaa l»a jtf hit. Jag hade Retm recea»ia*ade«toaihref «M »hr »inlåter hiratides, eeh tfvea fRi Indra, eéh, som jag var peronljgen hnlant nted Jfera |f corpa dipfc-dH*«, Midi» jag fnaaci i de angenima-*W eeh förste kretsarna. Redan andre fagen efA|UA Pr*» A|UA

ms ms

mitt* vistande hår, var jag pi pn. stor aftonsång Ung be* * * * *, och hura angenämt öfvc$jrraska4 bief jag icke, då, hlapd de kommapdp gisterna, ryktbara lanÖMftaiytina,, Frökep S,, inträddp! -Hen det var {eke mer dea rådda, blyga, tarfliga Hickan, atan ett fruntimmer, med den goda toneles säkerhet oeh taktr 2adå atan* det ringaste öfver-med eller anstrykning af kringresande virtuos. Nej, ett ålskvårdt, Angenäm! och behagligt fruntimmer, oeh, som jag tyckte mig finna att alla h«r drsde med uppmärksamhet, icke allenast för hennes talent, otan äfven för hennes personlighet, fin det var den smakfulla, nästan rika, fast enW». Midsetn tch ts: föT våra ;nordi»kn.

¡ktondiuesr, «m\ n»n *f reomotsegplseande för-íVfirfvnr i södern, allt BOg, Fröken S. tychteo.mig nlndligen -mycket vunnit, |f*en i utseende^på desr na är; Och hennqe rena eångt — Den-minna du jp höll pä att göra m%

gpfen i fordnn dagar, r—pcb SKi var- våt- eflecten annorlunda, men förtjusningen pöstsn enahanda. Bpu visade en; högst hes-hagiig och intagande känsla, vid återseendet af w ga«fMnat' heksmh ’ Hon var, glad, jipo- var öf-verrasjksd, fann fiolde det-ej; men |cke en .endft. •röreJse .var berpkupd på a*tt, gpra jeffpct, hvarkep fiå mig eil^r- do rnnrgifwanderf : A1U lyckönskad? henne att ba -träffat en landsman, «onivarit vitto? till.hsnne« fprsU ocjit »å häudasvkraste triumph»m ™ m

ta i tftt egfet Uot. Hon ifjret et verk-

lig gUdje deröfvee oftli berättade uu, glsdt, ntrnn- get aob angdomHgt, flera-siul, «Ht roligs 4>ch ttt* in drag, mr henrfe* Cörotavirtnus.-Uf, ««biör Je BårMjrande iler& små .anekdoter, ider-jlg Kh tfn aaaprilcaiee»' basoeitaiUe spelad« fen .noll, liongpf neraloford tt denna, 'ia det nigOMin förtjensde, «b, endast fötegif sande* bubet, ItSdtifk el«., bonde jagslippa .att gifra, »iuäWkvikrd» l«*dom»P-lina oritt i hennes beröm. Jag utbad mig.ottdagen derpå få göra benne ett be«ök<, Hftb gjorde derHd inga svårigheter, ulan g af mig tfaf adress - asb bad aiig komna en viss timmat emedan b#n otflor« kanåe vara qpptsgea af Di först raan det mig så bjertJ bagen, *M’fe.«n btHUt: tbeadet*; men jag miMo S&m -medgtfrp» »tt; enligt mina liberala åsigtex, gjordedet d««b bke egentligen tågan särdpiea menlig ;vprknt :på a>ig då. Det kom sednate^. Det var. ¡eka det"ht-ia sf sakén, .nian detctiUrna* «om gkolie afskriika df.’ Andra dagen var; j«g på. bfcatömd tid bya BigMnrtiD*-)-; aom haM hir'kallade*. Jag återfann bo* heuae alla .de bobag; jag rfuttnit. bonne aga tHaaen feröt,; men tck, bvad hela benmes®m* gtlaing mfsbråekte .ntlgi .<*— Att mati äfven i dött •laota jtnäsak upptäckte, hnrn mycket bon ttad H resande fot.det fick ;vil pauen,jty deanti gr *1 egentligen icke något opiLt; mm det q vinn»,m M $$

«om öger ett hem, en bestämd plats, dérhone-gentiigen bör vara, bar äfven den förmjågan med 9ig, att göra hvarje sin boning till «ti kem, oqh att hvar främling, som besöker henne, icke genast marker, att hon kom km och år. färdigtittufip-» brottom en liten stond. DeUa nussAiks kl* nadssätt ger &t en mingd småsaker en visa an-gtrykniog af latUinnighet, som gör ett obehagligt intryck, man kan icke rätt förklara, hterfoue. Desåfifom voro dessa mina besök, hos min annars si älskvärda landsmaninna, de aldra oroligaste man kan tanka sig: jemna bod, jemua besök, ieke för att lugnt fråga: 'Mura m&rni?”*--och sedaa - språka litet om degens och tidens händelser, diseo t era öfver ett interessant ämne etter dylttt, Otan för att berätta den eller den vfgtfgn thm-ter-nyheteB, for att begära roller, stätunkst, partitt rer, reda på det, besked om det, och för* nå -gelägsa helsalngar ifrån andra medspelsnde, 3a sm costumer, än om tiden till mötes, än om herat-ningar och återresor, m. m. Med ett ord, mte älskvärda värdinna var alltid så upptags», att jsg* som endast kom för hennes egen skuU, ofta icke fick mera än de små ögonblick och meHanstua-der, 'som blefvo öfver, sedan alla dessa ledsamma angelägenheter uttagit sin Att* Dessutom fanns hos Signora S. ingenting, sön» knnde p$-minns om ftt gedt, trefligt hmdsgslif, och, jogfruktar det, dessa årens ombytliga, brokiga lif har, utan att egentligen ha förd^rfvat hennes goda hjerta och rena seder, dock gifvit henne eu afirmak för ett lugnt stilla lif i en familje-krets, oeh der en mans karlek ensamt sknl|e ersätta henne en hel allmänhets beundran och högljudda bifall. — Men, när jag hörde henne från scenen, när jag blott sig henne vid hennes piano, när vi &J? lena sjöngo tillsammans, eller när hon ibland, Utan allt accompagnement, förtrollade mig med si# sing och icke med något annat sköt tillbaka min känsla, då medgifver jag att jag ofta var färdig säga: ”Kom, Giovanna! Lemna allt detta! Å-’terrind till ditt kalla, nien, trofasta land, och ”tjusa blott mig med dina silfvertooer, och blif 'Hen goda genius, som skall göra mitt gamla älskade Ulfs borg till något.annat än ep gra.f, ett ”hemskt minne af hvad jag dock —. — oersått-”ligt förlorat!” — Men så kom e.n röst, som, lieter fprnuft, och den bad mig tiga och »jpta af .5-gotblicket och tro: att den fogel, som länge flugit fri och lös i skogen, de# komiper aldrig, att älska sin lilla hur sd, som den, hvitken der ar född och uppfödd. Och — qvinnans äkta stånd är dock ett bor, det måste vi medgifva, fast det kommer an på oss och henne sjelf, att pryda den med blommor, eller att låta den se ut, som ett — lifstids-fingelse egnar och anstår. Nej, jag egnar denälskvärda sångerskan en sann gärd af både beundran och tillgifvenhet; men min hand —- den behöll jag för mig sjelf ännu en tid, och himlen vet, om hoa den en gång antagit, med alla mina hårda villkor. Och minst af allt vet jag, hvad man skall göra med en korg* Jag påstår i lifoch död, att, hvem som får en dylik, är honom väl värd, för sin blindhet i ett eller annat afseende. Ty, är man icke säker på en qvinuas tillgifven-het, som. man älskar och värderar, då bör man dröja, och är det en sådan varelse, spm man kan ana leker med vår känsla, och som lofvpr

med ögat, hvad munhen nekar, den bör man redan pröf-vat på andra sätt, inan man gifver henne magt att säga ett nej eller m afgör mitt öde. Nej.

nej, en korg är och förblir ett lyte hos en karj^ och han~ kan nterändels f^lla honom ettdera med egenkärlek, damhet, kortsynthet, inbilskhet, oföjr-måga att bedöma det andra, könet, deras känsJojr och intryck, och framför allt med en hög grad af onödig häpenhet och brådska. —- Rifven icfce ut ögonen på mig, alla olyckliga friare, utan förlåten mig, — tanken på mig, — och hafven mig för ögonen!Gap. 5

Mia kärleks blomstersaga Ej mer skall omnämnd blifva.

S t a g ne li us.

IS^rån Cassel skref han till Carl:

Om du kunnat afundas mig någonting, si borde det varit min nuvarande vistelseort, som jag dock om ett par dagar lem nar• Jag har pä hela min resa. val funnit märkvärdigare, interes-i&ntare, minnesrikare — och ställen, mer värda all min uppmärksamhet, men aldrig något trefli-gare ställe än. här. Vore jag icke med lif och »jäl mitt gamla härliga Svea tillgifven, sä ville H lefva och do här. Och dock här jag äfven-väl .'här fått en och annan rätt hård erfarenhets-

M-

löt att hita på! Inan jag i allmänhet talar om mitt tjusande Cassel, vill jag berätta for dig ett ifventyr, till hulket jag dock skulle önska mig en penna, något litet naggad af v. Thiimmel, om icke just doppad i sa ram a apotheks-flaska som hans. —• l parenthes vtt^jag fråga dig, om du icke, som jag, tycker, att det är något plågsamt i dessa ThummeU eviga krämpor; men vi lemna honom nu, ehuru jag är säker, att du ibland, under loppet af min berättelse, kommer ihog honom.Som jag ämnade att tillbringa en längre tid, ja, kanske hela sommaren, här i Cassel, hyrde jag mig ett par rum i ett litet täckt landthns på vägen mellan staden och Wilhelmshöhe. Min mening var väl icke, att for beständigt begagna denna lilla bostad; men jag faun ett visst behag uti att så. der hafvn ett hem på landet och ett i staden, under denna gudasköna årstid; och, em.edan här (mycket påminner om den enda fiction, som haft ett ouppskattligt värde för mig, jag menar vår { älskade Jean Pauls Titan, hvars "Lilars trädgårdar" 2ro, .söm.det påstås, en förhärligad copia af dem vid Wilhelmshöhe — så ville jag åtminstone der ut i likna Albano, att jag hade fast fot både här och der. Men, ack! — Mig fattades Schop- , pe, Liona, Chariton, Dean, min egen Carl, och , mycket mera. Imellertid var jag dock temligen nöjd med hvad jag hade, som var den altlra lilla sötaste bostad, bland törnrosor, jasminer och nåkter- j galar, och en fryntlig wkdiutta, enka efter en , Pächter, temligen förmögen, och som gjorde allt för min beqvämlighet och trefuad. Sam hon re- ; dan passerat sina , femtio, hoppas jag da'icke tror, att jag ville hafva Thiimmels peqsel, för att måla - henqe;------ men, apk! — hvar finnas så glödan-

de färger, så lifiig colorit, som det fordrades, for att gifve dig blott en liten svag esquisse af hen-m « m

nes systerdotter, Julchen! — Dock, jag vill icke gå händelserna i förväg.

Jag bade varit flera gånger i Lindenhafn, — min lilla bonings namn — utan att hafva sett mera hi min beskedliga värdinna, som sjéif tycktes åafva ali omsorgen om mina rom och de obetydliga anrättningar, som jag då och då begärde. Af en händelse fick jag veta, att hon hade ett litet, äldre piano, väl icke royCket långt, men tillräckligt för sång-accompagneinent, hvilket hon, på min begäran, lät uppstämma och Inflytta i mitt inre rom, och som aedan * för mig utgjorde ett, no på min resa, teraligep ovanligt nöje. Att, när jag kom, piano't alltid stal öppet och oftast var pryddt med friska, blommor i små ljusblå ben-glas muggar, llllskref . jag allt min goda värdinna, men icke slutligen 4en förundran, som intog mig en afton, då jag kom sednareän vanligt, och således alldeles oväntad, till min lilla ensliga, mea alldeles förtjusande, fristad. Dagen hade varit mycket varm, och jag på ett aftonsällskap hos Svenska Consnln, Herr v. * *> vid hvars »lut jsg fick en särdeles hog, jag ville nästan kalls det en ingifvelse, att till fots begifva mig till Linden-hain, hvilket jag äfven verkställde. Jag kom fl« ledng på en gång sent, oväntad, tyst och allena« Tar dock ej stingd, utan jag ingick, men Hgta och tyst, för att icke racka min goda fru,i fall hon redan gitt till Iivila. "Jag hittar väl pi någon tjensteande", tänkte jag och gick sagta till mitt rom, Dörren

till det yttre rar öppen.— Och, nar jag tyst inträder, hvem kan tanka sig min förvåning, då jag från inre rummet hör en vacker, ren fruntimmersröst, som sjöng simpelt, enkelt och naturligt:

"Mir auch war ein Lehen aufgegangen” etc. —

ur Tiedges Urania —

åcconipagnerande sig smakfullt, men utan all konst, på mitt lilla piano. — Jag stadnade. Eu åuck égnades ett fordomdags minne, och henne% som jag evigt ville hört sjunga, och hvars löga, rena, enklat röst sångerskan något påminde tim; Hon tycktes ingalunda am min närvaro, utan böt smånätt nog om ton, prtfndiérade litét och sjöng nu en liten skämtsam Tysk visa, som gjorde, étt jag ville svurit på, att flickan, som sjöng, var ung, vacker eller åtminstone högst behaglig. — Och jag bedrog mig icke. I en hast fick jag eh särdeles hog att förviséa mig om min förmod ån, heldre än höra hennes säng, och gick derföre ett par hörbara steg mot den Öppna dörren till inre rummet. Sången slutade genast. En ung, ovanligt vacker, flicka kom häpen: och församgd mot mig. Hontycktes bfifvit både rädd och förlägen och gjorde en' rörelse, likasom för att gå förbi mig öch lemnä rummet.Nein, raeine Beste! — sade jag och höll hen» ne sagta qvar — Sag, hör ni till huset har?. Dröj hlolt ett ögonblick! — tilläde jag och släppte hennes arm, likasom för att visa henne, att jag ville endast.fråga henne om nägot, men på intet sätt förolämpa henne. Ho,n sfadnade afveh, väl litet brydd, men inte mycket, och tycktes afvakta min fråga. Na var det min tour att bliifva förlägen, ty egentligen ville jag jast ingenting veta* Flickans namn var mig likgilltigf; — en vanlig följd af resor och vistande i främmande länder — men jag vlll.e. tala med henne» se på henne, höra .henne taja,.— med ett ord, jag ville njuta behaget af ett litet äfventyr,borjadt under så vackra oclf retande augurer, som att finna en ang, vacker, sjungande flicka uti mina egnarum, en guda-skön sommarafton, eller snarare sommarnatt, då jag, si väl genom naturen, som detglada, själfulla sällskap jag leronat, var upprymd och mer än vanligt fiMig.att emottaga livarje ljuft, lifligt intryck. Flickan dröjde med frågande blickar,, och nn stod jag fångad i mina egna nät, ty jag liåde egentligen ingenting att .säga henne. Hon tycktes nästan sjelf b.egripa detta, och efter en liten tystnad, under Jivilken vi oavbrutet betraktat hvarandra,, sade hon leende och gladt, fast litet brydd:

• I^iebe.r .Freiher.r! — blif icke förundrad eller förtöruad, för det ni fannit mig har! Jag ochmin Tante trodde icke, ni ¿kulle kommt hem i afton, och jag »junger sä gern« vid piano’t.

Jag har aldrig känt en så besynnerlig känsla, eom i detta ögonblick. Jag ville icke på det ringaste sätt förnärma den vackra, iutagande Hickan, eller med ett epda ord, eh enda rörelse komma henne att rodna; men jag hade ett oemotståndligt begär att säga henne: att hon var vacker, att jag gerna säg henne, att jag gerna önskade hon skulle dröja, och att jag ville prata gladt och gofffc med henne. Jag gjoTde mfg väl icke rätt reda fpr allt detta dd; men, som det var min verkliga mening, vek jag icke heller derifrin, utan, fdr att vinna mitt ändamål, sade jag äadtligen: Huru heter ni, liebes Mädchen? Säg mig det!

— Ju leben, Ihnen zu dienen. — svarade üoq9 och nu började s följande samtal:

— Pi i är ju icke rådd för mig?

— Åh — alldeles inte. Min Tante har sagt mig, att ui är sä god.

— Vill ni då inte sitta er hår — jag skall placera mig i andra ändan af soffan — och berätta något om er sjelf, och iåta mig få tala om för er, hvilket godt och vackert land som är mitt!

— Åh jo# — warum nicht? — sgde hon och satte sig ned, obetydligt misstrogen — Jeg är fader-och moderlös, — började hen — minns icke en

min» föräldrar, utan bar varit bir hoa mjom *> m

Tante, alU gedan jag var aex åi\ Han -är nye« ket god mot mig; men nu har jag varit borta en tid bos en alSgtinge i Munden, blott varit hemma. några dagar, derfore har ni ieke aett mig förrän i afton. — Nan, lieber Freiherr! — ala« tade hon med ett oändligen naivt behag — Na vet ni hela min lefnadshisteria!

— O, knnde jag lika lätt göra npp min för er, vackra Jolehen! — sade jag halft skämtsamt, hälft allvarsamt, ty jag tyckte i hast, att det vax en himmelsskriande skitnad på mig och denna glada, oskuldsfulla, ovetande flicka, hvars orm jag föresatte mig att icke blifva.

Hon såg på mig med stora ögon, troligen för det vemodiga i min, blick.

— Nt, — sade hon — berätta na om er oclr det sköna Sverige!

— Ja! —- svarade jag — Det Sr skönt och godt, fatt kallt; men de Svenska hjertan, de aro Varma och trofasta.

— Båda delarnfc? Das åst ja wuuderbar! — sade hon, skälmskt leende.

Jag makade mig Iftet. närmare.

— Nej, nej! — sade hon och gjorde en. rörelse, likasom för att1 gå — Det är emot vår öf-tcrenskomraeUe.

Jag flyttade mig tillbaka; men— skall jag

jixtl% /, . 8.m ü

bekänna del? — flickan gjprde på mig ett intryck« fem steg fö* hvart ogopbUck. Vi skämtade gladt och go.dt öfver det ovanliga, att vi för en half timan* sedan aldrig sett hvarandra, och nu. voro såsom gamla bekanta nch kände hvarandra rätt vil.. . . ; •• . .

— Åh, inte jnst så väl heller! — anmärkt« hon—- Ni har ännu icke sagt mig ett ord om er.

. — Nå vií, vackra Julchen, hår nu pä, men b.Uf iVke ond! Jág künde hafva mycket att sägn «jr •ra mig, mycket qndt och något godt; ra«« jag viil nu blott kiga er, hvad som kan aöra' er, och det är — —. nej, blif nu qvnr! Var förnuftig, — se, jag är ju som ett lamm! — Jag vill *blott saga er — att ni behagar mig outsägligen, vackra, äåakvärda Julchen!

— Ja;, men just derfore miste jag gå min vag!

— svarade hån med en viss komisk allvammhet, dock utan allt pruderie eller låtsad eller verklig stränghet. ,

*- Det bord« »i göra, Julchen, — sade jag henne helt allvarsamt — det borde ni visst, om jag sagt de orden i mening att förolämpa ; er, .eller •nr en blick, en rörelse, glfvit er äfven den ringaste anledning, alt jag det ville. Men se .gå mig! —• Se en gång på en ung npn, som, oaktadt så mycket kunde ursäkta1 hans djerfhet mot, dig, älskvärda — men förlåt, att jag afven. säger —m zi m

oförsigtiga. Julchen, dock ej med en halfdragen anda vill göra dig något emot. Se blott på mig, och da akall finna, att jag menar upprigtigt med dig*

— Jag tror er, — sade hon långsamt — jag tror er och stadnar qvar, ehuru detta—just det-ta — år både orätt och oförsigtigt.

— Deruti har ni ratt, Julchen; men jag skall ingalunda rara deny som bevisar er, att ni gjort orätt» Sitt nu lugn och stilla, flicka, så vill jag saga dig mycket, som mången annan kunde fått vänta på månget långt år: — Julchen, du behagar mig! — Dm ditt hjerta är lika godi och älskvärd t som ditt yttre, så känner jag, att jag skulle kanna älska dig mycket. Syy^ flicka! Vet dif, hvad kärlek år? Har du sjeiWilskaf? Älskar du må hända? — Tala nu upprigtigt till mig, som till en bror, en van!

, Kon rodnade så skönt. Hon sönderplockade en törnros, som hon hade vid sitt bröst, och du kv* icke tro, huru barnsligt ny$ken jag var på hennes svar, som jag såg att hon ville, men Icke kunde gifva.

— Svara mig, goda Julchen! — bad jag ett par finger.

— Jag har en cousin —•— stammade hon slutligen, nästan ohörbart.

— Det har jag haft. — sade jag medvetslöst,

/och den vemodiga saknad* suck framträngde, som Sfven den minsta påminnelse om Amalia uppjagar ur mitt

bröst.

— Och denna din cousin — Siskar dig? — fri« gade jag, efter en liten tystnad.

— O, ja, ganska mycket! — svarade hon, högst förlagen.

—- Och du älskar honom tillbaka? — frågade jag, med gamma känsla ungefär, som nar maa längtat efter ett bref, får det, ar färdig att mred yttersta otålighet bryta sigillet och — finne* det adresseradt till en annan.

— O, nej! — svarade Julchen med naiv hastiga | Ijet — Tvärtom, han plågar mig.

— Och jag — 0gar jag dig?

— Nej! — svarade Julchen, nästan ovillkorligt och utan att tanka derpå; men hon ateg på sam-* ma gång upp för att gå.

—- Nej, Julchen! — bad jag — Ännu icke, blott en fråga till! — Skulle du kunna älska mig?

—- Jag *et inte. <— sade hon och vände anletet ifrån mig. Men na gick hon, och jag — holk henne icke qyar; men för min själ sväfvade den j tanken, att, sedan jag såg Amalia träda in i Ulfs-* borgs gamla capell, har aldrig någon qvinna gjort ett så lifligt intryck på mig, som denna, för mig* alldeles okända, Tyska flicka. Det var, ehuru e-lika till sin natur, lika ovintadt, lika litet berifc*m ** n»

Badt, och ingrep migtigt, — jag bekänner det» Skratta it mig, fördöm mig biat du vill! Ug kan dock hvarken göra mig bäUrc eller simre in jag 5r.

Eo liten stånd, sedan Jnlchen var utgången» kom sliderskan In f&r alt bedda,. och jag skynda*» de ot I min värdinnas Ulla vackra trädgåfd. Näktergalens alag var det enda ijod; rosor och jasminer doftade mot mig; löften var varm, si ock jag! Natten var mer ån vanligt mörk. Mina steg hör-ades obetydligt på de mjuka gångarna* Snart hör jag ett litet prasslande, Hkasom. at en sidenklad-ftifig, — och snart — upptäcker jag Julchen, som, icke anande min närvaro, står lutad mot ett ca-fitanieträd, hvars stam hon omfattade med dene-11 armen. Jag var orörlig. Älven hon var tyst; men slutligen (o Carl, le icke!), slutligen hör jag, med en förtjusning, som jag förgäjves skulle förliks, icke villja och aldrig kunna beskrifva— harö Julchen för sig sjelf, oeh likasom i följd al *ia tankegång, sagte, men häftigt, utropar: ”0 flod, hvad han var skön!”

Tror dn mig, Carl, när jag säger, att jag gick tjit och 8agta nr trädgården? Men, ack! — mina drömmar, de voro om Julchen, om den salig« ket, jag skulle känna, hade jag i henne fnnnit, bvad jag, och hvad hvarje ung man dock egent-Ufen evigt söker eller evigt saknar: en öm ech

/trogen och älskvärd följeslagarinna genom Hfvet* ’Dil skams väl for din vän, Carl! Du säger väl: — ”Är detta Axel, den* qtinnohatande, qvinnoskyen-de, qvinnoflyende Axel, som läter sä dära sig af ett par vackra ögon och det romantiska i sjelfva äfventyretf* M^eu säg icke så! Kom ihog — A~ malra gjorde ut ig till renegat! Det är just det härliga, det himmelska man har, äf att ha känt ete ädel, oskuldsfull, ren qviunlig varelse; då tror man på de Sfriga. Om icke just öfver allt, så tror mail sig dock här och der finna bevis föfr 'sin nya, ljnfva 'sats* — Så trodde Jag!

(Andra dagen dröjde jag vid Lindenhain; tneti 'Jirldien var icke synlig, och jag hade en motvilt-ja att fråga min värdinna efter hfennc* Jag gick iit, jag gick in; jag tar oupphörligt på den lilla gården, på förstuguqviaten eller i trädgården, eller ock låg jag i mitt öppna fenster» Men i det hela vann Julchen ett nytt behag i mina ögon* genom'denna skygghet, — —* ett drag, som vi~ framför alla andra — älska hos q v innan. Min väf«. dinna kom slutligen och frågade mig, om jag be* falide; Mittags-mablaelt zu speisen, och jag tog mig då mod att fråga henne, om jag icke fick göra henhe och hennes Nichte sällskap*

* — M0, für mich! Ich danke recht sehr! Aber die Kleine! Sie wagt sich nicht htrvor*** — sva«* tade hoif.f Ja g ville gernafrågat henne, kvarföres men, »ora hon tycktes endast tala i alfmänhet, bryddé jag mig icke deron&r utaft förnyade min anhållan. Resultatet bleft att vid måltidstfroman bad man mig gå ut — ”in den Garten" — och der fann jag ett litet dokadt bord, prydd t med bibmflaov* och for tre personer. Min goda värdinna-var redani éer;

óch snart kom* till min fröjd, Jttleiiep; liko enkelt klädd* men med högre rosor pl -kinderna* ån aftonen fornt. Tanten presenterade óss för hvarandra. Detta förundrade mig litet, ty jag tyckte det skulle mer öfverensstämt med hvad jag tankte om Julchen* att hon*oppr?gtigt talat om våra tööte för Tanten; men* när hon mr icåe hadc gjort det* så var: mitt'hjerta genast tillreda att» ursäkw ta henne med de'orden:"Hon har varit för brydd; dertHlf* och detta, fråntog -henne intet, behag» f mina ögon. Måltiden var trefllg. Jolchen sade til 'inte mycket; men vi sågo längeooh ofta p4 hvarandra, och hon började få ett uttryck i sina Ögon, som icke var bara räddhogans och ännu mindre likuöjdhetens.

På eftermiddagen kallades Tanten Btort*~oefr vi blefvo allena i rosenhäcken. *'

— Julchen! — sade jag — Tänker du illa vira somvmed sä liten förställning behandlat min

kStisla till dig*

— O, jag täuker intett — 9ade hon* och hen-ta» blick besannade detta utrop, — ty i den var kärlek — bara kärlek»

. — Jnlchen, — frågade jfg — älskar du migt Sig ja% om sk ir, men nejf om du Inte känner det mägtigt!

— Jag känner det« — h v ig ka de hon och sjönk till mitt brott — — — En kyss, pä den hvita, rena pannan, var det enda, jag tillit mig, och, sedan bad jag henne lugnt sitta vid min sida och hora, hvad jag ville såga henne« Hon tycktes nu hafva fullt förtroende till mig och icke frukta det ringaste, utan satte sig gerna. bredvid mig och tat sin hand hvila i min«

r — Julchen! —sade jag — Jag iiskar dig! Det« ta ir oförnuftigt, jag vet det, ty jag känner ju af dig blott din vackra yta; men jag ¿ror, att dt^ ir god, oeh, ar du det —* si skall du so, att det ir mera allvar med min kirlek, in hvad da och nigot hvar, af dess hastiga tändande, kunde viu-r ta. Jag vUl icke förleda dig Ull nigot ondt,Gud vare därtill mitt vittne! Tvärtom, jag vill hos dig uppmana allt det goda och ädla, som bor finnas inom ett qvinnobrist, oeh vill, till en början, be« bandia dig som en broder, en god *vää« ,

— Damit bin ich nicht zufriedon! —• sade den Isfiigs, naturliga flickan, steg upp, ville gå, •— men, dröjde dock, när jag med förundran sade:

-— Huru, Julchen! Hvad önskar du di mera?w ** -m

.. — Karlek! — sade hon — Lika varm. som Thq-odors, lika full och oinskränkt som hans.

— Nå vål, — svarade jag, öfvervaldigad al min

känsla — det skall dn få! och tryckte enbrinnan-

)

de kyss på henues lappar.

— O, — hviskade hon — huru olika! Huru olika det smakar! Hvad du är skön! Hvad du Sr älskvärd! Hvrfd Theodor skulle vara lycklig, om jag tyckte så mycket om honom! . . ^

; — Tala icke om Theodor, flicka! — sade jqg och började känna eo åpger, jag vet icke, hvari-Jrin den rätt kom, eller hvart den ville utgå. .

— Nej, — sade hon — jag vill icke tala om honom, icke tänka på honom! Endast ,på dig, du härlige! — (Xch nu hade flickan sjupkit ned p& gräset och såg upp till mig, säsom jag alltid fp« reställt mig, att Clärcbcn säg upp påEgmont, när hon på knä framför, honom. sade: So lass.mi^k stcrben! Die Wdt hat keine Freuden aufdiesef — — Hon var förtjusande i detta. ögonblick; men ack, min Gud! hvarföre flög genast den tanken objuden förbi ipin själ, att min maka blir hon icke, kan ick^ far icke^iör icke blifva det? O, Carl! Carl! Hyad vi ändå äro orättvisa mot den ärma . qvinnan! Vi be benne om kärlek, vi tigga henne derom; men, när hon ger oss, hvad vi bedja om, när hon räcker sitt hjer$a ti^ oss — ovärdiga — huru löna vi henne dål — — Tro dtfckje»m ss m

ke, att jag rar hvarken så usel eller så kall, att jag gjorde dessa reflexioner i det ögonblicket! — Nej, jag miste

medgifva det: jag tijöt af att se detta varma, lifiiga h jer t a öppna sig för mig, — endast lefva för mig, och i verlden icke ega något, söm hon egnade en enda tanka, mer an mig»

Så förflöto några veckor» Om Tanten märkte eller intet markte, det vet jag icke» Julchen och jag voro beständigt tillsammans. Hon sjöng for mig, hon låste för mig. Hon hade sinne för^ allt skönt, men endast tanka och lif för sin kärlek. Oupphörligt talade hon dock om Theodor — denna hennes consin. Hon hade vuxit upp tillsammans med honom och var alltid ämnad till hans maka samt tycktes till och med icke draga i betänkande, att han en gång sknlle blifva det.

Ehuru varm, efanrn lifiig flickan var, ehura vå 1 jag fann, att hon helt och hållet var i mitt våld, var hon dock för mig så helig, att jag vågade knappt vidröra hennes hand, af fruktan att min egen varma, upplifvade känsla skulle föra mig ett steg längre än jag befallt mig. Detta tycktes nästan förtryta Julcben.

— O, du älskar mig icke, som jag älskar dig!

— sade hon ibland — Theodor älskade mig mycket mer! — Han ville aldrig tala, aldrig läsa eller dylikt, bara skämta och smeka och kyssa mig.m f>* m

— Och det fick han? — frågade jag, atom af förundran.

— Ja visstt svarade hen, alldeles okonstlad? •— Det Ir ju min cousin och. blir vål engång min man.

Jag tisste icke vatt, huru jag hade ellt, nnr derstundora. Nu började jag verkligen ångra mig eeh betånka, att jag gjort trra itla, aoitk lockat hen* ne tfr&n denna henne» coutin, som hon vil slutligen llrt sig att ålska, om jag Icke kommit imellaft med allé de retande behag, 10m blott det nyt\ kan hafva på ett a& iifligt sinne, sem hennes» Jag hade aldrig talat med Julcheñ, om att hon Ifven kunde biifva /niVmaka» Dettå varnågot,somhon tycktes aldrig aåtta I fråga, och jag vet Icke, hvar«* före jag allt mer och mer undvek att vidtor* det imnet. För hvår dag insåg jag allt tydliga*-ve, huru jag förhastat mig och låtit ögonhllokeft och min p& nytt födda tro på qvinian förleda »*8 till ett itef, sam ja; no jner.fln vilfson ett skalle Inf ra. Flicka» ser iigiluit fer-derfrad, nUn en fullkomligt oskyldig varelse, meé ett behag, som jag sillan »ig nigan qtinnaså full« komligt låna blott af den friska, rena natnren; meo boa hade'i sitt lynne och tina ideer något s& medföddt lättsinnigt, obelinksamt ocb om hy t, Ugt, som ho» ajelf icke ens tycktes sna eller förstå, mycket mindre försöka döljs, ett ma»«kulle nistan i kvart ögonblick vara på sin vakt, för att icke begagna sig deraf, till heimes för« derf. Jag intåg nu, att hvilken annan an jagrei» ler den, som föresatt sig att — kosta livad det ville — skona den oförsigtiga flickan, skulle, kan? nat förleda henne till alla möjliga dårskaper, utan att hon knappt anat, det hon gjorde illa. Hennes varma, innerliga tillgifvenhet hade något verk* ligt hanförande. Gråtande, skrattande, sjnngam de, lekande, hoppande —; alltid var hon lika varmt lika liflig — och sade inig fritt och öppet, att på hela jorden fanns ingenting, som bon ens fr&r gade efter eller tinkte på, mera an raig> Och detta var en verklig sanning. Men jag insåg re? dan då, att denna känsla, ehuru sann och häftig den var, skulle-afven af den minsta tillfällighet öfverflyttas till en annan, och att den varför sju^ dande, för ytlig, att kunna hestå och icke allf déles slickas af tiden. Allt. detta fann jag; men, det oaktadt, var det min fulle föresats att, ona jag funne, det bon annars skulle känna aig verkligt olycklig, hemföra henne som min maka och gö? ra allt, för att gifva hennes känsla och sinne bittre och fastare rigtning, ehuru jag misströsta? de, att detta någonsin lät sig göra, ty henne brast dep hufvndsakligaste granden för .qvinnans rätta vandel: verklig religion och aktning för verldens omdöme. När jag ville vicka henne derpå, sadehon blott: ”Ja visst! Den gode Guden 3r visat god! ”Det ser jag, ty han har ju gifvit mig dig, som ,;ir bättre an allt hvad som finns både på jorden ”och i himmelen.” Och nir jag talade om andra menniskors omdöme, sade hon blott: ”Det bryr ”jag mig Inte om, bara da älskar mig, tycker om ”mig, är nöjd med mig.”

1 ro eller tid började man i staden att undra Mver mjna mänga och långa besök i Lindenhain, eeh snart ~ märkte jag, att man drog någon misstanka om sanningen. Några af mina bekanta, som besBkte mig der, hade ett par gånger sett en skymt af flickan* och jag säg på deras blickar, att de a-nade något af verkligheten eller, snarare, anade mycket mera än verkligheten. Som jag var ytterst ridd om flickans goda rykte, föresatte jag mig att visa mig oftare i staden och gifva misstankarna en annan rigtning* Julchen var otrostlig öfver hvarje min frånvaro,

och, hvart jag tog vä* gen i staden, såg jag henne, än under en, än under en annan förkläd ning, utan all annan tanka $Uer bepiqfling i verlden, in att blott se på mig^ nUka åt mig och, än med sorgliga, än med smår gladt hotande miner, gifva mig sin saknad till-ItinQa.

Vet du, Carl! Ibland ville det hela min ny-fårvärfvade Stoicism och alla mina föresatsera uppställande i stridsordning, för att icke duka un-m 8s m

der för ett handlingssätt — en känsla, ett‘ lif,*—* som jag på det hela afskydde, men hvilket dock framstår, som oftast för min inbildning, med alla* de förledande färger, som just-ärö våra farliga* ste demoner här på jorden» -

Så stodovniiia och Julchens förhållanden, när några af mina vänner i Cassel föreslogo mig att tara dem följaktiga på en liten resa till Rhen* trakterna, hVilken vi ofta talat om, öch som nä kunde göras på det mest angenäma sätt» Jag ha* de i böljan vägrat; men, när en ung Léhensbrn^ der slutligen helt spefullt sade: ”0 nein» es isi ja nicht die Mühe werth, att vfllja öfvertalaLe-wenstern, ty han vill af hela v&r gamla Tyska jord icke reta ntaf en enda tapp, mér än ett viss liten Lindenhain med * dess alla behag,” och, när allade andra då hjeftligen skrattade, dfi såg jag, hvåd ti« den led, och ått det var min skyldighet att goöt> göra, så godtjag bonde, min egen obetanksamhet och Jnlchens oförsigtighet» Men, huru detta skuU te ske, var icke så godt att såga» Att resa ifråil henne och låta henne förtvifla, det var vät ingett konst; men, ’jag var väl heller icke någon tiger,” och det skulte jag verkligen på en gång blifvit, för att rara i stånd till en så barbarisk gerningw Men en liten tids frånvaro ansåg jag nödvändig för oss båda och i alla afseenden» Julchen behöf-de att i stillhet och ro tänks, tänka på mig, ochjOUtift AO OiliA

^SSr w

delta utan att ae mig, oéh äfven jag fann* att en diversion skulle göra mig godt och starka al4 la mina goda föresatser, som jag nekar detta* ' ke — stundom började vackla» Julchen tänkte al* dr ig på morgondagen, sade aldrig ett örd;som an* tydde, att hon någonsin trodde tiden kunna blifva annorlunda* eller att jag hvarken kunde lemna ellet taga henne med mfg, eller något, som kunde gifra mig anledning att tro, det hon någondin tänkt sig att blifva eller icke blifva min maka» Detta på en gång gladde mig, smärtade mig* fö'rund rard é mig och bevisade mer än allt annat, huru gruftigt lättsinnig den goda iiickati af naturen och förfe«-lid uppfostran var* ehuru hon sannerligen hade något så blygsamt* så oskyldigt* äfvert i siir varmaste* eldigaste känsla» När jag nu så småningom beredde henne pä* att jag nödgades lemna henne för några veékbr* så tyckte* det i börjah icke myc* let bekymra henne; men* när det kotia öertilf, trod* de jag hon skulle blifva vansinnig» Jag måste slutligen taga till ett medel* söro jag både föraktade och ogillade: jäg måste narra henne» Jag sade henne* att jag mycket snarare* Sn jag verkligen imnade* skulle återkomma* och endast på detta litt förmådde jag henne att icke följa med mig* hvilket jag sannerligen tror hon annars gjort»

O* min Gud! Kära Carl, hvad jag nu ångrade min obetlnksamhet och min egen llttainnighet!Ja g försäkrar dig, jag vet icke, hvad jag velat gif-va till, om jag varit förnuftig ifrån början och icke gått så långt, att jag skulle ansett mig sjelf som en niding, om jag helt och hållet öfvergifvit Julchen. Detta var heller aldrig min mening, ut-On med fuli föresats, att vid min återkomst taga ett eller annat afgörande steg, afreste jag i sålt-skap med några andra unga karlar först till Oietr sen och sedan vidare.

Bland mina förnuftiga reseminnen finner da afven en utförlig beskrifning på denna angenåmå lilla excursion, under hvilken jag dock ofta för-följdes, dels af ånger, dels af verklig saknad och | längtan efter den goda, ålskvärda flickan.

Nästan med hvar post skref jag till henne, och j böljan fick jag afven beständigt bref från henne. De innehöllo väl icke mera än en enda me* ning, på tusende sätt omsagd; men i hennes bref, likasom i hela hennes varelse, var något så naturligt, så barnsligt och så innerligt, att man knappt märkte enformigheten af hennes känsla. Dessutom är kärleken aldrig enformig. O, den är sä rik, och dess språk så skönt, ju mer okonstladt det är! Men, allt som det led framåt, blefvo Jul-chens bref kortare, och slntligeir skref hon icke.

I näst det sista brefvet hade hon berättat mig, att Theodor var kommen, och i det sista talade hon flera gånger om

honom. Jag nekar icke, att ju engnista af svartsjuka tändes hos mig, men ifven P& samma g&ng en verklig, opprigtig önskan, att Jul-«hen skulle kunna lära sig att besvara den unga och pä hennes egen beskrifnijig ganska älskvärda cousinens varma tiilgifvenbet. Jag nekar icke, att det sved i hjertat, på samma gång som jag npprigtigt bad Gud om detta, ty Julchen var mig verkligt kär, ocli mer må hända, när jag icke tänkte mig alla de sorger, som troligen väntade både henne och mig, om hon blifvit min maka, ty jag vet, jag vet, hvilka grufliga fordringar jag en gång fir på henne, oeh har' rysligt misstänksam jag ändå alltid blir; hvilket är ett af de tusen straff, som mina förhållanden till en viss qviuna lemnat efter sig.

Våra vandringar och seglingar på oeh omkring Rhen blefvo allt längre och längre, och, ehuru jag trodde mig, vid min afresa från Cassel, skola vara tillbaka om några veckor, voro två och en half minad förlidna, när jag återkom. Min första tanke var Lindenbaln. Min hyrestid hade iiqeller-tid upphört, och med en viss beklämd känsla fick te, vid min hemkomst till Cassel,. veta, att ett par andra resande från Preussiska området na bodde i mina smår kära och af tusen ljufva min-Ben fulla rum* Icke dessmindre vandrade jag följande aftonen till Lindenhain. Det var väl na höst, men o$ndligen vackert. Ett stort middags-sällskap och ett parti dereftcr, frän hviiket ja£ icke ville undandraga mig, gjorde, att klockan var öfver nio, nir jag kom till min fordna boning. Det iar mörkt; men månen kastade då och då mellan molrten ned sina skarpa dagrar på de ännn futt* iöfvade tråden, och, ehuru matr redan var i méd<* let af October, hade det hela en fullkomlig Uk-het med våra Augusti-aftnar, ut orti att mörkret tar djupare. Nar Jag kom till Lfndenhain, såg jag ljus i mina förra rum, och, når jag gick förbi fenstren, såg jag ett par främlingar, som i god ré rökte sin eigarr vid eu ilaska Hochheimer. I Jul* chens rum var mörkt. I Tantens rum var ljus« och hon satt-med sin eviga strumpa, småsladd rande med ett annat äldre fruntimmer af sina bekan* ta. Den lilla träd g ård sporten stod öppen, och jag trodde mig höra något sagta ljud derifrån. Jag gick in, tyst och orolig. Mitt hjerta slog hårdt; Jag käude på mig, att Jnichen var i trädgården, och, hvad värre var, jag tyekte mig höra henne* röst och kunde således förstå, att hon icke var ensam. Jag framgick dock, obeslutsam om hvad jag ville och borde göra. Jag har ofta efteråt philosopherat öfver denna 6tnnd af mitt lif och funnit något oridderligt, som jag ville kunna utplåna ur min bana, och dö'ck var den påföljande! qnarttimman må hända orsaken till mera godt och mindre ondt, än de flesta audra* Snart fönissasjag om, att jag från en tåt bérceau af caprifolfuii* hör Julchen, gom lifligt samtalar med någon, livil-ken jag ganska snart fann vara just den jag anade* nämligen Theodor. Kasta Icke sten p& mig, Carl, for att jag lyssnade! Jag vet sjelf, huru uselt det var; men jag trotsar sjelfva Bayard att icke, i mitt ställe och i mina besynnerliga förhållanden, gjort detsamma. Jag anför nu ordagrannt det samtal, som afgjorde trenne personers Öde. De första or* den, jag rätt hörde, voro Julchens, som sade:

— Nej, Theodor! Så mycket höll jag vil intfe otafhononfr, «om nu af dig. Men ack, så mycket, så mycket ändå! Han var éå god, så göt, så gnäll.

— Och ar jag det icke ifven, söta Julchen?* — frågade Theodor bjertligt.

— Jo visst, dqt nekar jag ju icke; men du vill aldrig tro mig, bär jag säger, att han menade väl mnl mig.

Nej, förlåt mig, Julchen! det kan jag icke. En ung man, en främling, resande, verlden kringirrande, och dertill rik och .af börd! Han kunde 'al innerligen äUka dig; men han menade icke uppригtigt med dig, och, ehuru han tycktes handla så rätt med dig, hade han säkert mörka planer fär dig fen framtid. Gud vare tack, att han s& tycktes vörda din tisknld, af hvilken orsak det än varitt Det bör du tacka Gtid för, goda Julchen.

Åh ja, det skali jag väl göra.m es m

— Ja, ja, min älskade Julchen! -*• sade Theodor — da vet icke, hara olycklig du kunnat vara» och jag' äfven, om han varit litet sämre än haa var.

— Tror du aldrig, han kommer äter? — frågade Julchen» men utan särdeles sorgfull ton»

— Nej, det tror jag visst Icke.

— Ja; men han lofvade det s& mänga tusende gånger.

— Ja; men männernas löften aro rätt svekfulla* min goda flicka! när man icke menar väl med e» der, arma varelser. Talade han aldrig, aldrig, ona att göra dig till sin maka? ,

— Aldrig!

— Och du tänkte icke derpå heller!

Aldrig! .4 . .

— Men pl hrad tänkte du d&?

-* På honom!

— Men trodde du, det skulle alltid gå vara och

förbliffa? ,

— Ja visst!

— Och du hade varit nöjd dermed? — frågade ynglingen, förvånad.

— Ja, dd.

— Och nu då, goda Julchen?

— Nu, nu vill jag blifva din hustru och flytte med dig till Münden.m «» m

— Tack, Julchen! — sade Theodor, och en kyss beseglade hans tacksamhet.

Nu blef det pä en gång sä trångt, och indi sä litt om mitt hjcrta. Jag tackade Gud, och Jag kände mina ögon på samma gäng fyllas af — jag skäms att säga hvad. ’ Frid vare med eder, J oskyldiga varelser, hvilkas hela lefnadslycks jag sl lått kunnat forstöra, och min egen troligen dessutom! Frid vare med eder!” — sade jag tyst och sagta och smög mig . åter, med en lugn smärta« samma väg jag kommit. Andra dagen började jag redan att göra anstalter till min af resa från Cas-sel, och den kommer icke att dröja länge. Nu har jag skrifvit till Julchen och tagit ett hjärtligt, innerligt farväl af henne. Sade henne väl icke, huru jag fått mina uppenbarelser, men nekade doUk icke, att jag fullkomligt visste, det hon påsfnnn-ga cousin Theodor öfverflyttat sin oskyldiga kärlek till mig. lag har bedt henne, i varma, innerliga uttryck, vara honom trogen och tillgifven, komma ihog mig som en vän, hvilken väl aldrig ville henne nigot illa, men som ändå många gånger ångrat sin obetänksamhet mot henne, och ber henne slutligen, som ett minne af mig och vår rena, oskyldiga känsla för hvarandra, alltid bära ett band med äkta perlor, som jag inneslöt i bref-vet, och att de evigt måtte påminna henne, itt hvarje oäkta kinsla i lifvet är bedräglig och svek«fall och* förer> inger ined sig, sent eller «snart; men att de verkliga, de rena, de af Gud helgade,, föra tUl sällhet och .tillfredsställelse, si i tid som evighet. , ”Bed din Theodor, — slätade jag —att ”han ofta och allvarligt undervisar dig i den del. ”af din nppfostran^aom man för mycket v&nvår-”dat, och tro mig, min goda, älskade Julchen — ”hos Gud måste qvinnan söka sitt egentliga skydd! ”Menniskorna dö bort och försvinna. Om da i ”dag är rik af deras kärlek, så kan du i morgon ”sörja, ettdera på .deras graf, eller öfver deras ”vankelmod och svek. Lär dig bedja och tacka ”Gud, om du skall blifva ,si lycklig, som Axel det ”önskarP etc.

Når jag skrifvit detta bref, hade jag. en känsla af salighet, som jag,unnade mig sjjelf. O Carl, hvad jag fordom haft olika känslor, och hvad de voro bittra och gnagande! Om vi bara visste, om Vi bara ville erfara, huru ett rätt handlingssätt smakar, hvad 1 vi di skulle bespara oss och andra sorger och ve! Men af skadan blir man vis, si vidt likval man icke deraf äfven blir förderfvad och förhärdad, ty de bida chancerna äro olyckligtvis lika stora. Mingen gin g, i mina ljufva drömmar, skall jag se Julchen som en god och älskvärd maka, och i mitt minne har hennea glödande, oförställda kärlek ett behag, som jag m& hända aldrig mer skall finna hos någon qvinna. Jag nekar icke heller,tåt jag, noder de dagar jag ännu qwritadnat i P«9sel, haft ett otroligt begär att se denna JuU ehen, som jag, aHtidi mina tankar liknad# vid. Ggmonts Clärchen, med den lilla skilnad likväl* |U hon slutligen lyssnade till den arma,.trogne Br&ckcaburg; men tro mig, Carl, jag vågade det icke, hvarken for min eller flickans skull ! Hennes karlek, aå nyss afsvaluad, kunde i en hast åtm uppflammat; och min egen! O menniskona-tar, O motsägelseanda! Min egen kärlek till flickan var må hända, just,som aldra lifljgast, i detsamma ogonblick

jag,till utseendet, så lugnt öfver-lemnade henne till en annan* Med ett ord, jag törs icke, och mitt lugna samyete säger mig* att jag gor rätt, o?ch den rösten måste man tro* Farväl! Om sjcifvm (¡¿assel en. annan gång*

Cap. 6.

Blickar månen på åen ode borgen, Ner i natten, ' o så blickar sorgen Ner på grafven (rf en ungdomsvän*

Tegnér.

tedan vi irrat omkring med Axel i en del a£ inropa, har han slumrat godi, men slutligen äfven 'liknat och då först .upptäckt, att ett portrait afm ™ m

Amalia satt hogt uppe, nästan skyldt af taoggtr» diaerna, i Rosinas alcove. Axel studsade! — De fyra länga åren och den väl skona, men allt fir korta bekantskapen med den hädanfarna hade mycket urblekt hennes bild I Axels hjetta. Han mindes mer den mägtiga känsla, hon väckt, s& o* lika alla hans andra kärlekslågor, an egentligen hennes drag. Men nu stod hon dersi lifligt framffte honom och tycktes likasom återfordra hank ktr* lek.

* — ”Och hvad vil! du med den, dnförklarade fingell” — sade Axel — och som en blixt Hade den tanken igenom honom, att Amalia alltid eå i mycket älskat den unga Rosina och trott sigfttina gå många frön till goda egenskaper hos henne, blott de icke af dåliga exempel, af iläril och fåfänga, förstördes. Amalia anade ickedå, att motgångar och vidrigheter skulle .blifva den peöfro* sten, mot hviiken Rosina bortnötte alla de små 4 fel, som en vårdslösad uppfostran lemnät henne* Axet tänkte mycket på Rosina, denna långs* mörka morgon. Elden sprakade trefligt från ca* minen, och det lilla rummet hade för Axel ett behag, som han icke kunde eller ville förklara sig* Allt deruti vittnade om dess egarlonas ordentlig-het, goda smak, men enkla och anspråkslösa vä'~ seude. Att hon hade sinne och smak så vil fö> konsten,, som en lagom fruntimmers bok-bildning,rm m m

det .synte» af* helmes små milning«utkaat sch af

nrvalet på henne» bocker* , Axel forskade ifvpiii dessa. Mårkeiioch »må fcnntimmersknappar vore kar och dei1 »yUliga,och ofta antydde de idéer, vårda hide att minna» och begrunda». Ros|na hade »&^ le de» någon, omdömesförmåga, och Axel for dr § do i den. vågen icke något utomordentligt. Långt derifrån! Han .tyqkte sig ngsian kanna Rosing btira af bdUpen* boning» når han apdUigen, emot klockan filta, var färdig att lemn» den, for att in* ***• .»In frukost i; d»n nu uppeldade gamla, vanliga matsalen. §& fprt-han dit.inträdde och »ftg de bå«d«gO€Qt.eletternn med deraa brungula potatoes, »väfvade ett bittert minne förbi hans själ, att^ipå hfiivdnvsr.en dylik frukpat just i »amma rum,jnen under »ål oSnd(jg£H olika augurier, en till utseendet t liten, mpn docki verkligheten ganska stor driffjider uti han» öde» hjulverk. .

« 0

after, andwt små: »vagheter, — tinkte Axel 7— s,å hade jag > kanske, , på samma sitt »om nn, inträdt under mitt , eget tak» men ack, m»d hvilken ångel vid min sida! O God, hvad deaaa enkla ord: ”det är för .sent!” ha för en dödande migt öfver den, »om. nödgas ut t» la dem och »k;Ila det f&sigsjelH Axel. drog en djup »ock och hörde icke ett ord af alla vår goda Tantes underrättelser om elecUh ;. Avel, /, 4. ;

s

ralfårcn ofth arrendekoraa, *» laspeetorn, fiom ?** *'en sttperb karl”, men ftiepeciorekan, sam var ett *otårckfc”f. om taket, sem hftlft på att ram Ta ned på cäpeUsflygelh, och piporna, sorti borde ses 010, i anseende till braitden på det gaml* €ri&fsnä«, on Alla de odugliga gummor oqh gubbar, somdodti den "fasliga choleran", oqh bur! rådd manvarit fBr mjelfbraitd hös oreaturon etp.

Axel It och sratfvdfe vänligt ja ellefr h$jy allt SOm det f&M sig. Rosina syntes icke.

På denna mörkt, ängsliga ftecomber-förmld^ dag gJOYde Axeliett,Tuttd--* ack* nej, *lcke i Udtt* gårdar och magaåhtor, ntatt i det gamla renman* 1 de sltttét,. der haa tiHe igeiAlnftb Kvar» sten, mett hodgades medglfva,

att en och atoatt fattades, tp UlfsboYgs gsrtila gråstctaSbyggUad hade ingaland* runnit på /yta åra eafbrutet åfverlemnande t»H dess goda eller -onda andars disposition, familjen Späk et iftberlkftådt. Oapellet rar forfårtigt. Mas* tor af stoft och grusrtftfckte golf öch bankar ooh 1 illa ofeHtaheter 1 murarna, hr* raf dem *ågtf Itt* bu djupare och Skarpare Ut. Altaret och aHn dess tiNhärighefer vorogrdnm6gUde,och flera fen^ sterrathar suckade I vinden efter sina små foclo* rade, itibiyade rutor. Men, ville man noga seei* ter; aå ftHinos annuhär och der lemningar af bux-bomskransar och andra zirater af vintergrönaetCr, som varit anbragta vid Amalias bröllopp, ridheu-m &

nesfaderi och henne« egen begrafning. Pallen, ’på hvilken hon knäföll, då honr offrade sitt ung* lif,. stod der ånnu, men nåken öch utan den blom-återmatta, som Bertha kostat millioner stygn på, i sitt hjertas glädje öfver att hennes van ändtli* gen funnit ett hjerta, som svarade möt hennes — .trodde'hon dd, nar hon den sydde. Hon fick vål erfara annat. Den lilla orgeln Var alldeles forbi. Ärg Och rost hade så bémågtigat sig allt, att man icke kunde få en enda ton dérutur.

— Ö, min God, hvad här år förfårligt) — tankte Axel, och ett ogohblieks smärta, att någonsin återsett så många förbittrande minnen, vaknade hos honom — Hvårföre skulle jag någonsin komma hit åter! Jag kunde ju dragit revenu af mitt gam* la god«; men ack, hvårföre skulle jag se det s£ tamt, så öde, så utan en enda till mitt hjerta talande rost; ‘endast till min saknad och mina kol* aade minnen! f

Hans känsla var förfärlig, öch han var hostan flrdig till ett af dessa utbrott, som de gamla mu* rarne så månget sett af det häftiga, uppbrnsånd^ Löwensternska blodet, den éna generationen efter' den andra, och af hvilka Axel ingalunda var den Mgtmodigaste, fast den nya tiden och motgångarna lärt honom att kufvå sina häftiga lidelser*

Men nu kom det ju så mycket inspectorer, bokhållare, fogdar, dejor och tross; så mycken pro-m m

Éa med ett ord, som kan få rum i ett hushåll, eller en roman af ****, att Axel nödgades återgå till nutiden och lemna det framfarnas sorgligå iminnen till lägligare tider.

Först vid middagen återsåg Axel Rosina; hvil-ket varit den enda önskan han hela dagen ovill-korligt känt, hvarmed hans själ hade något att göra. Rosina var tyst, sluten inom sig och ytterst brydd. En noga observatör skulle genast sett, att hon darrajLa-^hvart ögonblick, af fruktan, det Tau~ åctT^skulle saga något dumt, något opassande och för Rosina plågsamt, som skulle sätta hela hennes sjelfkänsla och finkänsla på det hårdaste profl Men Dora parerade undan med sin naturliga fint-lighet och hvad man just kallar présence d* esprit hvarje Tantens taukesväng, äfven när den beskedliga gumman ville framsätta Rosina i en vacker, men för den arma, beroende flickan högst pinsaikt dagqr. Inom ,sig gjorde Rosiua det löftet, att hort ganska snart skalle söka undandraga sig denne nya, aldrig förut anade tortare. Hon vågade icke se pä Axel. Den annars så yra, glada samt verkligen qvicka och själfulla flickan satt der 8k försagd, så beständigt rodnande, att, om icke A-xel sett heiiries lilla rum, skulle han trott henne vara just hvad man på Svenska kallar ett sjdpnU ler väp% och för hvilket ingen annan benämning*- !Mt n sm.

Hk* expressiv, är förf. veterlig, åfven om den ic* ke skulle agréeras af en och annan läsare.

* Men hvad blef eifecten af allt detta? Jo, A-xel kunde, mot sin villja, aldrig vanda sin blick från Rosina, och, gjorde han det, s&atadnade dock hans tankar hos henne.

f På eftermiddagen fann Tanten ändtligen till-f$lle att ensam for Axel få hålla ett så fullkorn* |]gt loftal öfver den goda flickan* att den sluge A-xel genast märkte, hvartåt Tanten pekade, ehuru Xaqten just nu trodde sig spropa sina aldra fina-tte politiska trådar. Nu blef ock Rosinas ^örlä* genliet begripli g för Axel, pcbrför att pågo(bé* spara h^noe denna, oph för att sHppa hora Tan* tens fina och listiga inwnnatiftner, ehuru han in* galunda försmådde hennes beTÖm öfror Rosipa^sk gqfhan Tanten en liten hastig epR, so,« han trpd-de, snart i framtid eu ändrad och rättad vink, att möjligtvis% visst icke var, wn kunde vqra tot-Jpfvad utrikes. (Märk det noga, käre läsare!)

Detta y,ar en tung nyhet för Tante Lisbeth, både i ett 09b annat af seende, ty hon, tog Axels luftiga: ”Tank ora etc,’* för fullkomTfgTx^i men comptqnt. JHon langtafle, obeskriflig^ tiJrN; ,•

pen,, då bon ^kulle åtminstone få ^fbörnja, sjetap sa ny*b?teR J Doras oeh Rodnas sköte. - Hennee Ml förmenar gern* fanföras.; ^å ^r mellanm rê m

ffttsdagarna hör man så Saiian vackra ochfSruufl tiga tal: s ' , . . 4

' — Hvad tycker ni, Jungfrh Dora, hvad tycker to, Rosina, — ùtfor Tanten — att Axel troligert htt vacker dag alSpår hém en htllndska hftl (ocH hSr alog gamman ihop de upptorkade hSnderntt öth knakade p& hnfvu'det, hom hlstarne, nir de Eltt ilugor i öronen) TIvad tyckerni?— fortfoJ lion med 8tigabde affect — Sä dåraktig trodde jag faönörh Sndå icke nu vara. Gud ske lof! — sade hbn och hijdé en gr'àtttrïiii blick upp i taket üdet vareprh!' Hän har imltinitivtöiielttel met Ut titta' en sådan déV utläkdkkh på, SnpådétiHh^ | •Öm kannat Wifvh éftet ofig; ty defined trådéftaä i&ei:idnflat ftda en iotfoR. ' Tet ni,mina v&ntrer; (tit de'&' horribla,'fié der utltndskorna! Genom ffél, att de aidrlg kunna tala nied folk, dugadé tilt 1 litet, néj till' ra*kt intet; annat in alita och fry* iå oéh battra öch rår ma sina fftttter, och kå iiakö litei'tfpéla p&' clavér öch småplocka med brodérle; Ifien htfsffSllet? • Min Gud, hvad Üedér äro odrig-hgal' öch'idet gfegerjag rentut, så nantit jag he-»

r och alâpàr I dndér en utlindska. 1 (hn inte för annat, «å akuU j lé i*s' skrika' mig Mrderfvnd, och det vère'godt;

. hon Wdå fÖrstode ett endà klokt ord. fïej,di8ÿtt { ht Jagtitten stad, och dtr, inih atacka ra fattigå | och — Tanten ville gerna sagt försmådda} men

laabeth, att aldrig g St Jag hiAon vågade icke,, ntftn sade f- «ch, och Svenska* Rrligt Svenska Rosina, dn skall följa med mig, if hürskall do icke gä och -taga utländska snubbor. JNpj, ta m«j katten, du dpt skall) —sade Tantear acb tårarqe slängde t)lb häger ocji vens|er— Ut* «i efter Axel na är ai rik, att han hur rid fifth med en - sådan• der., eå akall. du få Zafra d«^ Jå#*, «om en gång kan fclffva «fier mig, J0rah«rid Ser du miu näsduk? -

— ¡ Hosiea hademjmVafc får gsdthjpria,, attiska ne iiUTanteas verlelign, ånnemta mening, echhpf iriaade henne f faen' alo innerliga ta ok samhet, qief W«1 i det; hel» Uti aom en flogel oeh gled 89im df gehikemmargon,. tg h»n: tyckta nn» att han i pip JM«/ e» hnndr^dedei »å «virtatt amgAs mnd A*fh denna lilla tid, aom hon förut .haft, ; Hon aig} f#: man <$*}« ^n_lä«»(aT «»m

för ett bildad! d«h hnk^iwllgt fruf timmer.r R^s ma quiWade det: «Udeles. lHwi,; qm Aaahgjart ett ¿•hemskt riter. fdUadskt val, han .gjort {¡tt+ -4*r«\ «eh han Made' på alg, att 'hon »«: hädanat-Aer »kulle kunna 'återtaga ; hela »Ut., egentljga, i». ^iga, glada *cj» öppna -fått att svar«,-,»å #1 med eUel,;sem med ella andra. - , f~:, .

. Bora «Mt tyst,ocb genedqdepå sahpn. Hrçad hap mgendligan tänkte* »«t ingen; mon slui)|gw Mehon: — Jo, jo, sådana stötar får,man r«Fabef^dd;på •Mr i Itfvef, Jag glömmer öidfig, når Fröken A-mälia, den ängeln, presenterade mig for 6inHert fästman. Ja g var icke då för val till mods oclfc San tryggt aiga, att, om det ät någon menniska, för hvilken jag har en ovillkorlig afsfcy, åiid&ie^ ke byggd på verkliga, gilltiga skäl, men så be* stämd och oihöj!ig att utrota,: så år det för Majo-ren, eller, som det nu heteri Kam rtfarher*e»påij-kemis. Måtte fm BatonAxfel vilt bättrar Betont skar jag innerligen. * - s e ?

' — Jb, det skall man se! Warade Tanten —- I Jäg Vet dessutfån itite, ftvdd Jurtgfrii DoFaegehili* gen hade Vhöt Cofcsin MfitifehdOff. Jäg tyCker, hall är en ratt hygglig Kafl, fast han kanske icke sl vål passrfdé till vår kärai,salig Amalia; meuhola hade mffiUanu illt sina idéer med, oefh jag vetfj* iom passat henne. i

— Jo, det vet jäg då. ^mumfadeBoitaf toe*

Tanten hörde icke derpl, utau fortforr ^

— MiärhtendoSf tyckte jäg aHtid gjordi^jdit^it^# han borde göra och visade en allt förvocäpe*traH£ här han Bjöd mig på sitt heOakomstioreffersOora ca~ laset, hh, Mr haii var gift andfa gången. Mehr | hans nya fru, KammartierHonau, den tycker jag alls Inte om, och anuti* mindre om systern hennén etfc.f etc. Si här fortfbr Taiiten én stund, tills Hosinä och Dora togo gödhatt, och den förragick till sin lilla fristad.

Itosina sfg sig så underligt umkribg i sitt lif-m »r m'

6 rtfm, joat aom ville bok {fnim 'iig okr, att in-* fcathif der varit otillbörligt, ty aftonett ttfit Ulf kn icke gira

rlngaate anordning der. Ho» lade(•ig glad och a$jd, eoredan bon trodde Axel för-toffad. I

i Dagen derpå måirkte Axel génaat, áten att' titt firati det. i början, en eter föt&ndring boa leaina. flan var no ledig, glad ochmkftter. Det*1 la ippeUmdé SlVen Axel, oeh gekeot några åf Ton*'

ten alinge rd fonderade han lUt oft, att Aeaine I balde honom iftrléfvad Och dermedkinde cig. nött nöjd. "Detta förtråt Axel, hanriiiielcteritt, härföre. fin eorgKg, vemodig nppfyn htc Boti- > n bade. aótefait fctUon vida mer; men teaåef glada lynne , och naiivhidder rosde bon<# deremtt1 geiaka myeket. j

mim» icke, httd vlkallédeh varandra for* kk: — cade Axel en gång, k it han skimtada * röd Bocina <— vär det #o5kea och Baroa,vet det «lh*ia<*åv det <fa?

— Dok krian« jag fate. — ava tade Basist afctlk-teflgi — Jag tror det var Jttét af knMlk, éllt röt vi voto fredligt eller DendtUgt etimda.

** Får det vara 8& au Sfven? — frågade Aael. “* Garna för mig. — svarade Rocina — Fröken •k Bacon blir då dataamma som krigetrompeten •• a. v.

*• Vill da ieke gå efter din goftarre, Botina?m ** m*

S-I ?*de Axetfrmw på: eftermiddagen, »ä* det ledi iBttt; tlwitniBgsVfMMV -4- JNgl vill geran sjungit nkgrt oekif^dW^J«^ bamlrkUiftKr d£g<;

-. Dfett*. TttSjotiags. bigata äMkad^onteii soglj ton dock icke yttrat på något sått. Sällan Sraå»; g»fc «å karmilftr atuu^när *it frtitytnifnafcbia en hwii iMwgti, anm, Jwi.acb Krukan «jn&gifttMdt hM&r nasftkt** oign(0#b) ndka^ Biet änn«aral»ilU kMii artigt odi böfligå^fågnf ’’Sr miflu jafe^ife*«! be»i 'haga^i-Oioqh» d**b tub Mw ttiil behagi^ deasi kpyr nthtf ligrbnaJitet *wi BW gfiUear rsåtälihén* ? ap*; som? ¡plattan» r .2p3«iAa fictefter tfn gnlterre, t oehn&xol itj&Dgij; ¡D|it**riAx^tt^aMtstlhdUgl.lle#*: 1*"bMd ranelpe) Ack‘Att nytt^nlMelfe* iaepiDeerfedAn 'Bltljtfb b Berstiaefnr ögonfen: bJcfw fflUgura .-InAti r-, gojisin, de gnistrade af eld, och hana«doUgnblok#^ hot^£»f ffBtt-tföfth&Mlf** upptybUnlng, Xnj»jiar»e btefio.röfQdfii oeb h#ä& täadetr lystesosn^crioraS Hatt hade eafa**« atttfa»: fetn- sjöng, adfenf! H6*r. ja hnfvndet bortåt och fästa bMsfaad* elUlpra' p&r : en •' Mfotéäg! ptekfc,. »eller. -odt eafhnntbti pi(Beaa ögo In .fösLbri&ta dian pjong*i>]VB.i ojn lian sjäagb gema fox’ftågnn Bosila JdUdfe tAägtift Mittår*.,

nalttr/vAjöelsögon, ««bOb iätt suck boöt»sig fram tid.: ¡Btaffi tanfesni att1 hm», no- tcttigctf tänk» ^ herwe - mdonslönaokånds, på.liinsätifai» haftre*. Axel hade i sin sång en tjusningskraft, som nar, hågat faXligki i Bta» 4$ hotftatfäfTdh: anhailS ge«>tsr s*; m'

tia, man ålskade Iréla hans väsende, man gilladé aastan alltid alla hans ord, omdomen och hand-* lhigår; man fann Äonom slon och'intagande« mail

* ' j ‘-.v J • •» ;• -j 1 i s A

fann honom långt öfver mängden, man kände till och med eh Tias beandran/ett Tigst OTiilkorligt inverkande af h»hs ofverläg^enhet. Allt dcti'^ väckte Axels närvaro i allmänhet« —,•—,men, sjön£{ kan, — dä vaknade alla hjértan, ocli. vill so den qvinnä, hvara hjerta forblef stilla — b\ars, oga icke fylldes med tårar, når Axel. med blicken., h&Ckad på henne« låt hela sin varma, själ^

tåla genom sången. Rosiiia kämpade långe möt

r . : > *: *i *:' Z* k. ‘1 i/ 7 f ; i “o Jf T

förtrollningen. Hon tillslöt de stora mörkblå 5*.

___' - 1*^ •*

gonen; mep, når hon slntligen mågte ppjjna dem^ då voro de långa ogohhftren så våtaj Och.^jelfva^ ögonen hade denna tårglans« höjd af den lifliga 7

^ ' , * , j • ; ; i! ; .‘f (l V " .

rodnad, som alltid uppstiger, når man yiU tillba-

*. ; 1 i. * j* i ;j ? i.-.i ^ *' f*

kanålla Otillbörliga pch, som man sjelf såger, "o- ^ "nödiga, dammatårar". —. Men« apk! Hradt bon var räcker just då — Rosin! — " Eh qvfii-.*

*: . . . ' r. — . >: A s i * *i ?. v.'* • ;r u*

*na, som öfverlemnar sig åtenlifligkåaslapcli^*

gifver den ett eilpr annatutbrott' vet icke, Jivad hon förlorar, både hos mannan och i egen. ånger emot om hon söker knfva hvarje för häftig lidel-, se« hvarje uppbrusande vatlning inom henne. . -Axel talade hvar dag om sin föregtående .reta; men hvar dag sköt? den åfven upp. Han,började na till * och med befatta sig litet med sta*laudthnshällning, åtminstone tags den.iögnaligtej »en, Som det vac en för honom medfödt vidrig sysselsättning, blef han ofta otålig. och häftig, Bfiipit höll någon gång på att. återfalla i fordon dagars siunes-ntbrott. Att han försökte hejda ocb styra, alg, künde hvar och en se, nen ifven, att. det kostade bana. häftiga sinne ganska myckel En dag hade bokhållaren, som (i parenthea sagdt). af Tanta Lisbeth. både med. och qtan skil kallar des för e.n "stpr dansmästare, .som tnper, när han. "kommer åt, och skrattar^ åt gammalt folk!" — ca dag hade han rest till .L—g med en sidesleve.-Tans, och nian väntade honom åler, hela- dagen., därefter; men han kom. icke. Axel tankte dock oj mycket derpå, utan pratade och., sjöng med Kosina framför en god skymningsbrasa, talade em för henne några af sina många reseäfventyr, och sar ovanligt gladt och lifligt stimd. Tanten ha- ! le kers gånger sprungit ut ech in och hvarendft, gång upprepat: "Jag kan inte begripa,, hvad bok- . "hüUUren gör oå liage i sta'n." — Ajel hörde dek Stl, hörde Ifvea, att. gumman då ech då talade. Otti att "rnckla och dnckla etc."; men, som han ; Mlon, jqst om sig sjelf, hört Tanten hafva precist dylika utlitelser, brydde han tig icke mycket om saken.

— Skalle han uppbira liquiden ifven? — frågade Tanten, vid en genomfart af rammet.&& me

-— Ja, vissl! — svarade Axel.

— Ji, då lir du icke få nyckel af den. — geu-Btjte Tante Lube{h, alagt fojfsnde.

. — Bet vore v ii f—u! — avarade Axel, smålog Ulet esaot Rositta, och, nir gamman sprang ut, kommo de öfverena om, hura god och beskedlig. hjO» ir, nen barn. olycklig hvar och en annan, vyre, son kiqde s|g ii misstänk*«® och oupphörligt erelig son hon. Imellertid började Axet, itailigen ifven andra på "Bokhållaren, den slavf-i "ven" Rock hode han alldeles glömt allt detta •eh & nye börjat tala med Ro&ius, då vår goda Tante kommer iaflygandea — nren obetydligt gOd, — nej, tvirtom, ganska ond.

— Jag skall be dig, min Un åxd| -!--h3rjar, de hon genast, inan hon rlgtigt var iifkommen —. Jag akall be dfg vara god sjelf siga tiH din bok* kållare, att han It en ator lymmel och en rigtig , tlyngel, ty, nir jag frågar honom, ¡warfare han vibrit aå linge. borta, sft svarar han, att du och , late jag har med den aaken att göra, och, di , jag alger honom, att du ir ritt misaiyöjd ond hant - långa, oförklarliga dröjsmål, så svajar han , mig, att, hor* mycket husbonde dn ock jb, så , vet och begriper du litet eller Inlet, huru lång . tid det åtgår att leverera och uppmäta ett par hundrade tnnnor sid; — och placat fnll ir han deatatom, oeh Gad vet, om h«h bar några pen-gar eller inga med sig hem. Jag amn^dstséfl-nar& -r - " - ' * • \

Axel ltande ein vredes Sska någbt litet mirii^ rk, bltf rfcd, rynkade ihop ogtmbtyneii obhv sTéf upjv för att folja Tanten, sonr genast viride örtii nar hon frairifäri sitt klagomåt ' flodnk st£jf ff-' ren nj^p, besinnade tig litetirtieuladetedafir IriiiUeti ' sagta på Axels arm' och liött honom ^ f/tir4 ^tt-ögonblick.' — Högt Rodnande, täde' hiiK v- - 'v :....... - ; ^ •• -

' Axel, goda Axel, f3rl&t! — Men «e ffl^rat iMei dina egrin *8goh och tag tttdt nogare teda pir sa-kfcäf inan dtr domer1 den-stackars bokhållaren!

— Tack, Rosina! * éiÖe* Akéf, stadriade qVar~ erf atknd' nied blicken dafvåhd på flickan, 'oclt gtrksedan, når

hfcii i ande sig lugn och kall (jföfr ’ vrede åtminstone), ut till4 den väntande bothåi- ' laieW * ’* v: \; ‘ * :

' I Axels blick 18g dock'alltid higb^mfigtigt * och kuftaude; ftian Viséfe Icke, fivärifrån det Wm; * med Mvten^i Hans ytigre år, ^fveni* nar han *var * fattig oeh låiifgt ifrån oberoende, framlyste boa’ hötiora en herrgkarvillja, mot hvilken man kände eh ébétydiighog att opponera 6ig, nian att j beträtt g&rasigreda, hvarfdre. — Bokhållaren, som kan-skV varit én llbea smula 'impertinent — ”som man 'säger" — mot den fetackaré retsamma, välmc-nadBei Taatén, stod nu så Sdmjdk och ; slagenfrmiflför Axei, mf hfUken lan* väntadé en, delft ¡ firtjenad, del* ofortjenad, skrapa. Men Axel,' i trogen déti famálsj «om'RosihXg iMIda rltkelse iagtfrifc: hkmont, ' frågade helt ingnti och stINi: ¡om > i t&dea.bléf gentsl eåoltafca^ oro'dea hhlho/dent^

^ UgÉ: oeli fuitkomfHgt^jnål, am*k$praaan«i>dernied vax.hâjd, qm ífutt* liqùfd iir bAoniîiD«it'óek dol^1 HgttS^hVarf&rebdkHèHarëii dröjl 18ti£r£ 4ta kant* behöfctea, dft hvar odr en lül inknétidaft '

l hår och der mätelr eü tanna p& sft táoH lever ail- < r Idr.*#—*: ^ • ’ r; *1 ..j .\i Jv‘~ •*- -rT

* W ífe fausta fcfifedtn* tfrarwW bokWirtteretti gattsk» tiüfiïedaèliifJmdayojch faulfttoOffet* ^

Baron vodaxjiAaal .ifdriflta, attihati 1 -

genheter atadnat en half dag qvar tlUiditt; edi att fia*f trodde *déi 'àïske 'sUlle <Ha upftttg**y då han åtoså^e/ö^ och ö^r. — ‘

ieàelt- stafade Axeï - Beht Heto'J ickafâ ferai Hffnnon ipiit. önskan} ait *le,# nom Iro^î mU tjénkl^afKgm IIilq nlr de vtttfb *bôï*?egffev«tfy -dàrAtftafcl atbbHMaade h varken tft^ftr en'orft têr ï | dem ajelfva eller çn ledsam vintanochbbehdg-' lig€ mlfétroënde^fôîr mjg; n . -*

m Dèi ttall rflcfcrig mer bifide HiW Ba ' ronl; det laftar? jfcg-pâmin hedër* ^ saarade bok-fc -hàüertm'ôeh gjorde* nu, rått orden! Ngt~rèda Idr “ «in vésa^ Visai: var tarnlitet f&dftfu&fg; Juktad|j liU&ioddjft lavifwld kikiske eii Ht£n&muli pi* *atitlfet Mmt anf olnéflgea godt Sodan Kela aflo-ntn; men Axel lcom ihog sin egen ungdomstid« och tar ganska •tolerant, med föresats 'likvil, att -en ana an gång i största godo upptaga siken, dd» fdr sin, dela för don nnga karlens egen Skull.

Tanten var litet gri om aftonen. -Hon var Ilagt ifrån eiaketterhlmndgirig; men) nirhon tyckte* att nigoo tarfvnde och beh&fde skrapan?) ms oek fl; Utetanubbor, si var det for banan • jaaå aeta.ett Htet agg, mir det,nieblef.

Resultatet af alltsammans bief doek: att-Axel : fQr hvar dog Mm ett nytt behag, en ny fBrtjékst, bot den unga, intagande, anipråksiftta RoSlSa* och allt oftare ooh oftare kom ¡han ibog AmsQos oa-dRjte om henie.

t An loom RotAm, km Sig dér ail — io, der var ett vemod, — der .vaknade fcinotor, aWrig fBfr ansdey :d«f b&ijadte eh mSgtig strid taellsn A hon Wife och b ved hon’ borde gira, och hon kla- dg o ottfphSrkg fruktan att, med en eudnblick, fSrv|da, h vilket intryck ”den farligå Axel’' ihaa gjort pi henne«

— Aok, hvad jag ir ellbdig! — tade hon: r-btnnd tUl tig Sjeif — Jag vet pl förband, att han i». bhlib likkvård, farlig oeh — jag fraktar nn ifvee det — oemotståndlig, ech indi utaitter jag mig for att- vnra tiUsammana aad honom* al Ur, si:§odt som pl ta ataa bahd, — Och »Ma mis»m mm

Taefera föresatser, att han icke skulle inverka på mig det ntinsta! Och en näslau påtaglig visshet, att han ålakar och har valt sig en annan makt redan! ^'Oeh alh detta sammanlaget ar äifdå inte nog att hålla mitt arma hjerla i styr. O, hvad jag är eländig!

Rodnas kända var ieke afundsvard. Må hän* da finns ické enmerfÖFtryckandebClagenhet,äa aH* £töka och tro sig älska ensam, — tro, ett föremålet för hela sår ömhet, aHa Våra tankar* all frtjd, all smärta i lifret* ad detta är-kallt*och * Kfcgilltigt för oss och bär en annens bild i sitt hjärta. Trögen > sMa föresatser och Doiaa rM* talade aldrig Rodna ?eU ord, hvarkeo om attJem** na Ulfsborg eller stadna qvar; men ioom dg t*% hön det fasta heslat att, .så fört Axtl vår rest, skaffa- sig en-annan bostad,' och till den ändan skref hön till Berlha nuvarande OfVerdinnaft V, *§i>: * ' ' -

^Bertha, min goda Bertha! ViM du icke ännu f^n gång lijfeipa mig i eit brydsam sak? ttuvét, ”bur tacksam jag

var, nar du, sedaa toiatavåget Oförstört hela sin oelt mirt förmogtettfcet, skaffade ”ridgen bostad. Da vet äfven, att jag trifdet rätt ”vit hår/på Ulfftbpfg, hoa vår goda gamla Tante ”liisbeih; men, hvad da i må hiöda jcke vet,rår, ”att béTghhrren nu hek oföröjodadt återkommit, attjag sdedjes ^//härifrån. DuikaUte-"Ice* kalla detta for onödigt prqderie och barnaijgr ''bet. 'Nej, -Bertha! det'ärX7o/iocb rätt. Och* "btetn alta andra tlilt aå *— O Bertha, last* naif •*'ieke därför! — men jag- vill ioke *tå i en grmp-"’4ig, tvetydig dager just fös denna'Axel sjelf, osb ”det känner jag på mig att jag «kulle iföra, om ”¡jag stadnade liogre qsar. ' Beta Ht om hrad

"«kall jag göna bär? Om du visste, hvad det «åfe* '4é ’ilgi för- ett ungt fruntimmer att gfttft "eeh ibereende boa ed o«g man! l>eruti ligger "ntgontitog aå tungt, så nedslående, afi hi%i|gt, "att' jag står ieke > ut derated* «hard du vgi t# rUdf mi fófimiHi %, tit Aiel med «u end« röt* ^relae, ett enda drag, -— *tt emdh oiwl» ger mig ''Hlédntaf li ritt; O nijl Ha» åt så god,

?*»å<bTU< éå Mitead nu. - ¥ia«t bliktaxr det éid =o«h "lågor Ibland nr det mtta ögat; t men!: -r hl« "tyékea på' deaaa år föevirlvat cn ator idagt dir ”ver aig och eina lifliga böjelser. Jag kan knappt "tre, sitt détår dehuasaróma Axel,' dm ii vilken ’ijag bör t så mångcnläitsinoigocb nia tan ur ahí* í’irig ungdomsbragd. ¡Han berättade mig hår et* "aftonen/attbanaldrig mer spelar, bob talade $& "dan om, huru >han na&agen natt speldt atljehU ”förfvidadt, vtair alt- besinning, hvar han abuifu .’'finna de padningar, > ban ffiviobade; ty han daBu .”eig dWii i dUar ‘ aldrig vunntt på apvi. ’Miern i» ”-siade ban -—after ödet gaf mig medel xtt stått**llit i ordning för mig, föresatte jag nSig Sften ’•¿ft ide mer trotsa ödet, utan-lemna detta lump-*na höjé för ålltid. Och, besynnerligt nög,! —* tii-Tade hatt ^ sedan jag blef rik och oberoende, Rs& har denn« bogen aldrig mer frestat mig.’ J Hvoå tror dn om denna Axel, Irra Bertba? •— "Tror dn - Indi, han 'någonsin ritt skalle kunna llatka och erkntfna en vérklig huslig lyckad Bet fhrefailet mig, «Om skulle han förakta aMt, hvad *hta fåt, oöh endaat önska det'omöjliga. Sin ttara förmögenhet behandlar ban fttminstone -sfi. *»•# ha* åltirtg tett* nigofi varelse, tom sd Hr-%htr deii ’gula‘måtten', éltfcr, båttte oegdft, tom *kd anvander éetf, Ifktt itofckfer fdr andrfct iOitt för 'füg sjeFf, vik dfct BtaM ril- hetftkidngfbm-^ivep, «bm h«ti. Del ar, torn takuHe han tigt: •livad jafc liar, ha r å#? e n itoin vikir Delta 4éél-"frodiga itiryck har }ag »ofta Mat tfm, ofta höri ftfrinroettaspå parade, förfeåfcrit,1 bédyras; uppreda# otrblfgt, Är det icke hehöfdéit «en alårtg ‘iå * jig btgdn hiftftlé, tota fiatte éet i verk?tåi*. «Dgliot, utån1 tttt eti» betanka sig, Otät att ftona *Tået tjtlf — 'alldetés förtrilMgt’, och otun attaf-*ferdta t&gondeas gård af bteufidrao elifer tackaa-m-— O taej! Jag tåget tiasT iéie,’ att han ir *iättt*é On$ **+ nien hao ir a//^ adla andta. Hlr (k«r dtgéfi' ^tk hin ett href från en uAgrfotaa-•**»> iénå vrår* i äiågrta a¡ody ttHåHgi twref, åw-Att« gg

"nti han-bevisade Axel, att, sm han icke hjelpte ”honom, «å förblefve han ohulpen, ty ingen utväg 7’iqct.. i vy rid en hade kan. Till svar pä detta "skref Axel: 'Blif nu förnuftig! Lät nu ge, att ni» ”gralilmpna tagen riksdaler kunna vecka detta pä dig, ”och jag anyöude dem aldrig bittre och kärare.*—• ”Du .pudrar vil, huru-jag .vet delta* Se hir:Tap> ”te Lisbeth, god; och nyfiken, apraqg härom dg-”geu in i; Axels rnin och lagte både ppp»ajv(fM ”gen till hje)p. och, svuret, och bon grät ggda# <; ”dag och en natt, för att Axel ruinerar sig. hlen ”jag! — Jag kunde icke l|ta bli att upptegkpa dra» ”get i min själ oqh meddela det till dig, sign ”tror och fattar, att, om, deV varit ett fel hos ”sel, gpjn. jag på ett oå ovärdigt sätt /ätt kunskap ''sm, skulle äfven jag, tegat. Meq.nuj Q, hurgkö#* ”att rogaibland! Jag måste Sfr en berätta for digt ”hved som passerade för några dager gedaii: Det ”hade fallit snö om natten. Axel var glad sopa ”ett bam dorât och frågade mig genagt om mop» ”gnuen vid frukosten, om jag icke ville åka ut p& ''kapp»lida med honom. Att svara nej hade, ¿a ’.’varit dumt? Vi reste. O, hvad det gick! En npr» ”disk flicka Sr jag, och aom sådan förklarar jag ”åfyen, att fh saker glidja, fprpäiö «ch . öppga ”få. hala »tu själ — ja hjertat äfvea — tom en ’.’frisk slidfart, på glindrande snö och vid klia* ”gande bjeltror — och »cd en god vSn, eher åt-m »3 m

”minstone en rolig mennUka till kusk. Om det ligger en förtjusning gömd i söderns örangefun-*dar och iätta, fladdrande sidenbeklädnad, så ligger det åfveu fil en sidan i våra solskensvift-"terdagar, i sobel, mård och genott. — Men det "var icke om allt detta, com jag ville orda. Var ”slädfart gick friskt och var rolig. Ungefär en "half mil ute p! stora landsvägen möta vi en ”karl, illa klädd, med ett mörkt, dystert utseende, ”och som genast föll mig i ögonen; men Axel talade ifrigt om något, så att han gaf icke upp« ”märksamhet på den mötande, förrätt jag

säger: ’Axel, se, hur den karlen betraktar dig! Det är, ”torn vore han en skallerorm och vilie tjusa dig.* ”Axel vände hufvudet till karlen och utropade i ”samma ögonblick' ett namn, jag minns icke rätt, "hvilket. Karlen stadnade, vi stadnade" åfven. ”Axel tog tömmarna i vehstra hatiden och räckte f<den högra till karlen och sade, då karlen tve-”kade att räcka sin hand till honom: 'Känner du *fnte igen mig?’ — ’Jo, visst!* — svarade karlen, ”men drog hemskt den mörka paufnan i många ”fåror — ’Kom, följ oss hem, Johan!* — bad Axel ”nästan ödmjukt — 'O, jag ber dig, neka mig ic-*ke det! Det är mitt hem, som'du ser, der med ”de mörka tornen. Der skall jag med börier och "tdrar och vänskap förmå dig glömma, att jag enm# m

**gbng'stol}å&-dig hem/— Karlen rjste, nt?n /«a* ”de dock: 'Nå väl, .må din -villja Tara min!*

"Jag häpnade vid detta tilltal och denna ber "filmning af du till den stolta, ofta litet hogdrag-”11a Axel. Karlen fick imellertid plats. p& ena mer ”den af sKtdan, och vi fortsatte farten, hem&t» ”Följande samtal egded.å ram mellan dem:

'Hvarifrån kommer du nu?’ —frågade Ax$J, 'Från Carlsborg! Jag hnr just nu tjenat u* *lmin capitulatiou/ . > _

- 'Hvart, ämnar <Judig?’

*fJt i verlden.’

— 'livad ämnar du företaga?’

»Lefva.*

*?— ’Ja; — men huru?’ . . , . ,

”— ’Sera dagen bjuder, jsom odet styrer, son* "vijidea blåser.' * ,

”— ’Johan! Johan! Du måste välja étt lif, sang '*din villja oeh icke slumpen .utvisar«’

”Sedan tego de oafbrutet; men, hemkomnai in* ”slängde 8ig Axel hela formiddagen med denna ”Johan. Till middagen förde han honom ut till ”oss i matsalen. Tante gjorde väl några ogillande ”svängningar på hufvudet, betraktande hans grofva ”klädsel och stöflor, men sade sedan på eftermiddagen till' mig: ’Det var -väl en af Axela afsig-”komna lekbröder igen. Såg dn, huru väl han ”skickade sig vid bordet? Det syns nog, att baaüAe> riIfrid gilt il torftigt klädd, utan varit bland ”folk.’ På eftermiddagen ¡reste ban ,sin väg, i -en-llirien- chaise, anm Axel inperltgçn bad, honom ic-"le återsända, och deras afcked var blott en lång, ’^ttlm ofltfaaiBi«g. (AIU af Tantes rapporter!)' Vid tftoamåliHlen fdgade Tante, hvem mid^agiglaten-"«*. ’fin af mina. ungdomsvänner.’ — »varade "biel torrt t— 'Som da vål fick hjelpa iqed ett '•Mh.Banat?’ —t sade Taste — ’J», sopa jag tfggde,

' "*m jag bad att få bjelpa |tmin»tpne med något*’ svarad» Axel Htet häftigt ocji likasom han : ’üatkat, att det riamt&let skulle sluta.’’

1 ’Jaj men’ —» fortsatte Tante Idsbeth obarm-’lertigt — ’det första dn borde gjort, b11 de varit ’bit fifva honora aågragamla kladeft inan han kom litjU khcåeV : : • i . .

’Jo, det hnde just pawat mig! — ,sada ’mk hant ignrt rullade aå.vUdt, och ögonbrynen “åroga sig åsklilut tilUammans, — IDeMkukfe varit ”«tt riga mina bedrifter,, att bju,dft honom gamla "kläder» for attrjqß icke skulle skämmas för honom ”vid mitt bord!'

: ’W’Ja^ och. hvad otdti det?’, — tade Tante, toft aUdelm icke märkte A*«!* uppvMlniPg*” !

” ’~',Jo,’i— genmälte AxeL, med ett Qbeskrifligt ut-"bjek- p| »ina sköna drag — ’man akall akta sig "vid de vilgerningar, itan gox enniennfoka, b»ar* *Uå lefnadalycka man förstört.’ot ¿MMl

’’Nu ärarade Tanten intet. Axel drack hastigt ”tit ett glas vin; men vinet blef icke oblaridadt» ’’Och jag såg en tår i.Axels öga! Det var som ’’ett Juni regn efter en brännande torka.”

”Bertha, Bertha, Bertha! Hvart irrar jag!.— ”Meningen med mitt bref var att bedja dig hjeJpa ”mig härifrån, lika godt hvärt, bara du gUkr det, ”och, i stället att lägga mig ut öfver det ämnet,

”väljer jag ett annat, som--------ja, hvad som? —

”Det vet jag inte. Tänk icke derpå, utan tänfc ”nu på min begätan, ty dervid blir jag!”

”Du goda, iTörträffliga Bertha! Hvad det ”lugnt att veta sig tala till en varelse, soni är så ”god,, såtättseende, så rättänkande och ändå öf-”verseende. Man väljer och väger då icke shm ”ord, utan man vet, att de aldrig skola uppatå ”<som ogräs, utan ¿fö, om de äro af dåligt frö,- och ”lefva i ditt hjcrta* om de äro goda. Farväl, B$r-”tKa! Jag vågar icke kalla dig min vän; men, att ”jag är dia, deruti kan du tro

Ro sina i.” ~

< Man gör väl ett litet ingrepp i tiden, när man nu genast anför Berthäs svar, sora icke kom, än en fjorton dagar sedan Axel redan var rett* och mycket smått passerade dessförinan, som. vi åkola redogöra for, efter Berthas bref:

”Eosina! (skref Bertha) Ja, du måste bort!m & m

'TmfUsn p&Ulf sborg är icke helsosam for varmä, lif-’’liga bjertan,sådana sam ditt och andras, som nu. n,— 'fryser i förvissnad barm\Dx\ måste bort, och jag "har gjort min yttersta flit att skaffa dig en plats» "som passar dig. *Dn förstår väl, hvad jag menar? ”på många hundrade ställen hade man velat emot-"tåga den utiga, älskvärda. Rosina L.; men i dina "förhållanden måste man välja med stor försig-”tighet. Du måste vara på ett ställe och ituie-?héfva en *piats, som icke för mycket bevisar, att "din bortsmälta * förmögenhet tvingar dig att för, "mycketbero af andra. Du är så ungännu. Dtf "är, förlåt att jäg gå säger, dn är så vacker, sä "intagande, 6å täl kind, att dina goda egenskaper' "säkert skola fästa en man af vår caste, går. du "blott icke derifrån sjelfvilligt» I mångetgodt och "hederligt, till och med förnämt öch ståtligt hus» *9conde du inträda, der detta inträffade, man vet "icke rätt hvarföre; men man kände det i luften« "Hös en siagtinge, som ett sällskap, måste du va« ”re, och I afseende der på har jag na ett förslag "att göra dig, som är godt och bra, men ingalnn-"da roligt. Vill dn tills vidare vara hos Enke^ Tgrefvinnan H.,vår goda Tante Julie? Jag iser nog, vett du rynkar lilla pannan och tänker på denna "goda Tan ten 8 hushålUifver, och på alla de både "löjliga och ömkeliga emå-anekdoter, somvihafr*

; A&ely If ö»Vbm Jienfle J heb «lifteot nuen. den platsenpassar '.’digr et; c£st ce qu‘il vous. faut. Da får. ledsamt, ”da får svagt thé, du f&r cichorie kaffe och o* ’’betydligt af la bonne chères men gamman Sx, med ”allt .detta, rlitïnkandeoch ¡hedexlig, och plat-”sen passande. Gär inga invändningar.: om soaen ’¿Albert! lag vat nog, att hanvisst aldrig varit ”halt för aln Cousine Résinas behag), men han ir ’-’*111* a hemma hos. modern, oeh hxarken han eb-Mar någon annan tycker något i» detta fali, detrat ”jag acl) -ansvarar dig for, men .mycket, ana.dff ”stadnade qvar på Ulfisborg*. Axel må vara aldrig ”aå förändrad, jag har dock alltid en eöfvervlnner-”lig fruktan tår honom och håna tjnsningsförmå* vga. Du vet väl, hora myjcket som .ir janut af ”hvad mån säger: .att han nämligen ir förlofvad '.’med eh grsfvtana v. B. 1 Bertbi) skiljd från ain ”man, och 'som Ur varit ursinnigt kär i Axel, då ”han likxiast tycktås varamer liknöjd, in manjgut^ ”de fatta i anseende till. GLrefvjtmans mänga- he* ’^hag och fleaa ggda egenskaper. Men han såg ”väl endsat liknöjd nt. Mannarna .finna det för ' ”guit understundom, än af ett, .in af gtt annat ”skäl* Imelleriid måste da ifrån. Ulfahorg, och ”jag Sr-ö.fvertygad, ett du gillar minplan.. Skniån ’!du finna den för motbjudande, jå kom -helt.sim* Tpelt hit til) oss,. tills vi hinna atfandera något ”battes. Jag mår förträffligt. Min Abçik helaar4m m

?!dig bjertligen, och mja lills Amalia skickar en ?k ya§ till G a mor Rosins. Innerlig tillgifvenhet af

Bertha v. R.”

Inta men na återgår till Ulfsborg, mäste man blott berätta läsaren, att af Axels fjerdedels vink till-Aen goda Tanten Lisbeth, — af detta: vTänk, om det vore möjligt!”-*- endast af denna Ulla sno» boll hade aqvaltret och • ryktet skapat den lavin, som na bade fullkomliga former, -och visste, bäd« bvarifrån, den kom, och hvart densinlle gä.

•; '• Cfor. % * - :

N’a, det var rått artigt! .Sia' vi råkas hår, min goda grannkvinna?

^Lxel talade allt jemnt om resa, men reste dock like. *Rn dag kom han nian alla ceremonier in i Rothraa mm. Rosinr ateg opp, rodnade med liten <Hillj* odh lade sin bok ifrån sig, likasom ville hen »frakta, hvad Axel kunde vfllja säga; men A-Xtl sade intet, ntan gick fram iill bordet och tåg, b rad hon läste. Det rar Fru StaëlsDelphine,och JA titfibladet- Stod Älbert H—s namn.

— Delphine! — sade Axel förvånad — Och den Rmsd «f -Albert!. Den karl, som lånar hort Del-phine till en ung flicka, förefaller mig nästan gom den* hvilken på ett eller annat sätt vill antända ett bål.

Rosinas rodnad steg, och hennes ovillja äfven.

— Vill ni mig något, Cousin Axel? —. frågade hon med allvarlig ton.

— Ja,: jag ville; — svarade Axel — men Def-pliine och Albert H. omsatte alla mina idéer.

— Ja, då måste de icke varit byggda på sär-deles fast grnnd — anmärkte Rosina, hälft leende»

*— Det kan Rosina icke veta. — sade Axel half-högt, men tilläde sedan — Jo, jag kom för att fråga, om icke Fröken Rosina vill fara ut och åk» på slada. Jag skulle resa till mitTgamla Amma uppe i skogen. Vill du'icke följa med mig, Rosina?

. (. i . . -

— Sju fjerdingsväg bort, och lika mycket hem! — sade Rosina, förvånad — Nej, min bästa Axef, det blir för långt!

— För långt! — upprepade Axel och drog o-gonbrynen tillsammans — För långt! Du skalle då ledsna att vara tillsammans med mig! Ensam med mig några timmar!

— Kanske, — svarade Rosina, utan att rått veta, hvad hon sade.

— Ja så, — sade Axel — ja, det var en annan sak!

Han gjorde sig nu färdig att gå; men i dör-ren tände Han om, tög Delpbine, satte den I han* iden på Rosina och sade:

— Förlåt, att jag störde din leciure.och dina minnen! Farväl, Rosina!

Axel hade under denna lilla stund vexlai uttryck i sitt rörliga anlete, så många gånger, att B^osina satt stum af tusende mångblandade känslor, länge sedan han var gången, och de klingande bjélirornas aftagahde ljud bevisade, att han rar afrést.

— Gud vare lof, att jag skrifvit till Bertha! Set rar hennes första rediga tanka, och den andra: alt hon gjorde rätt% som ieke efterkom Axels önskan, ehuru denna lilla resan klädde sig. i tuken-de blomsterformer för heimes inbildning. Se icke för sträng .ut, nådiga Fröken Edla, om vi med-gifva, att det till och'med fanns ögoobjick, då-Ro* ^ina var svag nog, att ätigra sitt nekande!

Nästa gång Rosina råkide Axel, var hart mörk i bogen och såg skarpt på henne, men tilltalade henne nästan intet.

Rosina åter var lugn och, som dettycktetr, kall och liknöjd. (s

Detta förhållande varade, eller'snarare steg, allt mer och mer ett par dagar, iiilg én Söndags* eftermiddag; då Tante Lisbeth tog sig en liten lur, Dora var borta hos en sjuk, och Rosina, lässn-de, vandrade ensam upp och ned i den stora matsa-m k» m

l|lv bvRItet för bonne htAe ntji«ket bchig ieaat årstiden, då man svårligen kände göranågra pro» inenadev.' Arel-kade vid middagen lügt, att-han skulle skrifva hela dageto, emednn Måndagen var ffoatafgång; men, mir Roslno -last några bref,alit i Ren antändande Delphine, kom diel in. Mana första blick var vftl på Rosina, men den and ra. på boken, hvilfcen han genast på långt h&ll igenkände» : Allt jcrant Delphinel -* -sade han —r.Säg-mjf

ogprigtigt, Roalna, hvad intryck gör den boken på dig?

... rrm JagUder - d er&f; — svarade hon ntanall förställning men jag är dock under ep vån för>> tsotiniag. -.

r«-. Tjrdcar da om Delphine ajelCI

— Ja;'«ren jag ville icke vara hon.

.<- Tydar da ifven ont LeonceS

• — Neji

- Dtt vsrdi godt! sade Axel och andades #ti — Made du tyckt, om honom, så —-.vet ja# icke, hvad jag tänkt om dig. En karl miste kunna Utora, &n vara -kår# ehuru det lfven fordras stora manliga egenskaper, em- man skall vara- det rätt, Afett Meonce! Jag, klandrar' icke så mycket hana halfMadatohratiSka idéar, ebnen de svåra mycket •«M «ins syna; men bana fruktan, hans verkliga riddboga för hvad meonitkorna prata och saga, det gjorde honom för mig helt vidrig, fruntim*m11» m

Sen kunna icke måla osa maoner, blott Sfgsjelf* ▼a, eller huru, Rosine? 'Efterdti tycker o'nrBdl« phine — kännér du dig igeif uii bedne?

: * — Nej, —* svarade Rodna — jag ilakar och beklagat- henne; men jagj återfinner mig Icke het henne.

— Du akuHedå aldrig' kunna ilska sd~~ såeiit» akrånkt, ei fallt, si odelb*Tt,* eller hota? — f*ft* gade Akel, mddyttersta lifiig&et Och otålighet att fåavar—^Såg^Sr det (kruti da ickb likbår, icke känner Igen dig hes Delphine?

Rosimis kinder glödde, hon- kin de sinaNppsr darra, och »ögonen styrarnas^ honviséte icke, af hvad — men i detsamma klinga bjellrörJr Höta springer hastigttilli feastrét, »och henåee första utrop ir: ’’Kammarherren Mtthleuriofrfst” '

— Död och' förhannclsel *~ svör A*dl fili Hvad villja de hår? Och det nn, jaet /¿¿¿/* —J«g har ja dessutbm féke 'ånnuvakit tder^engftigl-t-•lidliga folk! — tiHåde han/ redan i Hörren Ht« iil, för att gå och emottaga de främmande.

Rostara sprang «pp t$U Tente Tifcbeih, fuska* de henne1 siken »och lagade, att-negligéen »icke koin att sitta bakfram, och bad så f*i»ligt<o0h gedt, att blott r dug -slippa se «hefohiastadd et, med ett Ord, slippd ftestyr om fcéffä ooh »thd etc. •*:-' • .* „ :• *V -

—’ Oema, gerat; kärabar*!-^ afaiördeguro-'m i®* m

Snati och gnuggade sömnen ur ögonen — Har all-tid gjort det sjelf, tilla da kom; gör det gerua dessutom! Jag ir glad slippa hålla da Fransyska pepparnäbbarna, Kammarhérrinttan- och hennes ¿syster Fröken Atalie, Ratalie, Satalie, eller hvad hon heter, sällskap.

* c — God dag, lilla nådiga Fröken Elisabeth! Gud -dag, söta Rosina! Huru mår du?— sade Kammar-' herrinnan, helsande, nigande och krusande — VI rakulle j a st i dag taga oss en liten échantillon af det charmanta slädföret. Vi hafva så lange varit Raccord om att'se, huru de nådiga fröknarne må* och nu, huru enchanterade blefvovi icke, men äfven bvilken agréable surprise för oss att Unna le seigneur du ohateau hemkommen och f&den Iran göra hana aimabla connaissance! Der om ha vi icke haft aMra minsta pressentiment,

— Ah, bevars! — tade Tanten, förvånad — Nog har Herrskapet hört det! Han har redan varit hemma hera veckor. Så stora händelser spörjer man nog.

Rosina sade intet, drog oförmarkt på sin lilia mun och visste nog, hvad hon trodde ora den saken.

— Nej, effectivement! — svarade Kammarher-ffinnan — Vi ha ieke haft minsta soupçon om Baron Löwensterns retour. Oh, vi ha mycket liten cçmotonieation med de andra grannarna, och gen-om domestiquerna få yi så oändligen fl nonveller

— tilläde bon med ett litet förnämt leehde, som

skalle beteckna, huru mycket hon föraktade den mrkeflan till nyheter. f

Rosina trodde, hvad‘ hon trodde; men tog i* mellertid Fröken Natalie nnder sin sällskapshåll-ftings-skyldighet, och de började nu med det e* £entliga och redbaraste ”Frokénspfiket”’.

— Har mår dn, söta Rosina? —: sade Nåtalie

— Det var horribelt länge sed att, jag sig dig. Det

var en bra rolig bal den l:sta December i L-g. filler hora? Tyckte da inte det? Charmant arrangerad och mycket animerad. Det är minsann rfiif rart att se en sidan féte i landsorterna. Du Tar för sött kladd. Det klådde dig si väl. — Det var en för söt ktådning. Den har du vät fått ntf* ifrån, eller hur*? '

Rosina rodnade af hårm.

• — Nej, visst icke! — starade hoit— Den kop* “♦e jag här om dagen af en Vestgöte.

— Oh, voas Tons moquez de moi! Du badfnerar bara. —• sade Fröken Natalie och slog Rosina ett litet nätt slag på handen — Den har dä fått frln Paris.

' — Tro, 8om du vill! —sade Rosina, skrattande, Inen i det hela förtretad — Tro hvad da vill ori> den saken! Men, öm Lars Jonsson skalle komma till Ekenäs, så kan da ja frtga honom. >^ LarsJonsson! eodii Kröken Natalie, döen-de af såraåt^LarS Johnson! Det Ute# Mr oe-mique’t ätt hör» 4% tafanm fcsksJeUaeoUw Jag hår icke den lyckan att vara bland hane cnnaaiissan* -eer; men,: pftisaätertn I pakt, bdfva Vestgötarne vferkligen lå charmanta saker?

Åb je, ibland, -* avarade Bostna ^ nir de directe iomte* från Göteborg och slumpvis fått n&gbt vackert. «

' Jk; men, döts do! jag bar aldrig tett dekn haf-va ahnat fin pigakawlkr och* pigtyger, allt sedan jag ¿kom nod pålandat, -^-anmärkte Kroken Na-taire.. • - v!. :, o . ..

t 4— Ja, doraf båfra de Gudinog, titt d e stoc kara (ijfofaab tôMerf, ^ svarad k Bobina liknöjdt.

Ack, «öta itråina, —* bad Naitftte *- når din Lara Jonsson, eller andra dylika, déu gbda ama» kens härolder, k om ra* hiVaåkkicia dem till E-ketiist Det ftr för reHgt att éå der. ibland é*ns façon få sig en klfidning* eller dylikt, sans y jten* ser* Nu tår ntan då bra lfitt från Stockholift b*ad man vill påDUigencen; men det fik någontiog jwst piquant det der, Ütt köpa af en Vestgöte» Ack, min Gud! hvad jag tycker Hilda G. skulle skritta» ani jag bom in på eii af rårs Stoctholms-souper-er nred en kladiung, soin jag köpt af en Vestgöte, af bkts Jonsson! Enfin, hoöi skulle dö af skraft! Men tror du mig, Rosina? Det vore jag i stånd till«nt m

J»g tycker o» itt wn. litet originelle; det ir •& piqaant, et ponrvn qn’«n ait le« fiesn de son eö-, té, s& |r det verklige* en »tor ress.ource i eocie-.tÉW en general.

—• 1«) nien det Ir ett stort och nödvändigtpour-vu feortiat — snmirkte Ra»ioa, •

—t Ack, dn. Ir för rolig! — sedeNataUe—Men faivaddjttt b&r Ir sött i dag! Kl»’r ,dn det ofta aå? Hvar bar dn «ett det? SSg icke i Boyeo» M»gg-•aln, iy. bana, moder -gillar jag aldrig! Nej sig, vbvar bar dn aett. det?

Nu rodnade Rosina som- en, ros, ty, flr ungefär en veck» tillbaka, had» Axel frågat bepne, hrar* .före bon bade sitt vackra b&r si hlgt.och stek, och Blulligen bedi henne att en enda g&ng.f& lig* ^a d«t g&, aom han-tyckte ara det, det vill säga, ligt, k tantjqne. .Rosina. hade gjort- flejra invlnd-niugar; men, heldre In .att paasera för grqde, l$t .bon, ntan alla tillgjord» kuipaingar på omn eller «ringningar med hnfcndet, Axel göra «om han ville. Men sedan, men sedan! Horn kem. det till, -gU håret sedan allt jemnt blef liggande .på sam* ni 6itt?. i

— Det |r så beqvimt att halva det aå. — sva* .rade Roaina, n|r Axel en gång tackade henne der* flr, och

, — Det Irak beqvimt att halva deteå — avg-tfade hon nu Natalie, sont val sig hennes rodnad,, men ické aiiade dess orsak. ^

Hvad de häda filekorna for resten sladdrade hela eftermiddagen, det skola ri* spåra råra läsare att höra, ty det rar icke det ringaste uppbygg-ligare än början. Äfren nar en själfull, bildad Hicka kommer tillsammans med en sådan der toi-lettespapegoja, så måste hon nedstiga till henne, om de skola trifvas på något 6ätt tillsammans. Si

ser inan alltid, huru det eländiga skall neddraga det bättre till sig, och ofta nog bryteå och bräc* kes dét sednare, rid dennafarliga böjning. Men det rar icke händelsen med Rosina, ty, på samma gång som hon sladdrade onr alla dessa små tanklösa saker, som kunde inrymmas i Natalies hjer-na, föraktade hon djupt, icke sjelfra dessa småting, som ofta bafra ett litet rärde för den unga, vackra qvinnan, men en rarelse, som icke i själ och hjerta hade någonting annat. Och den stackars Natalie rar icke den enda af den sorten. Gud hjelpe oss!

Vår goda Major hade nu, alldeles som man kunde gissat, blifrit Kammarherre, sedan han gift sig med Fröken ***. Han hade under tiden mycket åldrats, anlagt först tonroch sedan paru que, och dessutom under den en mängd Fransyska glosor och talesätt, började nu hrar mening med enfin och slutade den med d'abord, alldeles som hans'm io» $&

kira hälft. F6r resten hade han nu mycket afståftt från sina förr så häftiga oppositioitsidéer, blifvft litet lomhörd och mycket fet. Förändringar nog på fyra &r, för ett sådant — stillastående ratten.

Nu talade han med Axel mycket I statshus* hållningen och allmänna politiken, och äfven något i sin gemåls enskilda politik, hvilket bestod Uti att berömma sin svägerska och så der en pas* sant beritfta, att hon hade en rätt vacker formö« genhet m. m.; hvilket allt gjorde på Axel precist samma verkan, aom när man med bitter orättvisa eller fur mycket smicker anfaller oeh öfverfaller en med sina egna goda afsigtet, åsigter och svag« heter bekant författare, det vill i korta ord säga, alldeles ingen. — '

Ett par gånger föreföll det Axel bra under« ligt, att nu som värd på Ulfsborg emotfagaMuh« lendorf, då förhållandet varit alldeles motsatsen, sista gången de sfigo hvarandra. Icke ett ord från någondera hänsyftade på dfen tiden, utan man höll sig hett och hållet vid nutiden. Axel kändo en outsäglig glädje och tillfredsställelse öfver att veta Amalia icke vara denna ljumma haiftaenni-»k as maka, som i evighet skulle gjort henne olycklig, hon måtte då haft aldrig så goda föresatser och följt dem aldrig så noga. Kammarherrinnatt discuterade iméllertid, i mycket nedlåtande termer, om den interieura ekonomien med ”IHlagoda Frö-ms tiw m

iten Elisabeth**y frågadehenne, k*md moyensman ¿Skulle emploiera för att få domestiqmrua att gara sina skyldigheter på landçt,. «ch dessntoga em svårigheten på landet att ba förakt katt it 4ont moment, färskt bröd, coufectnrer qch sucre--ricr* regretterade således infiniment ,att Inte -haf-fra sbgtare, bagare och coodttor på landej^felad^e b>arn preçairt% duùieust .och douteust det Sr a|t -skicka till sladep efter dylikt, iy |b land* får man, nqen ibland blir man alldetes duper adibwo- ofta bon skulle vHlja hafva saker à tout pr4x% eouÇe qu’il conte etc., etc- %

Tante Listaeth beklagade, så mycket hon förmådde, Icke Utan en och annan liienpjqjues^å hvass gomman knnde den fö; alla de fasliga oé|-genhet er% sam *Kammarherrinnan fann landet haf-vn, och rådde henne nästan'att återvända till si|t älskade Stockholm, der hon knnde té allt, bvsfl bon villa hnfvp, inom en ¿¡nart» Ett par,gå*gftr nlog b tel upp sin språklåda till JKammarbeytin-nan och ftek ti}! avar nästan vattenklar Fransyska, <oeh dan lilla Svenska, sopi understnndom slängde »med, var prononcerad med åkta Fraqsyek eccanf. Paria, nya moder och kenat-termer tycktesKam-OQarherrinnan gerna viHjaafhapdla; men Axalfann alg snart rida bättre af att tala riksdag med Mtili-lendorf» • En enda gång adresserade han sig till Fröken Natalte; mepdet gjorde han icke o/u igen.Hwn tir Mamt de fröntimraer, för« ht ilk* Aiel nr I stånd-att ee jnila krok,t for att slippa vila, och det var blott emedan hon var .-** till#-gjafdl Tåtffc* hvådbesvlrmSngen hSx i#T att 5biif-ta rlgtigt vidrig och vedérvårddg!. Och de |id(f tåpdai De. naturliga! Degörasig.sfi liten mödal Mir skali detta ratt begripas? — Åldrigt Ty det åkaO öroaa både skuggor ~ech dagrar,, både-sn-bir och £kta perlor, både ond t och god t/ så låftr 0 ver Ide b står. Men &ck, hvad det ir syfitL am den qvinna, som år fostrad under denna tillgjocrdj* hets-planet! Hon spelar jemui mdd största at-tention, oth indi alltid med oåour, sina stackars kort, söm håfva tvinna så olika tidoal > ? >

Fröken NatalieV skratt,; hennes petite meu^ hennes små Söta miner och låtsade higeaaUd voro fö* :Axel så motbjudande« oaktaxftflicksn in« galande var Enl, att han tuseddo gånger heldre iig MäMendorfs nniforfnt iltxfijrgåde atislgte mod Ijosblå, toattslipade ögon, fadda, ttalföppaa mun sch vackra Stockhoim8penuque. ; . t .

Unga tillgjorda damer, kasten vår arma bt)k.i nftémsta eldbrasa* ty vi ’smickra eder ipke, det i»å 4iuå och vi sjelfva aeta! *

När mbn intagit thé, och Kamitarherrimtai berömt, ä.Vexcé^ ,fli!ia nådiga Fröken fijisabeth*” Sartines och öfriga småbröd" som gumman sjelf kailiäde alla sina fcmå aortetr, runda och fyrkaatm 112 m

tiga, krusiga och^jsläta, gula och bruna, aom roté uppstaplade i silverkorgen — då reste de frim-pinande.

- — Bruka de ofta göra dylika försök? — frågade Axel, na> han återkom, sedan han i godt mak sett pä, huru hans betjenter instufvat hans gäster i deras slädar.

— Nej, minsann! — svarade Tanten — och så charmanta och så eleganta, som i dag, såg jtg dem aldrig har hos oss i vär ensamhet och tysthet.

' Rosiha skrattade.

< — Men jag konk under ftind med, att de rått vai visste, att du var hemkommen, min kåra Axel! —* fortfor Tanten — Kammarherrinnan råkade att förtala sig en gång. Hon tog våk igen sina ord och fick jhst clä en attaque af sin fasliga rhumé\ eller hvad hon kallar vår vanliga snufva; men jag markte dock ganska vål, att hon visste det, fast de alla tre föresatt sig att svåfva i okunnighet derom. Kan ni såga mig, livad det skulle båift

am

— Jo, — svarade Rosina, skrattande — det begrep jag genast. De voro outsägligen nyfikna p& Axel. De insågo, att han icke skulle göra sig brådtom att komma till dem, dch nu var detta eri ritt slug uppfinning att helsa på oss, Tante och mig, men ignorera Axels hemkomst, för att icke{£ de*n harmen att liä gjort honom "första visi-den." .

• — Ja, tänk, att jag lurade verkligen ut detsam-

ma! — svarade Axel, leende Det var ett ledsamt folk. Det visste jag icke förbt. Men nu vet jag det' —. Se der, hvad dé vunnit på sin ~ii> he första visite!”

Och sedan talade man åldrig om Muhlen-dorfs. Det finns en sört folk, söm man icke tycker om; men man talar ändå onr dem. De väcka ett visst oangenämt in teresse, men ett interess£ dock, och man talar ändå om dem. Men så finns det en annan sort, som man ^alldeles glömmer, dch som är att likna vid dé gärdagård&störar, man -neser förbi: man ser dem, ser, att de aro raka el-ier krokiga, höga eller korta, tänker ibland dcr-påi förbi fa jrteii, men aldrig sedan. Axel tänkte aldrig på Muhleudorfs, nu eller i framtiden, mer an när han säg dem.

Men på hvåd tänkte han då för härvarande? Det visste han icke sjelf rätt. Ilan lefde i ett nu, som särdeles behagade honom, utan att han dock mycket tänkte dcröfvcr eller vaknade till någon egentlig besinning, förrän en dag, då han helt oförmodadt fick'ett besök af — Albert H. >

Det var en förmiddag: Axel hade å nyo börjat göra Rosina förslag att resa ut på släda. Ro-aina tvekade, skrattade, rodnade, darrade omärk*m i« m

ligt och förebar än ett hinder, än ett annat. ”Jag Vakall hjelpa Tante. — Tante tycker icke om udet. » Jag har icke tid,—Jag forkyler mig et«. Vete., voro. hennea avar.

. Tfll det alata avarade Axel: >

— Åh, det skulle blifva min «ak! DeMutom,aå friak som Aa är, och i detta vackra väder! C hart--aont! Nej,säg held re, att do inte i4U^ och sedan ifven, kvarföre da inta vilH

' Jag väntar främmande svarade Rosiöä, fikrattande, na ed den ton nian har, ni* men råge* något, gom man icke alla ber skatt biifva tréddt, ,ech mer n§dl far att leka in på allvar« '

» 8i t! .m fivtrade Axel » Och hvem då,» em man törs fråga* . j ; r

Meri just i samma ägénWick; ,hian Rosiflh bann att med ett nytt* «kämt besvära Axéla frä-gt, inträdde oväirtadt, ««Illikasom genom etttrolW slag, Albert »Vyr och q*iek, god oefa bariwlig"» uu aom« för fyrå år sedan. Kanske

litet mer tankad* • <» -

— Nn förstår jag! — sade Axel, bet sig 4 lip-pen* haltade vänligt ocb artigt på ain unga gäät, mén fixaräde skarpt Reaina, sota stärkt rodnade^ deftf för ätt Albert kom, dels färden besynnerliga alampen, att-kanskuilekommajasti det $-gonblicket, och dela får Axels märka, mulna blickar. Axel var dock mycket för fin, att med enm ns m

ehdn rörelse fö tråd a sig förAlber^utsn deibådå mng& karlarne samspråkade om.diverse, helt glad* ock muntert. * AlbeH frågade mycket .om hans resa* och Axel svarade iuteressant och. med» aa askkinnedom i allt, som bevisade, medhvilken oppmårksamhet han »gjort -denna resa, och att haa, olikt med så många andra resande,-skådat Uugenpå deras inre, icke blott på Aeraa'yttre, sU åa. Men det kom deonf, att Axel redan ka a de hot yttre af Ungen genom låsning och aamtälmed bildad* folk,: inan han någonsin betridde frim* mande jord, och. btef derföre 4cfco aå höget frtp^ per ad af hvad han alg, otasi fick’genast efcerw lamna sig åt en forskning af grunden, ochoroa* ken till huå han förnam, och, ontdion någonsin •tgifvlt sio reta* si hade man- såkert Wifvit for* skonad lår ett sådant värdshus- och diligenrce-prati som .man ofta nog 11 riskte tas med.-* Rhen, att Albert var mycket sysselsatt medHasioa, deland* gick ingalunda Axel. Albert sade én gång: .

— Jag fick hdra, att du var hemma, och derfij^ rr SEtyrdn jag min kosa. hit.

-- Ja, dd kom, envedciA jag var<hemma, men • idefér det jag var hemma! v» aode And, fknb tafcde; men bana skratt va*;mörkt, likasom nian ofta ser enmörkochen ljus liga.

Få dalta svarade Albert ondast med en van«*m ™ m

lig rodnad, hvaraf hans blonda goss-kinder hade ett ymnigt förråd.

: — Och hvad gör Cousine Rosina om dagarna? — frågade Albert en gång', vändande sig tiU henne — Det är väl bra mycket [roligare nu på dfsborg, sedan Axel är hemkommen, eller huru? “T—

.Nu var det Rosinas tour att rodna, och A-txel besparade hénne att svara, utan sade: . >

i Inbilla dig ieke det! Rosina har blott vet-

tat, livad hon saknat, icke tänkt på, livad hon haft; dertöré skall hon äfven få behålla, hvaA hon saknat, och: slippa, hvad som var henne Sfr verflödigt.

. Albert var mycket för yroeh glad, att fenr dera på denna Axels litet hårklufiiai utlåtelse, och, om än dess andemening vätt uppfattades af Rosina, så kunde Axel det icke märka, ty hon gjorde, hvad qvinnan så eändligen ofta nödgas göra: hon låtsade, som hon hvarkea hörde, föi> stod eller tänkte, på, hvad som sades. Axel gick snart ut, och dörren blef stängdmed&teiroera fart, iu som behöfdes, ty, besynnerligt, nogi på det gamla Ulfsborg var ovanligt goda lås öfto? allt, fast de voro stora och.gammalmodiga, och, om blott en enda gnista vrede blandade sig i da« éörrstängandes rörelse, så gaf det ett förfärligt echo i de gaipla murarna« Denna gången smalldarren temligen, och Rosina sade: ”Det drar fasligt I dag!1’ — Albert &ter berättade henne om ålls de galenskaper, upptåg och resror, han haft for sig nu, allt sedan den 1 December, då de råkades på balen i L—g, och skämtade förresten göd t och ¿ladt med Rosina, just som han offo brukade gö*a, och som någon gång hade en liten anstrykning af mer allvarlig tillgifvcnhet, än hans lekfulla yrhet kunde gifva anledning förmoda, ty hn tar1 obetydligt allvarsammare än för fyra år nedan; hans munterhet hade endast tagit en — t>ta man så får säga — qvickare vändning, var Uu mer i ord an i rörelser, mer innerlig än yt-HS,’ och ännu hade ingen qvinna rätt innehaft den plats i hans hjerta, som Amalia så oskykligt en fick. Skulle Albert finna ett fruntimmer, vadkert, åiikvärdt, intagande och angenämt, * si måste hon nödvändigt hafva ett eller annat drag, fcbm påminde ohi den evigt saknade, och nus sedan han någon gång (med långa intervaller likväl) bör-lide ens tänka på, att äfvenledes han en gång, långt tbitb i tiden, torde knnna -komma- att draga Hy-Mens verkliga bojor, då tänkte han på Amalia och Ivérinés ord', och iade för sig sjelf: ’ ' «

— Hvad hon hade ritt! — Den man verkligt liskar, den vill man hafva till sin maka. Jag förstår icke, att den tanken aldrig föll- mig in dd. Hts nu9 —om hen lefyat nu! — Min Gud, hvadm ns m

jag akullt sörjt öfver, att hon aldrig kuanatbHf-va min makai Era var dock i alla fali 'ett p«f »år yngre ån jag. Aek, e* sådan gnda-haftrul Jag tror, jag pratat politisk gallfeber på Muhlen»-dorf,. tills han rent af stnaknat, - och hln«ele| rvet, ,om jag icke deemed gjort ifven Amgllar «or ,stox tjeaat, tyen sådanträkarl'£(<«<& aldrig pa**- ,«af5rhenne,etc.,et«i

•Så bade Albert, ofta talat för sig ajelfj mep •hans gvarhUfna- tUlgifvenbet och firgudaade^i? AruaJie hindrade ho nom doek icke att lamna d| gärd af beondranåt andra tjvinoliga behag, och .blanddessa stod» dock llcsinss: nästan främst het ^4t . unga, glada- pih- »Han tyckte »Ig,, for heap £$ng h*n »åg hann«, •fliwa^Ht större och stirra .likhet imaåUp-hett«* och Amalia. > De ana funf Afren onekligen, sådan- man dea i sligOer ofta aer* .och d«9 hade icke hUfyittohemarkt af m&goir-aahr «an, «»«, d*opare ån Albert, fatt Amalia i sHA lågande, varma hjerta, - ; • t

A*el gjorde en lång, ensam, promenade, nSr Jwa lemaade Albert: o »h Rosigs, och trader d«*> 0 a belli t han att:-wdtgen derpå afreta till Sto«kr holm, och hvad Axet ttu beslöt, ;det verksttlWet säkert* Det. hade han väl alttid, gjort; »men na var det blifvet *ro fdreaat», byggsd på den grtfntfc Att .nu mer beslöt Axel sillan 'något, .«om idtfc var Hit, nUer sene-pi något sitt stridd* mothrMMBS.ochfdrauft, eftertsnka. och beahunode knn-^e bjuda. ... i . _

. . JMen Stockholmsresan! —* — Den JbeslftUdock tokft.mA.fuUkamiigt kallt blod, utan i en vm<un-iklluiia; tt AenJi|o4ir aig lutnadt kånslor, ,

. Jag.ww/« ileru,Carl! —*a<le, AxeltUlsfg t^fv för alt gifva sig någon rigtig prete#t, och gjorde redan rid «in hemkomst' från promenaden gpotoUor:. for aln teg*. -r- Albert hade onder ti. 4b* .varit i stallet, aett på Axels hägtuympnstrst pghaoii-vSrdeKat den. Albert, hade letat efter Avel, Albert b»de kastat ¡ögonen i några nya böe. kcr, som Axel hade hemfört, Albert hadc honnit mod mycket annat, ifven: Rasiaaoitec bad.ehjelpt Xante, hade suttit låJvgB ensam, tankfull Ach »et ton hade tytt enatund, ikrjfvH en »tand, li«t .«n «tand; men, oakt»<U-a|lt det t»,: vHts.doek Jqldt,-alt, nir Axel hemkain frånsitt, Jånga*strö£-tåg,. auttn Albert oeh Rpsina . precist på aamnt» p Utser, der Axel lemnat dem. , f . ; : ..

Qm herrskapet nu slotat sina angelågenhe-r Ur,.så.akolle jag föreslå 00 promsnade-på <tli-dsl — iada Aael, med pn- speföIMoc, men med 9**ka». tammnodaaga« ögonbryn o«h ien; åsk.blixt noder h vartdera af dem.. Rosjpa nodaabad sig, aab de: unga, karlarna föddes Mi man i dorren aånde Axel. åter« likasom: han glömt- något, giek fapip liU Hasino oclvsade» hittert ajaålirende:* — Du är oändligen glad i dag, Rosina! Nek» det ieke! — Du är ju bra lycklig? —»Hvarföre tiger du? — Hvarfäre ser du sä ned? — Hvar«

före rodnar du så outsägligen? *------Dock, det

var en bra dum fråga! — Jag önskar dig lycka, Rosina! — tilläde han vekt (och Axel, vek, var som en våtfläkt på en 6tormig dag) — Du blir ock lycklig, Rosina, tÿ du är god, du är trogen, da vill icke locka mera än en% du vill icke se mer» än en; — du är en qvinna, sådan jag blott sig en — och Albert — är en bra gosse! Ni skeday ni måste bli lyckliga, och jag — jag vill glädja, mig deråt. • -

• Vid dessa ord-tryckte han häftigt Rosina* baud till sitt hjerta och ilade ut.

— Hvad var delta? — sade Rosina för sig sjelf, aår hon blef allena — Var det Axel, och var det han, som så talade? Han är ny för hvärje dag! Och deitna hans envisa förmodan om Albert! Ur hvilken källa öser lian den? Icke kar jag, iefcç faar Albert gifv*t anledning dertill! Och hvad skall jag göra, för att taga honom ur hans villfarelse? Och hvad gör det väl, om han stadnar deriiti? Och htarföre tyckes det sysselsätta A-xe1? — Axel, som så litet bryr sig om andra, sona ser dem så mycket à vue d*oiseau> att jag ibland knappt tror, han bemärker dem! Han nndra! — Han tänka på min lycka! — Han! O, hvad detkrusar i botten af hjertat! Men tig stilla, du «roliga, du stackars hjerta! Du får icke tala, du far icke känna en gång* — du skall tiga! Och det skall äfven jag. Hrad gör mig Axels tro? — Den tager tiden nog bort. Och, när han icke ser mig, s& tänker han icke derpå, utan på henne> P& hjuisidan hafvet! Hony som jag icke kan täuka mig. Axels älskade! — Huru kan hon se ut? — jSkön, ja, skönare än allt skönt, och lyckligare än — ja, än livad? — Jo, det vet jag äfven; men j*g tiger, — vill

tiga för mig sjelf. — —. _

Så der ungefär irrade och sväfvade Rosinag tankar, och, trogen sina föresatser, var hop tyst oeh sluten l^ela den öfriga dagen; höll sig nära Tante Lisbeth, som, man af gammalt minns, var et t känslo-fördrif, och blef om aftonen nästan glad (man säger nästan, ty det är så innefattande), när Axel berättade, att han tidigt audra morgonen, i anseende till vigtiga angelägenheter, nödgades företaga sin länge omtalade resa till Stockholm. Albert hade redan, nyss han kom, sagt •äfven skola nödvändigt resa den följande ds*

«»•

.— Då hafva vi sällskap till Wrestorp. — sade Albert.

Nej, jag nödgas resa mycket tidigt! — svarade Axel, litet förglömmande sitt nya kall afvård i huset, utan i sin gamla vana, att ofta vara litet i opposition mot hvém som helst, 'när han var mörk i högen.

Något förundrad, såg Albert på honom och frågade, om han trodde, att man som hirsar officer icke lårt sig att både sofva och vaka, ligga srtila eller stiga npp om morgnarna, hvilket som fordrades.

Axel gjorde en undvikande ursäkt, oeh de k&mmo öfverens att resa tillsammans.

— Farväl, Rosina! — sade Axtil, när de togo afsked andra morgonen — Var icke ond på mig, ora jag är en oskyldig orsak, att Albett reser förr, än han ämnat; men han kommer väl Snart åter; åtminstone har jag bedt honom anse mitt hus «om sitt, och allt, hvad mig tillhör, äfven som sitt. Han tackade mig med ett hjertligt handslag; men — han bjöd mig ingalunda detsamma tillbaka, och derför klandre honom hvem som helst, men icke jag! — Farväl, Rosina! Se nu-gl*-dare ut, när jag återkommer i vår!

— / sfär! — upprepade Rosina, när Axel stängt dörren —* / var! — och nu rann en tår, så rund och så bitter, ned på den af döfvad, tystad smärta sig ändtligen fritt häfvande barmen.

Ack, Axel, hvårföre vände du icke om, na som en gäng förr, i dörren! Da hade då kanske sparat in mången tir, som jorden skulle dricka,m i?» m

ty den svarta jorden törstar efter den stilla sorgens, den qväfde karlekens, saknadens och hopp* löshetens hets, bittra, gömda tårar.

—- Farväl, söta, gnda-sköna, förtjusande Rosina! Låt nu se, att du kommer in till M—d i vinter på några baler, att jag får valsa med dig, ty i vals är du min gudinna! , Ja, j,a* —.jag kommer vål sjelf oeh manar ut dig ännu en gång, ty A-

xej har directe bedt mig resa hitl. — sade Albert,

* >

nir han, glad och yr och litet kär, tog afsked af Rosina; —‘m.endjt .var Axel icke. tillstädes.

En • ii,ten tid efter Axels och Alberts afresa. fick- Rosina Berth&s bref.

rr fr väl), —* sade hon till sig sjelf efter dess genomläsande r-r- Till Tante Julie! — Till Sibiri^ qp!:,*—Till Botany Bay! — Det är mig likgilltigt, hJott icke har! Icke. en minn t, sedan han återkommit!m isi m

CAP. 8.

Lilla kistan står bland stumma gästen Dodcn bjuder ej på glada fester.

Gossen, som han bäddat på sin bår9 Fyllde just i går sitt sjunde år.

A11 er bom,

voro bra olika de känslor, med hvilka A-xel for fjra år sedan lemnat Stockholm, och de, som no, vid hans återkomst dit, intogo honom.

Dd, förvillad af sorg, af sitt stora arf, af alla de himmelsskriande olika forhållanden, han råkat uti, egde han blott

en önskan, den, att göra sig quitt alltsammans och endast med en fuli bonrse anträda sin, i all tid efterlängtade, Europeiska resa. Carls medlidande och saknad, sina vänners glädje och förtjusning öfver arfvet, men sorg och grämelse öfver hans resa; fäders och mödrars söta miner, några af döttrarnas förstulna dito; fattiga, nödställda ungdomsvänners klagovisor och begäran om hjelp; Judarnes ”forne* jelse und schture ferv aning att af 9sin Lieber Herjr Paron und gynnere få alle sine månge penger, mit rente, und efverrente, und docerer, und ingen of ett” — Se, allt detta var en liten prof bit a£hvad det kära, gamla Stockholm gaf Axel till reskost på vägen hort. — Och nuI — Hvad fann han ain? —

Jo! — Carl, glad och lycklig, men bläckigöf-ver oronen, och manuscripter och recensioner pä »Ila stolar och hord, — de fordna fäder och mö* drar liknöjda, — döttrarna gifta, — andra dito nppdykade nr tidens vig, — sina gamla vännérf nägra borta, nigra gifta, nigra förgiftade, några döda i choleran, och några, visserligen förtjusta ifatt återse Axel, men med bj er nan så full af riksdags-gräl, riksdaps-prat, parti-hat etc., att A-xel knappt kände igen dem*

Men se, de fattiga, de nödställda, de blott* •tällda gamla bekanta, de funnos aöa, och, saknades någon enda, iå kom det två andra i dess stal* le. På Jndarne tänkte han icke mer, och icke de på honom, mer ån när de någon gång möttes på gatan; då lyfte de aitigt på hatten, som skulle de på hvar sitt håll säga: ”Vi hafva talat ut med hvarandra. Våra banor äro alldeles skiljda hädanefter, och aldrig mer komma vi inom hvarandras atmo&pher.” — Och der uti hade de å ömse sidor rätt. i)en tiden var förbi, äfven om Axel på en gång, genom någon ödets lek, blifvit fattig och skuldsatt.

På samma gång som Axel börjat öppna öpopen i ett fall, så hade han äfven gjort det. i an*dra, och hvad han fordom fann förlåtligt, skalle ¿han nu tfnsett. söm uselt, ~ooh hvåd ham fordom knappt ogillade, det var han nu färdig att med lif ochsjäl bestrida. Axel hade aftvått allt det ^grumliga, aom en förfelad uppfostran, en orätt behandling i barndomen samt vanan att blitkdtlyda och nästan aldrig kufva sina häftiga passioner, lagt öfver hans stora, manliga, sköna själ. Den stod nu, renad och härlig,icke derförevattenklar, aom diamanten, dét tillhör ensamt den ursprungliga oskulden, Utan flammande afmåriga färger, dom opaien: Högmodets och ärelystnadens purpur lyste der väl något emot solen, fosterlandskänslan • hvåifdé sig der gi hög och Himmelsblå vänskapen färgade de violetta strimmorna, kärleken de roåéa-koda, och hoppet, dét dunkla, det halfanade, skira-raäe aå ljusgrönt, och religionen, den hos Axel ny-tända, den aväfvadepå hvita moln och omgaf det hela, och det lifliga sinnet, det eldiga temperamentet, se, det gjorde, att alla dessa färger, imed alla sina otåliga brytningar, skiftade och vexlade, med blixtens snabbliet, inom en secund.^ ‘ r

Axel var ju lik: en opal således?

Men ack, hvad opaien är akön! Man kan ej låta bli att beundra dess enhet, och ändå dess färgprakt. Man får i den alltid se något härligt, men just dét man minst väntade. Och äfven detta var likt vår hjelte, ty anart blir han väl ändå*pdr hjelte, fast han hittills hlqlt värjt en trogen child af en stpt sjal, i passionernas,, bvirflaijde bo-insnärjd. Men nu! Nu börjar han ju tem* . ligen hunna bestrida alla des.sa passioner, ty in-tgen m& inbilla sig, att de tystnat, att de bleknat, lugnat aigv domnat, somnat, slocknat och dött. rNej, nej, de lefva, de.glimma upp under askan, de uppläga till och med ibland, och lågan hotar * stundom sjelfva himmelen, likasom Titanerna det *fordom gjorde; men så kommer förnuftets kalla t vatten och hålles öfver dem, så komma mannens, den stoltaste mans föresatser och jeravillja och Ifasta en klipphäll öfver dem, och derföre brinna de icke numer, otyglade som en vnlcan, h vilken kastar -eld massor och lava, och. forhårjar jorden, och ut-öder menniskorna. Nej, Axel hade nn; svingat sig .ur stoftet, hade våt ännu mången mensklig svaghet,. månget meoskligt fel; men just sådan ,är hjelten.

. Fullkoraligheten, den döda, passiva, evigt sof-, vande, eller evigt vakpnde, lnilket den börjat, med ett ord, fullkomligheten, bristlösheten, den låter icke en gång tanka, sig hos en menniska och vore knappt älskvärd. Utom Gud, vill man så o-gerna dyrka något, minst en menuiska; det vill ¿näga dyrka af bara beundran, ty låt blott en an-Ifan kånsla, som man icke för ofta vill tala onb, t lät bara den rösta, di känner hvarje varmt hjer-ta sig färdigt till afgudadyrkan; dock icke, visst icke för fullkomligheten, utan för det, gom det hjertat fordrade och fann, Axel

var således ea hjelte, men långt ifrån fullkomlighetet). Att Axel var bättre nu än förr, att han lösgjort sig ur den mörka gyttja, i hvilken händelserna, mer än lians smak, kastat honom, det har man sett; men jag hör mången fråga: ”hvilka voro då de egenfc* liga motiverna till denna brytning?”

Icke var det åren, ty, när dessa, endast des* sa skola befordra en förbättring, då kommer den dock icke förr, än erfarenheten och några brister, som tiden alstrat, börja högt mana till återtåg; men vid Axels år är det just som, hos de flesta, hvarje häftig lidelse tyckes villja spränga alla bojor och frigöra sig helt och hållet, i stallet att låta fängsla och kufva sig, hvilket Axel både försökte och ofta, ja, allt oftare och oftare, lyckades med.

Det var således icke åren.

Icke konde det vara hans käriek till Amalia, ty den var för kort, för outbildad, för hoprängd inom hans eget bröst, för mycket i aningarnas,

• för litet i verklighetens verld, och kunde visst mycket på Axel inverka, dock icke en total hvälf-Uing i alla hans idéer.

Det var således icke omedelbarligen hans kärlek till Amalia.

Icke var det den goda Tantens förmaningar,m m m

-4y lett ktnde Axel vi måste ied iñirti d«t «edjftel — lona t denna tt&nd en liten vtn be-felgenbet he* sig stt frotts, emedan de alltid kom» me i o tid, och jnat i de ordefag, «em »kirllé veris motsatsen af gummans afsigt. . ' : •

Bet ver således ingåfonds Tanten.

Ide nar det Carla inverkan, ty den kunde dd» gira mer« mi in alltid förr, det vHl alg», ieke mer in halfåppna Axels ögon, ty, n£r man Jtke ijdf har villjan och kraften, då förmår vin-«kapeti bra Hlet öfvér ett d Hflfgt temperament •om Axels. 1

Det var då icke Cari. 1

- Var det dt arfvet? — Ja visst, ty guldet, ’«da Axel aå föraktét i alie'tider; guldet, som ogjort sl- mången god hatar tiH dålig, det akdlle •aödvladtgt på Axef göra en aifdefes motsatt ’verken emot på mängden, juat emedan det alltid haft ett helt annet virde för honom, in förden öfrige -veriden i éllminhet. I aamma ögonbKck Axel bléf rik, mirkte han ifvén, att passionernas och dé «tyglade böjelsernas aiarpaste sporre voro omöj-Mgbeten och hindren, och att det, som ligger lättfattligt för eliis hinder, aldrig har aamma be-l*f. samma retelse, som det man måste aöka Och ytan sig möda att vinna. Nir denna första Ijns-gnista uppgick för Axel, runno mänga andra ifvea npp efter hand, lockade af den första. Axel bör-J«de reflectes* ofref tjpgen, icke aidapa han Vt-.tUls ««tt, d«P>,uifM» nåd**)*di| egentlige« ixo; o^h , sniiuingftr-ne, de eviga, de qsviklig», börj»deeftca-, tr|öa ir»blos««n. Bland degen» föaata faun. Ax«l snart den, att, om man läte önskningarnavexa i mån af möjligheten att dem uppfyll«, si «kulle dessa, MM tv.2npe paullel» Ijniqr, evigt följas, utan att rik» hvaraqdra, och en evigt «uppfylld längtan blifv* det end,a reenltatet. deraf, Biand de eviga .«anniqgarna, soqt pn efter hand uppenbarade alg för Axel, likasom upplysande hvarandra, var äf-vea den: att, om man afhngger ett ungt träd i höjden, si slär det ut skott och grenar åt sidorna, således afven, att, om. tn»n stäcker sina otill-hqrlig» begär,»! v exa de upp åt undra sidor, der de 3S.ro tillbörliga och sitta., att, pä samma gång ip&n kufvar villjan till. det , vexer villjan till .det godat och att, för hvar dimon man bortjagar, Jtalkae en himmelens Ingel, ty lotet, intet i hela universum står stilla, ellpr blir dervid, utan framgår eller träder tillbaka oupphörligt. Denna ¿iVfcx osvikliga, sanping var på Axels stora själ den mä#> tigaat verkande, ifrån det. ögonblick den med siks aplstrile inträngde i bana sinne. .

. — Om jag såledps.; icke gir uppföre, —• sade jun, nästan, förvinad öfyer sjn. upptäckt — sigir jag nedföre, och se det, det vill jag icke.

Qeh derföre sfräfv.ado Axel uppföre, och blefm m -m

ifrfgarfe, Ju luftigare forten v*r, ju * brantane klippan syntes. For Axel» oroliga djäl fordrade» åfven ett evigt

»trifvatfde. Han var, bland God» skapade ting, det som dock minst kunde sti p& en platt. Med^samrta ifvér »om han förr sökt att uppfylla sina begär otfh gifva luft åt*sitta 11-delser, med sammaifver försökte han nn ätt qvlira dem och beberrska sig sjelf. Axel bevisade •fällt, att en kraftig villja, äfven om dcrt ert gång .haft dé siitntk mål, år en himnielens gåfva, di -åter en lam, dod, godtycklig villja år ett dåligt lån af jordens trålande djur, och nästan likgill-tigt, om dess obetydliga sdbstarts lutar åt det göda eller onda, emedan hviikeidefa år så' litet* »i lätt förbytt, så vacklande och obestämdt, så' Vfcftt iför minsta vind«

Psychofogen må nä le bäst han Vill: arfvet, •arfvet var till denna Axels nya stämning ett stort biftyg. Lägger man äu dertill den genom Ama-åla återvunna tron på qvfnnodygd 6ch ren kärlfek, n& kart man lätt fatta, huru allt det mörka, söm ftnrte i Axels själ, så småningom skiljer sig från det ljusa och snart1 alldeles försvinner. I sitt yttre var dock Axel »ig fullkomligt lik. Äfvtta' um-der han» mest stormiga tide* hade han aldrig fört toslav omoraliska, fötderfvade satser på sin tunga eller någonsin försvarat dem^ fast han ofta nog brutit emot de rätt», som han både älskade ochm *** m

tyckte sig ibland villja viga lif och did fir: Carl och alla andra kände således fullkomligt igenA-xel, hord olik tig han an kunde vafa, om min följde «hans så väl tankegångar som handlingar. Men* utom för Carl, kände Axel en oemotståndlig liknöjdhet för allt hvad som otngaf honom här på skådeplatsen för'alla hans fordna bragder och gigantiska företag. Intet var nu mer nytt. Ungdomskänslorna vofo väl qvar; men nngdottisillasie^ Derna voro till större delen rubbade och borta. Axel sög — som nen sagt förr en gång — tiogen, sådana de voro9 icke sådana de synas ach vill-Ja synas, och detta är den första hemlighet, som erfarenheten, på bekostnad af mingeabUnd nngdome-fföjd* uppenbarar.

HvartAxélstyrdesln kosa, möttes han af det Största, det iveet odoåsdr bifall, och menniskor, som fordom ogillat ochtadiat honom, upphöjde honom nu till skyarna. Qw&tta var för arfvet eller för Axels egen förtjeöst, kan man sä noga icke bestämma, utan leranar åt läsåren att afgöro ejeif. Axel trodde sig finna det förfa och skrattade. Högst förundrad blef han att öfver allt håra bäfitydningar Och syftningar på en kommande förbindelse mellan honom och den förut en gång nämnda Tyska grefvinnan. Denna idé hade minst af alla inrymts i Axels framtida planverld. Han anade aldrig, att ett hälft, obestämdt ord till gum-Mån Lisbet!), för att spara sig och Rosina henrtes tumöra insinuationer, tar urkällan tlil detta prat, nom, bygdt på det verkliga factum, att detta fruntimmer varit till ytterlighet förålskadt i den unga Skandinaviska Baronen, mi forsade fram och antog allt mer och mer säkra och bestämda former. Äf-fen åt detta skrattade Axel och lärde Carldet-eamma. Axel kände ett outsägligt behof att älska, att få till en qviuna öfverlemna hela sitt varma, r8it kjsrta. Axel sig, likasom i en trollspegel, en enda bild, setn lockade honom; men deh jagade han alltid bort, utan att kunna beqväma Sig alt *öka någon attnan. Söka i allmänhet var nägot, som Axel åldrig kunde, aldrig kunde lära s% et) gång. Att söka sig en maka, var för AxeJ en den vidrigaste, osmakligaste tanka. Ati' söka Upp, om icke annat ån ett för kommet papper, en nyekel eller dylikt, det satte innu hela hans heta blod i rörelse; han bet.ihop tänderna, ögonen gnistrade, .och, huru mycket han än efteråt hånade sig sjelf för ett dylikt vanmägtigt utbrott af vrede, inföH det dock ännu tid efter annaiu Besinna nu, om dkxel skulle sökt sig en roa ka! Men det lät han ock visligen blifva. Deremot försökte han att vän-fa sina tankar vid att bortjaga den omnämnda biidén eller tänka sig densamma som en annans tillhörighet. Axel hade förut aldrig känt en gnista af verklig svartsjuka. Det var således en för ho- .«§§ i** aw

nom alldeles ny känsla, hvars bekämpande ban Joke anno rätt kunde uppfatta. Han# försök vofo .således till en början jutet sådana, sota förvärra . och icke förbittra det onda, och tiden f&r utvisa, ota han hittade på något bittre.

Att en oandlig liknöjdhet skulle blifva restit--tatet af allt detta, är snart funnet, och stor *och nästan qväfvande var den äfven. En bitter,-smärt* tam känsla var det första, som väckte Axel ur den apathi, som han alltifrön sin ankömsi till* Stockholm känt. Han var en dag i ett aftonsällskap, :öch förbi sina öron hörde han de orden sväfvtf: MNej, hon kommer troligen icke åter i vinter, hon ''reste ut till Rosenvik kort efter hans död.”

-*• Hvdni är död? ^ frågade Axel, och han kände sjelf» att hans läppar omärkligt darrade*

— GceTve F—s ends son, eh liten pilt om teéx å* ~ svarade någon hfcgUJtigt.

— Hår i staden? frågade* Axel, blekvorden.

— Ja, visste — blef svferet — Gossen var fHsk éch 8 tar k, ett ovanligt vackert och intagande barn, men tick stryp sju kan oöh dog inom ettpar dygn, till moderns^ fåderasoch hela familjens itorir grämelse.

Axet lemnade snart sällskapet. Det var en ihulen och kulen vinterafton* Snö*n flögsåmjelt* sjukt omkring och bäddade så' kalla drifvor här och: der; Månen fanits val, men tick ej lysa forjtanga sppmohu Gatorna varp mörkare äp vanligt, ftch med långa, meo långsamma steg: styrde Axel, fAtt insvept i sin kappa, ock med den lpdn& p>ö%-fiS* långt neddragen i pannan, raed tuogt sippe qch mångfaldiga bittra känslor, sin kosatiU Orgeft-justen i £t* Clara. Dit kommen, frågade han: Hvarbo* Kyrkvaktaren? Han ftck sgsr och begajf nig dit* Der frågade han: Af hvem «kali maofå

rörande en graf? Förundrad svarade jpan honom; Af Dödgräfvaren — och Axel visades Ull densamma* Axel gick genom flera grändér, kom alatligen in på en . trång, mörk gård, inlade sig fram till en, i svartaste skuggan belågen$ ingdng, famiade der efter en trappa, och kände Under uppgåendet, att det: var en af dessa otäcka vfaif deltrappor, som. man ännu finner q var i gamla, em-dast af fattigt folk begagnade, hos i Stockholm. Axel hade en oöfvesvtnnerlig afskjr för dessa mörr ka, smutsiga, dolda boningar, der icke allenast ar* modet, ntam äfven alla sorters lästet, och brott dol* ja sig. Si vid t! han kunde, undvek han. alllid att personligen besöka dylika nästen, ehuru hant frih köttiga, hand, nu, som i alla; tiderf of ta hittade diC, och han var i dett» dystra ögonblick föga hugad att leta och fråga, efter den. han sökte, menändå mindre att återvända med oförrattadt ärende. Nftjr han kom.npp för en trappgång,'bultade han på ett par gamla dörrar, som han, i mörkret famlande*u* i *« m

slutligefi fann; men de voro lista/ odi intet Tjtié förspordes derinanför. Han trefvade åter ritt på den vederstyggliga trappan, gjorde vid uppkomsten till tredje våningen samma fruktlösa* försök ocll började nu uppstiga den tredje trappan, med a-betydligt hopp att hir vinna sitt andamål. Han letade ifven har i kolmörker efter en dörr, och* nir han fann den, ämnade han kraftigt bulta der* på; men, som den var alldeles olöst* gaf den ge* nast vika för hans första försök, gick sngta uppv och Axel Intridde i ett litet besynnerligt mörkt ram och, som det tycktes, alldeles utan fenster* men svagt upplyst från en bred dörrspringa titt ett inre rum. Axel gick helt tyst fram till den-na dörr, och, som springan var ganska bred och tillkommen genera den gamla markna dörrens g& steahet på midten, kunde Axel tydligt se echbö-rO allt, hvad som föregick i rummet, ntan att öpp*-na dörren eller låta sig mörka. Att det, som titfc-drog sig, skulte vora något särdeles, efter de t i ett sådant ögonblick kunde draga till sig Axels uppmärksamhet, ir påtagligt, och, som den scåne, tiil hvilkea han blef vittne, starkt inverkade på hana sinnesstämning denna afton, meddela vi den:

1 midten af ett torftigt rum låg på ett par gamla trästolar något långt, mörkt, omkring hvit-ket tvänne gamla qvinnor sysslade, och, när den tredje kom och lyste derpå med ett sinalt Ijus^m i»? m

«*« Axel ganska tydligt, att det var en likkista, ach att man l^öll på att svepa liket, som likväl re-Aan varlagdt i kistan. Framme vid ett gammaJt bord såg Axel en åldrig man, med kal bjessa och sarg i hvarje skrynkligt drag, sitta lutad och tigande mot sin på bortjet li\ilande arm.-

— Har Madame fått pä handskarna än? — fråga* de den ena af de gamla qvinnorpa.

^ — Nej; men jag strafvar me’et har i mörkret» — avarade den andra.

Då kom den tredje genast med det ointalade ljuset, och äfveuväl i hennes åldriga drag upptäckte Axel en- hög grad af sorg, då de tvämie andra (leremot tycktes vara vid godt lynne och he* ställsamt fjeska med stärkta, lappar och rimsar, som de veckade och utkrusade i allahanda besynnerliga zirater och figurer. När den gamla qvin-nau, som lyste de andra, åter satte ljuset på bordet, såg Axel, huru hon lutade sig ined mot den gamla mannen och strök honom vänligt om kinden, under det hon sagta tycktes göra honom en fråga.

— Nej, tack Mor, intet kaffe för mig! r- svara* de han med beklämd röst.

— Ja; men du har icke smakat en bit, sedan gossen dog.

— Och inte do heller, Mor, det har jag sett.

Nu brast hustron i gråt.— Och inte blir detaä snart heller, det känner jag pdL mig — sade han; men då började de båda. an-/dra madamerna prata och . bevisa, att äta och drfc-¿ ka^ litet kaffe-med, en tår brännvin etc..vore .mycket nyttigt för sorg och an vände« alltid vid dylika tillfällen.. Den ena erbjöd sig att lagatill, don -andraatt smaka, om blandningen var god och lagom; men den gamle mannenavarede på allt: ”Nej . tack, Madame! Gar sig intet besvär, Madame!Dry sig inte om mig, Madame! Var al god och hall till godo sjelf, Madame! etc. Hustrun bara grät.

^--Maru gammal var Johan? frågade.den e-na af liksveperskoraa,. vål vetande af gatorna! vana och erfarenhet^ att* den enda tröst,, som fanns ntom; kaffe och brännvin; var att få tala om den döda.

- — Han ?ar> sjutton år; ~ svarade modem, gnyf-iande -r- men han .hade vett och förstånd som en gammal kärl, och sä stadig och beskedlig! — Aldrig skulle man se honom ute p& några skälmstye-^ken eller i .sällskap med andra liderliga sällar, utan hemma var Jian på verkstaden, eller ock här hos oss~. Och hvad han fiek öfver af sin lilla för-tjenst, delade han med oss. För alla de tusen gånger han hemkom med en fjerndel* socker och en ^ fjerndel kaffe åt mig, och snus eller tobak åt far sin!

Nu såg Axel, huru. det dåliga ljuset spegladew 13fi .ssb

i stora, våta droppar på det kr q nm Made bordet* öfvo r hvilket den gamle satt lotad — II a st r un fortfor. * '

.' - — Oéh aldrig hade vi flera båra fin vår'Johan, iioeh aldrig» ville \i ha dera! — Men ae, det var .«fil derför vår Herre straffade oss si hårdt, ty man bor saga: lake min villja, utan din, oHorre! Men Johan var oss så tillräcklig, och, hade ban fått lefva bara, så hade vi baff bröd till d$d-da-gar, det 'ar säkert. Hvad skola- vi nq göra, när far icke orksr igrafva för liken, och jag'irfte 8<rr att sticka strumpor mer! — Wfir jag fÖTr sade så till Johan, svarade han alltid så gladti "Då skorsten J komma' till mig; ooh bo i mitt hus, och jag ”och mina barn* gesäller na Och gossarne, alla skola ”passa eder på bästa satt.” — och aå log han tå «kiinUkt. Ooh nn brast hustron åter ut i högljudd gråt, och från den gamles öga foll tår på i-tår. * - -

Axet hade höri nog! Axel hade härsettden-na djupa sorg, som ingenting tindrar, en för-~ln#t, som vid dessa år är oersättlig, en saknad, som med hvar stund vexer, emedan den gror i nlodcrs- ecli faders-hjertat. Och ändå! D,af-grunds t anka! —ändå-*-orden villekkeut—ändå afundadea Axel dödgräfvareu! Se så, nn år det utsagdt: Axel afuudades dödgräfvareu — afonda-des denna djupe, tärande, allt förmårkande sorg!Mén den var naturlig, meir den var åkta och lag* lig! Men den förbittrades icke af en gnista annan inger, an att man varit nöjd med ain lott och icke önskat sig flera bårn, icke bättre barn. Men den var ljuf, emédan den var delad. Men ilen var afundsvärd, emedan den var aUt detta, Och icke, som Axels, hotande, straffande, i mörkret vandrande, och döljande sig för hvarje blick, hvarje menskligt vetande. Axel slog sig för pannan och utropade sagta dessa ord, som bittre än allt nnnat visade hela den omätliga vidden .af hatts egen sorg, och huru fullt han den kände:

— O, att jag vore den döda Johans, fader! !!

Med denna känsla i bjertat öppnade han

dörren och inträdde i rummet, der hans höga gestalt, hans förnäma utseende och klädsel nästan förfärade de fyra närvarande. Mannen torkade sig med handen öfver ögonen och framgick mot Axel; de häda sveperskorna höllo alldeles upp med sitt värf och stodo med halföppna munnar* för att bättre höra; men den sofvande Johans möbler satt stilla pä sängkanten och tycktes minst dela den allmänna förvåningen.

JNi är dödgräfvare i St. Clara? sade Axel.

Ja väl — min Herre!

— Jag vill hafva reda pä en graf der.

— En graf!

— Ja, och om möjligt nu genast!&B' i*i< mr-

Nu genåst? :

— Ja väl, nu genast!

— Nu i mörka natten?

Ja, jûst nu i mörka natten!

— Det ar omöjligt.

— Och hvarföre, min hederliga man?

— - Min son at’ död — avepes här.

>— Vår enda son, vårt enda barn ärdödU —* siée' qrinhan/juat som skulfe détta enda ord >ä-ga allt, hindra.allt, solen i hennes gångs tiden i dess loÿp •— allt — allt,-----

— Jag vet det; — sade Axel — men eder Johan står icke upp, om ni än nekarmig denna, tjenst.

De tego.

— Fattas eder något, godt fölk, som menniskor oth* pehdingar kunna åfhjelpa? — frågade Axel; alen han måste förnya sin fråga, inan mannen svarade:

— Fattigt folk fattas alltid ndgot% och ost mycket.

— Nå tal, låt mig afhjelpa någon liten hrist ned dra, men följ mig blott!

Mannen betraktade Axels gåfra utan sardelea snålhet, utan att taga dérefter, tycktes rådslå med sig sjeif och kastade alutligéd en hastigt frå^ gande blick p& hustrun«m i*«' ar

— Gå da, Marcus! — sade qvinnan långsahft och nästan liknöjdt — Det dröjer väl icke sfå länge.-

— Ja, om du så Till, Iså fnir vära! —* svarade mannen, tackade ihed en nick Axel för hånsg&fvs och lagade sig i ordning att följa honom’; infen ua-der tiden frågade han:

— Kunde det icke få fara tillå i morgon kärr nådig IférreS ?

—iNej; sade* Axel meh Bet kan gå på*

några ögonblick; vi ärd ju så nära kyrkdgården. f

— Hvad ar det för en graf? frågade 'diWW> gräTvarén —- Det är'väl någeti äldre'graf. G-ad vet, huru mait skall hitia den isnatten och mori^ ret och snöyran!]&ånen lyser icke.

— Nej, grafven tillhör fen nyligen död, fett barn,

sonén till örefve F;, som borlrär i Cfetfa — ea-dsé Axel halfhögt, likasom vågade han icke*sjaffe hftra sina ord. ’ ; '

— Ja så, är det bara den lilla grafven; ara-1 rade dödgrffvären — ja> Öef skall shart gå, dett

* vet jag strax till. i

En viés för Axel gräsligt hemsk känsla'låg- i mannens nästan nöjdä ton, när han fick tefa,-att saken var aå lätt uträttad, och, när dödgräfvärett mi skyndsamt tog rock, > hatt och käpp, kände A-xel dentia nedslående,' förstamfaände känsla, éoiå* man har, när man ser en fullkomligt främmande#likgilltighet, for hvad som i ögonblicket rör oss' aer än altt annat.

De följdes åt. Si snart de kommit in på kyrkogården, visade dödgräfvaren på ett litet hvitt marmor-kora och frågade, om Herrn hade något vidare att befalla.

— -Nej, ^visst ickei — sade Axel med en bruten råst och tog upp ännu en gifva till den fattiga nfennen, likasom hade det varit honom ijoft att göra något) det endadet sista för honom liten, 109 slumrade änglasömnen under matmor-korset.

Axel blef nu ensam. Sitå'n hvirflade omkring honom. Tårar, tårar, sådana Axel aldrig känt dem förr, fuktade den manliga kinden, och,'ned«' bojd emot korset, knäfallande på den lilla upp« höjda torfvan, kände Axel dé bittraste och aftgra nya, hittills aldrig aftade känslor, som nu alla sammanblandades till ett olidligt helt» Det var smärta, det var ånger, brottets tyngd och för« vfUehemas straff. Dertili kom en -saknad, att aldrig fått trycka det döda barnet till sitt hjerta, att aJdr)g kunnat få göra det, — aldrig kunnat flr sig, för barnet, för hela verlden, få uppenbara sanningen.

— O, min Oudi — Kan du förlåta så grålliga bsott? — frågade Axel. till höjden—0, min Gud, •tcgifa icke faderns missgerning på barnet! Tag det bland dina änglar och hjelp mig, att jag måvandra sd% att det icke för min skull blir utstött ur diu himmel. Det är en afgrundstanka: för min skull! — 0, mitt barn, mitt barn! huru bittra |-rp icke de tårar, jag fäller på din grift, och hu-rji ljuft sorgliga kunde de icke varit, om du va* rit en pant af en älskad makas kärlek; ty det är icke din död jag sörjer, utan ditt lif jag ångrar!

Axel grät ungdomstårar och kände sig ensam i veriden. Huru många långa timmar han dröjde vid den lilla griften, visste han icke sjelf, och med en här af bittra tankar i följe vände han slutligen hem till sig.

Besynnerligt nog var,1 att under hela tideft hade knappt en enda tanke fallit på Mathilda; men nu framstod i eu hast den arma, sörjande modern för hans inbildning, och han kände en gräslig smärta vid tankan på hennes sorg; en smärta, som nästan gjorde Mathilda kär för ho«

fWMU.

— O, jag vill trösta henne! — sade han; men i hela hans rika inbildning fann han icke ett en« da medel dcttill. För motgångar, för sorger, äf-ven de bittras.te,. finnes tröst och lindring; men för samvetsqval! — Hvad finns för dem? Egen ånger och bättring, — intet annat. Detta käqde Axel för väl, för väl, och dock skulle han gifvit till allt, för att med ett enda trösteord få lätta Mathildas, i hans tanka, så nedtryckta själ.m 115 m

'—'Jag måste till Rosenvik! — tänkte han or» aftonen, när han gick till Iivila, och andra morgonen, helt tidigt, ilade han på det klingande föret, den välkända vägen framåt.

Hvad Axels hjerta nu var öppet! — Öppet tor goda, rena, milda och Ijufva känslor! Hvad det v%lat litet till, att Mathilda, om hon varit en god, fast svag qvinna, kunnat få mera väldeöfvér Axels själ, nu än någonsin! Djupt medlidande för den, man eu gång varmt älskat, år en farlig känsla. Han såg henne i tankarna hlek och aftynad, med darrande läppar och nedsänkt blick, komma honom till mötes. Han Såg henne, sådan hon borde vara. Han såg henne, sådan han ville hon skulle \ara; och-han var sjelf blek och darrande, när hån slutligen ankom till Rosenvik och på gin tillfrågan, op» Grefvinnan var hemma, fick ett jakande -svar. Axel tänkte sig aldrig någon mera i detta ögonblick än Mathilda. — Ingen tanke }fa Grefve P. hade fallit honom in hittills. Han tyckte sig hafva ett dunkelt vetande af, attGref-ven var qvar i Stockholm, och blef likasom slagen af åskan,' när han inträdde i den välkända salonenoch fann---------Grefve P. studerande tid-

ningarna, och Mathilda, tillika med ett par andra dainej, sittande helt vanligt omkring ett sybord,

Axely /,

7.m,w®

med allaUanda tyllrirasor, zefirgarnsny&tan oqh-ta-pisserie-mönster på.'

— Ack, valko na men, min bästa Baron! — sade , Grefven, som satt närmast dörren. Axel bugade sig, stum. öfver Matbildas kind iiög en lätt, nä* stan omärklig rodnad; men hon fann sig genast* steg upp från bordet, gick ett par steg emot A-xel och sade, ledigt och utan all förlägenhet:

— Välkommen, Baron Löwenstern! — Det var länge sedan vi hade den åran att se er på Ro-aenvik. Ni har under tiden gjort en charmant r^sa, förmodar jag.

Förvånad* ja, fallen från skyarna, stammade Axel någon sorts svar och började sedan orda ena resa, och riksdag, och siädföret, oeh sin egendom, i Vesiergötlatid, oqh barometern, och Aftonbladet, och — allt hvad man brukar

prata ora, när man icke egentligen har något att tala om.

MathUda var elegant sorgklädd, småpratade, väl icke just gladt* men lugnt och hofviskt, med sina. damer. Axel tänkte di och då en tanka, som icke illa .liknade Ebolis uttryck till Carlos:

— .— -*• -r- i—, —. Ichstehe

Vor einem zauberisch uersc/ilossnen Schrankf Wo alle meine Schlusscl mich betrugen.

En sådan qvinna hade han aldrig sett; viUe icke mer se. "Om hon ändå blott med en enda ”¡blick förrådt, att hon hade ett hjerta, eller ettm 1« - m

”minne, eller en enda obeherrskad känilai — Men

*

”allt, allt, var beräknadt, utmätt och utstuderad!* ”eller ock ~ var hon sådan verkligt?” — Dessa olika tankar folio Axel ömsom in. Efter en liten stund inkom Arabella. Hon hade mycket vuxit* blifvit städad* rak och skicklig, med sty farmar och konatmessigt sammanflfitadt hår. Ilon neg zirligt och afmätt för Axel, i den förmodan, att han var en för henne alldelgs främmande herre; men, så fort ' hon igenkände honom, återkom barnsinnet hos den lUla prydliga varelsen. Hon gjorde ett hastigt språng fram till Axel, och, hade hon icke kasiåt en blick på modern, så skulle hon troligen ha Äugtt i hans famn, nn som fordom.

— Ab, se Baron Axel! — sade flickan, glad och med barndomens glädje-rodnad på kinden.— Mamma* sade hon till ,6refvianan — var det inte bra roligt att få se honom?

Jo, mycket roligt, min bästa Arabella! — sade Grefvionan; men sedan ropade hon den lilla flickan till sig och gaf henne hennes söm, med många små förmaningar deröfver, och hviskade på Franska till henne* Arabella svarade med liten otålighet, ömiom:

— Oni — si fait — certainement! — Oh, je le saia bien! — tog tin lilla söm och Sprang bort till Axel samt satte sig bredvid honom*

— Vet Baron Axel, att min lilla bror är död? —sade Arabella med barnslig enfald, och stora-tårar perlade sig i hennes vackra Ögon.

— Nu, nu, du arma Mathilda! — tänkte Axel — Dig vågar jag väl icke se på en gång — du arma, af tusende qval nedtryckta qviuna!

Men-------• Axel bedrog 6ig.

— Ja! — t,og Mathilda till orda, sorgligt, men lugnt och skickligt — Ja, vet Baron Löwen&tern, att vi förlorat vår lilla son, lilla Carl Oscar? — Det är en sorg, som låter känna, men inte be-skrifva sig, ocli jag är nöjd, att icke jag eller min goda P. deraf blefvo sinnessvaga.

Nu var det slut med Axels tålamod. Han tog, efter några minuter, sin hatt, gjorde en rimlig elier orimlig ursäkt för sitt korta besök — samt återvände till Stockholm.

— Om hon blott icke sett på mig! Sett mig rakt i ögonen, utan att dock förråda enendaVxxi-vad käusla! Ora jag blott märkt en enda sådan; men ingen! — Så sade Axel gång efter annan till sig sjelf. Och nu var Mathilda död, äfven i hans minne. Hon var lika vacker, lika älskvärd, lika intagande till sitt yttre, som fordom; men nu — kunde hon aldrig mer inverka det ringaste på Axel. Det var förbi. — Axel kände sig likasom fri och icke mer stå till ansvar för Ma-thiidas sorg. Axel återvände till sin egen och tänkte aldrig mer på Mathilda.Och du, obilliga läsare, 90m tyst läser om en .Sardok, en Saphie, en Grefve Vaodrfey, en Gref-vinna Augusta, no. il. menniskoslägtets fiender, — hvarföre skall du icke tåla, att man framkastar bilden af en menskiig varelse, som mot andra icke begick ett enda uppsåtligt fel, som blott var så vederstygglig, emedan hon, sedan hon en gång brutit, kunde dölja och kufva hvarje känsla sanlt gifva en tillbörlig färg åt hvarje sak, utan att «det dock egentligen förnärmade någon, — tvärtum, befrämjade hennes närmastes väl? — Med den svarta pedseln fSr man.

måla bäst mdn vill, med den hvita äfven, ofadlsd nog; men menni-skorna villja icke gertfa se eller höra talas om — . demi-teintema, ty de gå med så små nutfncfer in på det välkända området, och det tål man minst. Förr må man tala om de onaturligaste och orimligaste brott när eller fjerran, än med en enda vink blotta en nutids svaghet. Man gör det dock — i den fulla öfvertygelsen, att man dermed gör rätt, oeh att, hvad man afskyr, bör framställas af-skyvärdt och icke öftferdragas med en 6iöja, bakom hvilken man icke vet, om det är godt eller ondt. Så länge det onda finns, måste det bestridas och framställas på sin mörkaste skuggsida. Lasten måste hafva sin gärd af förakt och afsky, och huru skulle den det få, om man icke vågade framdraga den ur mörkret och säga: ”Sådan är den!§*§ 150 m

”Akta dig derförl Del ena steget leder till det ”andra, och, inan da vet haro, står du vid bråd* ”den af deh afgrond, som nn på långt håll visas ”dig, att'du må kanna den undvika.’*

Och na — aldrig ett ord mer om Mathil-da, min värdaste läsare och lärdaste Doctor H.! Ty jag ser i andanom, huru han redan letar i barkarna efter ingredientier till förföljelse-piller, som skola slängas midt i den Arma författaren» hals, emedan han vågat försvara sin sots och icke rent af dignat under bördan af alla de bfsfca kryddor, som hela pharmakopéen kon framvisa, och hélå den förbittrade Doctorn k ån skrifva recept på. — ~ Se bara, hvad man ger-na lyder sina Recensenter, nit dt äro goda och billiga!Cap. 9.

Och det goda är hvad rätt vi velat, Ar hvad ädelt och hvad jritt vi tänkt, Ar den tär, vi ät den sorgsna skänkt, Jr den hjelp, vi åt den arma delat, Jr den ånger, hvilkcn, då vi felat,

I värt bröst ett heligt aHvrtr sänkt*

TV allin.

likasom jerneken har den mildaste och behag« ligaste grönska, likaså fanns det i Axels manliga själ en viss vek barnslighet, som icke försmådde bönen till den Högste, éhuruväl han nog visste, att Allfader ändå styrer allt efter sina orubbliga lagar. Men Axel bad. Han bad för henne, som man icke mer vill nämna; bad Gud, att hon i Sitt hjerta måtte känna ånger, och att hennes rysliga förställning måtte vara en larv, som hon ålagt sig för ett godt ändamål, och icke en ytterligare synd, som hoii en gång skulle plikta for. Axel bad, att Gud måtte se till den förvända och dåliga, lika litet religiösa som moraliska bildning, hon fått, och de eländiga exempel, hon i yngre år haft för ögonen. Med ett ord, Axel bad for henne många, många gånger; men aldrig mer tänkte han på henne, och så villja vi äfven göra.m 152 m

Men på hvad tänkte d& Axel? På manliga värf, på fäderneslandocfe dess styrelse eller, rättare, styrande, påmenskliga vetandets framskridande, på ‘mensklighetens fordringar, behof och rättigheter, på möjligheten att här rätta det ena efter det andra och af. uppkastade satser en gång iå goda resultater m.m,

Men midt under allt detta tyngde en rojelf-ajuk, mörk känsla öfver Axels sinne. Carl, som märkte det, sade stundom till honom: ^

. — Gör som jag! , Bry dig ieke om verkligheten, utan lef i inbildningen! Tag en bok paprpe|*, doppa en penqa och forma till en ro/nqn! Der får.du folket sådant du vill hafva det, och der kan du, ur olijka individers mun, framtrolla idéer, som skola förundn} dig sjelf, emedan du icke sallat dem, förrän, de likasom ur pennan framflyta. Därigenom yinues .mor än ett ändamål: du afskud-.dar dig för måoget ögonbljck allt det materiela af lifvet. Tiden rinner fram på ett alldeles o-troligt hastigt och alltid nytt sätt. Du höjer dig sjelf så småningom på sjeifskapade vingar; dn känner dig lycklig, du vet icke hvarföre, men af en fullkomligt sjelfdanad lycka, som är din och ingen annans, som, ingen kan taga ifrån dig, emedan ingen bidragit dertill, och som du i lifvets «törsta motgångar, inom fängelsets galler och ajnkrummets skymning, landsflyktig och uteslutenfir&nallt, hrad sam var dig käri och dyrbart,—* du dock alltid skaH iter&mia, eaied«a dn forer dea sjelf med dig.

Axel skakade tvekande'på huf?ndef. 1

~ — Nej, nej, jäg Vill hafva'verklighet. Jag kan 4ckc noja mig med kiftbHder, såsom do. ' Jagvill lefva ett lif, ider jag 'gagnar aridiralöch* Éiiig sjélf, bland varelser, som jag ilskar ooh ku alska, e-medan de det förtjena, emedan

odet fest dem vid mig.

' — Har da varit hot Waldemar G.? —1 frågade Caíri.' i . ' ">

• — Biej, — «varade Axél — hrad skulle jag der? Waldemar är ti lyckliga att hanicke-htr béhéf af att ad nigoh främiiiig. Ensäd&nknnde •till och med' störa haat lycka,:ty man vet icke, horn rotfast den > ar 'eller icke, llir p& jorden. Dessutom, hVad skulle jag dér? •— Bedröfva mig öfver att ieke ha vartdrat aoni han och fått tam ma lön som han, — nu sedan allt det der ir för aent? Nej', till Waldemar reser jag icke!

Nej, nn Ir jag trött vid din stad, o Carl! — sade Axel en.dag fram&t våren. Nu börja träden knoppas och hela naturen tala ont vår, Nn vill jag ner till mitt gamla nätte. Det harhebagî. Det lockar «fg aå. uiderbart. Det ir stundom aa nlitu frSm mande röst iaom nig, aom ropar, att jag der akall flnda iugn och rooch kanske äfven sjelfva lyckan. MeH huru Idcå akall hd a*; det fattar jag icke sjelf.Ilen llider- sig all i bilder; mendessa iro bedrägliga. Sådana lillfra de vil icke; men de kunna ,Uifi» annor-hindå. Allt nog, josi dep f&rkinslan, sont mail kaUat aning, lockar mig ,dit. Varvil, CbrlM morgon reser jag.

Carl gjorde invändningar; aen Axel reste dock, och med en mingblandad kinsla körde hah in genotn det gamla hvålfvet på «in -fäderneborg, fféns •* bjevtå alag si hårdti Han kinde en längtan, och det var. linge sedan, :Asel det. kinde. iiid åioppades . inom hlgra igophlkk få åtminstone «fosna lingta» uppfylld, och en kinsla nf a-Bad e&llhet, fast den icke skulle innefatta ma-ta, An bvad ögat kunde bjoda, bemägtigade sig honom.. - •

Tante Liibeth blef outsägligen glpdr sprang na som alltid fram och åter, så i sorg, som glåd-je> Axel satt stum och såg vintande åt dirren. Men nu bar man in thd; men nn atodo blott tvln-Be koppar på brickan.

Axel ville icke friga, det Var likasom, han darom Sfverenskommit med sig sjelf. Han tänkte: ”Tante dricker icke thd, det år Nr Rosina•fe» i95 m

'och nrfg.** Men Tante frotn, Jtog iinitopp och pr»* tade om diverse.

a"— Huru mår Rosina? — sade'slutligen Axel, “fete nier; itingtig glo otåliga Vantän, och hans Hppar blefvo it varma, når detta tiahm foé fji-^ta ¿Ingen på fléra månader flutit de/öfVer.

*’ — Rosihå! — svarade Tanten — Hon mår ibyO-Tcet bré. Jag hade Jtfst bréf från heOfte 1 ¿fft.,y , -ii. Bréf! — utropade Axel och sprang bpl> — Hvar år hon då?

— Kors, min hjertahs van, — återtog 1'artten liar jag icke redan‘sagt dig det? io, hon ar 'höa sin Tatfte, Cfrefvinnan Jnlfe H.,'Alberts mö-*der, hön den rika gumman, som tillika ir ¿¡å "Snål och gddfruktlg. J t- • J

Axel hörde intet. Rosina borta! Dettå Våi något,'som hån Icke ens tänkt* sig. Tvartéfd, under 'loppet åf tidén hade någon gång den tanken Insmugit sig, ått hah må håridakuhde imlditågit sig, att Rosina och Albert kanske icke i verkligheten Vore aå mycket för hvarandVå, söm Axel det förmodat, benna tanke hade hoi Äxél tagit en verklig form, beh denna såg ut som étt fjerdedels hopp. Men fett verkligt hopp, ljuft och hänförande, låg i den blotta tankan, att Axel akullefdse Rosina. Nu ramlade allt detta på en gång, öcii visshet, hemsk, förfärlig visihet köm I stallet för alla tvifvel, alla möjliga känslor, som hade minsta anstrykning af hopp.Ulfsborg blef på, en gång .tomt, öde och behaglöst för Axel.

— Hon ir då hos_ Alberts noder! — tanktc han imellan hvar annan tanka — Nu ar min .tro be-stämd, och min förmodan saker.

Han ville dock, ännu mer förvissa sig derorn och frigade Tanten, ty svartsjukan, den bistra, den mörka, hon suger gift, hvar det ock kan finnas, likasom kärleken uppletar boning, äfven på torra, kala klippan. Tanten myste it fråg.ap och såg vetande ut. Det ville i allmänhet säga detsamma, som 8tt Tanten ingenting visste, ty hvad hon visste, det berättade hon gerna; men, när hon såg så der vetande ut, då trodde hon bara, trodde och propheterade, och hade icke alltid haft or$tt* ....

Axel frigade icke mera om den saken.

— Hvar är Dora? — frågade han i stället.

— Hemma hos sig. — svarade Tanten, och A** xel lät snart sadla sin favorithäsi och begaf sig på vägen till hennes lilla boatad.

Det var en vacker dag i April. Axel kändo en tillfälligt glad känsla af sitt oberoende, sitt blott af sig sjelf bestämda görande oph låtande. Han red sin egen vackra häst på egen jord, från eget hem. Men ack, den andra tanken blef«. hur* tomt och öde allt detta var, och och när skulle det väl blifva annorlunda? Blott en enda formi« >m

rille åeit& annorlunda Uga, och just denna enda jagade Axel med vrede nr sin inbildning. Den, som någon gång känt, hvad Axel nn kände, den ?et, horn det smakar. Den, för hvilken det ärnytt och obekant, den bedje odet att förskona sig der-för, ty i denna känsla ligger en bitterhet, som förfa ger färg, glans och. behag från alla andra fore-mål på den skapade jorden, och för hvHkea man -endast i himmeien kåu finna tröst,' om man sansar sig nog att aöka den der. Svaxdsjnka är hjer-tats pest* Svartsjuka närer lifvet och krafterna; tärer blott hjertat.

Långt, långt ifrån den milda sinnesstämning, i hvilken Axel ridit ut, ankom han till Dorae boning. En stilla sansad glädje lyste ur hvaije drag hos den gamla Dora, ocli hon förde sin älskling med innerlig förnöjelse in i sitt lilla, redan i ford* na glada tider beskrifna, hörnrum. Axel säg sig om. Här hade han icke varit på så länge, och vemodigt fölio honom några ord ur Delphine i sinnet:

— •— ”que le spectacle des lieux toujours invariables, quand nôtre coenr est si changé, produit ”une impression amère et triste.”

De sannades så fullkomligt. Han kände sig uç stånd att tala med Dora, utan kastade sig på den lilla soffan, lutande den sköna släta pannan ned i sia band. Hans ögon tillslötos, de långa ögonhå-l'W U

rett Ikuggafleså härligt den mindre an vanligt hleka kinden; den fina ifiunnén med de röda läpparna gjordé då och då en Hten dragning, lika-aom för att besegla eh djup tanka. Dora stod tyét och betraktade stilla den ovanligt skona, unga Ittanneit, ty Axels yttre égde dock något magiskt förtrollande, som ingéd med ringaste skönhotssid-ne någonsin kunde förneka. Når Dora linge skådat honom, iade hon sagta handen på hans axel t>ch frågade med moderligt bekymmer:

— Horn Sr det med min unga Baron? Är det kropp eller själ, aom lider? Ettdera måste det ^ará. Kan gamla Döra icke i hela sitt hjerta finita ett ord, söm kunde smaka Ijnft för den, hoh på hela vida jorden mest ålskar?

— Dora! — sade Axel, hastigt nppblickande —

När dn var ung, når blodet brusade inom diuaå-dror, och Ufvet Innu kändes, har dn aldrig då fiskat, verkligt Slskat?" “ * °

Det *har jag! — svarade Dora, långsamt ocÄ sjelf nästan förundrad öfver, att denna belcånnet^ sen îqt Jörsta gången i'hennes lif rann öfver hen-ires läppar. : »

—r Tala om det! — sade Axcl och föll åter i sia förra tankfulla stiilning.

' — Det vill jag göra! svarade’Dor*, och fiendes sköna själ kände i detta ögonblick, att hotl borde göra ett offer af sitt långa lifs enda hem-w® m

iifliet, otA å«lta får attpå nigot sitt kun» na skiogra och afleda Axels tankar, hvilka, Aon val markte, voro mer in vanligt dystra odh sorg« i liga. i , . /

Dora började nian alla rön svep, och Axal af» hörde benhe med allt mera >oeh mera uppmärksamhet, men utan minsta anmärkning.

Cap. io.

hes souvenirs dé Pttmour dans te cœur « dUm vieillard sqnt <ommè Jés feux du loufa réfléchis pdf P ordre paisible de : la lune.

Chateaubriand.

ag far nitton ^r, — boijade Dora —- di dep dallra Friherrinnan Carolinas moder gjorde en resa till Skäne, för att der besöka gin slagt. Jag var benne fötjaktig i egenskap af kammarjungfru. Att jag den.tiden var smftrt och fagerç har vit Baron, höt tocb kan val oåledesbegripa, att både usina jetnnlikar och unga herrar ur högre stånd kastade mången mihl blick på JungfruDora. De bekoimno nrig, ingenting. De stndåade alla emot am ovanlig köld hos en png, glad flicka. Än skrat-

etade man åt roih liknöjdhet, an ttéroraite nfoumig . föfr deil, /an ta dia de8 jag blånd mina kamrater derfoi'; men det blef dock der vid. På B. kloster skulle vi stadna en sex veckor, och, redan första *iftdneft jag var ditkoramev, anmirktes jag af min Matmoders sys t et son, den.unga Grefve T. Ha*» håll till mig ållåhanda små ial* sådana somunga herrar kosta på vackra karamaijungfrur, och hvit-ka dock sillan hafva annat mil in en svårt eller lått förvirfvid kyss. Men Grefve T. hade råkat att få en otåmd gasell att gira med. Jag sprang undan honom och undvek honom, ju mer han for* följde mig; men under allt detta slog dock mitt hjerta mer, in språnget och rådslån fordrade» Ensam i mitt lilla tornrum, långt uppe i det gamla slottets hemska vinklar, avifvade oupphörligt för min inbildning den vackra, yra, glada Gref-ten, och nn medgifver jag gerna, att, hnrn riéd jag in kunde vara for honom, ehuru jag försökte undvika honom så godt jag kunde, kånde jag dock en, outsäglig gliöje, h var gång jag sig honsm, helst nar jag uppe ifrån mitt fenitet sig honom fepat-sera så sedesam vid de förnima Fröknarnas sida, eller tumla om på en vild hast, dier koppa och leka med sina unga kamrater» Bi snokade jk g och såg i hela vekldon blott honom; men, kom han mig blott på tjogo steg nåra, d& sprang jag bort* ataa att kunna fölmås qvardröja» Slutligen linK» m

^de.tta; föraret den unga,,deryid något ovapa Gref-yen, och han föresatte sig att straffa mig. Mitt lyia/rum var, som jag redan ^agt, i ett torn, icke justnära, men åt sa^mnia sida somroiivinatmpders , mm, for- att jag.skulle kunna hora liennes ring* Mocka. Jag bar min karamarnyckei alltid hos mig, •£ch cn aftfOn, när J8g gick från henpes nåd, for att lägga ,.mig>: kände jag en ovanlig smärta oift-Jtring rai^t arma, oerfarpa hjerta. Jag hade hela dagen ifrån mitt lilla, höga fenster sett honqm, flom jag hvarL enda .ögonblick tänkte på, sett, huru .kan så art|gt ochyördnadsfiilitspråkadeachskäiii-tade med de unga Fröknarna, och jag hade urqdgr tårar jemnfört detta,lians sätt med det, som han trodde , sig befogad att kunpa bruka naot raigar-mp. Långsamt pch med Ueklämdt hjerta, gick jag uppföre de många små brapta tqrutrappprna ock kände jemväl eu liten hemsk rysning öfyqr att bo tå långt afskiijd från alla au^ra. Wf/edtankarna långt borta, och cn liten .svag spokrädsla, satte jag nyckeln i dörren pch vred om, sky ndsamt npg, ^för att anprt*komma in i min, lilla fristad; men, i *amroa .ögonblick jag yar iukomnaen i rqrame{, ia-an jag hanutillrigla. dö rren, fattar en kraftig arm deruti, öppnar den, oph — Grpfven står frarojfor rm?g, dörren Jäst, tJooh , nyckeln i Grefvens hand. Jag ville skrika, jag ville sjunka, jag ville,fly gep-;om fenstret, genom vaggen; rpen han gaf mig intetid till någotdera. ”Kära Dora, — sade han ”var stilla! Jag gör dig jti icke det ringaste ondt. ”Jag tycker om dig, för att dn är en söt oeh vac-”ker flicka, och, tyckte du om ib ig lita så mycket, ”så ret Gud, huru det kunde gä; meii tro mig och ”rar stilla, flicka! Jag rill dig intet ondt. Jag vfll ”blott tala med dig och just bevisa dig, att du ”kan både se på mig och avara mig samt til! och ”med tala till rtig, utan att jag derföre skall äta ”upp dig.”

Nu tog jag mig mod och såg på honom för första gången; men, min Gud, hvad han var vacker!

”Sfer du, — sade han — det år ju icke så ”farligt! Vilt du un bara gifta mig eii énda kysa, ”så skall jag sedan gå min väg, och du skail fä ”gå til! htlla i aH fred och stillhet, ensam med ”alla tornspöken.”

”Nej det vill }ag icke!” — svarade jag be-stärndt och gjorde en rörelse, likasom för att gå, hvart det bar.

"ViU- dn icke, så smakade den heller Icke. — avarade han — God natt! Dn är en bra söt och ”snäll flicka! Gnd gifve, jag icke kommer att tye-”ka för mycket om dig! God natt!” — tilläde han vänligt, tog min hand, tryckte den. till sitt hjerta och gick.

O, mina sextio år, de hindra mig icke atthuru salig jag var, nar han g&ttifrån rtilg. AU blifva älskad sä, och af honom, t»e det rar a//f, hrad jäg tff-retldéns lyoka kotide-o tiska. Icke en enda: tanke, ¿att htfn retat lägga én snara for mig, kunde falla mig inv utan i känslan af all den sali-het, man kan rara mag tig utaf, insbmnade jag. 1 Att jag no, sofranchr otih rakande,-drömde om ho* nem*, må ingen betrlAa. Om dagarna mötte jag bottom ött

ofta, eeh alkid sade han något ord, sotngjorde mitfchjerta g od t, «tan att kränka mig. Slutligen tfodde jag på honom, aom på en gud, f ooh hyste itike Åeil ringaste misstänka till hatts r afslgter. Én räcker dag stg han allvarsam och ledsen né, b&de närjagnågon gång träffade honom, och när jag Itått mitt fetnter såg honotti ute med herrskapet. Jag grät af blottar tankan, att han kunde känna någon sorg, och, när jag en gång som hastigast råkade honom, oeh han bad mig oid ett samtal, ännu denna samma afton, uppe på mitt lilla rum, då lofrade jag bottom det, rtäétan utan att treka, öfveJrtygad, att jag dermfed icke gjorde det ringaste ondt. När allt rar tyst i hoset, böV-jade mitt hjerta häftigt slå. En sådan räitfån som min är obeskriflig, om vnam icke känt devrsjelf; derföre icke ett ord derom. Klockan rar nära tolf, när han kom. Vi satte oss förtroligt på en liten fei^sterpall, mina händer höll han i sina, men rårmr 164 &&

. annars s& artig, icke det minsta dristig eller för- * olämpande. '

« — ”Håller dn mycket utaf. mig, ‚Dora lilla?” .—

frågade : han och såg mig djuptiögpnen. Jag . ret icke, hvad jag sparade; men rodnande låg.mitt anlete mot lians bröst.

— Dora, -r sade han — jag älskar dig, oph - meij än vi^pläga älska flickor af ditt stånd. Jag älskar dig för att du är vacker, menäfven fpr . att du är god. och oskyldig, och. för att du, med allt detta, har förtroende till mig. Ve öfver mig, om jag det missbrukade, ty det yore mig;ggpska lätt, och en annanimittstöllegjoj-de det ganska säkert. Akta dig derföre, Dora lilla! JUåt; aldrig någon i verldeu få ett löfte, som åpt du nu gifvit , mig, att få sitta så här, midt i natten vid din sida, i ditt rum! Lpfva raigdet! Alla äro icke som ^ jag, ganska få till och med, pch med all din o-ikuld, all din dygd,,så kunde det, dpck blifva/W, j eom segrade. Lofva mig derföre?

Gråtande lofvade jag honom allt hyad han bad . .mig om. Hfui torkade' mina ögon med sin siden-i:np*tUikochtryckte mig hårdt till sitt bröst. Nu / Vaknade en gnista af fruktan och misstänka hos mig. Han märkte dpt troligen. f — Var icke rädd, Dpra!^— sade han —;IIör roig,

. och du 9kall se, huru .litpt ondt jag menar dig.1 morgon/—'tilläde han iqed^ någon svårighet ~

% morgon koiriraer — vet dulivem?

Jag svarade nej och dariade, jag visste icke ^ hvarföre.

— Jo, min fastmö, Fröken Amelie * * *.

Jag nedsjönk nästan sanslös mot hans bröst# >

— Bemanna dig med mod, min goda flicka! ^Jag ser nog, huru detta skali kränka ditt hjerta; ‘ l men, som jag märkt, att det var dig obekant, ville

i jag sjelf underrätta dig dérdm. Jag håller rätt mycket af min fästmö; hon är en god och älskvärd flicka, väl icke på långt när så vacker som du, men dock ingalunda ful eller obehaglig. Att bedraga henne vill jag icke, upphörå att älska dig kan jag icke. Huru skola vi nu göra?

Aldrig se på hvarandra, aldrig tala till hvarandra, och Grefven aldrig tänka på mig —svarade jag, gråtande.

— Ja, det är iätt sagdt, — genmältehan — meö Bvårt att verkställa.

I — Jo, — snyftade jag arma — det måste vi! Annars fördömer oss Gud.

— Ack, min Gud! — sade Grefven, efter en lång stund — Hvarföre är verlden si underlig? Du skulle så väl passa till min make, och min Amelie till min bästa vän!

O, hvad de orden klingade i mitt öra, i min •jil, i mitt arma älskande hjerta! Han tänka sigmig som ett maka! 0, jag önskade mig aldrig rae- . ra! Det var höjden af all den sällhet, som lifvcifc j kunde bjuda mig. Måaga långa timmar ilade fram med blixtens snabbhet, under denna sköna mått* , skens Augusti natt. Förtroligt sutto vi vid hvarandras sida och meddelade h v ar att dr a mycket, af vfträ hjertane små heniliglieteri Han nekade te-ko, det han ju i hörjan haft en dnnkel tanke att med beskedligket och ett artigt Uppförande något > iusöfva mitt

vaksamhet. ”Men,” — sade hah — ”j-u mer jag såg* hum god, oskylflig och from du ”«ar, de$s mer afskydde jag minå förstå plattet.’* Doek ville han icke, att jag skulle tro honom vara någon ingei. **Mot en anttan” — sade hatt **- *'hå-de jag må hinda varit helt annorlunda, ochafven mot dig, om icke din dygd afvSpnat mig.” Hon gjordeför mig begripligt, huru litet jag framdeles borde lita på sådana karlar som han, och icke heller på mina likar, och må handa hade jag honom, den ädla ynglingen, att tacka för en ungdom, framlefvad utan ånger och blygset öfver någon förseelse. Härtill bidrog vil afven den karlek, som evigt fanns i botten af mitt armå hjer-ta för honom, den enda i verlden. Den följde mig långt in i sena åldern, och innu i dag, når jag rätt tänker på honom, fyllas ögonen med tårar, och i hjertat kännes spår af den förflutna ungdomen och den länge sedan somnade kärleken. —m iw m

EJmot morgonen först gick han ifrån mig, sedan han med en enda kyss tagit ett långt* j*, ett evigt farväl af mig, ty vi kommo öfverens att icke ¿förnya dessa möten nu mer. O, det skulle vara få -fängt att villja beskrifva, hvad jag kände, när jag såg Fröken Amelie anlända» och honom, som hjelp-te henne godt oph vänligt ur vagnen. Mitt bjerta terast, och jag tyckte mig sedan villja dö, för hvar «i»? jag såg dem arm i surm gå fram och åter i. parken, troligen talande om sin framtid. Gud, hvad jag tyckte hon var skön, ty svartsjukan förskönar sitt föremål, och hvad jag tyckte bon mitte, vara lycklig! Ingen kejsarkrona i verlden hade jag vplnt bortbyta mot den lotten, att blott en dag, blott en timma vara i hennes ställe och höra honom med : fröjd och ijufva förhoppningar tala om en: framtid vid min sida. Men sedan, när jag lugnt tänkt på allt, då har jag äfven börjat besinna, att hvar och en har sin lycka. Kanske kände hon, hans maka, sammanlagdt under hela sitt lif, aldrig så mycken salighet inom sitt bröst, som */a, när han talade om mig som sin maka. Kanske var det ögonblicket skönare för mig, än alla hennes skönaste tillsammans för henne. Kanske kände hon i bvart ögonblick, att hon dock icke egde hela hans bjerta odeladt, och det, det måste smaka förfärligt för ett finkänsligt sinne. Med ett; ord, min tm$a Baron! gamla Dora har älskat, äl-skat medhela sitt hjertas varma; men ni är déft första, till hvilken hon" det förtror, och troligen äftfen deV sista, ty mer än en gång må dylika ord'aldrig halka öfver^gafhla Doras vittnade lap-par. * ' 1 :

^ Min arma, ga-nfla* Dora;* hvad du måate li-' dit för tnarter hela ditt långa^lif igenom, att blott hafva älskat en dag, och Sedäni öf v> erlem naitill en annan föremålet för din kärlek!

'/*- Åh nej! — svarade Dora med undergifven^ het — Det lugna, rena s&uivetetoefr vanan, att vara iröjd med ödets gång och Herraös villja, gjorde-mig snart åter iugh och nöjd. ' ’ * * . '

: m — 8ade Axel, uppstigande — såravefte, unttergif venhet, ödmjukhet för Försynens villja* nej,1 nej, det räcker Icke till att iugna, då mån täftker sig den mair älskar i en annans famn!

Dorå teg länge. Axel gick raéd Jinga' sfeg" och korslagda armar samt sänkt, mörk blick fram och åter på golfvet. Slutligen tog Dora OTdet:

" — Min unga Herre — sade hon — förlåt gamla Dora en fråga! Besvara eller besvara den icke, lika godt; men tag den icke illa upp! Hvad är det, som'grämer min unga husbonde? ’

— Att jag älskar en flicka, Dora! Jag, Axel, Axel Löwenstern, jagäbkar en qvinna, som älskar en annan. Förstår du, gamla, livad -det.vill säga? Minns du mig sedan mina spädaste år? Minns dudttdéte stolthet, alidén sjéffkåosla, aomjäiieln-om mig? . Randu begripa, *\& för mig Sr denne känsla en afgronds försmak, ett rent helvete, mot bditak alla mina goda föresätter, alt éiin sjetf-beherrqkning studsar tillbakal Jag företagei ifi' id» digrd ga3énsifoper,

Och ritt detta ir för det vtlindbk* frisntlm-nii — aade Ooro, mer reflexipnåvia an frigsnde.

•' *- Jag tior, ni, vill göra mflg tasahde J» kvarn*' lt>&td *-int3 edra ntISndska frdntimineri Dets get: Jag ia den, »om > vHl hafva dem. JfjBjy Dbrafl ' dét lr en ftvehgk flicka,Svensk inni do ocft jag,

fiw* SS-Ii* ta rade Darré, odh én lltt nyfiken* ; hatsiöésHi, byggd fil hennes feärlektilt Axel, opp- • rpud ett ö|oiibltek, och 'hon tlllådt, ilf oliktnog: >

— Det har gitt fortför miir ungahrasboiidxJatt'

i Stnekhbltd bortleima eltt hjeita; men dei ltrs& rare med-er, J'ongerarehneK

t Stockholm! *- svarade Axel och stadnade med en ntstau vred blick framför den siaokam Dera ** Dora >fir aft dam! tfarakandet falhtheh- : ne in,- att jag ekoHé kasta bert ta&tthjerta f 8to6h* ' hatm? Miit‘hjertdH detEC vål bittre 8n et! :

— Ack, eck för den ungdomen! *- sade Dora — Der deras hjertsS utvalda Sr, der Sr ett pata-dfl, men tvärtom all annorstädes«. ~ . Jai J—- gepmMte. Akei hhlfhögt, utan att just r#t*i livad;han säde— jä, här var ett ptfradis,så länge hon; vär hitr!

. — Hon! —• iMgadeDörauppmärksaratochfor--vfrnad. —

, -r Nej, nej,kära Di>ra,r — sade Axel ifrigt ecft; klappade den gamla, vanligt på axeln — icke ett ord-: mera derom! VigLöiöma nu alltsammans. Tank aldrig mer derpi! Nu måste jag ridahem. Gif. mig blott litet att: dricka forst, och kom sedan . snart fram till herregården; kära Dora, ty jag t ill hafva upplysningar af dig om saker* sömTante Lisbeth sqvnllrat om. Detf goda TaUtenvill så geina, att jag skall hålla räfst och. rätUrting om allt, pch det roar mig alls intet; dessutom ar hon blott ett vittne,, och på det bör ingen döma. Jag vill nu hafva reda af dig på diverse.

— Ack, min goda unga Herre, — Sade Dora — ‘ förskona mig derifrån! Se med ed ra egna ögon , ooh döra dereftér! l)e äro unga ochskarpa. Fröken Lisbeth vill må hända hafva för mycken ordning, och'jag för mycket lögn och ro. Vi äro bida två gamla gummor, som icke'löna att* ratta sig efter, och som snart icke duga* titt annat än dö ifrån den mulna verlden, der. icke en gång de unga, de goda, de adla, de förträffliga äro lyckliga och glada, utan» hänga hufvudet ochtörja. Ja g minns väl den arma Fröken Rosina! — tilläde Do-m i» m

ta halfhogt, ock’himlen vet, hvad Doras .mening var med detta utrop. . Himlen Tet det, och knappt tro vi,* aft himlen ogillar det.

— Rogina! ? sade Axelhäftjgt och skiftade firg — Hon var väl glad och lycklig, ja, i ajande himmel en, nar hon Teste härifrån?

:— Ilvem sade det? — frågade- Dora.

, — Jag sjelf, mitt förnuft, min alnikonst och fante- Lisbet b.

i — Ja, visat, — genmälte Dora, småleende — 4et ar visst en hop autoriteter, som man borde sätta tro till, ehorn de säkert ofta aro ganska stri* dlga sig imfcllan allesamman; men förlät gamla Dora! Hon tviflar ändå. Dock, — tilläde hon efter en liten tystnad och nägon öfverläggning med sig sjelf — det kunde likväl sä vara, det är visst icke omöjligt.

^ — .Ja, ser da det! — sade Axel och tog åter mössa och ridspö, som han kastat« på bordet — Ser du! Du vet icke om den saken mera in jag, och mycket mindre, ty stundom, ser man med tusende ögon. Farväl, kära Dora! — tilläde han och avingade sig upp i.sadeln på sin häst, som stod stampande Tid Doras dörr.

Dora såg långe efter honom.

; — Det ar dock.förfärligt, —* sade hon till sig sjelf, och ssgta tårar nedrnnno på de åldriga kin-4ero& — det är dock hårdt att kanske ega tvän-rçe goda, ädla varelsers lycka i-si« hand och nod« gas4 slippa denna lyelta ut i Jpften,-som man ut* släpper en fången orölig fogel, och detta, emedan eien binder tungan. Ack, hvårföre skulle jag gif* va den, oph aå helig, sk oåterkalleligi Och ti ti ett ungt barn, som affordrade mig den, emedan hon blygdes att ha förrldt sitt unga hjerta. Jag kände i samma ögonblick en tyngd falla fffver mig* likasom hade jag gjort nigot ondt. Och likväl, ltvilken rättänkande och samvetsgrann hade icke gjort som jag! Men Gud, som allt styrer, han* har väl icke forgäfves lagt hand på min tunga, om icke äfveaväi <Ä?£vore till ett godt ändamål«

. -****Ö«>t"

Axel kom hem. Axel sysselsatte sig ifrigt med sina stora gods, med planer till deras förbättring och till reparationer på den gamla fäderne-horgen. Axel låste och. arbetade i de grenar, som han nu mer tyckte tillhöra

hans plats i* samhället. Axel försökte att göra sig tillgänglig för främlingar och gamla bekanta. Axel tog Rosinas öfvergifna kammare till skrifrum, under förevändning, att han derifrån hade utsigtöfver stallarna. Axel sjöng; men dyster och mjeltsjuk var hans sång. Och allt detta gjorde Axel med en Liknöjd-' het, en död i hjertat, som endast det sinne kanm m m

klnna, hvilket aldra lifligast, ald ra fullast, skulle vara magtigt af iubtiatieu. I hvarje människosjäl öro den onda och den'goda vågskålen lika stora, lika tunga, i och fot tifg sjelfva, ifiTch det kommer blott an pl, i hvilken vigten lägges, ty de största brott, de största dygder kunna hafva sin urkilla i samma sjfil, och lidande och fröjd, sorg och glidje, ja de aldra mest motsatta könslor halta aldrig emöt bftrandra, dian kUntta till éttmma höjd, eller samma obetydliga grad, riltid fihnis .Inom ett oteh sammå bröst. ' '•

“Må nu Axel frtintefv* stnir döifa, BknÖjdh dagar, oth- legendens antecknare 'återvända till -första dagsm* af Mars minad, eller tWl den tid, -di Axel innu dvöijdes i hufvudstadén.m m m

Cap. 11.

När det blir pär, .

Kommer han hem; men den älskade g är

Ej till hans möte i salen >

* • » - . , * . t

Icke i dalen•

' 'Tegnér. •

H^et var en stjeynklar, vacker, men kall afton i denna Mats månad, som, en paralåde: körde in på borg; ård en af det. stora herresätet Ode nan ä§, ttillhöfigt EnkegrefviiinanVH. I intet, enda af de ; otaligt många fensterna syntes ettljus. Månen upplyste dem utifrån, och de skimrade så plian-tastiskt och hemskt, just'som ville de säg: ”Be-”trakta min glänsande utsida, men bry dig icke ”om insidan, ty der råder ett förfärligt mörker!” Ingen tjenare syntes, ingen hund skällde, ur ingen skorsten uppsteg en gästvänlig rök, allt rar graflikt tyst. Man blef färdig tro, att man råkat på en fullkomligt öde borg. Rosina kände sig beklämd och ängslig. Betjenten höll hästarna en lång stund rid porten, rådvill, hvad han skulle företaga.

— Nej, — sade han slutligen — här lär ingen komma, oaktadt råra präktigt klingande bjellror.

Rosina satt tyst och lyssnade efter det minsta fjäf, det minsta ljud; men de uteblefvo alla.— Hvad «kall man nn göra? —. frågade betjen-ten — Hvarken nådig Fröken eller jag vet, hvart man akall taga ragen» i öettå faiHgt stora hna med tre ingångsportar.' Inte lår Fröken tordas glfva aig ntaf ensam in i detta gamla, mörka niste. Knappt nog har jag hog dertill, och d& kan Fröken kanske indi ickehållk hästarna, ty de stampa och trampa redan, oiftligfe att sti så hir vU en- dörr.

- t Jag skall våi försöka att leta inig vag —tade Rosina,' nedstämd och led*eri. Hon bad betjänten hjeJp.a sig ur slgdak och var just,färdig

-att försökå öppna en af de stora stftugda portarna, då betjenten, utan att tilUiga henne, utropade ett. viktigt' och med en stark mansröst ljudande: ''Hollah!” Rosina hoppade högt af ren förskrlc-* kelse, ty 'den ’starka rösten genljöd'i dét stora hudset alldeles förfärligt.

— Vänta, kära nådig Fröken! — sade betjenten

- —•' Gif sig icke In så ensam i det svarta hålet! :Jag skall vil vicka dem jag, om der finns någon menniska vid lif, och som har öron. Ett nytt ”HéUah,”: nås tan aå starkt» s.om hade det kommit från sfelfva Qvistofta, tycktes vitija lyfta taket af det stora gamla stenhuéet och repeterades flera gånger af 'eeho; men icke ett ljud förrådde, att det blifvit spordt af huset* invånare, om det alnüigen fanns dylika. Förargad, surrade be-♦ tjqnién bård» lut tiiMniRK, tptia^ o'nakrlng-det ena.' hörnet »fr Huset och utropade Sits« ieM~”IAol-skah^V «»ni' af' Vreden; och

ömkligheten 1A en sy rsfcyakac Sedan tystnade han nega, ocb,då htinslut-ligeu tyckte tig hörn inljot haller, ropade h«n ¡.ideligen* ' r . r

i- > -w ”Wf bill fitig ned ock öppna poitea! Kom Hud med Ijas!? eter.-' .••••'«

Följden blef Sfven verkligen, attsent omsider körde man låegsfcmma ateg, och/*sttavt syntes ett: våstoute? anm i månskenet antog en höget besynnerlig gestalt. Det öppnade Obetydligt ipl potten oph framhtiskade 'med en ful, gnöltVnde kör-¡Jing-röst: . . * .-t

>. -+*' Jgtradf. ir; på Hvad ia Aetta; för1 att

vlsendel.

-b- Det Se jag. r->-; sade Rosins, helt : ledsen ooh ntodf&lld — Det Sr Fröken Li, em hvars ankomst Gnefvinnsn vil ar underrättad. / - -

*-tt; S£-så! w «Varade den vidriga, gamlå, qvinn-<tigt ;v«relsen — känaet teko UR den saken; Hvad ,«t^nl|e. behagat? -i. . . . < .> «

•rrs AU Wifva uppförd iiilinia T-ante; Grefvln-.Bln fti svarade Botin« litet bestäm dt peh med -något nttöm^t tWnmod. .*'>>;

r' -m Så-aå, ska’ she, -r nka’ ske! « gn&llde den gamla ooh Isgade tig till att gå fSre Bostot.

.-v Hy art a|all jag taga yögen. med Mstar ochm nr m

saker? — ropade betjeäted vresigt efter gunii man.

" — Ska’ skicka sell 'fosse — svalde hon,ho-afandfe, och gjorde töckefl ItRöSina atf följa henne.

Rosina kände sig i santiing gknkka 'betryckt. Det första emottagandet i ett hus, der mån skall ristas, plägar ofta göra”mera inverkVd på den kom-mande, än* det förtjenar, och Rosina a na tie intet godt åf denna motbjudande érttrée.

, — Hurn mit thin Tsntei — frågade hoö tfn-der vägen genqtfn hundrade LroEgiingaY, trappor, salar ocb dörrar, aUt i kelmörker, utom når mart något» gång fråu ett djupt fenstér' häsligt blef rarse en skarp, förvillande och förhemskaWe mInstråle. 1 '

4 — Som v&nfrgt — svarade den gamla.

* — Plä*r det var* väl eller illa^ ~ frlgädV Ro-' stna, nästan skrattande i mjugg.

— Bida delarna — sVarade besten. •

— Hvilket år det nä ffer ögonblicket? *— frä-ghde Rosina, söm näsUn kåhde en barnslig’ fröjd af att ptiga sin plågoande med frågor»

— itfådi-Gréfvfnhan dricker fläder ! afton* • — »vakade den trögtalatfe tjensteanden.

— Har lion någon främmande fiossigl—fortfor Rb6fna. . • * — - .- v-

— Främmande! «—Gud bevare »igl Hvar skui-m «». is*

fe den feomnta ifrån? <— frågade gumman, surt och vresigt*

— Det vet jag visst Icke! — svarade Rosina,' leende — Brukar har då aldrig komma främmande?

**- Nej, bara Nådi-Grefvinnans bror, Hofmar-skalken.

~ Och unga Grefven. — tilläde Rosina*

~ Ja, det förstås; men det är sällan.

Nu voro de vid en dörr, der gumman förfärligt famlade efter nyckeln, utan att finna den likväl, samt slutligen gällt och skarpt utropade:

— Låt upp, Lisa! — Hör du icke, låt upp!

Nu koin Lisa, en gapande, hvithårig piga, i Sppen skinnpelströja och med en sprakande spinnsticka i handen. Förvånad såg hon, än på den gamla, hostande gumman, som gemenligen och af alla bara kallades Madame, och'an på den väl och elegant bepelsade Rosina»

— Hjelp Fröken! — pep Madame.

Nu satte Lisa stickan i mannen och ville börja: sitt värf.

— Nej, tack, kära hjertans! —> sade Rosina — Brann bara inte upp mig med din fasliga sticka! Pelsa utaf mig kan jag nog sjelf.

I rummet var så mörkt och sig så svart ut,s» i79 m

att Rodna knappt visste, om hon någdnsfödes nan* des lägga sina fina pelskläder.

— Ilvar är Jungfru Lona? — frågade Madame»

— Jungfru Lona! — Jungfru Lona! — ropade nu Lisa, med full hala. Nu kom* husets tredje hjon. Det var en ungefär fyratio * års gammal jungfru, svarthårig, rödbrusig, jemntjoqk och kort-lifvad, med. ör-ringar, aå stora som en gammal sexjstyfver, i tunnband*-fa^an, och med fingerborg, aom ho«otät?kt knappte med, och sytingar af silf-ver«. När hon fick ae Rosina, vände hon. blankt om och kom först efter en fem minuter tillbaka med ett mycket långt oqh smalt ljus, som stod på 6ned i en mörk biecksrtake. Vid detta upptäckte nu Rosina, att Madame var ungefär, imel-lan sextio och ajutio år gammal, oändligt ful* torr, mager och liten . gumma, med kambrieks-mössa, hvara långa , krus ringde samman på de knotiga kindbenen,, och, omkring hvilken ett band af tvifvplaktig färg var knutet, med en liten ros midt öfver hjessan. När Jungfru Lona återkom, eg hon temligen artigt for Rosina och bad henne sedan, i en sträf näston, vara nådig följa hen* ne tili nådi Grefvinnan, som hon underrättat om ”nådi-Frökens” ankomst, och som bad ”n&di-Frft-”ken vara mycket välkommen’9. Rosina andades litet lättare vid detta, något rimliga tilltal och lagade sig till att följa Jnngfrn Lona; men i dör-’Ten vönde l^n tfg om och bad, under ett qvSfdt skratt ”Min goda Madame” icke glömma sitt löf-•te att skick* ned: Tusse till den rantande be--tjenten. *

— Ska’ sfte, ska* ske! — ti09tade gumman, och Rosina följde med Lena. Nu bar det Öter ntaf uppför en liten trappa; men sedan öppnade Lo* na dorren, och. Rosina gick genom ett mörkt, halfrarmt rum oeh släpptes sedan handiest intill Tanten. Men na gå Her det att kunna afmåht henne, med hela hennea omgifniog, hvilken Ro-oina i ett ögonkasttog i sigte. Rummet var le-ke mycket stort, men mörkt oeh dystert. 1 al-covefl stod en gammalmodig »Ing med mörka gardiner.- Fenstergardinerna voro af samma natur. JBn spegel, svarUnuslig och låtande, höngde öf-rer en bureau, pft hrUken åtskilliga piöcer af akta poreellaine symmetriskt voro uppstålMa* Grant-mahnodtga lanstolar voro plaoerade hör efeh der. En liten gammaldags soffa, sådan man fordern kallade ottormm, stöd under cn stor förgylld oeh med besynnerliga ornaraenter försedd penåntå^ omkring hviiken en m&ngd- silhouetter och and r* småsaker i glas och ram roro ordnade helt syn*-jtoetrisfet*

Ett hötd stod framför seffkn, af gult, roåtedt trö, ingen jemula bettre samt med eh tomshög uppstående kant oeh beklSddt med urblekt, grönrm i s i sm

~tåxdolc, p& bvllken flere runda ringar voVo syndiga; minnesmärken efter toppar ochglas, P&bot-det stodo fcHjsirdu pféeei*: eii fckirmljusstalre af grå marmor med två pipor, men bara ett Parftlgt talgljus ! deit ena; en ilådertltékatfria af gammalt «‘åkta parOellfrine, ziukady koppar dftto éch en Äo-ningsburk med papplock; en värker guldsntisdéts och ett utslitet glas8gons:fddrat; en* fyrkahtfg lapp af stfckådt uHgsrn, som annusutfo stickor uti, således under arbete; enblårutfg, tunn, Un och 'dtten Hnfftefltsduk, ea ganftåa!:ljtisknékt for kommande behof, och %n ditå klumpig ljus sa t; vidare; en stor fofoTnirrösgammaldagrBibel oéh några svftårre andaktsböcker, méd akrlfpapperj sem varit britt, val omgffna. I soffan satt Tan* ten. Hon var ett*' åldrigt frbntimmer, mer skröpligt; In man plagar vara vid sextio år. Mager Uch med ett aNvarligt drag, som “dock ihgalufldk *v*r frånstötande, omkring den tunna munnen. H varken grått* elier* mörkt,1 eget1 ‘eller löst bår

aknggade benrres1 blekk an fetfe, utån mfcssén, frten ueb eurieusfe, och nästan af gantitfå färg som' an-slgtet, tjcfktes liSsfau sammatortnftfts* deriiTed. Bd svart sidenrock, • som gemetittgcn kallades **CM*ef-vihnans samojed”, satt snif o£K tätt* sHiteU dm titen magrft, ffiedéhtifrttfgt tångs* figuren. Ert sorts frkise eller uppstående tråflörikrns omgaf fialsén;m is« w

lappskor täckte fotterna,, sam t halfv antar afhav-1^11 de magra händerna.

— Välkommen, kära barn!— sade Grefvinoam och strök upp glasögonen i mössan samt tog em god, förekommande mine, hvilken innerHgen gladde Rosina, på hvilkcnr hel» första actea gjort otb bra vidrigt intryck.

— Kom hit! Får jag, se på dig?—tilläde Grefr

vinnan vidare — Jag vjll se, hvem du ar lik t slägten. — Rätt täck och söt, min lilla kära coa-sine! Huru har resair gått? Bra, som jag hdp^ pas. Dia har väl icke frusit? — Lona, — elda) litet mer i kakelugnen och tag sedan af d#fc bästa, upptorkade tkeet, och laga till deraf åt vår lilla Frökeni f t

' Rosina kände sig innerligen glad åt detta yjän*-liga tilltal, berättade, allt, hvad hon visste om si» resa och andra ting, som kunde interessera Tai^ teo, helsade framför allt från Rertha och hennep familj, från hvilken Rosina nu directe kora, ock drack med temligen god appetit af det.”upptar* kade tbéet” och doppade deruti af Madamem rågskorpor, som* vål fordrade en fem miuttter* ' inan de blefvo genomblötta, men som sedan, hel*£ när man var hungrig, smakade rätt skönt fenkot och anis« Rosina gjorde dock härvid inga sårde* les reflexioner inom sig, ty hoa var i sanning fär«* tjust att finna just sjelfva Tanten minst motbji*~

\dande af hfila hennes omgifning; till och med ganska underhållande samt, framför allt, god och vänlig. Aftonen föreföll Rosina ingalunda lång* Tanten ingick i flera ämnen, med mycken urskil-ning och äldre tiders bildning, samt tycktes vara ganska road af Rosinas sällskap. — Ett par gån^ ger föllo Rosinas tankar helt flygtig t på en undran, om det upptorkade • théet och skorporna skulle utgöra hela afton-läckerheten; men hennes lilla hunger fördrefs dock snart, åtminstone för ögonblicket, sf rätt underhållande samtal med Tanten. Ett par gånger* kastade äfven Rosina en flygtig blick på pendolen, och, när den slog nio, bad Lona henne: ”vara god* stiga ut i förmaket och spisa”. — Tanten gjorde en liten artig ursäkt, att hon icke följde med, utan stadnade inne i sina varma rum, drickande sitt fläder, och Ro-siua giclu

Men i förmaket mötte henne fiere ledsamma syner: En liten bädd, hopsnrrad i ett soffhörn, och som hon anade skulle vara för henne; vidare, alla hennes egna saker, uppstaplade i cn hög, och p& ett mycket stort, gammalmodigt hord en liten ssrviettc anbragt, på hvilken var dukadt för eja person. Der stod en liten assietts med tunna Turkiska bönor, två k tre magra skinkskifvor, litet ölost i en stor, kall terrine, och fyra* plättar, der mjöl var allrådaude kryddan; allt detta upplystm i84 m

ét tvSoife oformligt långa och dito smala Ijas t tvänne oändligen höga, spensliga och nlgot ran-kiga ljusstakar. Kallt i rummet rar det alldelefs förfärligt, och en allmän otrefnad bemägtigade sig Rosina. Hon frågade Lona helt sagta, om hon framgent skutte bo här, men fick d& det hugnan* de och lugnande svar, att hon blott för denna hatten skulle’ ligga i förmaket, 'emedan Grefrinnan icke velat l&ta elda lierines blifvande rum, förrän hon sjelf kom*

— Herre Gndl — tänkte Rosina — Mldt i skogsbygden! — Men, bara hon kom in till Tantea* så glömde hon nästah ali den ytterliga hnshätt-Samhet, göm äfven i den minsta småsak uppenbarade sig* *

Sedan G ref vinn an läst ett par capitel i B!r heln högt för Rosina, tog hem vänligt godnatt af s|n unga glägtlng, ieke förglömmande, att leende bedja henne räkna fönsterrutorna i hennés nya sef» rum och sedan drömma något angenämt*

Detta var Icke a& lätt verkstäldt som gagdt, ty feustren voro fyra och der til i ganska höga, med många mindre rutor.' RoSina var dock ndg barnslig att räkna dem alU, och; med en viss liten förundran, — och hrafföre skall man neka det? — med en af dessa små gfadjekånsfor, som man har, dä en iften önskån i den vägen' upp-fyUeSf fann hon, att rutornas antal precist utgje*»m 185 m

'dB ietsamibasoni bbkstffverna i hennes eget och Axels namn; hvlliet hon knappt vågat hoppas, »Ef koo iMrJftdc vilniif met som hon tyckte skulle vars, hvad man kallar, ett godt^émen* v Hon tänkte ibytfcei pi Axel och dét steg, hon BB, af reh och 'god öfvertygfelse, tagit, iaanhdn aonanade, och rodnade starkt* niår Tanten andra tåtorgofien frågade henne, hvad Un drönif, ty }flser an väl mindes Rosink> att hen tyckt sig kla 'pä siad a med Axel, I gliod rande ¿sängkan och -med klingande bjéllror, just sådant det varit den -flSrégåendé dftonen; mén,&ok,horå dUka! ^'>1 Atftådmenr, . den ! ijof va, drsättaadé årfinmet, - der .nit Axel vid- Rooihak: sfila; häfii hftatévnk fenéd ivsnstrs handen samt ritade med den hägéa "ddh -skaftet åf dn ehambriäre, Rdslnag' namn' pi fot-eackefc af kläded, der litet rimfrost fistslg. Ré-atai hade i dsöroikeh käntgfglykktigi otoh> lyét-Kg derigenntri, att hod> ty cite. Big' kinira, i-

jiel var det älvéh. Hop Vaknaidé, så Hfltgi drömde hon, öch dal drog låofce nt, inan Ron hann hosidna, hvar hon var, ochfärveaten den kallå, KligUttiga, «verkligheten, *£ himinefevidt skiljd ftråsi det eéUa; men sä Itffigt fekdtio af~ händes nerdmft-dröm. Hod suckdde djupt,:båd *, alntuada bädd ocjisomnade äter med fangdometia afundavirde,allt förgätande sömn.' Bet Sr fövstlöngre fram I lefbadstiden, som sosgen och lidandet icke engfcag viker under sömnen, utanendasttager andaa phantastiska, Sifgsliga förmer.

Grefvinnana godhet möt Rosina okades för hvar stund, och hennes samtal roade; verkligen Ro sina oeh voro en balsam for sjölen, jemnförda med Tante Lisbeths tnpptaL Men, ack! — Tante Lisbet ha kaffederemot! Bet var en nektar emot denna blandning af cichorie,' brlnd råg och rostadt bröd, som bon na njöt. Oeh Tante Lisbeths grodda sédan! En enda thésked deraf hade, med tillsats af ratten, kunnat biifva ett lika godt bl&ak-tigt ftuidnm. som det, hvilketnusqvalpade öfver9 för hvårt steg Jtangfru Lona tog, med den lilla gammalmodiga' silfvergraddkannan. — Och Ma-dåmes sm$r! och Mädames bröd! — Ack, det v» för likt sin författare och för. olikit allt; hvad Rosina förrkönt. Hon drog ofta härvid en.barn-suck. och tiokté ibland på fordna : tider, p& sia beroende . stllltriag i llfvet och :sin bortslösade förmögenhet, som annars sällan nog 'föll henne i minnet. Till all lycka för den! arma, unga Ro-sina . rar hennes rum. temligen tcefligt och hade en viss liteh locål-likhet med det, hon bebodde på Ulfsborg, hvilket på den sednare tiden blifvit henne oändligen kärt och dyrbart, man kan väl aldrig gissa hvarföre. Dagarne framflöto nu lugnt,stilla och magert. Rosina läste ofta högt för sin Tante och öfverfaakades angenämt af hennes so* lida och själfulla anmärkningar. Man hade skrämt Rosina med/att Tante Julie endnst sysselsatte sig mod andlig lecture; men längt derifrån rar förhållandet. Motgångar och sorger hade låtit Gref-vimian söka .och finna i religiösen och dess utöf-ningar . sin enda tröst; således både föredrog och företog hon alltid Bibeln pch andliga skrifters läsning, utan att dock förakta eller vara liknöjd, för smileis ochkätielans akter, hvaritiJanil hon-ilock, .tills ; Rosina nu kom^ icke kände, de V ringaste af njare tidens rika hel-,* half- och omognaskörr dar.En liten skildrings af Grefvinnan. kunde här wieke - rara ur vägen, och skulle den' kunna bevisa iförfattarens till Gousinernaännu oomkuitkast*-de sats: att våra små fel oftast iro enda orsaken till våra stpra sorger och lidanden.m ¿se m

Cap. 12.

/ hela amigtct hvilar en öm sorgbundenhet ^ som förråder en gäckadkånw sla> (det smärtsammaste af allt) gäckad! i den punkte der hjer tat samlat alla sinä förhoppningar*

' ' i. ' ' . *

Lady Morgan (Tid äsynen ftf felime Sevigné'» portrait).

^refvinnan Julie SL vi* vid nitton iv tn mg» vacker, rik»> temligen glad och liftig flicka» feraf-•riuide «ig i ee glad» yr,jemnårig, fattig efetftiff» eotnafven ilsfcade bennemed helaungdoirted*

häftighet otb om^lijhetelli Iy ftictåeb

fad er, i modet och alift lade alla hlhder i

vigen för denna, bådelivad %r éch aaéré föthfth» landen betriffade» opokstnde forenidg; Ybgifngeh kom snart ni i verlden och behöll vil alltid ett ijtift minne af sfn un^oroskSrlek; men hans trohet var visst icke perenn eller af den bergfasta sorten, långt derifrån. Qvfck ocb liflfg, glad och yr, om^ tyckt hvart han tog vigen, ilskad af förman

och kamrater, var faans unga lif en kedja af dels o-skyldiga, dels litet tvetydiga förströelser och nÖ-jen. Icke si med den arma flickan. På de första åren, sedan förildrarne skilj t de unga ilskande» förlorade hon alla sina yttre behag. Hou ochHere -med henne ttodde, att hon sörjt bort Hem* imeliertid blef hon med Iren lugn, kalt, liknöjd; frotter, tvår, af ingenting ihteresserad, ingenting rôti, kalisinnigför alla andra och mod bitterhet betraktande, horn kallsinniga andra voro tnot hen* ne. Åren skredo from, fader, ipodeV oeh flere syskon dogo andail. Enstor förmögenhet gafhen^ ne nu ett visst anseende och ifveri ed viss liten aâstryknîng af förnöjelse och tillgiaglighet. Mftn«* ga, som förr icke brytt sig om henne, närmade sig Moförroårktaf tosende olikartade skil, och hon bidade ifven likasom att åter npplifvas oclr f§ en »mula sinne för iifrets goda och fröjd. Yng-llageii rustade under tiden bort tdn lilla förmå-' genhet, gjorde dessutom skulder och invecklade! sig j små svårigheter, som vtt tiHiuicke verkat påhäng glada, montra lynne, men som hotsd é àtè «»* detr Utsvlfvande var han dock icke, men eit* glad sjil, som alla hölloutaf, alla vill« vil, fastan' mfcnga profiterade utaf. Många lAvoro framlidna, under ftvilka de hftda ifrågavarande ieke hade seti hvarandra. En vaeker dag återvUnder den' unga,* il sk vår da Grefve H. tlH sinabarodemstrakter; Frö-> ken Julie -bliiyvid den nästan förgätna Ilskarens åsyn, likasom på nytt född. Ho» henne vaknar kir leken. fnång-fördåbfrlad; Hon blir på en gång nieten mild, glad, ja, hon £år tiH éch med ett litet »vagt återsken af sitt fordna utseende, Ittnin-m.....i99 m,

stojie i dens ögen, som en gin; äUkat (henne, och allt detta, af bara kärlek! Hos.den nuga Gref-ven .vaknar äfven en barndomskänsla. Hansinter-esseblåser derpå, Fröken: Julie blåser : derpå, hela verldea blåaer derpå. Man yrkar, man råder, man tilUtyrker från alla sidor, man pratar de bida parterna i öronen, att de kunde aldrig göra nigot klokare, båttre, mer ; passande, mer ritt an att, aom Frithiof och Ingeborg, räcka bao-r den "ät barndomsvännen^ dt sitt kjertas älskade'V Den unga mannen betänker sig . något, .msi* tror sig redan varaifrån alla vidare förvillelser* af kärleken och"sinnenas raagt;samt hoppiag bltf-va lycklig i en förening, endast grundad ,påsaHU tilJgifvenhet och aktning. Hms .medellöshet och hennes - rikedom ingår vi 1 ä iyen något iberäkidngy dock mindre än* man. skulle «tratt; men,. honom na-stan ovetande, bidrager den ändå att göra 6äg-, bindelsen > mer möjlig, mindre stötande och ntnt«

m

bjudande, än dP» kanske varit i 'motsatt fall, ty,; oaktadt jemnårjgheten, var. hon nu ett äldre frun-; timmer, och. hanäonu en ung pojke, så i utseende» som tänkesätt och sätt att vara i allmänhet. Han skrider sâtedes till saken. Han friar. - Han får ja. Han är ganska glad. Han gifter sig# .Han tror sig vara lycklig — han tror sig icke mer e-ga någpt att önska; men, ack, bura kort är icke den vHlanI Hans maka kan väl älska med ömhetofch ftiitet; mea honí bar icke förVärfVat den stora konsten att både vinna och behalla en mans kårlek. Hon trory att, nar han nu'en ping ar hen-* nes, så kan intet taga honom ifrån henne« Hon återtager snart sin tvärhet, om icke j ds t emot ein* man, så emot alla andra. Hon innesluter sig ensam tinom sitt hus. . Hon utvecklar allt mer. och Stert ett förfärlig hnshållaifver. Hon. vanvårdar sia klädsel och gifvcr åi sin omgifning ingen, be?:* baglig prydlighet. Men, med slit detta, är hon> glsd, välgörande* älskar sin mat’-och' ville för honom göra hrarje större, uppoffring i verlden. Men. de amå uppoffringarne, att jdessaena behöfvas^ märker hon inte, anar inte, ochmannen naos i bör-j.n icke gara henne uppmärksam; derpä, vill det toke,..eJiara det plågar honom, och slutar, med att icke they sig om alltsammans, utan vara en hjer--ta« god och beskedlig man mot sin hustru, men' •Cica annerst&des sin trefnad och sina -nöjen. Nir finlHnnas detta mörker, då iget för teilt att. afhjeipa. Hennes amå-vanor&ronu inbitna, och: hans köld ir obotlig. Nu äro hennes ögon öppna,. på en .ging för sanningen oeh för tosende'tirar. Hon viUe gifvit sitt hela lif« om hon; varit annor* : landa ifr&n början; men det hårdaste, det bittraste af allt årt att det nn idee lönar göra någon reform, emedan det till intet »knlle tjena, ty Hffc-aton och det rama af tillgifrenbeten ir na engåhg får alta hos tio nom ohjeifiligt kryfctsiliskrrfd* Von gräsligaste sVartsJukay de bittraate: qval tiwc na den arma olyckliga frun, S»m dtfck Så föä pM
* ? Ea son, den unga Albert, sambon, efter dit'; mångårigt äktenskap, sent’ omsider ftek gttdja «igi ä*v gaf henne myekeii tröst och sammtqhnlt fié^ got litet de -båda malearnos slaknadé handf mea iáom bort tid viHe ödet, $tt detta skulle brista *htfitr och hållet* Denna g&ngén var ddt dock dödeiiy som la de s4n kalla hand instilan denr, oohsötti ew-ka feinde Grëfvinnfany horn ontslgligeri bori ockil* skat sin man, likväl näotak mera ro och Inga, lis

ofta förr undei^tt ffcg* afundsvärda äktenskap. ' Hon drog sig ha fullkomligt ifrån verlden,-förfall t si småningom i sin medfödda och arfdä értiak för sträng hushållnings eller egentligen: sparsamhet t * småsaker, ty> i det «hela var bin verkligen gifmild, och en bfelíbCváftde gick säH&n ehnlpen ifrSri hen* ne. 'Heta sin jordiska kärlek eghade hoh sin son, * sont var* efn fullkomlig afbild af fadern, så till ut- « séende som lynne. Som han så sällan kunde oa-m iös

n hos mod^rn, började hon, ju äldre hon bleft kännå en tomhet och saknad af att vara aå ensam* och en viss ånger att så alldeles ha dragit sig ur yerlden, men en stor skygghet och motvillja att dit åter inträda. Af sig sjelf hade det aldrig kuunat falla henne in att tillbjuda en ung, glad flicka att dela sin ensamhet; men, då Bertha/som alltid varit hennes ideal af unga fruntimmer, ta« Igde . om, Rosina och framställde hennes och sin önskan, att hon skulle få tillbringa irågon tid p* Qdepanäs, kände Grefvionan en viss glädje der-«^Cye.r, nästan mera än hon visade, ehuru hela henngs svar till Bertha antydde, att Rosina var ganska välkommen. För den, som dragit sig ur yerlden, ,när det icke egentligen skett för att få meditera och philoaophera i frid och ro, utan mer epiedan man icke orkade att trifvas der, e-* ger det ett visst behag att blifva uppletad, ihog-kommen och räknad, som hörde man ännu till dea Terld, man »Jelfvilligt lemnat. a

Af Albert hqde hon hort Rosina så mycket berömmas, och, långt ifrån att detta var ett skål, lom knnde afleda hennea bifall till Rosjnas hit' jtonist, emedan flickan nn mer var fattig, tänkte Grefvinoan med smärta på, huru liten glädje och tillfredsställelse hon haft af sin rikedom, så.att hon till och med icke kind« sig obenägen ett gilla Al-t Axel) /» SLtuerta smak, om deíi fallit på «den unga* Roitna.t Blyg, försagd och nästan rädd för nutidens men# niskor, hade Grefvinnan alltid “med grämelse tänk* 8ig den tid, då Albert skulle hemföra en maka* nom hon icke förstod sig. på, och som skulle tro-* ligtvisfråntafga henne hela hennes Alberts förtro-» ende, och kanske tillgifvenhet äfven. En flygtig förhoppning, att genom Rosina ännu mer binda ho* nom vid sig och fädernehuset, rann upp, fört t nän Albert i ett bfef yttrade sin glädje öfvec Rosina# tilltänkta anLoibst till Odensnäs, t)ch ännu merit åär hon sedan såg och lärde känna den älskvärda*, goda, alltid nöjda qqIi, som det syntes, ailtidgla» da flickan. Somliga naturer hafva den lyckan medt sig, gtt, äfven om de sjelfva känna Sorg t l\jertatj[íqke detmed sdiarta'addra,. utan «ga en gladytay som år jå adgenära för de omgifvånde, och 8*flf gifver tusen gånger mera tillfredsställelse, in atå fpr tikgiiltiga, och till och med för sina vänner, utgjuta sina qvs^ och lidanden i ack och o oöbt IHånskénStattkar« Åtminstone för qvlanan är den» hå lilla förställning högst nödig ocfr nyttig, gtf« ver mången ersättning -för den filia möda, den ko* star, och blir slutligen en god och helsosam vans^ högst behaglig ooh önskansvärd för hela hennes bmgifning. Denna dygd egde Rosina fullkomligt i sin raagt, ooh j rågadt mått, huru tpprigtlg och haturlig hon annars var. Inom eir half timmam v* m

kfcnite Jion *i-ensamheten smälta i heta, vemodiga* tårar eller skratta och skämta bland andra men« piskor. Hon blef snart hela fansets favorite, har likasom öfver allt, der hon vistades. Sv&rast v*r det väl med JMadame, som förut aldrig i sin lifg*

tid,' och icke en gång i sin mans Jifstid, haftme*

*

ra »ån en. favorite: en grå katt, som hopsatte pis Osbeckska c uren en gång i mjölkbriit, tills. ha» dog. Hon var egentligen Grefvlnnansan&lhptg-or* gan, 'personifierad, ty, bade * icke Madame varit med ifrån, urminnes tider, så skalle Grcfvinnatv aldrig hvarket* blifvit eller fått .namO for atfrva^ ra,« hved manplgamla?,hofspr|ketf' kallarmtsquU ne.* SJelfva Madanto började nu draga sifaa torra l^teamenter till ett »litet mysande, när hon dUk s®, den • xödblanrmiga, glada, vanliga Rosinajmeni bfirjan hade bonnier än en gäng gjort d^n visa,» sgnna, ehuru sorgliga anmärkningen, att, när ho» fordom spenderade en benbrnten eller aiqiara | vida; omkommen kyckling på nid i g Grefvinnaiiji kände den vara hela veckan; men nu bleficke. mete ö Er ig t, än hvad den nya, myolk-afvaudakattea fick, som blifvit inlärd *att äta ben,alldeles same»: frond, af hvilket slagte icke en enda fanns påistallet^ Rbsifia till «stor barm, som hvar dag/ frågade, ont ipan ioke skuNe fä en httnd, som skällde. I bör-.svarade ingen på den frågan, :sedan;log nMHa Frökens Ringtan att få en'hujid »Vt k ka t*ed*M ié« m

Acn da tet blef dock, att Tusse, grefvinnans gam« la betjent, en vacker dag framkom med en valp, gom antogs

och anbefalldes till Madatae’s synnerlig* vaivillja. Men, ora denna vilvillja, besynnerligt nog, kunnat forrärfvas af Rosina för egen del, så blef det likväl vida svårare för Hektor, hvartill Rosina, troligen ledd af forntidå minnen, döpte sitt enda be-Ständiga sällskap på 'alla hennes ensliga strofverier iden vackra, men ödsliga och något dystra trakten.

Ännu hade hon icke sett Hofmarskalkeh, Grefvinnans broder; men till Påsk väntades han, ock till* Påsk kom han äfven. Madame hade just, hvad. man kallar, bullat upp t ili dennahögtid: bakat hvitfe kakor, med ituskurna* russin här och der uti, stickat ftfver 9 ägg, som gingo åt ensamt till Herrskapet, och sjelf rort hafregfrynsgt‘öten, på det den icke stolle4 blifva vidbrand, då den väl ändock fått passet*, -sfeeft -icke blifvit s*välsmakande och läcker som na. Det upptorkade théet gömdes tills vidare, an thésked rigtlgt kaffeblandades till den andra raixtti-iren, litet potfttdeshi|öl invispades i den så kallada gräddan, och en gammal tupp, men frisk och färdig, och nigtån likasom litet fet, fick sätta till Hfvet för denna högtidlighet, likasom eh kalf; lben se, det var för att han inte ville lefva. Meh im upplefde han (kalfven) å nyo, am icke jnst IjSfr-yftgrad) likväl i si många flera former, dels som ett Cmakligt fricassée, dels i en oskyldig bouillon, delim it» m

S. något, som Madame kallade blanquette, på kal$, gamt i någonting, som skulle föreställa coteletter, '<f»en aom var likar« klaclfiappar eller något annat ^f vanligt godt skinn eller läder.

Sjelfva Påskaftonen, på eftermiddagen, saltade Hofmarskalken. Tasse stöd i malätet livré på fSrstngntrappan och teg emot, och Rosine skåda-¿0 från sftt fenster de$ gammalmodiga, men snygr ga och putsade eqnipage* som nu inkom på borggården, svängde i lagom traf deromkring ochstad-Hade rid porten. En gammal kntk. med trehöx-»ig hatt, prydd med röd plume och gu|dgalon, 4»mt med vapensnören omkring kgage och uppslag, •anit med gravitet på kusksätet. En gammal be* tjent, lika utstyfd, atod bakpå. , En gubbe ip*d podradt hår stack ut hufvudet ge^om JTenstret, få snart vagnen kom in på gården, och, när. den etadfade, äfven en fot* beklädd med strumpa, sin pch spänne. D^t hela föreföll, som hade sjelfvf Tante Aristocratie varit q te och tågat, ty iLeraf hade allt, ifrån det största tilLdet minsta, enffU-kom i ig anstrykning, och detta med rätta;

Hofmarskalken var en h a If broder tfll finnan och mis^ år äldre in hon.. Han var eg *f dessa mångfaldiga, charakterslösa men niskor, •om ieke |ro ondax emedan de kommit i vana att fara goda. Han var gammal ungkarl, hade pljlrig W gift, kfappt lurat detpå, hade i yngre årentw i** M

svafvat fria blomma till blomma och i åldre be* sinnat sin egen erfarenhet, att en gammal mail othea ung * hustru Sto tvinne de* nieét oitfak^ ting i verlden. Hän hade alttid varit; hvad man kallar én qvick och Tolig karl. Han* hade varit feti dfrig" och Omtyckt koryphé vid Gustäf delt Tredjes* fj5derKtttahoF,o€fr nu hade häri haft deif förtjenstet* att aldrig det mftt*ta' följa med sid IM* tttäti fullkomligt stelnat i den form» de ptm4 felpet,* dém ton och-* anda,som då r&ddfe. Hurci mycket detta tkntle svårs émot nutiden odh dead dviga atrtfvande nppforev kah hvar öchén lätt föreställa sig. Deteafla,man med tkil*kundeäf* tindes den gamta manrten*, var^ att halt tyckte, tia den gick så fort. Hati talade ofta öm:: ”För nå«* grå* är sedan, i sal. Kortungens ltd” och menade flå alltid Gtistäf. Hatt gråt Snifli tid* minnet aC fléti ^'förijasande Marie Antofhétte och den he* iérsmaimeir fcudkig XVF samt kom i raseri, har* man nämnde Franska revolutionen, Napoleoir eller fitgonting, sofri i den nya tideii liaft sin upprinnelse. Om ångbåtar, ångvagnar, diligencer och consti* taffotier étc. talade håh* aldrig, så vfdt han kunde flet undvika, ty hatt var fdr qvick att fördoma dem, och för envis att berömma dem. öm Gtistaf ta«* lade hän som om ett orakel, icke så alldeles ool tairs värda Herr son, men dock alltid med tfllbor* fig vordnad/ Hvad som verkligen var roligt* attbofa, så var det hana oli|t& beskrjfnipgar på e* beskickning till Paria 179ö> och en dylik 18,04^ bvilfea han båda åtföljt, — AU han ötvefdref i mycket, hördes gaiYskq > v$I; man hpns qvick^ek ück likasom en ny vind, nar. han började afmåhi ¿et, i bana tycke,-alldeles befängda af Napoleonf tiof, samt h&na familjs diktande .och traktancle att bära sig at som Prinsar och Princgsirfiv oaktajty de (enligt HofmaEskalkens;raei>ipg) iöer ^arp ji&p betjenter och kammafjnngfrufi; sam* mam klädtp^ ”pour faire la, masquerade”* ; : • ,

— Hvarje .passion, glädje*. sorg, karlek, h&*fl| och hak —* tout infin — sftdeba^ — åtgropqglftt des på. dera» förliga Corsicanska aol^D, ooh mig sökte förgafves .denna nödvändiga verras dfirnwqx de, så oumbärlig vidett

hpf, çoli genpio htilkçg ingenting hf arken får relier pertetrqrqy \ y

När men frågade honqfD, omNapoleons sy> •trar och fljera andra den tidens, gkon^eter/oig de icke voro vackra,- svarade han: r ;

— ; Si fait* ~ beauté de grue^te, beauté de* sou-*

breite, pas plus. . > .

Han bert Ugde ofta, horn iunmch några hejn-komna* emigranter gått fram oçh lier p¿ do stot ra féternn och sa rulot befängda ,sv*r,och uttryck» hrvitkn han* påstod passaft vidabättre *'les p$isscu'r de&s tes dardes* de la-hqlle\ än, hçffrunt i rr^îot* hade nårgr* vU&a binamn, $os% han.;«//r/¿ gofm m

den tidens acteurer på verlds-theatern, narfrå-g an blef om dem. ”Napoleon, le petit Lion”, sa/** de han alltid, och, talade man om Murat, aå ver lian genast färdig med sin ”Harleqnra” —Josépb, Aet rar un honnête bourgeois, Lucien enschol-fnchs, Jnnot, Ney etc. de braves soldats, rien que cela.. Madame mère upe bonne commère d’une petite ville de province, men Josephine och henne* båda barn nästan de enda, aom han medgaf hafva ”bon ton, du tact, usage du monde* Tair nomme il faut*\ h vilket sednare var hairs aldra hvassaste loford, tiil hvem detgafs. Jfonde man bara sålla ifrånalltdetöfverdrifnaoch bbilliga, «om trängde àig raed, ai fanns ofta en fond af nanning i hans reflexioner och omdomen; men man måsteha noga studerat honom, för att detkunna> och detta studium var på det hela icke tacksamt, ty han var egentligen — hjertlös, och det ar ett folk, som man' bör aöka sig långt ifrån vid alla tillfällen.

Hofmarskalken var på långt när icke så rik, nom hans syster, Grefvinnan, emedan han förstört en stor del af sin förmögenhet* Han var dock ingalunda fattig, utan väl berga<1, ”som man säger”. Han bebodde en egendom, som från urminnes tider varit i familjen, sköttes sjelf af en gammal Mam-•ell, som fordom var vacker, förekommande och Snäll, nun nn ondsint och myndig; hvilket Ilof-marskalken dels kuotade ofver, dels varrttt nöjd med, ty, om hon kke varit, så hade huset haft föga 1 bestånd. — Hon hetle Agatha, oeh han ta-» lade om henne, dels som en trogen tjenarinna, dels som en ond aHde* allt som hans minne fraoå* opegiade detta femtioåriga, raska, tilltagsna, argsinta och hämndlystna väsende. Sin gamla syftar Julie och hennes son Albert vsr det enda, som lian verkligen trodde sig älska med sitt r utnötta hjerta.

— Välkommen, min basta Jean Jacques! — sade Grefrinnan.

— God dag, god dag, ma chère soeur! — sade Hofmarskalken, och de gamla omfamnade hvarandra artigt och syskonligt. Rosina presenterades, och Onclen yttrade sitt valbebag iifver ”den lilla tacka, gentila, allt för täcka, allt för geutiia Cousinen.”

Medan han nu språkar med *sa chère soeur” om resan, om väglaget, om sin katarrh, som lägt •ii P& bröstet, och de eurer, som Agatha nyttjat derför, om sin plan att dricka Medevi denna sommar, så väl som de förra, och om sin gamla be-ijent, «om f&tt den sottisen i hufvudet att villja gifta sig, så fick Rosina tillfälle att betrakta den-tia gamla figur, som i sin ungdom lär varit en irerklig Adonh, enligt alla gamlas utsago och fle-M portraiter, som hängde här och der på Odens-nie. Na var ban flintskalHg och bar calotte. Omkring hana hals voro svepta flera alnar hvitt muSslin, ganska prydligt och ordentligt; men ingeto skjortkrage syntes fill. Återstoden af hans håfc utgjorde en liten rtått piska, som, väl ansad och knatetr, hängde på den mellanblå rocken af fint, Franskt klidé. Vesten var af Engelskt hvitt pi-quc, läng och med en liten snasdrifva bär och der. Underkläderna voro ljusbruna och slutade litet nedanom knået. Strumporna hvita som snd. Någon gång nyttjade han väl saktade stoflor, men sällan annat in silkesstrumpor, hvita, svarta ef" 1er spräckliga; nied skor och ailfverspännen, samt gnidspännen, nlr det var rätt rasande. Hans hatt var en egen invention,' olik alla andras, och baifit kamlotts-kappa, brun med grönt foder, tyckteS af* dr ig ha kunnat hinga på någon annan in honom» Hans stora rorkipp, med guldknapp och svart rem* var hans beständiga följeslagare och leksak. En bonbonnière, med “pastilles galantes”, cöbeber Och nragmorseller, låg i 'ena vestflckan, och en eåu-de* lavende-flaska, med guldblommor pä, i den andra. Snusdosan var af guld; men på locket var Marin Antoinette’s portrait i email, hvaraf dock nisato och hakan började saknas. Hans klocka var ett prober-ar, ”som icke dragit sig fram eller tillba-ka på fyrtio år”, för resten

present af salig Her* tig Fredrik, vid hvars hof han varit. En- fiftmörkblå eller mörkröd batiste-n&'sduk, tryckt raéí tivict, svängde han jemnt franr öch itér samt slog dermed bort det snus, aom då oöfl dl Spilldes på vest, stolar, sofforoch golf. Mèn, fdilrtäsÄtiken ned på golfvet, aå ekiille genast rihgas npp gamla Stofander, för atr anskaffa* en ren. *EA Fransyskt ordspråk hade han färdigt vid Hwryé filifäHé, oeh Ofta kom det ganska piquant och, boni man säger, träffande hufvudet på spifeéxd Var han vid godt lynne och tyckte; det fåtta^ de, så hade han en Mängd madrigaux o*ch quatrain* \ sitt minne,'hvilka han citeradeqvlckt ocft roligt, och utan att man kätidé sig ledsen dervftf. Blef han mycket anfimerad, rå rfjöiig hån med darrande röst, men ieke fafsfcf, och med ett fö1r-tinderllgt anrigtsspel, ‘flera airef och qvictå fcoa-pfetter ur àldrè Fransyska operetter och vande-vilter, der han lade så noga vigt på orden*' att det naiva och småqvicka deraf aldrig kunde undfalla åhöraren. Alla unga*, vackra frantiniMei voro säkra om att i honom finna en Verklig' adorateur, pour peté que dè icke voro snåslgO, iflá uppfostrade, broto på någon* provins-dialekt, klädde sig illa eller icke förstodo Fransyska så i grumf, att intet af gubbens små qvickheter, infall och alla-slonet kunde undgå dem, eller att de icke moqufrrade ofg öft er le bon vieux tenn eller affecterade att vara for mycket intagna af nutidens nya ándamete., etc.K sade Kan Kara: ”C’est ai common, paint de gentillesse, point de grace, et poor de l'esprit? — ”Oh, il n*y en a poor deux liards!” — Men dett* Tar alldeles icke händelsen med Rosfiia* Han fattade Och besvarade, naivt och artigt, alla han*' tittå éaltkorn och fina allusioner. Hon skrattade gerna åt hans, ofta iratt qvicka och val placerade, infall. Hon svarade honom ledigt, på ren* god Franska, när han tilltalade henne si. iton sJSng små Franska visor till sin goitarre,och små näpna Svenska äfven, hvilka, med hennes lediga, glada sått att framföra dem, roade gubben obe» tkrifligt. Hanvblef ibland så glad, att faan klappade händerna och ropade: ”Bravo, Bravissimof ”C’est charmant, — c’est parfait, — on ne pent **pas mieux! — encore ona volta, s’il vous plaît ”belle petite cousine!” — Oefa då blixtrade do lifliga ögonen och de hvita tänderna, hvaraf haq innu hade hefa- munnen fall. Rosina gjorde honom gerna till viiljes, och inom en liten tid kom-mo de gamla i tysthet öfverens om, att hon yap en ”charmante flicka” — jast en sådan, som pao» pade till nnga Albert. Gobben såg på ytan, Gtef» Tinnan på den förträffliga kärnan hos den unga flickan, som för hvar dag blef henne lärare, faså hon obetydligt hade den förmågan att visa detta« Middags-conversationen var nu ofta ganska rolig« Hofmarskalken gjorde ibland sä qvicka och roligaanmärkningar eller jemnförelser, mellan aln Ag*-tha och den af horipm väl kända gomman ’'Madame” och deras kok-konst, att Rosina ofta var får-ig utbrista 1 det ungdomliga, hjertliga skrattet, som nästan gör ondt; men hon hejdade sig alltid, ty hon visste ej rätt, om det icke kunde stöta Tante Julie, och det ville hon visst inte, eller kanske finnas obehörigt af Onde Jean Jacques, och det ville den goda fiiekan heller inte* ,

—- Age charmant! bara lek, bara glädje, point de souci, point de trlstesse! — sade Hofmarskal-ken ibland, när Rosina hoppade ut, och han visste icke, kunde åldrig anat, fattat eller 'begripit, att hon dä ofta sprang upp på sitt lilla rum, kastade •i* i en viss ungdomsförtviflan öfver sin, bädd och sade knsppt hörbart, likasom nr botten af hjertat: ”Axel! Axel! O min Gud, om du älskat ”mig! Huru salig skulle jag då icke varit? — Och ”nuf — nn fiuns icke en stjerna, icke en enda ”ljuspunkt på min framtids himmel.” Men, om någon kom och sade: ”G ref vinna n frågar efter Fröken.” —”Hofmarskalken frågar efter Fröken,” — då «varade hoir: ”Straxl” — torkade hastigt de vackra mörkblå ögonen, klippte litet med de långa Ögonhåren, att inga spår af tårar skulle synas, och ilade ned, — som det tycktes — lycklig och glad.

Sadana måste qvinnans sorger, sådan qvinnansförsmådda kärlek vara. Tig« Och lida, le med tå-far i ögat, se lugn och nöJVl tit, fast hjertat brf-ster, skratta ofch skämta med dfödfeqval i själenS se der, hvad qvinnan fått på sin lött i stället föl mannens mod, djerfhet och tapper het, och må hän* da är det ena icke bättre att förvärfva'sig'äh det andra. Mannen har åtmlnslorte en lön i Verldéris gillande och beundran, qvinnan endast af sitt ty* sta inre medvetande. Ande, ännu icke omgifvéik af jordiska former, såg, hvilket vill' dn blffVa? Hvilket tif är lättast att vandra, mannens elteir qvinnans? Väg bäda delarna noga och välj sedan!

I Rosiöas tysta, gömda kärlek iåg dock eti hel xtarld, full och rik, aom alla inbildningsverldai*. Den Utgjorde på en gång hennes sorg, tiennés gläd-je, hennes sysselsättning, sällskap och den punkt* till hrifkeh alla hennes ungdonretankar, de måtté di utgått från bvad ämne som helst, dock slutligen concentrerade sig. Henties första tanke, när hon om morgonen vaknade från sina drömmar, om Axel, var" Axel. ”Är det vackert, mildt, blidt vä-der

i dag, — sade hon då sagta för sig sjelf — så skall han dock en gång, långt fram i tiden, sé mildt och innerligt på mig; men, tr det fult och kallt i dag, då —” — Och, om det nu var en sköti vårmorgon, då klädde hon sig fött* och gladtsamt hoppade, sjungande och jublande, ned i parken; men, var det mulet och regnigt, då perlade sig ert tåri hennes öga, och med morgontoiletten gick det långsamt och modlöst. Såg eller hörde hon ett siflertal, stort eller litet, så tfiffade hon i fintlig-het med sjelfva Seseman att derutar leta något tal, som sammanträffade med antalet af bokstäf-ver 1 Axels namn, eller hans födelseår, eller hank ålder, eller hans nommer bland Friherrar, eller, med ett ord, något som hadc ett, om än aldrig så ringa, afseende på honom. Af alla träd, som nn knoppades, var Al henne det käraste, och hvar* före? Jo, A och L voro jn ioltialbokstäfverna af hans namn! Frithiof var fordom' hennes ideal, na var han ett intet mot skaldens Axel. De få småsaker, hon fått af Axel, det var gully alit annat muIL De sånger, hon hört af honom, voro de skö*-naste i verlden. Dem han icke sjnngit, knnde varit musikaliska mästerverk, och ändå af lika ringa värde för henne. S8g hon något rätt skönt, så var det alltid likt Axel, vare sig Sedan, att det var en blomma, en fogel, en virmorgon, en sommarafton, en lätt sky, en bländande regnbåge, åska och blixt, månsken och nattlig tystnad. I månens anlete sig hon fullkomligt hvarje hans drag, taed moustacher och pipskägg, samt de svarta, ofta nog sammandragna ögonbrynen. Läste hon om en tapper, ädel, frisinuad riddarfe eller en hjelte, som offrade lif och gods för frihet och fädernesland, så sig han ut som Axel. Låste hon om en sån-garkonung* si isr det ban; men, llstehoa am te£r samma, dumra a, inbilska, ta fai ta, enfaldiga faii-komligbetskräk/ som skulle föreställa romanhjeb" tar, ek sade hon: ”Fy, hvad äro de väl mot Ap xeli”* Nappade hon bladen af en prestkrage, så var spådomen om Axel. Såg hon en lång smal brand 1 kakelugnen, eller horde hon skatorna skratta* så tankte horç ”Tänk, om han kom!” Men han kom icke, ntan i hans stelle kom någon annan, som Ra-aina äfven tänkte på ibland, når något derom påminde, och då alltid med vänskaplig och syster-lig tillgifvenliet, med ett ord: sonen i hoset, — hon, som Tante Julie och Oncle Jean Jacques utsett och bestämt till Ro sinas make Qast som gamla pläga det göra, utan att fråga- de. unga), således vår unga, yra, glada cousin Albert, yngre, yrare och gladare än någonsin, af bara tankan* att dok gamla tråkiga Odensnäs nu mer innebar en skatt, större än hela Odensnäs sjelft* nämligen ”den lilla, söta, vackra, förtjusande, glada och muntra Ro-ebia L/*

Det var ed skön och klar Majafton, sem h*t» iraskt och frimodigt körde in p& gården, och med ett skutt var han ur vagnen, Och med ett dylikt var hatt uppe i satonen, der ma chère mère satt ach aticfcade-vid ett par ullstrumpor, Onde Jean Jacqueslade en patience, och Rostna sydde och råk-Hadc på en Schweizerfamilj, som, anbragt på enm aw m

piall, framdeles skulle efterträda den ga mksc b appellen med sjuttons toppa ma acb nktoii hålen, kvil-ken ännu gjorde tjeost under Xante* Jtlie's fottes. Glädjen blef allmän. Strumpan kastades i soffan, patiencen rördes ihopa, och Rosina tappade en mycket god tapissejri-nål, som hon aldrig fick igen tedan. Modern klappade och smekte sin vackra glada Albert, Oncle Jean Jacques bara frågade bo* »om om nytt, och Albert klappade gumman, svarade Onclen confust och kunde icke vinda sina ögon från Rosina, som letade, och letade dob ?ar färdig att leta än, ”så god var den nåien”.

' När litet sans kom öfver familjen, börjad« Qnelenredanatt mrf|a ihop de tvanne unga. r Se bär, Alberti Hardaaett på [-Resiuaschar-jnanta]-] {+Resiuaschar- jnanta]+} arbete? Gentilt! . Allt för täckt! Oq ne gmut pas mieux. Flickan med sm mjöikbytta &r ett lUet chef d'oeuvre, och gubben, och guntfn**, pch katten äro mästerliga. De tyckas ttifvas förträffligt alla fyra, tout comme chez nous, tout corame chez nous! Du kon icke tro, kära Albert» Jboru vår lilla Oausine Rosina bidraget.Ulltrefna-^en här på Odensnäs, och huru hon är aUas fa» vorite, till och med gamla Madame'*, et e*e?t tout ^Mre. Albert förklarade sig yara för aldra första gängen alldeles af samma tanka som Madame, och Rosina började allaredan Todna för små häntyd-pingar, ån af Onde, än af Taute.sjelf på "dem*gfc tii*, eU benämning, »om naturligtvis skulle t** la pä Albert och Rodna, men söm alltid frestat dontenancen hos unge fiickor#

Oap. 13.

Och hans mor, den tysta källan* Ville, såsom mödrar pläga,

Hålla yra sonen hemma.

Gr af str öm

^tashla/Itände :alldeles <icke neka, att Odensnät vunnit eindligeti pä Alberta hemkomst. Uagartfg tigo heit anoorUinila ut. TänieiiochOnclenor-dintrade jetnot mollofc fSr Rosina, <och Albertvar ieke sen att låta sadla tvHnnehästar i stallet f&r effr, hvamf följden btefraångaoch länga ridparti-er -på tu man hand i den sköna trakten, Under fcv&ka Albert med förtjusning spelade? rollen af eh undergifven oeb lydig, men glad och rojigridr dare. Rodna var mimler och skrattade ofta samt förebrådde rigotacksamhetoehoförnöjdhet, hvar gång hon ovillkorligt framruckade den önskad ur botten af sin själ, att det vore Axel,'soda red sä här vid1 hennea rida. "Hrad jag vöre outsägligt lycklig då!” tänkte hon. Oförmärkt ledde ho$ tilet öfta nog på honoiu, och af Albert fick honm su m

líe första underrättelser om Arel, somnltt be»* Hes öra, allt sedan hon kom tillOdensni«. Al* Bert berättade henne under en ridt, att Axel gick 'lio tyst och ensam på sin gamla borg; hademed en viss ifver tagit i tu med sin lendtlrashåIlning; ångrade det vål efteråt, men snäste då och då gumman Lfcbeth, som fjeskade mer In någonsin bcb ville hafva sin näsa i allt; vidare, att han ryp-iade ögonbrynen, når Albert icke ville siadnt •qrarnågra degar, emedan hanlofvat sig b em tift Qdcnenäs, så fort som möjligt. Han hade bedt belsa Rosina, att bou icke nu mer skall sjunga Ai*-derländshan i Nördeh, emedan den blott passade för det gamla^Äo/foUlfisbopgi utj&n bara gled», muntra, akta 'Söderläiidtfka sånger, 8«ia¡«s vo ríe lämpligare. Rosina rodhadé oah drog en> djup Suck; Vidare berättade Albert: - • -* v

Af den utländska borgfrun hör oå intet, ehu* Su Tante Lisbeth förtrott hooonr (Albert), att A* tel obpphörligt går och1 gitobMar pårheanev ha? troligeö hennes - portrait och frref i étt schatull,, dbov han onaturligt väl läser och alltid bår »yo-kel» titt'på sin urkedjay sämi att hab mfosthvar minan postdag får bref ’’från utomhiiids med obO* gripligt många eigitter, tryckta -narati oct» andr» krusiduller utanpå, samt* alla skriftwr på någon ut* Jändska’*. Allf detta visste Tairteb tidpunkt och pricka, emedan hon sjolf ofta palsade på, närboJE»Aållarea öppnade pöste». AHt detta anförde Alp -bert under många roliga reflexioner; menhanvis-•te doek icke, hv«d vi begripa nigot hvar, tom minna« Tanten sedan fordna dagar, att hen nämligen ver högst förargad ”öfver den välsignade Tyskan eller Franskan, eller hvad det var för Latin, 8om Axela förträffliga correspoadenter nyttjade,” ty, hade det bara vavit Svensks, så kunda vår goda Tante, i anseende tiil det nu brukligs fana* papperet, bcqvämt hafva list alltsammans, Jvelst om ken begagnat den välgörande ntvagenaf en litenspegel, i anseende till af v igheten. Men h vad Var jiu att göra! Hon måtte vända brefvet huru aotn helst, opp oeh ned, långs och tvärs, se du* d spegel,.eller mot solen, hon var oeh förbiet ändå like litet -slug på ilen saken ocb qvöfde nn sin harm med att för hvart bref bestämdare inrota sin tvp oeh förmodan, att dessa bref komme från Axels ultramarin ska treLofvede, samt derera bevisa 03$ öfvertyga -alla and-ra, onder beligt tystnadslqCte jflwil. Ha enda gång hade hon tjrckt sig kunna upptäcka ett namn, som liknade ”Juli eller JulieUp '^Sroligen -eU dataro), under brefvet; och sedan, dep dt|en ssde bsmsfti; ”Jag kan undra, når han 00 gång ämnar hemte hit sia utländska Juli elier Ji*-dietts* tUer hvad hon heter.”

När Albert slutat sina berättelser om Axel, pockade Rosina eå oförmlrkt och började tala oasm 2is må

annat, och, roraanlagarnai all ira och helgd, sam* ningen miste dock icke förtigas, och hon muntra-£es och lifvades ofta nog; af den glada Albert. Med ett orth Rosinas dagar voro sig ingalonda lika nu mer. Hemkomna från ridten, hände icke a&Han, att Albert bjöd Rosina på en liten båtfärd i den Tackrå insjön, för att hvtla ut efter den starka rörelsen, och hemkomna derifrin, hände ieke aillan, att Albert proponerade ea rask vals, för alt hltfra litet uppvärmd efter den svala sjö-luften. Icke en minut, så rldt det var möjligt, vek Albert #råh Rosi nas sida, och, om hatiske redan *taseu-de gånger nedlagt sitt h jer ta ooh sin person för Rosinas fötter, så var ddt, emedan hon Hka mån« ga gånger afböjt detsamma, afdeona rena, sköna ttistinet, som qvinnran eger att söka undvika ut* krotlet af eit kärlek, som hon känner sig Ur stånd étt besvara. På skämt hade väl Albertredan mån-gh gånger kallat henne sitt hjertas drottning; men, iom hon äfven upptagit det för fullkomligt skäm t, ilade allvar hittills utebliftit; doek hehefdes det »u blott den fjäderlfttaste orsak, Aen mfvsta lilla motgång eller nanlna lynne, eller sv&risjfflc aido-tanke hos Albert, att hans låga skulle brinna i helt andra färger, och icke klara och ljusa sona en

lustelds, hvilket nu var händelsen. Dylika stötestenar konrnro dock icke* De gamla tycktes 1 •Htgilla Alberts smak och, snart ssgdt, skjuta fca~

*m mm

npm till- Raima. Detta' är en hård proberstea för kärleken. Är den icke desto iifligare och fastare* få b räckes den lätt *f ett dylikt ofÖJ«M*ftigt,obe* tänks a art ¿ch opolitisktfäderoo^förfarande. Met» nu fauna en motkraft uti Rosina» egen återhåll^ aamhet och quasi liknöjdhet for Gouitnea .Albert, ty, oaktadt hon gerna >skratlBde och pratade, red 0*h seglade, *sjöitg och valsade?med honom, fane^ lijkvifft någonting hoa flickan, på etugång åå^o-, medvetet lockande och så medvetet tiUkpduthål-' hände, att Albert hl ef fö* bvm^r dag allt, Hwroclf imwy hvad nian- ka^laf kär, ocji drtpi&e nchc nres om ttågoo lycka, hvarken tilthästeHet. fota eller, sjös eller lands, ftom Rosini}. MenRfsiuavae och Jblef sig fullkomligt lik. Icke-en handsbredd närmare hade h^on^s-hjertf kofamit:.AU>evt, icke ett tinie vikit från' minnet -af honom, som innefttt*« tade alit, hvad tRooina någonsin kunde drömra^ om kärlekf och det var icke lilert detl rEiler,hurtig J ungt, som liknen henire? ^ ,

.$4 stodo? sakerna^ nar Oncle Jean Jacqne*'eif vackerdfg började .orda vidt och hredt-onv si^ stdndaode Medevi-jresa. »Grefviiman hade helar riaiferft haftondt afrheutiiatism, gikt, Cholik och kramp*7 iitgenUag vore-nyttigare för nta chére soaur An dricka1 brun* •<-*-> kade.Qnclen hundrade gånger repeterat, <ech de flesta, utan att nägoa sva-rade elfcar»«ns hörde derpå: ma ohérc soeur9 e*'m »a Mb'

medan hon tyckte, d^t vara.eo,, oerhörd ochenfti dig depense, ochRosina, emedan hon alls intgför-i gtod den sfekeft* Men na fanns ett par öroit, der dessa ordljtide gom en.eolsharp* med alla deag välljudande accorden ,

— Det «kaU Mamma visat! ..— utropade Aiberfc o*h epraitg förtjust upp ,i£rån sin plats« i hana naga hjerna uppruono nu.pÅ jcn .gång. en mängd förtjas&ade psojeater^dels idi åtemipdandöt ;ag

I den goda moderns .hrha, dela for hennes återio-i trådande i världen, ii v ii km t utgjort en af Alberta \ hägsta önskningar, och slutligen för detodje^ soob hlrmed kunde beredas-Regina, hvilken redan, var Mifvett hana andra jag; ^ - *

— J>et akali, det måste ni, mm/godar 8Qta Mam-

ma'. <— sopade'Albert gång efter gång echjcriag-i kkpp*de modern, nom Icke en .gång -fick anderunr atC svara, förråa Albert och jOucI« Jean Jåoquea redan gjort npp hela planen, med r es a^garder o ba och allt. •' * ?

— Vi ho i samma lurar vid Medevi, — tade Oaclcn — vi hafva anm ma eqniptgev^hanhiinka-de åft Albert). Vt göra reaau ti Usa turbans. och;på två dagar härifrån, laiie liter göra sig: en ¿Herr

i par soraraar-tafosjeder s& siden,.skaffar sig*ertiii ten bonnet och enchapeau, osnsmu il faut, från Stockholm* samt an ny roat åt Torne;, och der-, Md år; hela- saken firdigi — Och ialla csnsutem 210 m

följer med for nöje skull/det förstås af sig sjelft.

Grefvinn^n öfverröstades to (alt, hvar gång Iion ville framkomma med alla sina svårigbotar och omöjligheter, samt tala o^n depetiseiiotjhobe*-Jiaget af att förhéuné vara i så stöta, folksamlingar, om sin dåliga helsa etc. — .Det sista argumentet blef då ett fullkomligt vapen i fienden* hand, och, inan hon viss te,orde tuta f,hndehöÄ sjelf ö feer gått ifrån de stora, skyhöga sfårigb*-terna och omöjligheterna till de rmillvjidshöga dito dito».

— Tusse en ny rock! Min Gud, ea sådait-o*

nödig kostnad, — sade hon — helst den.: rocken, han htr, ickénr väiid mer ån en cudastegång! Nya gidenplagg åt mig! — Nej, jag tackar, det undanber jag .mig. Och hattar och mössor, från Folker! — Bevare .mig God! Ett. lielt års reventt af Odensnas skulle icke förslå dörtiih : , I

Men. se, nu kommo modificationerna, .ooh tiU i dem började hon slutligen lyssna:' ; f l . ...

- ål ja,; nytt foder och •ny* 8uSren.lt Tu*a£,' | - det vore då mitt lig t. — Ah j.a, hombasin eller?

tibet, eller hvad, det heter, till rojg,.det vore jl& icke hela verldéo. — Åhja, litet tr&ftor eller.tpfå eller dylikt, som

da e&tteihop, min lilla Rosiga det kunde man väl icke blifva ruinerad på et«.* och, inan man rätt visste hnro, eller på hvad.mm.m

éÉtïÇ Ütdfc ’4e trenne

aiWeteg' 9f»etr&«t»l-aeTi'‘ïjA*^fe ocBr weh de »adehfr'+&fám**iAhitoé> «wrfÄMM» «ntlfge^Wre« ènft pMfift#}*«« *jmi't*>ïp *U kemmâ girW &ét*J ”fcejottrëh’’ iBël 4*m* rà. Guâ Tet, Kurt Mi *>k*$àW

«ÉglNtofr bfeSj»«rtàgar M» * WÍMtblíjag|f ladfti¿' ëttafty# fnr^gén^rtfinftig; mén^a nfÍ rte fomirågoa-' *«g|<jlè W«léa-iBe$l»tJl dfeii ‘ï8gcii* t& • ih$irt e rt-dë • heim« wgen -a-f tW tVèftné éWrii 'hëà* «ait-es* tiak«ttàe-f»r4 gîg: ’'kotomerAag, tóttfmeí rSd.*" Hiaetférikliinslcsffiide AiVërt splitter iiÿs^ffliâer' tfll: Tusse per fas '~è* nefas'. ' fiai» 'leiF IfVën pi11 afcr <§0tt' att i * « * fcôpirig' matet-Älter1*»! ma'

Aå/vr ‘sééur^s- ^fctrédniñg; ofch' «Mtjrirakt¡* ®eh, ntë' a«r«e.W bègar aet‘ «ii «i ort.ter-«f«t•«* «kolW t>ro f >g<WHief oalT !B*Bgd cñttftf1 M âwijaM ôfvtt NfofrittMe»; men atla'jkîlëlF efctoedfUdel undw- bead mid ôkêt è wteWltowHtBat. Hara felrmed h5rftîht*ig,J och ^dfti iuijpi Albert t «tt hast banaat'btjfv« e» 9% Îartrîffti&oehîÿek-lîf «pp**pw«t det förstvd tagen rttt. Ma chère thire vit* bögst contente', Oùcle Jean laèqnës 'slYat-tofdl mjugg*, Rosina teg ocftr amåfog,

«cir sjdde roed *tffHtjèfy) «f etf gemmai* tïësweflf1 tacd :tk par giaelgon, odh nom sytldte eller, “bÜttre11 «dgdt* saerptte ; f6* d«t WWëWlit«1 piinél/^dí S'kfe1* •*• •• ~ '•'••** ®'aaAIM M|k AHHk

m »w im

fffe daf.i'Vfrtt fcladia, »M* aUW«i*ui’«fciad*

#>** ^ßpmßh« ¡kwfc 9ekm*%

##M«MiWKd*M**# ftt M* -Wr,f«nkwltí d*JM*Ml «§ : tMM«a Mth<*

W^ »K% fcpjM :if»,«**KS m 4it*

WMMDfc* »1^ j**$ f*J**dW«** teponpraftpåfo

AJ^it .h44e, färuivlj<MM& *ddf*$*

^m§*^4*»wß%t ßm »«#

Sfc ftaf .»WjMcd**! i JynL VW afiMdal,

Wfl Roa¡a*,b»d^ t^Ti«, i^^ahjerU. «4,?*» &»***#* Mir# jfc

«IVJwwm»»- M-*#r **P-#»n*HM* wh

,i ^irfetesPgip, .:,?** ft«**»' tü|i*d»,p«f*,

«# fM*« SfoçivfejM* ,<4^dsk*****>

ßm »»BP T*«»iU*» ßt ^a tfrßl99 4*«f>#*t*-T»

«WWk «küM^d*, »IW «#

«>##« — hm - ••. •••• "-v «-.«»

•. ¡:rtWHs<«í*-#M «I* t*M **rt !-

3,--^'*. . Mr f^t

.VÎ-vVl i¥"

, t . Mista manad i S in ilen!

t> v>*\, *sv.\ iî* ••< S. i• !• ,•

M • -*« r*

-*r#MMwWfc Wm ri«nffr^4v deMv

der*» , $m*a 4<«t

4Mai:(W»i*AfW' .*<• Mi# hfwrdf*H»»9i», ,

^ i ford«* dagtf* Ifn*kv<

««dt(4 hf»i,li^f l imadytterat*,. «aaor^fdl neggrtnirbet ombestyrt allty lorniuu-éasbém astir all pishtMai, Mill »(irinlteiitn.lini ramUt«' «A|t»' Almbei afe vilBnaibtt aateoCbual* lam JttqaiofcMjå haaa Jrtaoorji anpaitoao* «It, :,«H aaNdMtiA|pltea »ttaedo* godbterfcitdrdaAdavfadn tekdwtaivitekBelipafkikai idler,r)9»iå.-f*n$is tåt «ffar ¡{fkriatt: knata «WifitlgjBjrtl^étanfeftfoM fiM OÉII tw^l iagajs alt) d*£ beJ**afuatnUlainglen itali ti^«n lakit aulatati ;Mkitfa|ia^ itdt^iuti«« AjtHINtel», ¡pÉuuil» littliriilM

«:. Redan JUfcaatJtiar.frett^-.Mef^Aetfrailte.'ftlfat IUd||N att aliaig tit aaod QfeftiuuM RAort ai||i- «di ifkHppiiafi'Ué«r, kelat hu o« aft» tit gilla a* *Bt«ritaM*| ^t^ptnmpt, tomundac Alkarta hirfo raretid bada tik intet tet aigo, vi mm* Madame. Na Ikuptltt bon ofta nog af CkoMaaaaw Mh ofta v kat* maa leka» hvllket af lo fteadtliga partierna a*m akolla aagtoy au, *t* dan styrkan var ak jeotndeitd. Iaaeitaa dan ena portan bill ifvea pi att nppd| iahRrdea tvist •atet akiljaklighel 1 taaltar ock meningar. One le Jepa Jacqne* eeh Retina, k^kp t det hela vint drago kt uaai bill, forboU« alg deck belt oli-ka i olf&raddet af aiaa planer. Qaclaa «parade Intet tttitklle att uppenbart lifitU oeb -fira rpc-ctanle af sia gaml#,hederliga sjater och henne* baOparlagaaaethod , wiat bedrog benne appenbatt i alla taojliga uppgifter ocb anordningar. Retina Her ville vil geraa viana ramma goda kada*må), som Oaclen, men utan att skratta åt den goda och, i det hela, vida mer hogtankta Tanten, icke heller draga henne bakom ljuset fullkomligt, ntan sökte att med artiga och goda skäl styrka sin mening. Ofta likväl voro hennes skraUmnsk-ler h&rdt pröfvade af Onclene besatta idéer; me» sällan framskymtar så skönt ett godt hjerta, som när frågan är om obehörigt skratt. Rosina skrattade således nästan aldrig åt den vördade Tanten, men var ofta färdig dertiil. Cap. 1.

Ån skall hon pussas>

Ån ut och skjut sas t . Uti en chaise Eller caléche.

. Dahlgrenm

titte dagarne före ifresan t»ro de vörsty. Pi en af dessa nötte Rosina, en vacker morgon, •tfn gode Tante «ob gamla Mamsell med tn par ¿glasögon, den aedntre n (rostad ned sjringar, stopp-sil aeh' e|t stortgrått uifganmnyatao, b&da styrande kosan direete ned till vagnboden. Rosina höil fil att förlora sin. allvarlige c&ntanabce och frågade, för att åtminstone' gifva litet Inft åt sin nyfikenhet, hvart Tante och Mamsell skulle taga högen så asis,

•' — Afin vint — sade Tanten Redan 1819 Ito rottorna upp én större del af kiidaalnl #y» Wienervsgnen, och ns vill jag, att . Mamsell tktö •toppa till det litet, så ett det icke ser för. itr fa ut.

Rosin» flHjde necheniskt med ooh kiöde en liten hyra öfver, att den gode Tanten skulle, inne I mörka vagnbpden, bllfr« öfrérrjtskad af en artigsurprise, 8om sonen Albert beredt henne, genom anskaffandet af en ny, vacker och passande res-och brunnsvagn.

— Hvad i himmelens namn Sr detta? —utbrast den goda frun och slog med half förtviBan ihop sina magra, med klippings-halfhandskar betäckta, händer — Hvad har Albert tänkt på? En nyt modern vagn! Ett helt krs revenu af Odensnås! — Och det, n§r man hade en si godt som ny Wiener-vagn, gjord blott ntgra fl år före salig; H— s dod! Mia Gud, hvart skall detta taga va-gen? — Nej, jag reser icke! Jag blir hemma» —* Åtminstone skall man icke pA min döda mulj kun~ na saga, att mina bra not resor och oförnuftiga depenser ruinerat min son« — Nej, jsg reser , icke!

Oncle Jean Jacques, som af Tusse eller sin egen gamla betjent blifvit averterad, att Nådig Gréfvinnan begifvit sig-till rtgnboden^luffade och trippade nu ömsom, så fort hans gamla ben de£ tilläto, ned till händelsernas latitude —

v&gnboden ©Ch beredde alg i ridan i förhand på den scönfe» som förestod, den roll, han skulle spela, och dfe avar, han ämnade gifta. Bakom sin förtviflade syster afhörde han tyst och osedd hela hennefe. jeremiad, och, först har hon slutat; låtsade han hamma till vagaboden»

(~ Nå, hvad tycker du om gUrapeRj ma chér^m 5 m~'

goeur? Bet rar ju förb......... artigt af Alberti

Pardieu! Alldeles af egna besparade medel! Och ett sådant pris sedan! Pardieu, det är oerhordt! 133.och 16 för en sådan vagn! Knappa 800 daler silfverroynt! Betänk, hvilket röfvarkop, ma chére soeur! Bröder iméllan är han värd dub-belt.

Rosina stod. med halföppen mun af förundran öfver den gamla herrns fintlighet och oförsynthet att slå sin goda syster en dylik blå dunst i ögonen« Hon kände ett djupt förakt för den 66-åriga lögnaren, motsade honom dock icke, emedan det varit otillbörligt och kanske orätt, utan föresatte sig att helt och hållet spela den okunniga i hela detta, mer $n löjliga, drama, hvars representation gafs längst in i en mörk, otäck vagnbod, uppfylld af gamla vagnar sedan Drottning Kerstins tid, somliga täck* ta och med frukthorn i alla fyra hörnen och förfärligt utstående fotsteg, på hvilka de förbigående refvo sönder kläder och händer. Andra voro öppna, med fyra stolpar i hörnen, på hvilka en rödmålad väfbit var spänd, men som sjunkit i midten, dels af tiden, dela af de många röttfa-miljer, som derifrån helsat lifvet och en "sparsam dager, samt slutligen en mängd enspinnare och chaisar, långa och tunga, som hade de varit timrade med laxknutar, och längst bort en hop he-Axel, //, 1*

yterogeiia åkdon, ined 2, 3 och 4 lijul, som mani icke visste, hvad benämning de haft i sin ung* domstid, men som nn stodo likt spöken från ford-xia bastanta och handfasta tider, ty orörliga så-go de ut, och de voro, jemnförda med Mr. Mac-farlanes locomotoirey likasom jätte-äldern, sätt i bredd med rår tid.

Imellan alla dessa skär och bränningar hade nu sällskapet lotsat sig, och Rosinas harm hill ändå på att, emot alla hennes föresatser och bttt* re känslor, utbrista i ett hjertligt skratt, då Taii> ten, i stället för att falla i hög, här bland ill bråten, öfver det ''utomordentligt goda priset" i stället utropar:

—• Milde Gud! — 800 daler silfvermynt! Är det inte penningar det? Några sådana gaienskà* per till, och Albert ruinerar både sig och mig. Nej, J*g reser icke!

Na var Oncle Jean Jacques rådvill, hwlkea nödlögn han skulle tillgripa i högen.

— Ma chère soeur! — sade han, ömt förebrfr-' ende — Ne parles pas ainsi! Souvenez vous det domestiques, qui nous entendent! Après votre retour de Medevi, Albert veut vendre ce carrosse. — 11 veut le vendre, croyez moi! Il le vendra à double prix. Il y gagnera au moins cent .cinquante écus. Entendez vous, ma chère soeur?pjMA r »mt

Calmezvouså present, et retournons au chateau, le dejeuner noua attend!

Grefvinnan följde mechaniskt med. Rosina visste ieke, om hon skulle kosta meil lid samma tå* rar eller ett gédt, barnsligt skratt åt alltsammans» och rar nästan glad, att hon, utan. for, mycket samvetsförebråelser, kunde få utbrista i det sed-nare* när han^ midt utj denna villervalla^ upptäcker gamla Mamsellen med tu par gla&ögon* 90m» ihopkrupen likt sitt grå ullgacnsnystap,* låg huf-Vjudstupa i nya Wiener-vagnen och stoppade, oeh stoppade ideligen, ty hennes döfhet hade alldeles, hindrat henne att förnimma, huru onödig hennes renoverings-ifver var.

— Bry sig inte om att stoppa flera hål! —gall-skrek Rosina gumman i örat, när hon, gick, förbi den berömda och 30-åriga, nya Wiener-vag-nen*

. — Jag har bara sju hål igen. — svarade gumman, som endast hört de; aldra siste orden, oehRo-sina var så nyfiken att få höra* utgången af Qa-ciens fabler och Tantens harm* att hon, sprang fatt de gamla och lät Mamsellen med tuparglsj<< ögon stoppa sina sju hål, troligen tall stor foty undran.för rottorna. ,

När Rosina kom in till frukosten*' voro *in~ nena redan lugnade,' och manrbörjade åter tala om resa och

tillrustningar. Grefvinnan ringdepå Tusse och frågade honom, öm man tänkt pi att låta laga och smörja upp de plaiterade selarna; men mon chère frère vair genast tillreds med den noticen, att: ”splitter nya selar följde med Vagnen på köpet!”

Nu var allt åter godt.

Hosina fick nu tid att kasta en flygtig blick på sin egen brunns-garderobe och toilette, hvar-uti, nu som alltid, rådde denna ”élégante simplicité” och ”simple élégance”, som utmarkte Ro-sina så fördelaktigt, och som Öncle Jean Jacques hvar dag berömde henne för, och det med fullt skäl.

Sista dagen före afresan var en svår dag» Inpackningen hade äfven sina törnen och taggar. Coffertcrna voro multnade, kappsackarne rottspi-8 a de, cartoner och möss-askar nedmöglade.

— Quel parti à prendre? Se noper ou se pendre? — sade Oncle Jean Jacques, skrattande, när han horde alla dessa nya bekymmer; menRosinas rådighet, godhet och klokhet fann hjelp för a-llf#" och, när den nya resvagnen slutligen, om aftonen’ före afresan, stod påpackad och färdig, lyste leker en enda lumpa i ögonen, utan allt var ordént-ligt, anständigt och — ”comme il faut” — som' Oncien sadè.

Hofmarskalken och Rösina skulle åka i hana vagn; Gréfvinnah och Jungfru Lona i hennes di-to. Rosina och Onclen sågo bida, att, vid upp« stigandet i vagnen, voro si val '*10» chère soeur** som ”la première cameriste*’ mycket corpulenta-M och vidare i omkrets, an rimligt och vanligt var, i anseende till deras ovanliga magerhet. Både Onclen och Rosina sigo väl detta phenomen, men fäste icke egentligeu någon uppmärksamhet dervid, emedan de egnade denna helt och hållet åt de befängda förhållnings-ordres, som vid afre-jan utdelades af Nådig-Grefvinnan till Madame och husets ofriga personal.

Man skulle icke glömma att plocka kummin, chamomillblomster, hundloka, malört samt marg-faldiga andra nyttiga och välgörande örter; man skulle, om det blef mycket flugor vid midsommartiden, -icke försumma att samla dem i alqva-siar, rosta dem i säckar samt gifva dem åt hönsen såsom en helsosam, läcker och födande spis; jnan skulle noga taga tillvara allt det dam, som föll under väfstolarna, till täckstopp; man skulle icke kasta bort ett enda utslitet väfsolf, emedan det väl torde duga till något; man skulle knyta ihop alla äfsingar och slå in i sista väfven; man skulle plocka nässlor till kil och syror till grönt; man skulle för resten vara flitig, ordentlig, hushillsam och arbetsam, samt kärna och ysta utan all ända, jnen spara på smör och taga ystvasslan tiil vara.

Detta var sista smörjelsen, och ofvanpi yst-éj#a io «es

vasslan afreste man ändtligen, efter en liten kortvillig dejeuner, der Madame samlat ihop alla öf-verlefvor efter denna ”caldstid". ’ ‘ J* 1 Först vid den statiéri, der vira resande bé-titämt att äta middag/ upptäckte ”moll cher frère*, kvarùti ^ma chère soeuir’s och Dfemte Lonasstöra peripheri egentligen bestod: det var matsäck*» knyten, som de omtänksamt medfött, odi, tHl'Öti-clens och Rosinas fortåning och förskräckelse, sägo de nü uppdragas tvänne bouteilfcr tunn ccfi rensmakande vattensoppa/ med kerlhär Uti, sk nkå#-ga som g&tt genom bouteillehaisen, för réstten én god och tarflfg paît, smörgåsar med kött på och pam?-kakor med honingslingon imeilan. Rosina nyaté, ty just dessa ratter voro ingalunda hennes favoriter, helst sedan de legat inpackade^ och nfr appetiten af den långa mbrgonresan’i den friskte. vårluften var ganska högt uppstämd. Soni mah var i den lilla trefUga staden ***, kom en litefo näbbig skänksnärta in med matsedeln och frS-gadé beschäftigt, hvald ^Merrskapét befaihfé*\ Tari-*teu Utsade icke gifva minsta uppmärksamhet def-'«11, litan sysslade och pyssfade i matknytet"Wh bouteillerna inedLona; men Oncle Jean JffcqHies toig matsedeln och 'pricitade ut diterse, tintfer ett litet fagert snack med värdshus-sii&rtan. Rosiifa satte sitt hopp, mer till ”mön cher frère's” prickar fin Tantens sysslande i knytet, och kåhde en barns-m v1 m

nästan af alla resande delad, frojd^ nar Jungfrun kom tillbaka, bärande p& en fin bricka diverse läckerheter, gentilt och propert uppstädade pi sina assietter, och med jdoa rena, blanka ser-vietter rundtomkriug» Tante Jujie blef väl litet derouterad i sin ekonomiska plan och åt, litet par dé-pit, mera af sin egen vettensoppa och palt, än af >irdahusmaten. JM en, som den goda Tanten inga-li^*da> var. envist, fttigo Jungfru Lopa och Tusse aedaa, under resten af resan, ensamna fräta maU ajlcken och njuta ef dass .läckerheter« v. Återkomna i yag n$p,:bröt

On$le Jean Jacgnes's harm och akrattbegär löst, och han sade till Ro-aiua:

— Har ipan aett på fanden, förr, pardiep! Ville 4M Julie, att vi, tiil och med i en annan provina .akalle,äta Madames otäcka bondin, och atthenne* «hyggliga potage skall komna efter oas på vagar #ch stigar, Nej, jag tackar pHgtskyldigast, det hlir inte ntaf| Vi få nog f—n svähavidMeile^i med den eviga sillen och knlfglaraaorna, grönt af alla •orters iåf, och krikon, sprafått namn* hedercPcjt vårdighetaf ca thr io plommon eller sviskon. Nej, Hr tusan! På resan skola vi åtminstone må som "gens comme il fant". Det skall blifva min aifaire, .«OUte qu'il «oute. q. s., v,. .

Kosina var ungdomsyr och ganska glad att ha alnppU nt, mun gj.Qr.de ändå inom sig sina småreflexioner öfver olyckan af smd-svagheter hos Ildre personer; ty dessa öfverskyla oftadera^eto-ira och verkligfa förtjenster samt kasta en skugga af löjlighet öfver en annars vördnadsvärd person; då dereraot en verkHg elakhet och hjertlöshet, sida fi som bos Oncle Jean Jacques fanns minget drag ntaf imellanåt, miste noga betraktas och utf gelfarés, om det skall va eka den harm och den vedervillja, som det egentligen förtjetfade. Sjelfta den nnga Hosina knnde icke undgi: att refleetera, ofver ho-rn det onda och det endast löjliga etta förve*-tas, och huru. det förra ofta vinner stora 6egrar <$fVer det sednare.

Under Onclens små för- och eftermiddags-lurar under resan kastade na Rosinn mången tanka dit, der hon under dessa oroliga tider, och hindrad af mycket göromål och bestyr, icke si mycket uppehållit sig som förr. "Vid Medevi — tänkte hon — der skall jag stundom blicka öfver den andra stranden, bakom hvars 'mörkblå b et g den gamla borgen Hgger, som i mina tankar står, likt minen pi en mörk himmel, ensamt och allé na ljus. O der, der! Der vandrar han och tanker pi den öfversalia på hinsidan hafvet. Hvad "hon måtte vara skön, hvad hon mitte vara lycklig! O, om jag blott ett ögonblick kunde försitta mig i hennes ställe, med hopp, och ett grun-dadt hopp, att en ging blifva Axel*, den härliga'Axels Sfversälla maka! Ö, da skona lott, skonare ån alliMerldeus öiriga goda tillsammaus! — 0, måtte aldrig afund ii insteg i min själ! Jag känner, Jag känner, lifligt, att den är nära nog att vakna, ttär jag blott tänker på denna lyckliga varelse." <: Så der ungefär sväfvade Rosinas tankar; men,

Aär gubben vaknade och började orda om vägen och egendomarna, som man passerade, då afhör-«U Resma honom uppmärksamt, då tycktes hon hett sidi hållet egna sina tankar åt det onigifvande octh närvarande.

Andra dagen emot aftonen, och sedan man passerat och besett det sköna, intagande Stjern-snnd, böljade man följa Wettern på dess östra strand, och snart var man vidRågästgifvaregård, vder Oncle Jean Jacques ingalunda förglömde att visa sitt res-sällskap den förundransvärda, linden -eller pikn% som är lik ett annat gammalt murket träd, böjd t mot jorden och ynkligt. Men det bar en gång kommit i rop som en märkvärdighet, och slå bjelper intet. Menniskorna måste gapa der på och aäga: "Kors bevars!" . ____

* — Se, der år Medevi herregård, le vrai temple

* do gout! — utropade snart Qnelen — Charmant otiile och charmanta invinave! On ne peut pas plus. Se, det är gena comme il feut, et gens com-me il-y-en-a-peu!

Rosina började blifva uppmärksam, tynunal-m M m

kade* man målet för retan, och med en liten vi#p orolig hjértklappning \ände hon utaf In till det .©ändligen vackra Mede» ¡brunnens område.

% De flesta brunnsgäster voro redan ankomna^ således mötte man här och der grouper afelegaor da herrar och damer samt ensUga*jnkUng&r, dela •med, dels utan kryckor, af en ringare klass. Vid den lilla täcka byggniugen, som är strax inan man kommer till m&t-salonen, höllo vagnarna* pi Hof-«isarskolkens uppmaning, stilla, och man tog si* bostad i besittning, under det attvandrande grtUk» per tågade sagts' förbi, nyfikna och begrundande, -hvilka de nyé brunnsgästerna egentligen ku&dp »vara.-. v . < ,

. • — En ung, mycket sracker flicka her jag upptäckt, — sade* en af de unga fo rb itåg ande karlan-fte till sitt sällskap. Men snart fiok man reda på sokeiiy ty nu kom Onde Jean Jac^uest, sedan han dammat och putsat;sig efter resan, ntirippaade och sade artigt och med största belefvenhet:

-•> 4~- Ak, god afton Fru A.! Fägnar mig, att sefcr här i år älven* Bjukaste tjenare, Madtme la Com^ tesse! Comment va la santé? Hur* står till med helsan l åfy Msmaell.W.f Tionde året ni dricker, -hva Ua? Ali, charmant, ge liofrätt»rådinnan Pr*! - Allt för^rtigt, eU sä här träffa på gamlaconnalf-sancer! Huru må de unga Fröknhme?: Tjenare, »in Kammarherre!. .Se, vi höllo ju ond båda två,Ätt mötas hår! Hdr* står till? Har9 står till? o. 8. v. hela gatan f ra mit. ' ‘

Men, Tante Julie!' Hon ¿iek inte ut på« apat* aéti, utan fron och Lona packadé upp, och Rosi-ha stod i fenstrct oéh tittade ht bakom jalousien, utan attannu ha tipptäfckt ett enda bekant ansigte, men drég sig sagta tillbaka, nar man nyfiket bt-‘trakttfde henne, • t

‘ (hicle Jèatt Jacques återlfoiri enattmed rappor-\ér. Han var 'sjelf i fjërdé grisefc och sjunde him-m'elfcn och beråttadend: * ‘ ;

— Hår åt mycket folk! ©entilt; hyjfglfgt folk, hvaréf Rera just f?commcfi faut”! — Ännnflete väntas. Princessan och de kougliga barnen äro redan på Medeti herregård. Allt, albt it charmant, förträffligt; om no bara nra chère soeür ruskade upp ain mössa och toge en liten ficbtt, eller bajadère, eller fraise, hvad det heter, att toèn vore f&rdig, når det tinget till sotipér. • *

Tanten ville stadna hemrtia oth hemta mat; men Hofmarskalken öfrerriétadé hertne rtu alkle-och matt vandrade, nar ringningen vai eltit, till matsalen. 1 1 • ' * . : -• s

Enke-Grefrinnan H., » hvifekades- det ^ rik,

men besynnerlig gumma,1 oehhfenncs nièce, Fri* ken L., förb.... vacker flicka, ganska förmögett! - Ah nej, svågern har förstört det!

Man ät sin sill, sitt gröna och sina sä kalla*de sviskon med god appetit, man gick andäktigt och scdigt i bönen; men, komna deriCrån, hvem möter man, om icke unga Albert, litet dammig och litet reeklädd, men vacker, glad och rolig, nu som alltid? Han« glädje att helsa sin mor var för naturlig, att ens markas; men hans förtjusning, att återse sin cousine, anmärktes af alla, och redaa första aftonen »sade man: ”Gref Albert H. oell ’'hane fästmö, fast ingen skall veta det ännu.” Bruunslifvet började snart, trefligt och enformigt som vanligt, och den unga Rosina och hennes cousin voro själen i alla ungdomens np-jen, lekar och upptåg. Rosina var här, som öfvor allt annorstädes, allas favorite; till och med de små söta Prinsarne och den lilla Princessan logo vänligare mot henne, än mot någon, och sprungo ofta till henne, som till en god vän, än för sitt, få blommor af henne, än för att gifve henne dy-lika. Gamla och unga satte Rosina alltid främst, nar frågan var om de unga flickorna vid brunnen» Var någon liten sorg eller bekymmer i fär-de, .så vände man sig gerna till den goda flickap*' och en dag kallades hon in Ull sina nya bekanta, Bofrättsrådinuan Pr. och hennes dotter Stephanie, för att r$da och hjelpa dem med en hufvud- och atats-angelägenbet. ¿.m n m

Cap. 2.

Ohy touchante simplicité,

Console ici mes yeux et reçois mon hommageI

Thomas.

Gad, min söta Frokan L.î — sade Hof-råttsridinnan, högst bekymrad — hvad skall roa» nu taga sig till med denna yälsigviade, bpårakna* de si/hpliciteten, som ar antagen hir vid brunnen i år^ Jag har haft ett otroligt besvär, och mycken kostnad hela våren, för att få gentita och fullkomligt moderna kappor, kladningar, hattar och mössor frän Stockholm och Köpenhamn, till mig och Stephanie* Men nu duga de ju till intet! — Nu m&ste man ju skicka hit och dit, för att — colite qu'il conte — få simpla hattar, enkla kläd-nihgar m. m. Min Gud, sådana upptlg! Och jag vill Icke tala om, hvad denna simpllctteten och anspråkslösheten kostar mig! Har jag icke skickat bud till Wadstena, Linköping, Norrköping, Jönköping, och köpt, vind för v&g, hvad som kunde fis, bara det var simpelt och enkelt! Och alla vira charmanta saker frän iolker, och Med berg, och Almqvist, och Molin! Nu ligga de och blifva gammalmodiga! Ora man ändå kunde f& sllja en gentil hatt, en elegant raöfsa! Men hvem vill

hadet? — Ingen! Och allt detta elände har man ba-ra for den välsignade' och af alla si högt prisade simpelheten, som icke varar i några veckor, sanna mina ord!

Rosina var så fali af skraft och fl glad inom sig, att aldrig ha varit s& utstofferad, att hon deraf haft si mycken oro och bekymmer, som n&

. den* stackars tröstlöse FEof rättar idin ittn och Stephanie. Men Rosiita forsökte att yeroka', h#aå» hon kunde, och trösta dem pi bästa vis; hjelpte dem dessntom att sprätta tttaf tre fjerdedelar afl Folkers agretaenfer och refvade diverse andra segel, som äfven voro heräknade pi full lux- ooh mode-vind,> men som au voro alldeles obrukbara; och till förtret i denna simpel- och enkelhetens, förnuftiga atiltie. * \ • y :

Under dessa vigtiga operationer gjorde de' trenhe damerna di och di en- flygtig reflexion öfverde andra b ramitsgäs terna, allt som de sv af-> vade förbi tankarna eller feitttret.-* ^ Han är bra hyggligoch interessant, deir Gret* ve Boden! — utropade Hofrättsridiitann, -när yåis lilla gamlä bekantskap , staattade förbi hennes fenster med én puckel-edition af «Byrån* öppen i> handen, i hitilken han di och dL kastade ett öga»/ dessimelian att han såg osed bida opp i him mulen, sagta rörande läpparna.

Ack» — sade Stephanie—hvad han är bygg-m i» m

lig och intcressant! Na går han säkerligen ocli Ut sig vers utantill, det ser jagr på honom.

— Ja! ' svarade Rodna, skrattande — Han liknar icke litet, utan mycket, oss något livar, på den tiden vi som ald ra ifrtgast -studerade våra Fransyska verbet och artiklar. Nej, se bara, ha-ru han läser, och babblar, och gir på*!

—; Ack, att du kan tala så, söta Rosina! r—sade Stephanie — Han har sagt mig sjelf, att han beM bliver blott en gång' genomögna poesi, fSr att kanna'den utantill. r %

Ja, den taleuten värderar jag då obetydligt, —*rsvarade Rosina — ty den, som så snart kan uppfyllas af andras tankar, måtte icke hafva många egna. Dessntora tycker jag, haft är högst fa* tal, ridicule och osmaklig, hårnsilg för sina år,' dessutom qvinniig och pjåkig.

Nft-n&i — sade Hofrättsrådinnan, söttsrailan-de och leende för den goda hjelpen* men litet bikslugt i det hela — nå-nå! Inte ir han en ung rast husar, det medgifves; men han får väl lefva ändå, eHer huru, lilla sota Fröken L.?

Rosina bara rodnade, och det var i allmänhet det enda svar, hon gaf på alla de tusende bryderier, och allusioner, hon^fick uppbära försia förälskade Gousin Albert, hvars kärlek ingenkun-; de sätta ens i fråga, så tydligt lyste den fram.

Imellertid hade vår förträffliga lilla Boden,wm w»-

med' en omärklig, sned, Uten frunttameTsbUdi, förmärkt, ait Rosina ?*r inm hos Hofräturidln-nan Pr., och svtfvade filades innu en gin; för* bi fenstret, som det tyckte?, lika taUgen och upptagen af sin tjusande lecture.

Men just na ii ek Rosina en icees af muntert lynne, och, tom fenstret stod uppe, passade J»*fr på att, jast som vår lilla G ref ve passerade, ropa med tlieatralisk affect: 9Manfred!"

Boden, tom hvarken rantade detta elier ni* gon annan katastroph på det fredliga brönneem-ridet, gjorde af ren akrämsed ett fög^i poetiskt gf-ler heroiskt akatt, hvsrvid han förlorade all dan lilla bala Me, som han i fordna dagar samlade tillhopa, för att upprätt kunna hålla sig på en sed^ häst, och ramlade na om kali på den motsatta kiga gräsvallen, dit han ämnade taga flykten, fast det gick si fort, att bufrudet, som i allmänhet tar lit^ för stort emot. kroppep, kom förnt.

Men na framstod åter hans sinne för poeslnn^ Inan han hunnit kräla sig upp, hade han red*«* såsom svar pk Rosinas anropande, citerat:

— Mm!

Bot ar mitt Hf, det är din stämma!*)

under den nnga fliclTans hjertliga skratt« Om vår lilla Grefve f&tt nlgot litet blåmärke af sin hastt-

*) Uf Manfred af Lord Byron.m

ga kullerbytta, vet man icke, ty ban berättade !«•» gentiogderom, utan gick, med bästa lynne i veriden, fram till det öppna fengtret, för att der fortsatta AsUrtes spökscéne i Manfred. . Rpsftia var med om: allt. Snart samlade sig flere; på Hofrättsrå-dinnana trappa, det ena ordet, den ena idéen gaf anledning till dep andra, och, inan man skiljdes åt för miitdagstoiletten, var dpt beslutet och beramadt, att man skulle, pour passer le tems, icke allenast declamera dera scener ur större piécer, utan äf-ven uppföra en mindre dylik, .under loppet af ter-ntin&n;

Med de declomprade scfeuerna gick det dåligt, ltedan samma eftermiddag tog man dem för*en dager; men nu begaf det sig, att man icke hade mnr än ett exemplar af hvar piéce till hands och dåligt, val af dessa; att Rosina, som alltid skulle v^ra prima donna, omöjligen kunde taga saken för skarpt allvar, ehuru lilla Boden behandlade den, tom parlamentssak, utan hon parodierade för det mesta sin roll, hvaraf aldrig uppstod deaihea-t/aliska eifect och tragiska enihupiasm, som Boden, påräknat, utan deremot ett hjertljgt skrattaf apectateurerna. Vidarp (allt till mehn för representationens effect) begaf det sig äfven, att Stephanie och dere andra, som åter togo saken på dess allvarsamma och högtidliga.sida, stodooehli.^ Axel% //, 2*Stö T>pp »iöa roller alldeles som baimasters-schoi* Bårn* stödjande sig på rim och meter, som ha* fle desså Varit alla de i bruntisiaaareUet upphing* åa krydkOrnå. Hurudan hm effecten af det hela slutligen blefy kan man lllt tlnka; och, sedan Bo* den skrikit Sig hes, och speétatearervta skrattat sfgtill kraftip, började Lady Maebeth sftt dansa en galopvals med Hamlet* och hela dertna tragiska representation upplöste sig i en nmnter och iifllg dans. f ^ > '

Det var första forsoket. *>

Men na sade man allmfint: Ja, det misslyckades, emedan det rar uppe i kaffesalonen.

Det andra förSÖket skulle sålode* genast £& en mer poetisk och genialisk anstrykning genom scenens förflyttande ned till Högbrunnéns vackra galon. Man hade dfven litet båttre valt och litet Båttre instuderat sina roller; men nu ville olyckan, att en hel hop af allmogen och de fattiga, som drneko brann, samlade sig htanför den öppna sidan och be-ledsagado Bodens hjertgripdnde framsfåltnlngsafttt öéh de andrås allvarliga försök med tåta salvor af glilt, oåterhållet skratt. Slutligen smittade ifves detta, och, sedan den andra deciamatorlska representationen åfven upplöst sig i skämt och dans, miste iinan tålamodet att försöka den tredje, men af-stbd för ingen del den omtalade piecen, hvara val höll på att såtta hela brunnssållskapet i harnesk

m ** m

sot jbvtfaadra, ty icke två en gång hide Mmnt tenkn. Alla yMe spela med; alla sade, att de .vil» Je icke «»pela med. A lia ville de hafva de förnäm» \kta rollerna; «lia aade de, att- ".en «biroll kunde de JagajjåsiaJiöjd".

HofrSttst&diooan hadc gerna gifvit. till • sltf jpötiaka tempel, aia Ontario ocJi sin Sala mander^ jun hon . kunnat drilla saken derhän, att hepnes ¿Stephanie fått en prJma»drbll, och den hygg-Mg», qricka, intéressant* (och rika) Ulla Gret Bocken haft älskarns roll. Men nu som alltid gingo JJofrftttsrådion&ns planer I qv*f. Boden, som rar factotum för kela tillställningen,' hade nogfnur-jkilntDg ait se, bnrn ingen enda af de unga damerna kunde rätt behandla eller varvuxen en ;rejrklig, stör-re roll mer SnRosina, om man barakund^e få benne allvarsam ett enda ögonblick. Sedanman an mycket ventilerat hit och dit, proponerade Rostan en;gång, nästan på skämt, Nya Garnisonen^ och tilUBodeas ald ra yttersta förtret rar det den första pièce, som allmänt g oute rades. t)ch det Var ganska naturligt: der rar rum för många, och den ena ntan särdeles företräde framför den andra. Pièoen rar dessutom rolig och munter.

Men, ack, min Gud! Horn skulle Boden I denna stackars pièce få dereloppera heta sin tragiska och dramatiska talent? Det rar jn omöjligt, och, när man blott har en enda ritt skön sida ochicke får vanda den utåt, då ar det bedröfligt, och just detta var händelsen med vår lilla *'vitterlekan* de" G re fre. Han hade tusende inkast mot Nya

Garnisonen. Man bjöd honom forgafrgs alla rol* ler: Öfversten — Briquet — Sansqnartier — Ba« taille — alla de unga arrestanterna, ja, Rosins förplumpade sig en gång och frågade honom, om han icke rent utaf viHe spela någon af flickornas roll; men se, då blef han verkligt ond och blef icke god, förrån Rosina lofvat honom att

ordentligt spela några scener med honom ur någon piå-ce af Shakespear, Schiller, Goethe, eller dit bort åt. För den goda fredens skull gick Rosina nu in på allt, och man började utdela roller. Oncle Jean Jacques var alldeles förtjust, och litet felades, att han icke sjelf tagit Briquet’s eller Sansqoar-tier’s roll; men man måste lemna den gamla man* nen den rättvisan, att han* med all sin ungdoms« ifrer, aldrig préterade sig åt ridiculen.m » fm

. Cap. 3.

O Rene, si tu crains les troubles du coeurï defie-toide la solitude: lesgran-des passions sont solitaires, et les trans* porter au t désert, c'est les rendre à leur empire.

Chateaubriand,

^f^ed en aldrig så liten fallenhet för Svenskar-nes medfödda mjältsjuks eller Brittens spleen skulr Je det gamla, ödsliga, remnande, giädjetomraa och minnesrika Ulfsborg nödvändigt öka en dylik sin-'ikessttmning. Axek hade aldrig tillförene känt. Jivaddet ville säga att vara sig sjelf ajldelefnog, «ch han var det icke heller; Till vår smärta måste vi det medgifva; men det hör till vår hjelteg ¿friga ofullkomiigheter. Han hade, visst ofta va* rit, hvad man kallar ensam, under sina resor och vid andra tillfällen; mon då hade likväl föremålen utomkring honom vexlat och framtett tusende olika taflor. Nu stod haji stilla sjelf, och allt an* rrat omkring honom, pch det är cn svår pröfvosten far ett så lifligt och rörligt sinne som Axels. De små variationer, som tiden erbjöd, voro dessutom af den natur, att de mer plågade än distrahera* de honom. Landthushållningsbestyren hade o-indligt litet behag för Axel, dels genom sin e-m 2* m

gen natur, dels emedan han hade ingen, roed hvil-ken han imellanåt kunde fått skämta om saken, raisonftera { ämnet, med ett ord, ingen, åthviiken han kunde meddela aig, —

Ingen, ”åt hviNren en klagan kunde förtros!” ”Stundomäfvenväken drömde han” om en maka, ett husligt lif,' kärlek, förtroende och en himpel på jordan; men denna maka ville icke antaga n&gon form i hans inbildning. Det fanns vif en bild, som då Och då, emot Axels stränga förbud och befallningar till sitt hjerta, frémträdde o påkallad; men då hånade han lin egen phantasi, »ita egen känsla;

— Uselt! éade han —* En vanlig (oeh méd detta orctet vanlig trodde han tig kasta en vi« skugga öfver föremålet för tint tankår), en vanlig flicka, fådan det lluns tusentals, ja, öfver alft.‘fl!)t ”flicka, som ställde sig i Vägen för Albert B., en 4litka, som älskade én annan, med ett Ord, den 'kan jag* tänka pi, minnas, sakna, fästa minsta f-dé vid! tiet är uselt och onödigt, och skall ickfe Trtté mera! J

Detta hade Axel så ofta upprepat för sig, titta han tände ett visst förakt för sin egen ikäiisla Och Höstan for det oskyldiga föremålet af ren. ’

Längre Var icke Aiel kommen fred sih sjeltf-heherrskning. För att afstå ifrän en sak, entårt-ka, en önskan, en phantasi, som han ¿gillade, nöd-m v

-gades ban kaata mörka firger d^rofv^r och till /•ig ijelf aiga: .”Drufvoro* äroför gura, de dngn icke!” och rynka på lippen åt den inbillade ,ran. Men, båat ban icke vitste ordet qm,hängde -drnfvaa röd och lockande för hang jnhildnjngf-. blick, och för. Axel, den f tota,. Axel, Vgr del fti-Jitan omöjligt alfc medgifva. nigot »ådant, soiq, (ill exempel, att drofraa aatt för högt, eller alt ••att der.:ocli mognade, lyste, lackade och glimme* ds för en enttms rkkning. livad, han icke konde få, derom tade han stolt: . ”Jag vjjl i$ke hafya dej, ty det fir icke godt nog. it mig«. f*»t passabeltför ten- annan.” Och i sik detta igenklnqer man iejte d«a fdrtriffliga och oöfrertrifflga hjellen i en rq-tman, utan helt aintpelt en af vira gamla bekant?: ¿Axel, Friherre von Löwenatern; -* ty leoparden ml* tater icke oina flickar, och Axel aldrig /fallkpjnMft ijitt högmod och sina inrotade berrakttrerid^CK«

. Men hvar tror man vil, att den fée eller naderdjur kunde flnnas, aom förjaådde k.ckl till sig Axela tankar, nar deaaa ieke balkade, af aig • fejelfva på klrlekena glatta skridako? *). — Ig* genstidea! — Lika litet aom Axel . vitte jfigtl en . enda tanka, en enda förhoppning, vid Hoaipa, lika : litet kunde han haka dem fapt vid bvarje anngt g vinnligt föremål. Utan han lefde i aiqa minnen*

') Man förlåte en nordbo ban» nordiska metaph<or«r.m ^ m

lefdeom alla sina Ijxifva, sorgliga, brottsliga, o-skyldiga och brokigå ifventyr. Amalia stod som en sol p& hans rika minnes-himmel, och,hvär ging hån återvände till nu'et och verkligheten, sade han till sig: "Hon finns doek icke, Och hen-"nes make skall aldrig uppstå!" ' Men ju%t i dessa dgonblick var det, likasom en röst, ur djnpet af hans hjerta, hvilken, ehuru förqväfd och nedtystad, ropade till honom, ätt hennes afbild vil fanns, med icke för honom* Och se då! — Då rynkades de mörka Löwensternskå ögonbrynen, en åskstråle lyste ur hvart öga, tänderna betos tillsamman, den trotsiga pannan mörknade, och handen knöts ovillkorligt, likasom kunde han med dess jättekraft tillkämpat sig en verld, om han blott velat, om han blott försökt. i— Hån stod då så lik en Jopiter Tonans, som känner sin magt, fast han föraktar att den bruka. I dessa mörka ögonblick fattade han ofta häftiga, desperata föresatser, som genast skulle exsequeräs, kosta h vwd det vftle. Ett sidant ögonblick var orsaken, att ~ hån en väcker dag lade grunden till en härlig £• taliénsk villa, i den renaste och hiest äkta smaic, midt i den vackra, skuggrika parken, der sjön smög in i en stor, vacker bügt; — och ett annät dylikt ögonblick gaf anledning till, ätt han läk köra fram sin Bruxellare och utan vidare om-svep, än ett kort farväl till den häpna, förbluffa-m ** ä

de Tante Lisbeth, begaf sig till Madeyi, för isjttf, som han prete&terade för »ig »jelf, icke ,bljfva en eremit, en anachoret, en* skogsrnaiinUka* -Tanten stodqvar pl trappan, m$$ haKöppeamun., — Hvad betyder detta? — sade; r ho* — Han har Tal fåttbref från den der u^ändska Inlte eller Juliette, att han * skall kamma och bemta hanne. Na kommer hon Tal i draget, det ar, påtagligt. Men det kunde väl min kära Axel sagt mig till om, så alt jag k ande fått tagaen mängd mått och steg, dels för bosets ior^p^gsättsnde,, dels för min egen flyttning, ty aldrig,en dag blir jag har sedan.

Nu började gumman rosta otroligt:- — stoppa kalkoner, göda ka tf v ar, skura och feja öfver allt;, och detta gjordes allt,med högst betydande och. rflgtiga miner, samt drypande ögon .och näsa, byar. gång bon nämnde srtt eget, kanske snart nog fö~, reståeade, aftronpande.

Imellertid rullade Axel fort och tankfullt till Wetter-stranden. Besäg äqnu en gång det.?aekrat sig alldeles olika Corlsborg, som no företedde den skönaste anblick, man rille tänka sig. Med förtjusning betraktade han det härliga arbetet, hvar» Tärde och follkomlighet han, efter sina resor och der inhemtad kännedom om de ftesta saker och ting i den ?ägen, nu bättre knnde bedöma ån fordom. Sedan han beundrat det architektoniskaderal, hvflade hf&ä« öga med välbehag pt dejem-' na, gröna planerna, sdin sl nyss voro en bild af ftéVlilig förstörelse och Ötteläggelse. I de sm& ca-ftanie-krbnorna* som dtodo så friska och lummi-¿a, ansade vfndarså Italienskt hänförande, och öfter den hlrtfga Vettern hredde aftonsolen'lika-tom hela Romas purpur. A*et kände 9ig mer upprymd an förut pft längeJ Han beslöt att stadna qvar Innu några aftontimmar» för att se sig omkring1 öfver allt ofeh sedan under den vackra, ljusa natten göra Öfverfarten till Östgöta-slrandén. Han* vandrade fram och åter, Sorgliga minnen af hanr aista besök här och han» sinnesstämning då vaknade våt understundom* men förskingrades dock snart, dels af den sköna aftonen oCh omglfningen* dels af btldadt* treftigt* gtadt och muntert sällskap* Som den af alla kända och älskade Axet här, likasom öfver allt* Ätt fann. Klockan* eifva em natten embarquerade han först* på en stor* st kallad stenb&t* som lofvat öfverföra horiora* hastar och vagn på några t fm mar till Motala. Axe! sade ett hjertlfgt farväl till flera vänneroéh bekanta* som från stranden vinkade honom ånnn en afskedshelsning* inan de gingo. hem tjål sig. Det var en lugn* härlig Juni-natt. En lått vind fyllde dk och då seglen oeh framflyttade farkosten några tusen alnar? men i allmänhet gick det ganska långsamt. Axel satt tankfull och blickademå st må

vemodigt, an på ‘den östra, fin på dén vestra åtranden; éom ville han sägar ^Inte har Och' inte d'er klappa* ett hjerta för mig?' — Menniskan har ögonblick, då bon fullkomligt gir ifrån alla sliåa4 fördomar, sina föresatser, sina vanor öch lån-idéersåttit blir bard nitar, sådan man utgick ur Skaparens hand. Kanske är irigen stoftd så passande till denna återgång t hattirens egna sköte, som en blid sommarnatt^ éå man sagta guugar fram på eh klar våg, öfver hvilken Lnna strör gnistor, ochstjernorna leende blicka, som UngrUön i deh blanka irapensköiden. Axel gjorde nu fifven en utflygt bland sina förbjudna tankar» Han tankte‘Sig, under dessa förtrollande, Vällnstandande, nattliga stunder, ftoslna såsom sin— sin älskarinna, sin brud, sin tttaka^ och ined harm medgaf han för sig,1 att han di skulle* känna sig outgägligén lycklig. Hån förlorade sig länge i dessa drömriar, lekte

medvetslöst med en löfijvist, söm hart ömsom doppade ned i vatt nef, ömsom stänkte med, öfver den spb~ gelklåra ytan. Men snart’vaknade han upp, lika-

: ' • r

Som hans harm och hans vanliga bittra känslor; hart lastar lÖf^vistcn sårlångt, soinden för sin égéri tyngd kan komma, springer tipp och ropar, medt vred röst: 'livad skall def här föreställa?—'Skotta vi sitta här och gttnga upp och ned, som på ~ett gungbrade, hela natten? —Om eh liten stund ~*U1 jag våra i Motala.” — Sjöfolket, som, i an-leende till Axela tysta, tankfulla uppsyn, trott tig kunna slata, att kan var en bild af ajelfva sagtmodet och tålamodet, hade gifvit sig god ro; jnen na funno de sitt misstag och började an* stränga alla sina krafter, för att åtlyda den otå-liga nådig Herrn, om hvilken betjenten visste berätta, att han hade ett god t förråd, så vil af vrede, som drickspenningar, hvilket helst han fan* för godt att dela died sig utaf»

. Mot morgonen friskade vinden upp en smula oeh kårade i seglen så pass, att klockap 3 voro de i Motala» Axel hade icke brådiom, icke heller längtade han till Medevi, om hvars brunns-gäster han alldeles ingen kunskap hade. Han tog sig således en god morgonlur, sådan ungherrarna jdägakuuna den taga, derefter en dito, dito frukost, der kvarken lax eller Madera fattades. Sedan besåg han å nyo factoriet* hvilket,! hans tan* ka, var sig vida mer likt sedan sist, än det sköna Carlsborg. Ingenting var honom nu hvarkei* nytt eller förunderligt» Han hade sett så mycket på denna mellantid och lyckligtvis tagit reda det mesta och gick nu, mer som en skarp eriticas till väga, än som en nyfiken beundrare» Tiden nträtiar mycket» Bland dess förfärligaste, verkningar är dock, att den förstör illusionerna* Hvad man nyss såg som ett skyhögt Himalaya* ar na blott en mullvadshög; hvad man beundra-de «om gold och diamanter, ar nu blott, messing pch kattsten, och de dygder, de förtjenster, för hvflk« man nedföll i stoftet, de voro blott larver ofver egeanyttan, ärelystnaden och liogen att väcka beundran s«mt emotfaga hyllning. Något dit* åt tänkte , må hända Axel, när han fram på eftermiddagen rullade af till .Medevi. En hemsk tfjike på hans sista, flykt derifrån öfverföll honom, Bår han vände in genom porten; men afven denna tanke var nu mer en af de förbjudna och bannlysta. lian kom> just,till brunnen i den stund, då theaterpersonalen jcos^umerade sig, emedan den atara dagen pu just var inne. Bekant, som Axel var, med halfva verlden och hela Svenska arméen, hl ef han genast anmodad att bivtsta den omtalade representationen af: — först .Nya Garnisonen, och sedan några seöner ur Bon Carlos, hvaraf inkomsten naturligtvis skulle tillfalla de nddUAan-dp bronusgästerua. Axel följde, dit strömmen honom drog, icke anande, hvilken syn som snart skulle drabba, hans liknöjda blickar oqh göra Me--deti till — ett paradis eller en tartar för honom. Liknöjd, i ordets fullaste bemärkelse, följde Axel några grouper af herrar och damer, hvilka tidigt nog beg&fvo sig till den så kallade Aotirals-källan, der en liten theater var ganska väl arrangerad. Rummet, ehuru mycket rikt upplyst, tycktes i början alldeles kolmörkt, emedan man kom ur denmSs *•* 9W9

skarpa soldagerh; men inom en'liten stund ha<tå ögat vant sig* vid detta lampsken, likasom illd andra mensHiga sinnen slutligen ilnja sig viiÉ ett sämre, nSr ett bättre icke kan bestås. ‘

Axels många bekanta väfkémoåde honom kf uppfigtigt hjerta. Och hVaV skulle‘det Väl varit; som icke Axfel blifvit Välkommen? Håns blottå I-syn och närvaro väckte alltid1 högst behagliga sensationer i hvarje sällskapskrets: nyfikenhet, söm kunde ft släckas (ty alla hade hört talas oih' A-xel Löwenstern); beundran, som hade ett veffciigt föremål; öiiskningar, att med honom komma t vänskapsförhållanden; förhoppningar tios sorbligi damer, och oro, att af honom icke blifva bemärkta, hos ahdra» Den sista känslan är dä icke all-* tid si behaglig, det erfor vår goda Hofrätterå-dinna, som gjorde allt i verlden, för att kommu f någon möjlig con ta c t med -AVel; — meb, omöjligt! Ilou svängde sig, hon skrufvade, hon steg upp ©cf* satte sig åter ned, hon talape högt; talade sagta, nämnde flera gånger hans namn» såg stint på ho-* nom, som håde tion velat portraitfera honom; meni — allt förgäfves. Axet hade sfett så många sådana fÖrot, att hon var icke i stånd att för ett? enda ögonblick fängsla hans. uppmärksamhet ibycket, att han ens frågade, hvem hon. var, helst han, med några andra äldre karlar, var inbegripen i ett lifligt och häftigt politiskt samtal, sonanästan var pl vageu att antaga formen af en défiât, når för han g et plötsligt drogs upp, lifilket på en gång gjorde slut pl politiken, rörande så vil Europas som Hofråitsrådiiinaiis angelägenheter.

Med yttersta Indifferens «—”som raan sSger^ — såg Axel hela forfeta * scènen, ehuru den rått naivt och vfil exsequerades; men — plötsligt få hafts blickar ett aiiuat lif, och hans blod ett annat orti-iopp.

— Hvem ar den flickan, som spelar Sophi? sade han häftigt till sin granne. *

— Fröken Rosina L., — dagens drottning och

den vackraste vid brunnen. '

— Och Theodors roll, — hvem har den? — tilläde han, med hopdragna ögonbryn.

—^ Hennes fästman, Oref Albert H.

— Förbannade Medeti! — sade Axel för sig •Hr, men nästan hörbart — Hvad skulle jag någonsin här?

Mea nu var icke tillfälle att-rymma fallet.* som sist;, dessutom skulle Axei ansett det som tit oförlåtlig svaghet, ja, feghet» • *

— Nej* trotsa faran och kasta dig mid-t in * densamma; se, det är Kvad jrfg vill t — ssdehan ttH sfg sjelf och antog eti alldeles lugn uppsyn.' Meit det var som lugnet före en storm: det var4 mörkt och hemskt. Ren lilla muntra piéeen vann t i tro ån t bifall. Förhänget föll* och nn fötst un-m 36 m

derräitades Axel, om hvad man vidare hadeatt vänta. Efter en knapp quarta timma gick det i-ter upp, och eel — nu var Rosina, aom Elisabeth, verkligen hänryckande. Att ae någon, aom van» ligtvis alltid ar simpelt och enkelt ki9$ld aamt af naturen anspråkslös i hela sitt väsende, på en gång ikladd en konungslig drigt och med den värdighet och å plomb, som en*dylik roll fordrar, — ar, då den spelande tillika har en skon yta ock mycken skicklighet i utförandet af sin roll, någonting, so in på en gång frapperar, blandar och får tjusar. Denna effiect hade hela Ro^inas fram* ställning. Man tyckte, att hon på en gång.b^ef ett halft hufvud högre. Hennes drag hade .någonting sublimt, som man annars saknade hos deit, lifliga, alltid glada och skämtande flickan,' och som hon hitintills gömt endast för sina ensligaste stunder. Hon hade så fullkomligt uppfattat, sin roll, att man icke knnde göra en enda an-, märkning dervid, äfven om man var en aå sträng konstdomare som Axel.

Detta nästan förtröt honom» Med harm måtte, han, ur sin föreställning om Rosina, stryk» bert detta sjelfskapade epithet af vanlig Jtieka% sona han velat slösa på den alldeles icke vanliga Rp~ t sina, och som hittills utgjort en af Axels bäste förskanspingar, bakom hvilken hans hjerta ville krypa. Nu var den ramlad! Rosina stod der skhög, så upphöjd öfver mängden, så skön, så strålande af ren, full känsla, ocli antydande en själ *‘och ett hjerta, aå rika på himmelska gåfvor. Och ett stycke deriftån stod Stephanie! —* — Se, det 'var en flicka, just af den aldra renligaste

aorten! Nu först sig Axel, att ellt skall jemri-- föras, inan man faller tdomen, Axel såg det och ^ISrtvifläde.

Äfven vår lilla femfotshöga Grefve Boden tycktes i en hast fclifta en liten jätte, så sträckte 'Jran upp sig, och onekligt var, att hans verkligen Stora deciamatoriska talent gaf honom ett visst ini-posant utseende, som han i dagliga lifvet fullkomligt saknade. Hans- ögon strålade, han var baga lif och själ och anda, och detta passar, när man bestigit cothurnen; men i det omtalade dagliga lifvet, der äro dylika små etfieriska varelser en verklig plåga att se, ty uti nitionio hundradede-iir af mennisko Vnas vanliga och nödvändiga värf aro de onyttiga, obegagneliga och odugliga, och ganska få äro de personer, som rätt veta uppskatta den hnndradedelen, der de svänga sig i sitt eget element.

Man var imellertid högst belåten med sin sfton, och aeteurer och speetateurer hvimladenu . omkring hvarandra, i den vackra sommaraftonen, under de skyhöga träden i Medevi sköna park» Fä långt håll helsade Axel Rosina* Till all lyc-m & m

-ka fir hentie hade hon under sjelfva representationen ieke märkt eller retat, hvilken åskådare rhon hade. En enda blick af Axel hade troligen .på en gång fätstårt hela del mod, som hon na tillkämpat sig, och som icke svek henne, utan -tvärtom vette, allt som hon infdrlifrade sig med sin roll. Dennd tanke alog henne med blixtens hastighet, och hon tackade verkligen ödet, nit /han icke’, biand de i halfmorker sittande åskå» ddroe, opptickt

eller ens anat Axels närvaro, i Axel närmade sig icke Rosina, eller en* tyck* -tes bemärka henne, utan fortsatte nu envist dia -politiska samtal med andra politiserande och in-igalnnda eaurUserande karlar-m *• m

Cap.:4.

Jag bad åen äl&jdde att stftnnm 'Hon'strök 'med fingtctpå minppnna: £>et vrar så tiyigt*. så mörkt i den%

Jjfä blef det åter ljust igen.

Tegnér.

5SB.&& JUde fleta dagar* redån'bland bvunosgl 4tcrna bemärkt en'ung man, med ell dystert,avii eftiodigt, ehuru regelbundet och nästan skönt ut--Oeende. Som han var ytterst omsorgsfullt och vftl -klädd, blef han icke länge obemärkt, utan heJa ¿brunns-säHskspet visete redan, att det var en nng v, 6., enda sonen af en rik bruksegare, att ban 4nda från barndomen haft ett häftigt, besynnerligt lynne och ofia visat prof af ett robbådt~f6r~ otåoi) ehuru han dessimeHan tycktes vara ntro» ¿stad med rida större själs- och sniUeförmögenhe-ter, än vnenniskor i allmänhet. Hans mjältsjuk* hade nu så tagit Öfrerhand, att man fruktade för •en fullkomlig sinnesförvirring, och flere skickliga Jlkare foreeiogo en brnnns-cnr vid någon af de besökta brunnarna, såsom ett försök, vjl värdt att göraf emedan de ansågo hans onda hett och hållet bestå i lynnet, och att det således af förströelser samt omgifvande glada menniskor oeh föremål lättastskulle kanna kotas, helst ingen upptänklig sjukdom eller krämpa plågade' honom, Men härtill stod han icke att öfvertala. ”Jag är frisk; —• sade han-* hvartill skalle det d& gagna mig att dricka brunn?" Man uppfann slutligen det oskyldiga medlet att flera morgnar ä rad gifva honom' i hans kaffe någon o-skyldig medicin, som gjorde honom illa dispone-rad, utan att derföre pä det ringaste skada hana ovanligt goda physiska comptexion. Han beklaga« de sig nä otåligt ofver detta illa mående*' som fö* sin ovanlighet föreföll hönom högst besvärligt* "Du måste dricka brunn,” svarade man.hononft* och, som detta lilla onda ioke ville af sig sjelf försvinna, måste han slutligen gifva vika för föräldrars och väAnets önskan, och äfven for sin egen föthoppning, att en brunns-cur alldeles skulle re-stituera honom. Fadern ämnade att vara honott följakkig, och Theodor (så helte ynglingen) tyckh 4e§ slutligen med verklig otåDghet omfatta rea-planen och skulle nu på intet sätt velat afstå derifrån. Han; kände nu saittma häftiga, otyglade -åtrå till denna ress, som han fornt haft afsky föt densamma. Faderns och soqens resa var redan ntsatt till en viss dag; men, just som den skulte företagas, fick den förra den sorgliga och fatal* underrättelsen, ätten af hans nära slägtiugar vor re död, och att hans (faderns) närvaro vid be-grafning, testamentets öppnande etc« vore alldeles9odv5ndig. Fadern proponerade Således att till ¿mdra terminen uppskjota deras resa till Medevi-brunn; men Theodor tycktes verkligen lida af denna felslagna förhoppning, och, som man dessntom alldeles icke vågade fortfara med den omnämnda medicinen, huru oskyldig den ock var, och man äfven hade ätt frukta Theodors ombytliga lynne och smak, hviika, Här han kände sig åter må fullkomligt väl, kanske torde Öfvergå- till santma motvillja for resan, som lian haft i början, beslöt man ändtligen, att han skulle tesa, åtföljd af en gammal, högst pålitlig betjent, som följde honom of* ver allt, och af hvilken ofvan anförda noticer voro brunns-sällskapet meddelade. Men hvad man Ingen reda fick på, emedan hvarken den gamla betjenten eller någon aunan det visste, var oroa* ken till den vackra, snillrika, taleutfulla ynglingens svårmod. Han hade vid Uppsala ntmarkt sig för sina kunskaper, sin lätthet att genast uppfattå äfven de mest abstracta ämnen, sitt ypperliga Otinne, sitt häftiga, af inga hinder motade sinne, aina vilda utbrott af glädje och sorg, sitt obändiga och svåra lynne, sitt egensinne, sitt frihetsbegär, sitt fritänkeri, sina distractioner, Sin härliga talent på flöjf, sin fördelaktiga yta, Sin elegans i klädsel och sitt stora frnntimmerstyeke, ty, hvilken (¡vinna som sig honom, fick ett oemotståndligt begär att försöka på nigot sätt skingra banam ** m

jjvårraedi ofck'mildra de stränga, i&iga blickarysotn kan kastade , pä he|a . könet. i aliipänhnt,. ?hyjikq| han tycktéspå eji sgånghataoch fopi^ta,, qalO*4J alltdet beavör, mången individ deyafgjordq sjg att blott, weka, lian« yppmätksamh-et. .Detta käadf maa given vid.beunnw -af 'fler* pnrsoper, sorahö# det - af andra , fria Ivanr lipp«v1a-4id. Han ,ha<|t »åkdes . väckt en allafän inyirkenhef ocli alltnåflf medlidande. Hvart ba«: kojn* vprq o»!nga thwsio par ögon fästa; pl ho*era,; ochnär ban jgick, fätir? de maa medbliökea hanjs tteg,.;så ..långt man kuq^ de. Den .gajttU betjenten Bynfrosiotttidpå afntåur#i •ek en «tor hvit mppbönshund följde, 'ftreodof •feer allt

och'tycktes varadenendulefvande* va* rölse, sant> var värd hans uppmärksamhet, ty,med bssom lekte Och • sanaUUde han ofta;, mea ingen annan -vaffelievldr brunnen kqocte -skryta, wtaf, att kan tiHtalnt^deni eller .ens av aratmpraänett kort oeb afaptsande nej eller jas ®m-någon tilltalat hav aoitt. Vid* drick ningen» vidbordet, vid. fmkORteA var och förblef haft stam, men-iakttog; alla. möj* ligt b eléfveohet sreglar, så «¿tärnan på-datet gött kunde beklaga sig öfver honom. Satt kan, -ock ett ftuAtimmer kom, så«ateg han genaat upp oeh temnaderSia • piats; föll något, :på 'marken, -näraiha-nOmnh., «& upptog oeh öfverlemnade ban det med •A artig bugning; gjordes det musik, el var katt b*ra era; tUetf, sjöng man eller spelade falskt,, akkMier han mgen forsyn att obarm&ertfgtgWn^ ef-fa nog utsäga ett "förb . *. falsktb" och dicOctegA gfnnfärde« Dansade man« aå gick han genast $m vig« och« når någon en gång frågade honom, omi han icke Ville ¿deltaga i detta nöje, h&A»krfritåde han ha ra. Sådant hade Theodörsuppforamleva-dt de 6 it 7 dagar han redan tillbringat vid brua-i tfOn,-och man vari högst förundrad afver, att hatt kfce allenast infann sig vid den lilla theatraliskn representationen, utan äfien frppmirksäih* och no-gatycktes betrakta den. , Alla de sjungande i för«« sta piécen hade hans fina ö ra t lifligt minne och, ktnde nistan en triumph öfver, att denuirga The* odor ftadnade qvartill slut. Det vore ett oj af *3 aktigt bevis, trodde de, att de,gjört sia 'sak nå-» gorlunda val. Under scenerna ur Don Carlos hor* de man ett par dofva bifaHsutrop från den unge? vilderiy som somliga kallade honom, och,, nar-man* sedan i stora flockar spridde sig i parked, blpf* »in icke litet förundrad,, att aé honom närma Sig ; Rostas, ödmjnkt helse henne oeh bjuds heniursin: s*m €H1 en promenade. Rosi »a dröjde en sec und ett, nsttoga ynglingens arm, och det nästan meste me«* dan Stephanie ryckte henne i klädningenéch med dumma miner och åtbörder tycktes be henne föi^ Guds Skull icke följa honom* Mon Rosina följda dferemot sitt sköna hjertas iogifveUe,g}orde»i§ fri från Stephanie, lade sin arm lätt på yngUn>Ifens, som märkbart darrade, och följde honom tyst. Theodor Vek sagt*. utaf en ging, der inga andra promenerade, och, när han tycktes rara nog långt ifrån alla andra, sade han med en bruten, underbar rost, skådande djupt in i flickans öga:

• — Du ar bra skön! Du sjbnger som en ängeli Da framställde Elisabeth, som jag föreställer mig en Siddons eller Handel Schütz! Da miste äl?k# Wig.

Na släppte Rosina hans arm, ångfade »in n-betänksamhet, men fick i ögonblicket én ingifvejr se att pi något sätt söka godtgöfa sitt* fel. : — Det vill jag gernå göra, — sade hon mildt— em du förtjeuar det, om du. vill likna andra man« nikkor, rara glad, vänlig och tillgänglig som de;

•— Likna andra menniskor! — sade han häftigt» och en mörk låga brann i hans skarpa, själfullt öga — Vara vänlig och tillgänglig som de! O flicka, flicka, vet dn väl, huru usla och eländiga de Sto! Men, visste dn det, du bad mig då icke vt* ra som de, utan som jag, ty här (och han såog handen mot hjertat) här är rätt ooh sanning heder, det känner jag för visso^ men icke hos det*»

' —* Räkna då icke på min vänskap! — sade Rosina .miidt och .sagtmodigt — Jag älskar raenoW skorna, sådana de äro, och sådana jag tror degr vara, men minst dem^ som säga om sig sjelfva; "'Jag* ir bäst."45 m*

Theodor såg p& henne med «tom förvåning.

— Är det do, som talar aå, du, sem jag trodde kände en genklang af mitt bjerta i ditt; du, som jag trodde skalle vara den klingande seenndtonen t)U den renaste ton i hela min rena själ; du. bet mig vara som andra, s&ledes falsk, bedräglig, e-gennyttig och egoistisk, ty sådana äro det Men ¿•i- O, da vet icke, hvad som bor inom mig, och «em jag velat skinka dig, uppenbara för dig, dig ensam i en hel verld.

. — Om du är Lså mycket, — svarade Rosina med lugn besinning — så skali tiden visa mig det. Åc ¡du mer än andra, så skall da äfven hafva vida me« förmåga än andra. Da m&ste d& kanna, hvad s4 få af de andra, som da s& föraktar, hafva kraft och styrka till, du mågte kanna öfvervinna dig tjelf, handla efter en plan, välja goda medel för att vinna ett godt ändamål.

.; — Ja väl, — sade Theodor, och hans ögon flammade — här äro mina medel, — tilläde han oeb irpplyfte sina seniga, kraftfulla armar — och här mitt ändamål! — fortfor han, visande på sitt bjerta — Båda äro goda. Hv«d vill du mera?

Han såg i detta ögonblick så vild och sanslös nt, att Rosina höll på att ropa på någon af dq närmast gående; men hon öfvervann dock snart •in ffygtiga räddhoga och sade stilla:

Axel, //, S.

Am 46 m

: — Ja vii, jag troT Aog, ått ditt hjerta är godt; iden, livad du vfil företaga med din arm i dessa fredligt Jngna tider, det förstår jag icke*

—* TiUkåtopa mig dig ofch en hel verld* — gra* tade Tiieodor, i högsta grad upprymd -och exalterad.

— iVär någon talar om att tillkämpa sig en te rid t — svarade Rosina kallt — så kommer jag alltid. Hiogen storikrytare, som slutligen påtftad sig kunna plocka ned månen af hiffWBelensbai ett dple af ett tråd, eller honom, söm h varje morgon utpekade for Solen henite8båna, nied eti ord, alla *an}> migtiga, sjetfkira dårar; och,'h*ad mig beträffa«} Si skulle du möjligtvis kunna med din starkaarm rycka jmig ifrån de andra raeitniskorna; men hvad fore du då? Jo, en röfvare och tjuf, således tn-den gånger sämre,v än dem , du föraktar; och hvad vunne du? Jo, de liftåsa qvarlefvorna af en arai flieka, ty i ditt våld, och det emot min viUja, knä*

de jag Icke lefva en dag. ... —

— SÄ-å— svörade Theodor, förundrad — ask hvad inedél vill dd dft att jag skall bruka för att vinna ttiftt'ändamål? - “

; — HurUdant ser ditt Sädftmfl egentligen ut?— frågäde RoSida» J .

\ — Jag vill éga dig cfeh vart qUHt hela den ef-Tiga verlden. • -. *m 4? m

• — Ja; men jag vill lefvai verlden ochdöv strax, gå fort jag kommer deratar.

— DÄ wdsfe-fag ja. äfven lefve der kland dessa usla .småaktiga varelser, som man kallar menni-sko*. /

— Det piåste du,.oeh måste börja redan i dag, Hwja.-oeb påhvad sått?—frågade Theodor,

och hela hans starka, men endast af Rosina be~ jroende varelse var en fullkomlig blid af lejonet, t/glad t med <en silkesåoda — af kårleken.

— DnmÄstevara som andra,, lefva, tala och handla aom de; då viil jag blifvadinväa hela ISfvet* igenom, men Icke annars. Kom vål ihog det!

—r Jag vill! — *ade Tlieodor och böjde hastigt -ett 4mä for Jtosina;- han var i detta ögonblick så rårande skon, att endast han$ rubbade sinnen och Rosinas långe sodan förkomna hjer t a lade binder får, .att hans oandliga kårlek icke öfvergick till dess föremål.

.-----Sk gör ingen annan. — sade Ros^na hastigt,

och han'reste sig. genast upp, utan att någon, bemärkt hans röreke;.

Nu ringdes till aftonmåltiden Rosi na tog sag-ta ynglingens arm, och de vandrade tysta bland de andra ill] matsalen. Från alla håll herde Ro-trna hviskningar, hvilka hon mer än väl visste gäl? la sfg och Theodori men slutligeu lade han äf-Ten 'sitt hufvud ned mot henne och frågade helt fiagta:

— Får jag blifva din granne Tid bordet?

— Nej, — svarade Rosina — det passar Icke att byta grannar. Man måste behålla den plats, man fått fråu början, Bruket fordrar det.

— Fördömda bruk! — sade Theodor och slapp* te långsamt hennes arm.

(Vid bordet såg Rosina, till 6in stora glad* je, att, när Theodors' grannar talade till hö horn, svarade ynglingen, väl något buttert, men ¿varade ändå; och slutligen tycktes han till odft med ingå i ett samtal, som hon väl icke kunde höra, men som hon såg att de andra, hvilka suttö närmare Theodor, allvarsamt och med spänd Upp«

märksamhet lyssnade till. Hon var s& nyfike» att få veta naturen deraf, att hon knappt gaf si£ tö att svara sin egen granne, Albert H., hviifceU var lika nygirig att få veta, hvarom Rosiuäs trrft ”den galna v. S—s” samtal handlat»

— Åh, om ingenting särdeles — avarade, Rösf* na, rodnande, ty hon insåg genast, att, skulle hon vinna ett godt ändamål^ så måste icke brunns* sällskapet få reda på hennes medel, och hon fruk* tade med skäl, att den yra, lekfulla Albert Icke skulle' kunna förtiga den förvirrade ynglingens vansinniga kärleksntbrott. Hon talade om detf5* ingen, hurtriuycket hon än frågades*m « m

C AP» 5.

----så skall hvar och en gå hem här-

ifrån och tala om ”det glada hvimlc i’% utan att ett ögonblick t än« ha på, huru många bristande hjerta/i , som torde hafva ingått i dess sam• mansättning*

Bnlwcr.

^tosiaa hade fullkomligt varit dagens drottning. Aldrig hade nnga Albert varit sk Lär, aldrig sä nim att öppna hela sitt b jer t a för henne, och ilr lilla känslofulla Grefve Boden lät, under en promenade efter souper’n, Rosina icke otydligt för-stä, att, hade hon ieke redan till sin nnga cousin bortskänkt sitt hjerta, aå, skalle han sjelf säkert varit en tacksam afnämare. Men, min Gud, hvad delta sades i för ett blomsterrikt språk, med till— hjeip af alla de skalders strödda tankar, som nå* gonsin gjort anspråk på en svårt förvSrfvad qua~ drat tum af jPiadeus slippriga område! Men till all lycka för Bo$|«e var hans tal, som mgdtär,s& pryddt och så för-blommeradt, att hon behöfde icke förstå mera deraf, än hon ville, och ännu mindre svara derpå. Under ingen förevändniog ville hon medgifva eller gå in på, att Albert hade första platsen i hennes hjerta; men detta var jn en så• m so m

afgjord sal, att ingen ens frågade derom, och di Sr det ganska svårt att'taga menniskor ur deras villfarelser. Si lange man tviflar, söker och tager man upplysning; men, nar man tror sig vara fullkomligt förvissad om en sak, talar man deren! med én ton, aom Sr oind ligen svårt att motsaga¿ Detta erfor Resina i hvarje ögonblick vid Medevi. Menniskerna hade nu en gång fått i aitt. hnfvud, att hon var Alberts trolofvade brud, och allt hvad hon deremot kunde invanda styrkt te dem ehdást i deras Wening och gjorde dem en vitare. Rfbsina1 togélntfigen det kloka partí, atttåk ta dem tro, hrad *dé ville, oeh Öfverteninait ttden ått gifvaJ dem deras valförtjenta långnäsor. Inner* ligen bekväm fann hon denna genüg nu, hvad IfRa Soden angick, ty, öm hart trott henne varat sft víünden¡ ¿om hen i dét héla var, si hade hana blomsterspråk mi hända tagit den persuadörande formen, i stallet for att den nú rngiék f en-re* gTetterande mtfllton och med de flesta dtaterna Ut Miltons Pamdise Löst.

1 * Axel fiara poütíeerade under hela äftonprome-häden, och, om hans rtiörka, genomträngande blick hågon gång uppletade Rosina, sä var det, iiarhóA felldeieb icke künde dét tnirke. Ew enda ging möttes deras ögon eft hundradels seOnnd, båda étadnade de i sitt tal; men båda tögo de fctrax vid, hvar p€ sitt h&ll. ♦ * ;m si m

Icke ett ord vexlade* dem imeUan.,

De voro ganska brokiga, alla dd tankar, tom *>& en gång bestormade Rosina, nir hon* om ftftot nen efter denna besynnerliga dag, gick ctäl hviia« Nn f ra nr stodo de, alla dessa bilder och get&ajter# sem hela dagen omsväfvathenncoch-niista&indrBgii henne I en förtrollning, ur hviikea honknappt kunde reda sig. ögonblink funnes, då hon icke rått fattade, om hon drå na de eller var/vaken, an* dra iter, di hon trodde, att allt hvari soimtilLdrät dit sig var en villa, från hvilken någon pkotsli# katastroph snart skutte väcka henne* Bftoiken till Nya Garnisonen låg henne som en iplåga t£är öro~ nen. Den kunde for ett ögonblick tystna, menjh terkom snart för hennes sjuka phantési,; iiåeA ond oeh allt. Imettan kvar enda tanka, redig eller.o» redig, kom alltid ett: i .

1 I tornets djup, fördold :för verldens- ögav Vid lampans sken, den ädle Rudolf satt etc. _ .

Hon var icke i stånd att blifva quitt dessa ängsliga phantasMjud, :som trängde sig imellaik tankar på Axs), p(den förvillade Theodor, på hennes ifriga önskan att knnna gifva honom tröst och gagna honom, på meimiskovfias inbitna tro om henne och Albert samt slutligen p& Ulla.Bodens ömma bjerr ta, som hängt upp sig på näst

föregående krok,men som väi en vacker dag torde dimpa ned, när sanningen kom i dagern, och det befanns, att hållhaken icke satt så fast. Trenne hjertan (ty hon tviflade ingalunda på Alberts) lågo således framför henne. Men det fjerde, det enda i veriden? Det var borta, på hinsidan hafvet! Heta tårar fuktade hennes lilla hufvudkudde; menmidt underdes* ka tog hon den härliga föresatsen att aldrig tis* ka på Axel* undvika honom, så vidt hon kunde* samt endast och allenast sysselsätta sig med Theador och hvad hon kunde bidraga till hans väl eller fötbätt^ ting. Hon genomgick i tankarna (allt under ac^ compagnement af Nya Garnisonens eoupletter) hvarje ord,'som de vexlat om aftonen. f

— Eh tredje skolie må. hända förvånats och fördömt mig — tänkte hon — för den ton* som en vcrkHg ingifrelse bjöd mig att taga med honom. Detta förtroliga duy som han utan rita om-i svep nyttjade till mig, otan att dermed mena gontlng ondt, fordrade detsamma af mig, om han icke skulle vakna upp nr den sköna dröm, hvaraf han tycktes vara dårad, att jsg vore ett väsende, som förstode honom* O, om jag kunde gjuta någon tröst, i detta lidande hjerta, så skulle jag väl äfvenfin^ na en dylik sjelf!

I dessa och många andra sm i goda, oskyldiga» hit och dit sväfvande flick-tankar insomnade Rocina slutligen, drömmande om Nya Garnisonen, v.'l'osa, Axel, Carlos, Boden, Theodör och hela brunng-sällskapet samt alU hvad sam hvimlat for benne jden'fô fegående dàgen.

' — Hvad månde denna dagen kanna bjuda? — var Rostnas första tanke, nar Jungfru Lona kom in om morgonen, öppnade jalotisierna och un* ihrrrötfode, att det led på tiden« Rosina klådde §Sg hastigt, jn, med feberaktig häftighet och darrande af varma* och kalla'ilningar. ' Sådana kän± 4e bonäfveu ander hela promenaden ned till brmraeir. *

~-----Har* mår da, kara barn? — frågade Tante

JuMe henne flera gånger; men, då hon alltid fick Sitt svan ”Mycket bra!” fick saken ha sin gång.

Rosina tyckte sig öfveni just icke må så illa, in en rar i hög grad uppförd och bestormades af alldeles för många olika känslor, nar Stephanie, som fick se henne gå Ukt en drömmande, kom apringande och fattade henneunder armen, utropandet

- — God morgon, söta Rosina! Hur* mår da? Kors, hvad du har för en brillant god färg! Jag trror, dn har glömt att tvätta bort sminket sedan pièccn i går! Hi, hi, hi!

— Hvad dn pratar! — svarade Rosina, nästan litet stött, emedan Itère hade hört 9tephanie's dum* liia utrop, och emedan Rosiuas blod va? i stark mllning — Hvad da pratar! B a minns väl» att jagjnst undanbad mig all rödflrgning f&r minrd«| •Sker som jag var, att räddhog-a, «ärm» och lampr sken skalle gifva mi; mer an tillräcklig couleur, -* Äh ja, nog minne jag det. .— sade Stephanie, litet flat, ty hon- hade sjelf med god. appétit ber gagnat tillfället, då bon opåtaladt kunde få ,med carmin och kimrök gifva aln intejt-slgande, phyaiof nom i all .den lilla expressiony den någonsin kun, de få — Mçn låt oss inbe tala mera om den sa* ken, — tilläde hon hastigt — utan aägossnuihei^ fl re, hvad i all verlden du af handlade i gåraftnn i parken, med. med «galna yr 8.1. . , • ; ...

. — Det är hemligheter iraellan ha>nçfi oph. fnif — svarade Rosina i skämtsam ton, men jtå det hela för. att nndvika s.varet.

. Ja, nn ämnar jag.icke.gå. ett eteg;ifrkn dig, —. fortfor Stephanie -r för att sjeif få b&re,;bvad. han, kan hafva att säga, för galenskaper, hi, hi,hR Ack, min Gud, om han viile prata med flva4 jag skulle mystifiera honom, hi, hi, bi! Hvad<R%i kr .vacjter!, fifen, hrad- h^pser galen ut! H*ad han blåser charpiant flôjf! 1 går aftoublå»te bä* bättre än någonsin. Vi bp bplt nära,der h«n hur. Öch hans hnnd! Den är ,fpr vacker och-för,rolig« bi, hj,, hil »tcA _

— Ja, det.gk^R min Gud veta! — sade Hefrätts-fl r^dinnan, gom afven tillkommit, sedan hon drupr. sitt ^örgtn glgg «*- Hpn blåfrty helafl*tten,peb,.4H& A* itti

hinder del en gång ill!, s4 säger jägUiR Doctdr H.» ty sin ntitra tid brunneh skaR och ba rnan vfi åiafva.

Jag‘tänker, mina nerver få väruftigärHi hane serenader. Men se, der SV furns hdndi Och ne, der kommer han sjcif! Hän försummar sighvar enda morgon. Nu skola v! väl få hörä, når had slår topp sih språklåda titt FrökenRosina! - * T Rosina darrade af ångest och öro, irär hod •»i den dystra, tankfulla Theodor nalkäs. Ho il visste icke ritt» hrad hon skulle tro oiii hans ur-attflniögv huru vida den* vär stor nog atthindVi 'honom adressera sigtill henne i samma fötfroiii gé ton, omgifna af vittnen, sota när de voro alle-ha. Men,'n$r Theodor nalkades groupeo, dér Rosina af ven var, slog han hastigt uppde stora, mörka, svårmodiga ögonen, helsade helt kört och kallt de andra, men sig med ett mifdt och näsiait förtjusande småleende på Roshui, som å sin sidä väii^ ligt nickade åt honom, ulan att stort bry sig om, hvad mån dérom könde tycka. Til i Rosinai glädje fbrtsaite dodc Th*eödot sin väg tilt ftögbrun-ftétf, rtted en blick till Rosina, som ville han säga? *ldle nu; men mycket eii annan gång!1* Bettd raV för Roåina en verklig lättnad; ty hon hade7 i förhand grämt sig ftt den tankan, att hvart eddaord af Thfcedor troligen alralle vicka; den oförnuftiga Stephanie’s dumma sktattbegår, som en gång hadc fått i sitt stora*, tomma btifvud, att allt hvarfm *• m

iheodor sknlle siga uar en galenskap, ehurn det mesta deraf var vida högre, än att Stephanie meé all sin tankeförmåga kunde det fatta, fast formerna voro si ovanliga och förvirrade«

Axel syntes änna icke; men snart sig man älven honom, som stämt och endast med en lätt btig-ning helsade gronpen samt passerade arm i arm med ea nog officer af brunnssällskapet, hvilken alttid utmärkte sig för sin fasliga ifver i alla möjliga politiska och riksdagsfrågor, bvilka sednare hanäfven på Riddarhuset bide i tid och ©tid omrört. Deon? ga männen tycktes redan vara djupt inhegrlpua é ett dylikt samtal. Den unga X., liberal till kropp och själ, demonstrerade med händer och fötiei^ ntadnade då och då, vändande sig till Axe), gestica-lerade, som stode ban> på’Thalias tiljor, och talade sned en ifver, så att han blef grisdelin i ans ig tet mod ooquelicoq-öron. Axel åter syntes ganska lugn, och, när han någon gång fick tid och rum att gd-rsettinkaa^skedde detta alltid med en yttre sans och e» bestämd allvarlig ton. Men hanp f& ord tycktes alltid på hans motståndare göra;.sam»* ina verkan,* som olja på en eld. Den unga X. kom då i verklig ekstas, han hoppade, han ^kastade mössan i gräset , och, tog åter upp den, han4 ryckte löfven.af trä,den och fingrarna af sjna vantar* bröt utaf sia Medevi käpp och kastade bitarna upp i skyarna, trampade tusentals myror och agadfe~åfet oskyldiga gräset, allt af politisk och statseké-*romi*koppa$titionsifver,ut&n att sjelf ens ana si-jna kraftyttringar i den. roatoriela vägen. Ungefar så såg deras discurs ut för de kringståencle -och gående, ty, o under! detta var egentligen ingen disput, ingen ddbat, utan .bara en nutids lb-4en discurs, der båda parterna ofta nog ära ff »elldeless&mma,mening.

HofräUsrådinnan glömde: genast; Theodor för Åre). Hon började nn förhöra Rosina i den väw -#*nr

- — Huru ar det, Ulta, «öta Fröken Rosina Sro herrskapet , ieke .»cousiaer? Biler minns jag alldeles orätt? * Han tyckes, dock bry sig om hvar«* ken cousiner eller andra damer, den nykomna Bar renen. Han är alldeles uppe i bara riksdågech politik, likasom alla våra* unga herrar, som viil ja. göra minsta anäprökatfrbör&till goda tonen. Han {¡r ju förlof?ad utoatlaud8, lilla, 8Öta Fröken L.1 Biler är det barra ett rykte^ Ha-n ser ^ändligen bra) ut, det måste man medgifta; men stolt aom en Fritliiof (hon såg tig ero med sjdft&rnöjd mi* aie -åt: sin poetfcka liknelse)* • Ilän ör jn fasligt rik,' fick: ärfva si» eonsine, denungaFriherriima» Muhlenfeidt eRer Miihlenderf, soni dog i eholeran, tror jag, om jag minna rätt Han är ja redan län* ge se’n omgifi? * Del giäkfäsltgt fort a il tid, ef-öe* den choleranl Ja>rie enkliogarne^ hvad dad*oj* kort «tt gifta om sigt Jag vet en, som te *sjg ett år på dagen, sedan hofta hustru 4lOg. -Det ar ja f&sliggt ni. m.af prat, så^ linge dågoft ville höra, . > . ; * .

- Rpsiita Jiadedmtllertld dregitsfguridan samt gickuppoeh aed ett per hvarf pi dn/af sidogåifc» fam» med ¿Albert, aom haile belirtihgfråft Ärudntf-likareo, Doctor H., hvilkefc skötter ämbete* ande* Professorns frånvara, att han ville nödvändigt ta-Ja/oved Rosina em Theodor* v. S; - * - ••

— Herre Gud, hvad mentinkorna hråka! —W

åå Rdshiå ^armfullt — Ja^ tior, de blifva aHe* «amman mer gUnå 2« Theodoroéh furmalåtogt ner :2a hamraed den obetydliga kakei>, «tt deh stackars gossen talat tiM mig en gång. 1

.*•' Ja? men Raciorii* villja är, att da sklfo feh draga till etiny meihod att a orera honom« ?

— Det befattar jag mig idte med! — sVarade Rdsiaa snorrigtoah gjorde la pétite /7/<?w

ItsiiAs, »to «ota, Sisksdn Rosiai> ht ad girfc#m s* m

åfgt sade Albert — År duilYen ,end på mig för denna galning<h>» skull? Jag bada löstet! vrå* da nacken af honpra för besväret. .1

Du pratar aå mycket och tanker aå litet, svarade Rosina, alltid i «amma stickaa tan -f- att jag Ar ledaen. dervid. Vill dn:no göra mlg.en. varkr lig tjeust, aå gå din väg.! Hala redden har ö getöga,. Rå .o«, pcji jag &r .söker att få, höra. tuaen dumma gloaor efter denna conversatkm.

. ,När hon utsagt dessa ord, vande hon -sig Uirt ifrån Albert, men studsade; ovillkorligt tillbaka» påa hon i en hast .stod. — midt för Axel, ennahon •ålades fann trolig t*is : hadc Jiöct de siata Orden ååipimtone oph . säkert bemärkt hennea Ullf ma** vaise humeur; hvilket alltid. skttUe pina ; Rodda; o* äffedligea, ty af alla, föreaatser, som mao hår i verl-den kunde taga, voredock denaldre omöjUgeste. denj %tt icke villja behaga föremålet tören brinnande kJLrlek, och «vipnan vet ;n®g» »tl detta minst sker med utbrott af vrede oeb harm,;ifven om deasa ära n| lindriga anm hoa Resipa«

Hop rodna.de starkt* Albert gick modfilldoch Utet ngd sina förde, och Aneliade i embesynnem «i ton, åtföljd af en skarp blick och et| nästa* bittert leende, -

— Jag kpmpper 1 otid, min Fröken! Tredje mam ir aldrig, öfverflödigare än i en, ddhat mellan trånne Hakande,, , Repa eder cqmyi tillbaka! —tilläde lian, försmädligt skrattande — Jag" Vill fenast retirera oeh vara ett vittne, pi wfc/cetlhngt håll, till den skona försoningen. }

t Resina var i sanning mér upprymd och upprörd an vanligt. Tusen oHka känslor hadé denna morgon häftigt sammanpressat hennes bröst, och tiU avar på AxeU sarkaetiéka anmärkningar - bröt én lange hämmad tår ur hediiea öga. ;

—"Rosina! — sade ? Axel, men Städnade tvärt och sökte förgäfves några Ord, söm kunde bort* taga effecten af* detta -utrop och' den* bl iek,4 sonå beledsagade det. 1 hast: fann han dock det aidra snest prosaiska ämne i verlden, och'med ett nå-got litet ironi t kt leende sade han:

-J*S kunde helsa Fröken Rosina, utan att början etter Blut, från vår goda och prisade Tante Lfebeth; men olyokan vHle, att hon hvarkea visste, hvart jag reste, eller ¡jag, att jag här skal* Je sammanträffa med — hetmes ideal.

Rosina hade under tiden repat mod och fatt^ ning, blinkat bort den onödiga tåren och svarade nu, icke utan en Uten anstrykning af srtt förra mniivaise humear.

— Det gläder mig af hjertat, om den goda Tan-' ten mår vfil. Hennes vättskapsfulfa omsorg orm mig, under den tid jag passerade på* Ulfsborg Aar bvnne9 skall aldrig vika ur mMt minne, äfven omfiela verlden skulle le åt min tillgifvenhet fördett beskedliga gumman Och inia tacksamhet för ben* nes slägtkarlek*

— Ilvem log val åt någondera, min Fröken?

— genmalte Axel i en ani\an ton: T vårtorn, herr* skåpets inbördes tillgifvenhet, vänskap, slägtkär* lek etc. är ju mig en borgen, att jag framdeles får den äran ännu en gång helsa Fröken Rosin* L. som min gäst på Ulfsborg.

Nn började all Rosinas blod att koka, och el* den dertill var högst heterogen I sina beståndsdelar. Harm, förödmjukelse, kränkt stolthet, för* énrådd kärlek, allt vaknade på en gång hos den lif-liga, upprymda flickan, och hon svarade icke sär* deles artigt eller vänligt:

- — Derpå tviflar jag storligen, min Baron! odt jag vågar försäkra er, det endast den oroständig? heten, att Baron Löwenstern kom öfver det gamla Ulfsborg som en tjnf om natten,' gjorde det till en möjlighet, att Baron redan engång helsat Frä± icen Rosinä som sin gast.

~ Nå, nå, inin nådigaste Fröken! jag inedgif* Ter, att jag försade mig. — sade Axel nied ett tvunget skratt — Fröken Rosina L. får jag vil aldrig som värd på Ulfsborg rulla mig i stoftet för; znen Grefvinnan H. torde väl

någon gång skänka denna ära åt — åt — åt— och här darrade Axels läppar, och hans blick blef mörk, och dethvita.af•hans svarta Öga glänste som blixten i en natt, och hsnblefstom, och Rosina äfven. De vexlade en balf rainuta blick; men Rosina fann först det obe* horiga dernti .och började halft dirrande vanda samtalet åt ett helt anjnat häll samt, så snart hon. itat kudde, aflägsu* sig från Axel«

Stephanie rar. genast tillreds rped en fråga» ttn hvad hon afhandlat för ett interessant ämne med den nykomna Baronen, hennes consan, eme* dan hon p& en gäng såg gråtögd och upprörd ut«

— Fortfar detta litet längre, —» svarade Rodna» faolft skämtande och halft förargad -h- aå skaffar jag mig en masifue, att jag bakom den mi få seså fal eller vacker, aå röd eller blek, ledfen eller glad, lugn eller upprörd ut aom jag vill, ty Bult jag ledsen att redogöra för hr&rt ord och hsarrö-reise jag gör.

- — Kora, aöta du, — sade Stephanie— bjif in* te ond på mig! Jag menade ingenting med mil* fråga. . . ..

— Nej, det vet jag nog, — svarade Rosi na i

samma ton — och det var må händadet enda sanna och kloka ord jag hört, allt sedan jag vabn** de i dag. . . :

-Stephanie var sådum, att hop tog denna hitt* ta sarkasm öfver sin egen meningslöshet för ea compliment, och tilläde i menlöst beskedlig ton: *

— Ja, aöta Rosina, mig kan du rigtigt lita på* *me «* m

Sig hiller just utaf dig, ehuru jag Jiört flera, soni Hacka på“ dig. Tvärtom, *jag* tog nys# dill försvar^ hir ftfckorii* H. och Fru N.; påstodo, att da for« vrider hirfvudet påalla tftra brdnnscavelierer, -bl* le de kloka och de galna. Då försäkrade jag dem; ätt jag hört dig säga, det du kfke en gång är för* léfvad ttaed Gref Albert H.< oehireligefc oldrig blir Äet,odh attGréfBoden sagt, dit hän aldrig g$f* tfer sig, tHI*ii<amroa, och sU Baron Löweiitterftat fötlofradmedén ullåmlska, ödhaftdeiv galna v; S. —— *"- ‘ * *. :

“ Säta* Stephanie, — '¿ade Rosiiia, sofnieke hört ett enda ord* af henfces pteddér dcrpå den gift* getr fcörrimer na Aen Vedervärdiga Dioetsr IL, der M denkoromer den arnfe 'Theod*r,< oeh det kom* mer Gr ef Boden struttande. Låt osO ntt gå denna fjerde vägen och följ mig sedan hem, ty klockan å* snart 8, och jag är alldeles uppiedsen vid driek-ningen I dag.

Stephanie följde raechaniskt, och, nir de kom* teo till trappan af Rosinas boning, tackade han Sin följeslagarfnna och gick in i Sittrum, der hon utbrast i en häftig gråt. Sedan tusentala raéd tårar tillråt ned för de små, fina, bleka kin der ria* tycktes hon kintia feig låttéreoch;mind¥e betryckt. Nn börjéde hon nigot litet begruhda, htarfört hon grät; men resultatet bléf, att hoO visste det alls Inte, men gråt åndåv Att gl i bönen undan-bad bon alg* promenaden itemj kaffe ville honife» fe hafva, och det öfriga af förmiddagen 8ofhon* hvarpå ingen undrade, t; vid. nognre betraktande af de klyftiga brunnsgästerna hade ingen af brunna?» Sällskapet fått sofva for Theodors flöten-dadelof den föregående natten, ehuru ingen än Hofr råttsrådinnan hört det, och, sedan talet deromha? «tigt vuxit frän en snöboll till en lavin, hade äf? ven den lilla, fjeskiga, bestillsamma Doctorn.fuur Hit för godt att säga till Theodor derom och, Ulf att gifva vigt ät saken, försäkra, det Fröken JLos& na L. var ”ganska sjuk”, emedan hon icke sofvifc en blund hela natten för hans musik-

Till svar på allt detta teg Theodor nu sona vanligt, men vände icke den tilltalande ryggen ocb gick sin väg som eljest, utan stod begrundapd$ och med sorgliga blickar häftade på jorden nä* gra ögonblick, under hvilka Doctora fjeskade utaf åt något annat håll. Sedan for Theodor plötsUgf upp> Ukasom nr en dröm, och hegaf sig directe. till Rostans boning. Man hade imellertid ringt tiU middagen, alla voro redan samlade I matsalen« Xante Julie hade äfven gått dit, men utan ILoufc na, som, nyss vaknad, icke hunnit kläda sig, hade dessutom ondt i hufvudet och såg gråtögd ut, hade derföre bedt Tanten att få stadna hemma, försäkrande, att hon ingen mat yille hafva. Pen goda Tanten biföll gerno härtill, och Sosina sattined handen stödd nnder det lilla tahkfulla huf-vudet, när Theodor plötsligt och utan alia omsvep instörtar I rummet.

— Förl&t mig, min dyta, älskade Rosina! — iä-Re‘ han och knäföll för hennes fötter och lade hennes händer på sin brännande panna — Förlät mig, ätt min dumma, eländiga flöjt stört dig i natt, att du icke fitt sofva, för det

jag, tänkande på dig Och allenast pl dig i hela verlden, gick och phan-therade dermed, utan besinning, att det kunde plåga; dig, och att dn deraf kunde blifva sjuk, som man sedan sagt mig.

' — ”Som man säger!” — sade Rosina och smålog mlldt mot ynglingen — Hvem har sagt det! Ren har varit rätt illa underrättad. Jag har visst varit oroad och Sfven litet illamående, men inga-lilnda af din vackra flöjt.

— Man har då på nytt ljugit för mig! — utropade Theodor och sprang upp, slog händerna för pannan och blickade vitdt och trotsigt omkring rummet.

— Man har misstagit sig, min goda Theodor! —

ade Rosina mlldt — Menniskorna äro på långt inlr icke så elaka och onda, som du tror. [Du måtte öfverse nred dem, annars kan jag Icke hålla ntaf dig. >

— Dina argumenter Xro då ©védersigllgen de Meta, du goda, älskvärd« varelse! — sade Theo-do r'odi alg |å karleksfulh oehaå redigt klohtf& Rosina, att hon käpde sig hj er t lig t gladderöfve^. — Men tänk ändå, hvad dera» lögn kunnat koatfL mig! Min första* tanke var,* attkastamm kära, tWlgifrta,flöji inärma«teeld,min andrakunde litjf Wifva, *tt;ha kastat mig eftersjelf; ty måpgagtagftf beldre^illejog alerta mitt egpt eländiga, Uf, äa göra en enda stund af ditt inuimv * ^ -•

— Du menar icke, fr? ad säger; va rade Ro* sina — då’känner jag* min goda .Theodor .bättre äp fean sjfclf. Etf ogudarktig tranke, samatt sjelfårud* det lif, man fått af den gode Guden*, har vjl.för ett ögtmfrUck kunnat, framstå för dfri fribildning, mett kan; aldrig rotfasta r«ig i din godp, «rena. själ*

; Ja så; -r4 sade Theodor — ärr äfven da af dem, sona tro på’ alla de der dom bete ma ochlög* nerna? O, om jag misstagit^ mig jejnvälvpå-dig, <fa$ akd&ar-iuilda flicka! * * , -

— goda Theodor, —vgennrälte Rosiok he&tämdt ooh aJIvarUgt -^ om du betviflar min in* nerliga tro på Guds godhet, mildhet och efterser ande/så frardo mycket 1kdragit dig.- -

— Se, der Jiafvavi dpt igen! ^ utropade The* odor samtskrattade vildt och förfärligt — Äfren da kr då intageqsfalla dessa orimligheter, alla dessa lögner och sagor och vanvettiga berälteU ser om oppenbarelser och mirakJerf och gadar, som spatserat på jordsu,och nunawkor, som Just*m 6» m

tondrn i himmelen, —- ¿etc.,. eic/ ml eländigt prat och fåniga a^nsagor. ^ . .

— Jagser, — sade Resina, förhånad« men kanske mindre häpen och. förbluffad, fin. månget air> «tan det— blifvit i hennes etälle — jag ser, att Vi tänka »så -holt och h&Uet ottfca, min.godaThendori och jag är nog upprigtlg fär att aäga dig, ¿at$ dä dn med dina stmadandeordanfallör de.sköaa-tle tonningar eller drömmar, —? ioih mitt, ungm iif bjudit mig, ojch soLer; ait nedrifva det tom-som den gode Gnden uppbyggt i mitt hjert ta, — så måste ti skiljas. . ,

. —Sanningar elfer dremaiir! -t- upprepade The? odor tankfullt oeh långaamt — Dn nekar såledcå ieke fullkomligt, att ilin mening ej kan'vara ett phmntast-spel' BF& rät, behåll den,; behåll din barnslig* t rol Ddg tror jag alt jag: skulle knpna förlåta cillt^ ja, áUt) -r- utom om dd hédroge tnlgv Tato^derföre, hfead dn viil! Tro likaledes, men aåt.ra mig aldrig, ijog aldrig för mig,,—ty då rb — —bch han gjordé en häftig rörelse,4 likasom rüle han tina Rosiné, huru iätt, det; kunde gå till mit okilja hufvudet frih halsen. 1

j Roaina ryste och hörjmde ångra det vfig£ty£* lie, hon i så god af* ig t företagit;, men,, trogen sin f&rtfeats* av&rede hon sagtfriodjgti

-— Ja, Theodor! det lofvar jag *U|g heligt; mén få m&steäfven dq lQffa raig, att aldrig förtö analål mina sanningar, åfven om de arö aldrig ai bittra, afven om de smaka dig aldrig så illa.

— Det lofvar jag! — svarade Theodor och böj« de å nyo Luft för Rosina och såg så mild oolt ljöf ut, att —- hade icke Axels bild — —doek» hvartill tjenar att afslöja ett qvimrohjerta? Del ir så få, som förstå sig dérpå*

Och åro dina löften dig heliga? — frågade Rosina och log miidt åt den sköna ynglingen.

— Fråga mig, om en dygd år mig helig! ** tade Theodor och tog åter sin mörka, bistra uppn» Syn — O, Rosina! Derföre anses jag ju för rs&r finnig, för "en dåre, emedan jag ifrat för deträctat för sanning och dygd, för utförandet af alla 4t sköna, hårliga samfunds- och samvetalagar, som wenniskorna åro så fårdjga att uppgöra planen till, men armt de alltid glömma, just i de ögon* blick, då de skola användas.

Rosi.na såg på honom med stora ögon, och den tanken for som en blixt genom hennes själ* att må hånda, rår Theodor tusen gånger klokare ån många bland dem, som kallade honom galen. Men Ilade aldrig hört honom förr tala om 'sin galen* •kap, hvårien som verklig eller förmodad« Ju mer han framstod såsom ett förnuftigt väsende för Rosinas tankar, dosto mer började hon oren sig öfver det obehöriga af Theodors besök, och hon föresatte sig nu att bfegagna den magt, hanvnw

69

gtfvit heniie öfver sig, for att Tänja honom att* .åtminstone något, lyda conveniencens lagar.

' — Nå val, — sade hon — ditt löfte år mig således en borgen, att mina ord aldrig.kunna, slira dig, nir de innehålla sanning. Jag vill dl ge-* •nast förtro dig en stor sanning, — och det år? att jag aldrig kan kanna t il 1 g if renhet och vänskap: for dig, om dn icke vördar ;de> lagar, som samhållslifvet utstakat för qvinsian, och hvilka* minsta öfverträdelse gör henne afskyvård i hennea eget och ditt köns ögon. Att jag$ som älska* minå médmenniskor, och sätter stort varde på deraa gillande, och fruktår derasovillja, att jag. icke vill framstå i en dunkel dager för dem, ifveri om jag kände mitt hjerta och mina afsigter åldrig så reda,' det säger jag dig, och det hör du'förstå* Löfva mig således att i ditt uppförandet mot mig iakttaga alla de försigtighetsmått > och steg, som de, hvilka du föraktar, och detta . icke för din9 ntah för min skull; och tro icke, att du förnedrar dig tiH< hycklare, om du i denna sak låter dia o-pinion vika för min, med ett ord, om du gör ett offer för din vän.

— Du utsträcker vid t din magt öf ver mig, min ålskade Rosina! — sade Theodor och sig mildt och nästan leende på henne — Och jag med-

Axe^ //,

4./gifrer iriiir * svaghet, att, ehuru sophistifcka* Vrfi fördomsfulla dina' idéer aro/ vill jag följa detfe, i b vad lom rör ^, mfen delta af twrå 'kärlek% -iokeaf Öfvértygeise. Hvad fordrar du?

' — •Attdu'nu gehast afligsuar dig. Att du* am

da bland andra men niskor tilltalar mig, beaårn-ner mig med den titel^ som mig i samhäHet tili-rkoramer, och • att du icke vredgas, tim jag förfar •på samnia sätt mot dig.

— Jag viil!— avarade Theodor Men adr, Rosina! att du kan 'älska dessa taentiiskor, tam tvinga dig åtț hyckla, för hviika du måste för* hedra dig ända tiU lögnen! — Da, — dii t&m ltjil, du iiimmclens blomknopp, som fallit ntdpi ¿vår jéid, *Ch* aom roenniskoriia förtram på, Oln du .icke étålter dig i bredd med deras tistel åch Aöi>-:rien!' O, Rocina! — L&t mig trjrcka dig till inilt fhjerta, att .jag må haffa någon ersättning för fmhi äppofffiirg, ått'jag vid dina läpparr måkfito-na dricka glömskå af dé föresatser, «om liffst mig frln min gpädåstte barndom, öcb sOåi ^tg aldrig t rödde att ett ménakligt väsedde skulle kun-lia rubba! Men du år icke ett ménskligt väsenAe, iderföre skall du bBfvå mih.

" Och Theodor utbredde sina *antiar samt 'aåg Ä vild och üpprymd ut, att • Rosina ined förskräckelse vek tillbaka och sade, högt rodnande afAe-'ra arter räddltoga, men i en bestämd ton:m n m

y- '♦-'ipke ett *teg närmare, Theodor! eller, v\ go frln detta egenblick pkiljda för ¿evigt,. —<*å nu,,— tilläde hon — ojn min vänskap hAr;ring8r fte varde for dig!, — ,6S! np .genast!

bad hon, med sammanknäppta h5nder,ty hoft 'tyckta sig, nu höra brunna-sällskapet surra som svartnande bin utanför matsalonen.

— Jag tyder .och föraktar min egen lydnad. —• sade Theodor och vacklpde emot den dörr åt por-ben, som Ro8itia öppnade för honom — Jag ly-'ffcri' lem nar dig, eh uru jag h ade en million ord att saga dig! -tilläde ban,

under det Rosi-na nystan med våld honom ut genom dör-

ren — ’’Men jog ekrifver till dig; får jag det?” * — Qoöoa] — svar^djB Rosipa, i öepc högsta ån* gtstV.ty na hörde bon; tydligt flera parsoogr* spot vtöemjade sig, och^ ettorn heimes ¿upppåt voro.goda, kände. hon qvionaua vanliga skygghet ett ¿re* dogöra fär sig foför verldeps ögon. ^ndUigen vat on .Theodor utom dörren och bötrta,pchsnart störtade Stephanie och flere so dra in i rummet. t r-JHoru jnår d»? Hnru mår &rpksn L*| —v H*rpstär 4et tiM? etc., etc.» sfcajladefirfln alla Sidor. Hvar och en uppgaf4*jn tro til) a n led nia-gen för Rpshias förmenta sjnkdonj-: Man blade home på pnlspn, man rådde och ordinerade,ratait frågade och svarade sjelf, och nåder allt detta oväsende föresatte sig Rosina att aldrig mer raravid dåligt lynne; aldrig sofva $å länge, att hon icke hann kläda sig, ty deruti bestod egentligen hela hennes sjukdom; och febern — ”den faslige febern” — i den starka färg, som samtalet rae& Theodor åstadkommit och efterlemnat.

Cap. 6.

Vist er det skiönt att péges paä9 Jiöre: vDcr! Der er manden/”

' Ji a h b e c k (ef ter Horaiins)« 1

«h

sgjljbert var otrostlig. När alla andra vorogångw na, och endast hans moder och Rosina qvar, utbröt hans, får första gången, qvalda hjerta, ooh han ut gjöt i varma, ungdomliga ord sia fc&rlek och sin sorg, att om förmiddagen hafvm misshagat Rosina. Tante Jnlie gick och små-aysalade* i andra rummet; men, när hon hörde, hvarom frågan var, inträdde äfven hon och förenade aig. med Albert ntl den ifrigt uttalade bönen, -att Rosina ville dela sitt öde med honom. Tili all olycka Lom nu Oncie Jean Jacques från cn annan dörr, och man bestormade Rosina så från aHa sidor, att hon icke på läöge fick rådrum att be« stämdt förklara sig omöjligen villja antaga Albertatillbud ach framfar allt icke nu, icke i detta -3-gonblick, — ”och troligen aldrig'* — tilläde han ooh gömde i sina händer sitt glödande och t&r-falla anlete. Man ville veta hvarföre, man ville Tete skäl. Oncle Jean Jacques var på vägen att hlifva ond och hade redan flera gånger sagt: Corbleu! Sacre papier! — Pardieu m. m. Albert betedde sig som en ursinnig, och Tante Julie var den enda, som förutsåg, huru myeket fabler, och anekdoter detta upptrade, skulle kunna gifva anledning till, om en enda af brnnnssäilskapet finge minsta aning derom, emedan mineralvatten i allmänhet måste hafva en särdeles meddelande kraft, och att man borde göra allt, för att undvika prat och sladder. Oncle Jean Jacqnes, ifrig dy-rk^e* af le décorum och räddare för le qu'en dira-tron, an för sjclfva synden, antog genast detta skäl, tog Albert under armen, hälften med godo och hälften med våld, och lemnade de båda, fruntimren allena. Tanten var för grannlaga och för; timide, om man så får kalla en äldre persons motvillja att yttra sina idéer, för att fortsätta ämnet, utan lagade, att Rosina fick göra sin toilette, så att hon åtminstone efter promenaden kunde blifva synlig* Detta var äfven Rosinas e-gen önskan och enda mediet för henne. att få rara i fred och ro för frågor och medömkan ochledsamma förhör om búi heisa, —1 som var ypperlig, na och alltid.

Aftonen rar besynnerlig. Man tfohsade eflfe# fortepiano i kaffe-salonen. Albert alg förtvlflacf ut. Äxel — nästan den enda, som icke * underrättat sig om Rfosinas helaa — fbrtsatte alltjemut sina politiska samtal, deltog foga i dansen, valsade endast dl och dl några hvarfi cotillón, nfetf åldrig med Rostaa. Theodor syntes aildeies ifcke till, och lilla Boden, aom anuars mycket sällan dansade, fann för godt att denna afton vaTa Vid ovanligt gladt lynne, skattade som en maVionett-docka i fran$aiserna och villé nödvändigt dansa en bolero eller fandango med Rosina, som i början blott nekade, men slutligen, med litet humear, undanbad sig att Tbllfva ett ”spectacle för brunns-sällskapetf\ Boden förstummade* och förvandlades nfistan till eri liten sten af lutter förvåning och harm; men Rosina förblef envist \id sta föresats, och det blef ingen hvarken bolero eller fandango utaf.

Etf par dagar framHöto ungefär i samma sinnesstämning på alla håll. Tlieodor syntes nästan aldrig till och närmade sig dessutom Icke Rosina, men såg på henne med tjuata blickar; stundom vemodiga, mörka och mulna som en åskhimmel, etundom eldiga och brännande som flammorna ur en volcan. Ett par gånger smånickade han«sfr *5 m

åt henne betydningsfullt och lade handen/ icke tå mycket just på hjertat, som icke mer på ett hopviket papper, som han visade Rosina ett hörn Btaf. Albert var en lefvande bön, än i sorgliga, än i skämtsamma ord, och till svar af Rosiuoflck' lian sällan andra ord än innerliga böner att vara^ förnuftig och försigtig, samt hafva ögon och tan* kar med och omkring sig, och komma ihog, huru litet det ville till att illa anskrifva en ung, värnlös flicka i ett stort, talrikt, mycket pratande och' föga öfverseende brunnssälUkap.

. Ibland tog Albert raison, ibland alldeles icke.

Boden hadc, allt sedan den olyckliga bolero-aftonen, varit litet sticken på Rosina, böuderat henne och trott, att det var 4e riguéur att vi*a

sig litet fler, och litet Spansk, och iitét på sfn

* r >

kant. — Men allt detta var så litet% att Hbsina kftappt orkade märka det.

Axel närmade sig aldrig Rostfria, och det vat no en hop andra nnga passagerares tour (hvari-hland Notarien Aigernonl att göra sin cottr hos dagens drottning, hvilket Rosina, oaktadt all af-und och allt prat hit och dit, ändå ovedersägligen var.

Medan tiden löper fram, eller, bättre sagdt, till att fördrifva tiden för en otålig läsare, vorem ™

kanske icke ur vägen att visa honom tjllenkram-låda, som innehöll si många och aå heterogena åmnen, a4t de val för en atund kunde roa, äfven em man måste tillstå, atf effecterua just ieke .vore af bästa qualitet ooh priraa gort; ty, • livad : der lyste .som guld,,det var blott af samma sorts, metall; 90m Danska varnlotteriets ringar, nämligen messing eller koppar, och hvad so.m kqnde falla i ögonen aom silfver, det var bara tenn* o. s. v. — Vi mena de tankar, och idéer,-spm lågo , om hvarandra i vår goda Hofrättsrådiunas hufvud, under perukmakarens och Herr Folkers tvådubbla fodraler.. Här lemnas nu en prof bit:

”Rosina L. är en förargligt otäck unge! Sni-, ”sig och .oartig, capricieuse och egensinnig, gpn-”akg fri och coquette i sitt sätt att vara. Hennes ”cousin, Baron Löwenstern, tyckes vara den en-, ”da, som rigtigt känner henne, ty han bryr sig. ”alls inte om henne. Axel, Friherre Löwenstern! ”Ett bra vackert namn! Och en bra hygglig karl, ”fast han aldrig vill tala till en! — Och rik se-”dan, mycket rik! — Madame la Baronne Stepha-, ”¿ne de Löwenstern, née de Pr. — Det skulle lå-, ”ta ganska bra! Ack, ack, ack! — Om jag bara ”visste någon utväg att väcka hans nppmärk&am-”het på Stephanie! Jag tycker, hon ser rätt bra ”ut ibland, min stackars Stephanie; men den väl-”fligq&de Rosiaa skall alltid stå henne i ljuset. —m 77 m

”©refve Boden adresserar sig offa till Ätephatfie; ”Min God, hv&d jag är ond och förargad på dén ”otäckan, Mabonne,hemma* som låtit Stephanie ”Wra sig så fasligt litet utantill! Bara de eviga, ”onödiga verberna!Nastan ingen poesi! <Hvad

”«11 det säga------ några dumma, feAfaldiga och

^dessutom gammalmodiga fabler af Lafontaine, 1*601 kattor och hundar! — Men icke en enda ”istothp ur någon piece, eller af Lämartiite, eller ”af Berenger, eller afÉ.ord Bureattn eller af nå-”got, sotar kunde vara henne till gagns!* Fabler ”äf Lafontaine! Kan man «änka sig- någonting ”fäaktigare oeh dummare! »Bet skall < Ma bonne, ”min Göd, få betala, när jag koinmer hem. Jag ”hade ämnat gifva henne en Medevi-korg eli-er "ett syfat; men dét skall torka in. — Icke en ”gång en Sveirsk vers kan Stephanie! Jag har *’bedt henne flera gånger, här vid brunnen, titta ”litet i Frithiof och Axel, riär hon lägger sig om ”aftnarna; ty, när man går så här två gånger ”om dagen i r ig tig bön, så kan man alls inte be~ ”höfva att göra bön för Sig sjelf sängdags; men ”Stephanie,säger alltid, att hon äft sl sömnig och ”trött, och ibland är hon én rigtig stockfisk, det | ”måste jag tillstå, brås på sin herr far; men allt * ”det der år Mabortne’e fel, och hon skall få be- * ”talaHl — Ack, min Gud, hvad man har bekyni-”jner för de barnen! Och den dumaur Algenum*">äam skall tra, att det ir hans skyldighet att LW> "f» kar i ResiltaL,! Det vare just ett härligt "parti! Hqb fattig pom en akiprotta, och, anm "Stephanie påstår, Ir hon ingalunda förlofvad med "saga Gref Albert, faet han -conrtiserar så trägeti "Tänk, om nn Algernon gick och-

plnmpade istad ”— och friadel Och hon tog honom strax! — A«& "min Gud, sidan oro för de barnen! — Tänk no« "inan lilla Charles, oeh Oscar, och Josephine, in* "an de alla äro försörjda! Hrad mingen sömn^å* "natt Jag skall hafra- deasförioan!'' o. s. t. — Ty an ir säkert läsaren, ifven den tåligaste, nöjd på dessa fragmenter'atf förnuft. Men en mild och . efterseende samt litet korttänkt läsare skall hi« kanske säga, att offer Hofråttsr&dinnana småaktiga tankar låg doek en vis» vacker färg, genom den tillgifvénhet för henneo .barn,, som der uppenbarade aig;,mett han besinnar då icke, attäfvenden moderliga kärleken är af intet eller högst ringa värde, när den icke härjar med inskärpandet af dygder ochallt god t, kärlek till Gud; och nästam i barnets hjerta, nian v med fåfänga, äregiriga, sjelfkära och egennyttlgn planer -för deras framtid, det endast och allenast det ytliga goda tsges i betraktande, och der icke en enda tanke kotten på deras inre mehniaka, deras stork behof att aå vara uppfostrade, böjda oeh beredda,'.att. de både i med- och motgång må kunna vandra med hnf-/ m * ►

-vad och «Inne upprätt ooh fl» na, inom tig en kål-1« till tröst, em odet ligger dem set^er och be-

hguamer i vigen. .... ,

^ . Nej, — så långt' «trickte sigickje en end» »f vår-'god« fnn imlutv och derföregifja vi dem n)h på *båten -och drink» dem gerua i Lathet» samt binda en stor sten vid dem* aW demåkun-«» sjonka och ick» flyta ofvanpåsom ett otäckt •kom, i »nseende tUL sin stor», brist, på consi-eten?. . .....

. Kanske, vore det ifven någon af vår» läsare, anm- hade lust. att för ett ftgonblick.se ned-i Å--sels sjal och kasta en flygtig blick på de häftig» etormar« som der.rasade mot hvarandra,, ebpr^. hans -yta tycktes visa idet största logi»/ Med JU xols stolthet och ftregirighet- ecb, jenaväl goda ppr-. tipn af fåfänga, skulle .hans kiriek aldrig ger-na knäna fall» på ett fftremåK som ickegilladaa och afandades af aästan -hels den öfriga verlden« Hans önskningar, och. förhoppningar kunde aldrig, stsdna vid en enkel, nyponblomma, så Iftnge ,en ros prnnkade med sin mångfald af blad* sin högre rodnad oeh sin lockande doft. En längre tid ha de Axel tvingat alg att anse denna K osi na, denna Vanliga flicka, jast som en. vacker,-anspråkslös, ljusröd ny-ponblonram med fem lik» blad, bvaraf denm so m

lättaste vind kände bortföra nigot, och de andra folja strax efter. Med harm och smarta måste Axel na medgifva, att rosén, den Skta, den purprade och skona blomstrens erkända drottning, att kon var en bild af Rosina, men icke den lilla ört, aom Axel med våld ville neddraga henne till i sina tankar. Ögonblick funnos, då Axel kände en för* tjusning, en triumph, öfver att hans hjerta icke sprungit ut på egen hand och gjort ett val, utatr*«^ att hans fina, goda smak, hans förnuft och urskii-niug och framför allt hans stolthet gillade hjer-tats röst. I dessa ögonblick kände dock Axel en gnagande smarta, att icke ensam vara egare, vara herrskare, vara tyrann (ty det är bvaije älskad alskare) öfver denna sköna, hulda, lockande varel-re, Utan se den ljuslockiga, unga Albert sig föredragen. Sig föredragen! Den, som kan tänka sig in i Axels själ, kan äfven föreställa sig, huru detta smakade. Det var den första motgång ut denna urt% som någonsin drabbat Axel, och kunde en* dost jemnföras med den harm, haoi skulle känt, om han i en envig eller i en annan strid, der Iran och hedern tillhört den .segrande, blifvit öfver-vunnen af en underlägsen fiende. Axels föresatser och temligen rotfasta vana, att någorlunda be-C kärapa sina häftiga lidelser, höllo på att svika nu»

|ty han var understundom färdig att rasa oeh för-i tvifla; men, då han besinnade, att hvitket utbrott-m s i m

Obm helst Icke skutle föra honom en linie närmare målet för hans briunande önskningar, betvang han sig med öfvermensklig styrka och började mu erfara, att det är rida mindre svårt att gä segrande förbi en förförisk lock ma t, som är oss förbjuden och skadlig, men som dock med ett enda'steg kan nås, än att med lugn och resignation se en annan taga ifrån oss, hvad ingen verldslig -eller gudomlig magt kunde klandra oss att vilija ega.^ Detta hade Axel aldrig försökt förr. Hvad han hade velat hafva, dét hade nästan alltid falHt i hans hand. Amalia var väl ett undantag; men det var ödet, det jérnhårda och fasta, somskiljde dem, icke] en ”flickas nyckfulla smak”, icke en n>pojké$ försprång'\ ty så kallade Axel sin förmenta otour. Imellertid, ju^ hvassare pilen kändes i Hans hjerta, dess raer gjorde han sitt yttersta bemödande, att den skulle af alla andra ihefaverl-den vara och förblifva obemärkt. Han började slutligen besinna, att i* sjelfva hans kallsinniga och nästan frånstötande sätt att bemöta Rosina dock kunde Ifgga ett sqvallrande frö, om än aldrig så litet, till sanningens höljda knopp, och att just detta

sätt kunde, jemnfördt afRösina mfed fordom i under deras sammanvaro på Ulf sborg, gifva hen* ne anledning tHi någon aning om rätta förh&Uan-dfet, helst hon nu troligen var vorden ganska c*1 genklr och mbilsk, likasom alla mycket firade och*mst m%

omtyokta flMtr, med ea viii \N|ifeiwl>tjuniii{»«/ förmig# i «in» händer. Men h varmed skalle ipan.. börja, om maniknllenärma sig Bosinal Med lik-* gültige saker* det förstås; men ack, hvad är väl.]jbgilltigtr när ma» talar till de»; man i botten, a£ hjertat afgndar! Axel började na vilja meUant flerahandsämaen: ”Berätta, h erätt ahense.något,. lika god t hvad; det måste jag, men icke frdg/ij ty, deruti ligger dock ett Interesse, och- icke ena elt, sidgnt får hot» tro att jag hyser för henne» Nej* i ea berättelse ligger denstörsta möjliga likgill-tighet. • • • •-

Alla dessa och' minga flera dyHka reflexioner, hade Axel gjort* under det han ensam en eftermiddag vandrade upp och ned t en af parketta <

! alle er, Ifrigt rökande en. cigarr och häftig* af~, t slående det stackars gräset pä ksnterna af ginget» j med sia HUa käpp. . ,

i All» Cöreaatser, rom emanera frän kärlek, s^art-*.

V sjuka*-hat eller hämnd, vill man alltid genast v.t*. $ föra. Be bränna, .si länga de ännuligga q »ar i.

S själen, 1 -form af rååmne. De villja ut och sä t».

tas i verkställighet, och ofta är denna ifver det. ^ enda, de hafva att tacka för sakens framgång. A» yxel blef således förtjust att p& Ungt hiU f& »e> fte.tt sillskap of damer och herrar, som styrde si» |»osa åt parken, och hvaribland hana skarpa öga. Iwart upptiekte Rotinaa halmhatt med det enkla*, r

I

V.« m »a- m>.

rosenröda -bandet omkring, och innu »er hennes Utta, «viftande gäng, som stack synbart utaf mot de andre damernas besvfr att se .lediga ut, fest dd vore snördo sä härda som pinnar, och att g£ »il, fest de hade gä tr&ngaskor,- att fötternalågp mångdubbla. Axel ; i|ade dock icke fgi^JbarUgea SP«t sitt mål, ntan låtsade tvärt öga, att eitdasf hasard-via mota. de promenerande, och yttrar de tiU «s början« v|xid till halfe emot Rotuia: "Det ir 1 dag ett alltför sömnigt väder!” Några •f aöUskapet anmärkte väl, att, med ett phlegma-tiskt sinne oeb ett fullkomligt godt samvete, kun? de man visat känna sig sö.mnlg, Ifeen en guda» sköa och klar. Jnli-dag,i godt och mantertsäilskap» oeb att det dä verkljgep vore bist ått skylla det på vidret. Axels gillande; småleende tycktes be^ jaka anmärkningen; hvilketi hans mening skulle gifta Rosina en bog idé oss hans oändliga indif% ferens, Hon tycktes äfvenicke förmoda annat och häpnade nästan, nlr han en promenant vände sig till henne och sade, icke ntan en .vias satirisk blfcl; pch brytning i rösten, son) ban dock genast äng-; rade och försökte indra«

— Nu är det för illa med eder pipntégé, mia nådiga Fröken!

— Min protégé! — svarade Rosina, rodnande, oeb var nog barnslig, enfaldig oeb naturlig, att kasta en flygtig blick bert till Albert, sona, tillikamed några andra uhga karlar, var lfrigt syssef-satt med carronsel’n. 1

* — Ab nej, — sade Axel, försmädligt leende oéft

följande vbed ögonen hennes hastiga blick -^”Åh nej; jag menar* icke unga Albert. Ora honom ät Visxt ingeft synd/fast han4 ibland ser högst be* dröflig ut, bch icke heller bör lian méd^ähbärft Ufaiferiet af eder prötége. • ! ' * i j -........*

Ja, då'vet jag icke, hvem Raron menar; sade ilosina gödsint.

- — Fröken tror; må; hända, att jag ville tala o«f tar liila duodece-gréfve och bronng hand-iexikoni men icke héller han fortjenar detta naidn. ' *

' — Jag tror ingenting, ~ svarade'Rosina *-^ of* an bér blott att fi Veta, *med hvém det är för il-/ö, för att få beklaga honom éller henne.

— Jol — återtog Axel och* försökte med våld att tala likgilltigt.-•* Det är för ömkeligt med den stackars arma v. S. Hans mjältsjuka lär nu stigit till fnllkomjig gafcnskap, och detta förefaller mig besynnerligt,* ty en enda gång har jag Vexlal ett par ord med den karlen, och då tycktes haft mig klokare än de så kallade kloka.

* — Arma ¿Theodori — sade Rosina halfhögt, ech en tår darrade obemärkt i hennes öga —• Jag har nästån icke sett honom jså ilera dagar. —tilläde hon sorgligt — Huru yttrar sig hans galen**— Ja, — sade Axel -t: jag säger blott efter,

hvad vår lilla, förträifliga Æsculapius, Doctor H., vid t och bredt bevisat och ty dt för oss. Han Sr högst orolig för sin patient, helst som denne sednare på ingen g^und vill anses derför* utan svarar, hvar gång läkaren beställsamt frågar ho-nom, att han mar excellent; men läkaren påstår deremot, att han vet icke sjelf, huru sjuk hanar, artt han några dagar var på bäjUringsvag, men att de bilieusa vätskorna eller några andra nu å nyo tagit en ganska hotande vändning, att ha;n väl nu Sr stilla och i en sorts hemskt lugn, men att detta snart nog utbryter i en paroxysm af verklig-galenskap och kanske af raseri. , ^

— Aek, min Gud! Kan detta icke förekommas?— sade Rosiua med högsta deltagande — När en läkare så väl kan förutse en sak, borde han väl äf-vgn förmå något till dess fcfhjelpande.

— Ja, se deruti består knuten. — sade Axel spefullt — Vår goda Galenus, Nikons son, försöker väl livad lian kan; men, huru vida detta ar, mycket eller litet, det vet endast den gode Guden, 6om allt annat vet, och som ensam förmår räkna 5 sd sma ting.y som sandkornen i hafvet. Han (vår Galenus) har flera dagar, fjçskat otroligt omkring den 6tackars ynglingen, så att denne är tetalt upp-, ledsen vid honom och har förbjudit honom aU sätta foten inom hans dörr. Kanske har Herr v.S. genom dön gamla betjenten, med .Iivilken Do-clorn haft fierfaldiga samtal och consultationer, fått reta, att han (alft rår Galenus) sökt utspeja, hvad det är, som nu 6& ensamt sysselsätter hans unga herre, och hrad dét kan vara, som denne sent och bittida skrifver, men alltid mycket noga inläser i sitt schatull, eller bär på sig, när han går ut.

— Vet man, hvad det är¥—frågade Rosina, ocb hennes läppar darrade af oro och ångest, ty na först tänkte hön på, att hon i sin ångest och för* skräckelse häromdagen lofvat honom att skriftligen få tala till henne, hvilket hon ansåg högat oskyldigt.

— Nej, ingalunda! — genmäl te Axel — Doctoyi har gjort alla möjliga försök att få veta det, men allt' förgäfves. En gång lär han rent utaf frågat honom derom och velai förbjuda honom att skrif-vä; men då hade v. S. gifvit honom en Medusé-hltck och vändt honom' ryggen, utan att svara ho* nom ett enda ord.

‘ — Arma, olyckliga Theodor! — sade Rosina,

• och osedda tårar runno ned på de små kinderna under hatten; men dels af deltagande för den be-[MagjfUtsvärda ynglingen, dels af en ovillkorlig önskan att fortsätta sitt samtal med honom, som hon så oändligen älskade, dels af verklig nyfikenhet»flägrfde hou Axel, h va rom han och Theodor v. S. kuunât komma i samspråk. *

—' J<j, det* måste jag berätta. — 'sade Axel och' tänkte på samma gång for sig sjelf: — ,fBerätta; det kari man jn göra for den aldra likgiiltigaste person i verlden, helst när den ber derom.” Men ick, Axel visste ähdå icke, att'i ejelfvå berättelsen och tonen lägger deii talahde ofta hela det? intéressé, som den stamma åhötaren a iförd rar honom. Således var det ingalunda med köld ellei* liknöjdhet eller kallsinne, utan med lefvande, fulla färger och eldiga, liffiga blickar, som Axel berättade följande, för den uppmärksamma och endasrt f Nu*et lefvande Rosina:

‘ Vi hade häromdagen en ridande carrousel-quadrille, som ni vät bäst minns, Fröken Rosina., efter eder egen hand utdelade prisen! Våra ansträngningar voro icke sm!, som iii äfven torde påminna Or, och, om jag var den lyckliga och' afundade segervinnarei», så skedde detta åtminstone icke utan någon möda, det måste jag/med all min ridderlighet, bekinna, ty, när carrouSel'ii var slutad, och jag emottagif min ^p^erkrona frän ett par Tackra, fast likgilltiga, händer, ‘— tilläde han ined en liten buguing och en genomträngande blick på Rosina —- så var jag förfärligt va fm, som ha-«Te man dragit mig ur en vnlcan. Med min lager dmkring min ”afundade tinning” sprang jag geuastupp till den friska, härliga källan, som bär sitt sköna namn efter den store Gustaf Adolf, och bad

brunns-skänken gifva mig ett halfstojttglas af sin flytande krystall. Just som jag skulle föra det j till mina törstande och längtande läppar, — fortfor Axel och stödde pä orden (ty troligen tänkte hau nigon bitanka) — ”just d&” — tilläde han snabbt, för att återkomma till berittaretonen — ropade till mig en gammal gumma, som stod stödd på sin krycka, bredvid källan:

— Unga herre, drick icke döden på er så der med flit och för ro skull! Det är en synd, och det är en styggelse att se. r

Utan att svara tog jag det lockande, friskat vattnet från mina. läppar, betraktade de flna per-iorna deruti och den förtrollande iraman på gla?(seis yta, och, när jag hållit på med detta en stund, vände jag mig om och slog ut vattnet i gräset. ”Bet var« rätt, unga Herre!” — sade gumman och uie-< kade bifall; men då fann jag för godt att upply-;. sa henne om orsaken, hvarföre jag hörsammat ben-r ne. ”Du skall icke tro, ipin goda gumma, — sade jag — att fruktan för. döden, för min helsa, för förkylning och dylikt dref mig att försaka den läskande, lockande drycken; nej, nej, ser du, min helsa känner jag sjelf, den tål ett isbad efter eU svettbad; men ser du, gnmmajilla, do öppnade mig ett godt tillfälle att öfvervinna mig sjelf och ettbrinnande ho g, och derför tackar jag dig.19 JSir jag uttalat dessa ord, slog man mig på axeln, och, v&r jag rande mig om, stod den dystra Theodor bakom mig och sade utan alla omsvep: ”Jag tycker om dig, do år en man! Jag har ånnu icke «ett ett bedrägligt drag pi din panna eller hört en lögn nr din mun. Jag tycker om dig!” 1 des« «a ord låg ett oemotståndligt behag, äfvenomjag avsåg dem komma från en vansinnigs mun. Jag besvarade hans handslag och sade ovillkorligt: ”Äfven jag tycker om dig och skulle göra det mer, om du vore mindre sluten inotn dig sjelf och vil* le vara med om våra tidsfördrif, efter du är en nngi rask man, du som vi.”

— Skulle det gifva mig ett värde i dina ögon? —-sade Theodor med ett hånskratt.

— Om icke ett värde just, — svarade jag—sl skulle det dock bevisa, att du kunde blifva värd den vänskap, som jag känner mig i stånd att hysa för dig, om da icke afsöndrade dig från men-nfskosligtet och endast lefde i din egen sjetfska-pade verid.

— Och vet da väl, huru der afe^ut? — frågade han mig. Jag svarade honoi^ntt derom var jag liknöjd, når han tycktes betrakta min med så mycket förakt.

— Och föraktar dn Icke sjelf till en stot déf den verid, du lefveruti? — frågade hån, ocb, somm *• m

jag ingahmda ir af v|r GaJeiiitanka.aUmaiiipi-•te. disputera OBh. iifvt'rbfevijia dqft arm« Theodof o-m all« baa« dlfikoper,. ipedgaf jaghjaooroaf upspr tigjUft hjerta, attdet f*n*s. ItwuJM#»« V« fje«> ! •dedelar naelbet mot en fjtjrjdedek god*, ha#fifdf l«ta.pet, men fdreat&lld« haaftn* «It f*r id««

stackers fjerdssdelen mftsle mam gdranSg«!*! 4m leke afoetivSl «kail gft oeserohinderna, : ,

- -r— OchUvad trer d« all jpg riHe.:haf vft if ^ la dia verld, hvars. fjerdedel dg a&ifckaroehpt*** aar? — frftgade baa. (: "

— Oenna Ugerkron», HU exetopel, -r .a\Af9i&*

jag icke «ft. Ijgr nr mirta hSader» «{»a ioi»i dfl gjort dig fortjent deraf (H'h sedan ;f&tt «ken-p^ umftia sitt 80m jag, ; " y!: :,P ' ; -

— Och luad gjorde dn for, aftt;.f4-.de»? -r

gad«-ha», med yttersta likgilUigbe*.. : .

— J«g red ’ B^taiT ihjal en va«k£f hash log treft* tan riog&r, trltfade med elfva pilar <11 IgUipe?* ta o«h,afho-gg ett Ids* turkhufvpd.

Han $krau«d» med e)i b)d»4i>itig af hftfl, $6#b akt och medlidaade. - r;

— Och hyejmgaf dig bdlqfUog«« ftkfrdetotgh&r

Hga rid&rrebl^B? ‘ : 1 . _.

— Jag »amnde ederl ivaionv mii> :Fr9kfeii! M>eH

se di, d& sprang han upp och aftg r£i'&ligejt van-afiifoigut- :• t') - j ^: 1 <• .

, — Chut! — sade han — Naranrckeffe'/i/jgioar»«!Bfet vanhelgas. af atiaUa så Bark jorden. Ja vall Jag afundas d ig din ii rona. Ktm* gif mig på etr stand. en af dht» yppt*rligahS«4ar, att jag må: tillkämpa mig en dylik! Kom* kom! — oppr*--pade han ¡oejr dfogmiginedsjg åtden sidan, dag han vet SttstaHa^De ärp hel# g a a* Mj nr mening var ,fcn«aerHg*u ;aU tåta h*n*m / titt*, ti pp. fprsokp

sain. ly eka. v Prisof hadtéi n»å* hffMt a^å Wfcåang tngi £-▼it himom ajldt» skicklighet* j*m hehöfdett men liH min ^ i li|

atergud, och han hade ett otra 1%t hegv.jfrtf$rft att Iftfveéft! väfr ptaa otji £eda*{i jetrk&Hka*ta den. Hin arcrade hWc-pftl l*t#n ottfi Sv^nM«, lika Jlnigt bådadelairnf.HanMeg fletfa; bland ;de äldre herrante till hjelp, ofch mintet 1>J^f1i iaVt Tlietrt&n* med en hotande blick; cfch röeeke till.dea 4ib-la, stackars Doctorn, giok tinefärtde,ooJihår ser dan icke synts tiW, nian håliefaiglttlitet i $tft* rTflifet. . / ' > 1 - ' i

Jaet «£& &xel ialkt uk, eak Rosiga imnade gö-Ta en fråga, kom e«i af bffgfrnsfäs&rfta, eli aldre jkarl, afskedad Major, af de» tjócWt och korte iit mensionen, af den kepdoläsa orfi^akaUa halten; af dessa iaskrätikta och ea&åsfctjgo Varelse*, isom oro förtjnsta, nSr de k (raña fhafva någdt att berätta* som kan vicka étt ögortblteksf nppqpfirksamliet, o-medan de aldrig med egna tillgångar k u b no fölr-må det, och som .kpnnå xtta isjtuüde hinUnkieil*om odet velat, att de spelat nägori, om än den ringaste och sämsta rollen i sin berättelse, och 6om mellan hfart ord, hvar stackars tanka alltid lent-na ett litet rum, der de kunna få ställa sitt eget obetydliga och eländiga yngyaf fruktan och erfarenhet, att detta annars alldeles totalt kunde förgätas, likasom en sak, hvilken aldrig funnits odl aldrig behöfver finnas. En sådan liten man kom nu fra mspringandes med andan i halsen och mo* tade hela det stora promenerande sällskapet med följande rapport:

— Nå, nu skall jag herätta nytt! Nn slippa vi se den der galningen v. S., som gjort så myckéil förargelse vid brunnen! Nu är han instängd och ekall snart få kedjor om händer och fotter. Jag liar hjelpt till att taga honom, och jag har mån? ga gånger sagt vår lilla dugtiga Dootor, att dek skulle så gå, och att det var oförsvarligt att låta honom gå så hår lös och ledig, och låta något hvar darra af fruktan, det han en Vacker dag akut* le blifva ursinnig* Nu syues åtminstone, att jag hade rätt, och jag tror sannerligen, utan skryt^ att, om inte jag hade varit, så — — .

—Så hade vi åtminstone kunnat fått veta, horn det förhåller sig med den arma, olyckliga v. S. — sade Axel, som nn förlorade tålamodet och gjorde sig färdig att sjelf springa bort till Theo-dorg boning, för att skaffa sig underrättelser.i — Nej, håll!— ropade vår Major — Ingen kan båttre upplysa den saken, än jag. Jag har varH sned från början till alut. v. S. är dessutom re* dan afförd fr&n sin boning, så att der fås ingen upplysning. Nyckeln till hans rum hxr jag här (och han uppvisade triumpherande en rostig nye-hel), och, vill nu herrskapet höra, så hör!

— Förb.... pratmftkare! — mumlade Axel och rar blott stilla för att få reda på saken.

— Jo, mitt Herrskap! — började Majo-ren -W. han har nu i flera dagar, som vi alla veta, varit mer än vanligt vurmig, hvarken velat äta, dricka^ iala eller svara, och Baron Lönrenstern minus väl, hur’ bosatt han var häromdagen, när han ville nt och rida med all gewalt. Hadc jag då inte kom** mit imelian, så —

— Åh, det hor inte hit nn! — anmärkte Axel, foga kru8erligt — Tala nu om, hvad som timat i dag, min Major, och icke om den sno, som föll f går!

_ Ja väl! — fortfor Majoren — Jag har, med? ett ord, flera dagar, ja, allt sedan spectakelsafto^ aen, då han sprang fram och pratade så mycket galenskaper till Fröken L., (Uosina rynkade läppen, men teg) sett, att det skulle gå rasande, jag har ofta gjort mig ärende att gå förbi hans fenster, och aHtid har han då suttit och skriffit, som mantelfö Axel) It) Ä.¿en. gingy*zY hit* Vid brunn. En ging rtod fen-fctret på glänt, och di gick jag intill det

och frågade, hur* bau raidde, i akt och mening alt för-•öka' snappa upp något ord af livad han skref, t; det \i*T jag tuaen gånger sagt Doctor II. var det första han borde akaffa sig upplysning om, förött hunna cure ra honom; men tror ni mig, mittHerr* •kap,'han alg bara p4 mig, arg som en tiger, ach bad mig, ined respect till tagandes, draga för f—n I våld; •

*' (Flert atnåldgo, Axel skrattade högt och för4 smädligt.) *

— Ett* par gånger, når han varit frånvarande, fortfor Majoren — har jag och Doctor» för*

aökt' att lirka upp håns schatull, men omöjligt och — —

— Det fycker jag, att "jag och Doctorn" skulle låtit bli att befatta sig medl — mumt ide Axel i så£ta hotfull ton; men Majoren fortfcr:

— I dag har han äfven skrifvit hela dagen,utr an att amarka en bit mat.' No féYeställde jag Do-etorn, åttdet icke lingrégick an att gå så sagtmodigt tillväga, och att det var på Doctorns ansvar, ooh att många af brunnsgästerna voro vettskrämd® —

— Ja, det må jag tillstå; —* sade Hofrattsrå-dinnan — men, hvad hon ämftade tillägga oro eitt Ulla förskrämda vétt, det fick man icke veta, ty Majoreu var kommen i ifver och fortfor:' m ** m

— Och Dactorn lyssnade verkligen till mina fö? restäjlningar, som jag gjorde på brunnpsällpkapeta vagnar. — tilläde han med en sjeljförnöjd bock (3?—*n heller! .mumlade Axel.otiligt) *— 4 Ioieller-4»d — fortsatte Majoren — gick jag och Doctor* pch några handfasta karlar ^ill honon} för en stund pedan» . Dörren ,var hindel^evia, idfe stängd, och, jnan han bann 6kjuta regeln, for, vpi*p ?i,.jag och Doctorn, inne i rummet. Han hade.sJetatqkrifr va ocb var nu syptelsatt att försegla ett atorf: href. Sam h»ntyckte8$etemlif$ntugo ijt,,ehura han ieke avarade ett enda ordv par Dopternfråf gade honom, huru ban mådde* gick vårhederlU gal 0octor# som ingen poltron Jr,* minpqnp, frattt och ville taga honom \ handen, för att käfina honom på pulsen. Men se, då var det väl, att jag var tiihtftdea, ty hast du mej g&eie& ga f den galna v. S. Doctorn en kqrrjl, si atthaq;stpd på huf-vudet, utropande: fiDer h&r du för pulsen, och

för att da plågar ihjäl mig, din lymmel!" och, så fort Doctorn krälat sig opp,,fick han en dylik på-, belåning på andra örat med tillagg af v. S.; "Och se, der har du, for att du i min frånvaro lirkat och tummat på mitt schatull o$h velat förleda min tjenare att förråda sin herre."

: — Och hvail fick Majoren sjelf? —^frågade A-zel spefullt»— Ty mig tyckea, att. Thqqdor v. S.m m m

delade så rikligen ut sina håfvér, att det borde råckt till for dem, som stodo och sågo på, åfvetr,

— Jo, — svarade Majoren dumt — jag fickan? senliga knuffar, når jag skulle rara karlarne be-hjelplig att taga honom, ty nu rar saken icke mer att krusa eller leka med, utan rid Doctorns andre orre sprang jag efter karlarne, som stodo gömd* utanforc» och nu ar han I förvar uppe! lazarettet* uti last och tilibommadt rum, med jerngaller för fenstrét. Han var arg, så att han bet omkring sig, och sade, att han skulle vål håmnas detta» Brefvet fingo vi ieke, ty det stoppade han på sig* och i en knapp våndning fattade han en laddad pistol i handen, som vi icke mårkte, och som in? gen har vågat taga ifrån honom.

— Har han den ånnu? — frågade Axel, förrå* nad, och med ytterlig harm öfver det våld, mani en dum och vanvettig ifver trott sig böra bruka mot den arma ynglingen.

— Ja visst, ja visst! — svarade Majoren — Öck den höll han spånd mot hvem sem vågade seg& den fickan, der han har brefvet.

— Men jag begriper icke, huru ni fick he-Aom derifrån på det sittet. — anmärkte Axel med stor förundran.

— Jo-o, — sade Majoren, litet flat — det giefc så till, att han höll brefvet i hand, och då. nap~ pade Doctorn i en blixt från honom brefvet; menJust' då tog v. S. pistölen och hall for näsan på Jkoctorn och repade: "Slapp brefvet, annars skjuter jag; men gif mig det åter, oeh jag följer er godvilligt.'* Den damma f— n såg icke, alt Do-fctorn genast slappt brefvet på golfvet, så fort vl g. tog åt pistolen. Men sedan höll han ord% bari han stoppat hos sig

sina scriblerier.

Ja så, — sade Axel — nu begriper jag allt-tsntmans! — och aflSgsnade sig, med sammahhit* na tänder och gnistrande ögon, i största skynd* tamhet från sällskapet, som efter hand vuxit tilf en stor mängd.

— Huru mår du* Rosiuaf Du är likblek! —frågade Albert, sagta och med yttersta deltagande.

— Låt mig tala några ord med dig, hemma hoi Tantei — sade hon till Albert — Jag g&r hem no. Dröj ieke länge!

Detta lät Albert icke säga sig tvänne gånger^ ntan, när Rosina inkom géttöm dén dörren, som var åt parken, öppnade Albert den, som gick ut åt så kallade gatan. Den, som varit aldrig så kort vid Medevi, förstår nog detta.

— Albert, min goda, snilla Albert! — sade Rosina, gr&tande och vridande sina små händer. — gå för Guds skull och skaffa dig någon underrättelse om den arma Theodor! Man har visst brukat för mycket våld och för dåligo medel. Herre Gud! — sade hon och smälte i tårar — Hangjorde ja ingen mask emot, fast han satt och Och kanske ir jag, jag dumma, oförnuftiga flickfe, orsaken till hans lidadde och hård* behandling. Trbllgen skref han till mig, den arma, olyckliga Theodor! — tilläde hon 1 half fortr illan.

^-1 Hrarafkandu tro* eilersUrtådet, miirgodé, hulda Rosina? — fiigade Albert, förrånad.

‘Jo, emedan jag Jefviathonom det fö ratt-trösta honom något litet, och emedan-jag hvarkca dieller na finner något ondt der uti.

1 fin gåistå af svartsjuka höll pi att flamma upp hos Albert; men den slåcktes snart, dels af håns förnuft, dels af hans goda hjerta.

— 3|ar det så?‘— kade han, deitagtnde Får jag anföra detta till Doctorn, cllet* har du något dereraot? Denna upplysning kunde må-häridfc pt något satt mildra deras dumms, orimliga behaud4 lingsslit. •

— Gör, huru dfa vill! — svara deRotina MfU hjerta* ir 'rent, och aånaingéfa kan aldrig göra nå« got ondt. Gå', söta Albert, gör livad du kan, tala med Axel! Äfven han entitnar för den blycklfga, unga TheeddY. Axk,’ de missta ga sig4 på Ko nom. Han ai* icke hälften så vansinnig/ som de tro.

Dessa sista ord uttalade Rosina för sig sjeif, sedan Albert redan ifaed skyndsamma steg ilart ur ruminetl ' Albert ville gerna på en gång visa Rosina, huru mycket han höll ataf henne, huru ger«na han \ilie göra henne till. villjes, huru han äf-ven förmådde hvad han ville, och.huru uppbragt han ajelf var öfver Doeiorns och Majorena orimliga förfarande mot Theodor, hvilket icke hunde annat in harma Ii varje rättsinnig varelse*. Han , aprang pl flera ställen, nian att råka på Doctorn. Man visade honom beständigt, dit Doctorn nyis . varit; men. slutligen fick han händelsevis från det Öppna fenstret af ett rum p& aed ra botten hota en häftig ordvexling och tyckte sig der känna i-, gen Axels thordönsröat, meit äfven Dactor.ns gnäi- lande kirringstämma. Albert sprang, utan allt bé-sinnande, in i rummet och fann der redan flera af de yngre karlarne vid brunnen församlade, hvilka .väntande af hörde en häftig debai mellan < Axel och Doctorn.

— livad i ail vcrlden ville Herr Baron jag skulle göra? — sade Doctorn, något flat — Hao kudde

.ju. skrämt någon af våra nervs vaga damer ellsr gjort något annat spectakel, och det hade alltid, A Professorns frånvaro, stadnat på min räkning. Jag försäkrar, att fruntimren voro ofantligt rädda fur honom, och jag har 4änge förutsett —

— Jag ger både- fruntimren och Herrns fornt* seeude f—n —» svaradp Axel — oeh håller mig blott \id sakfen, soro år och förblifvér, att karlén på långt när icke är så från sina sinnen, som Herr Doctorn sjeif och hans underläkare, Herr Majoren,m i™ m

— — — behaga tro. ▼. S. är i hög6ta grad mjältsjuk och menniskobatare; men, utan att man retat honom, tror jag aldrig, hans så kallade galenskap brutit ut i raseri.

— Det m&ste väl Doctorn förstå bättre änJHerr .Baron Löwenstern! — anmärkte den lilla Majoren, som, osedd af Axel, okat sällskapet.

Axel vände sig. med ett ytterligt förakt tHi talaren och sade:

— Bekymra sig icke, Herr Major! Här ät icke frågan, hvarken om Herrn eller hans jag, eller hans mening, eller något, som honom tillhör. Håll sig derföre tyst, ty Herrn har icke med den öf-vergifna, ensamma v. S. nu att göra, utan med nugt om Herrn klyfver näbb i denna sak.

Majorn muttrade och puttrade helt sagta, men förhöll sig stilla som en mur, och Axel vände sfg åter till Doctorn, pä hvars förlägna mi ne man åfven kunde se, att han började draga öronen åt Oig.

—- Var så god och säg oss, Herr Doctor, med hvad har v. S. gifvit anledning till denna våldsamma och, om jag törs säga, oförsvarliga behandling? Han har ju icke ofredat någon, som jag vet, och knappt nog som Majoren der borta i vrån vet. Om han sitter hemma hos sig tyst och stiUa nch »krifver, när han icke känner sig måillader-af, så måste man väl hafva någon annan methodatt hindra den förmenta skadan, tom denna oskyldigs gysselsåttning kan åstadkomma, in fängelse och kedjor och dylikt*

— Ja; men han H6g ja p& mig tom en ratande mennitka. — sade Doctors*

Ja, — svarade Axel, och hans blick lågade af vrede — det konde åfven handt mfg, om någon iinderstått tig att villja bryta sig in i mitt schatull, för att snoka i mins papper, ty. deruti Hr ingenting stå om Herras Hippokratea.

— Åh, — tade Doctorti uudvikande — det var Inte det han blef ond för9 utaif för att jag tog' efter pulsen*

— Ja, — genmitte Axel med samma vreda ton — jsg råder icke någon att taga efter min puls, tom tagit efter min egendom förut. För den skullte jag möjligtvis hafva samma tractat aom v* S.

— Dcrom år ju icke frågan, — sade Doctorn, något stött och mycket rådd — utan om den gal-sa v* 9* och hvad med honom skall företagas* Jag ser gerna, att jag slipper ansvaret, och, villja Her-' rarne gå upp tUl honom och såtta honom på fri fot, ai år det inte mig emot; men sedan få Her-rarne svara för al(a följderna*

— Kom, låt oss gå genast! — sade Albert til! Axel — Jag skall såga dig något på vågen, — tilläde han sagta — som skali sprida Qus i sakenm m

och göra, att Th«odor i^cke tror oss om «ligot 09dt. • r i ,

Flere af de yng re karlar ne gjorde sig färdig« ftt följa med; me% di Axel npärkte, att Majoren ifven 8ig resfärdig ut, vägde han aig tvärt till konomochsade;

. — Vi undanbedja os* Het r Majorena slllskap! ,0«!* |r troligen en helt ny upplaga af vnenoiskoan^ig« t$n, som Herr v. S. nu bör få se, opa man skall komma t(|l rätta med honom pä värt sätt, som alldeles motsatsen af Herr Majoreus och Herr Doetoriis* ‘ »

— Ja, jag tvär mina .händer — sade Doctorn*

spm på det hela var ganska glad att slippa följa

med, ty b au hadjs ännu i friskt mipne sinsista vi-,

site bos v. S, och agnade nog, att, om någon skulle

fä: umgälla caiaaet, så blef det säkert han och

hans olyckliga oron.

' •

När> deagdrg unga karJarne gått sin väg för att 'le|a upp Theodor, brntiftnade Doctorn mycket oph tpladp, långa rader for Msjpren oeh nlgraJTg-^ rp, om sjeljklqkhet och nngh^rrarges öfyermpd ochr om dageng favoritord; Aristokrati, adliga hotelser, nåfratten och feodaliiden, om frihet, och likhet, on> despotismeo, om inbilskhetept, jemfföjui med dem verkligg ta^nten, om okunnighetens fpr-akt for den vetenskapliga bildningen, org ofyehä- . riga magter och myndigheter, som inblanda sig ivetenskapliga foretag, och om många andra g o 4 a saker, som i sig sjelfva voro rika och förträffliga samtalsämnen, men gom nu ganaka skeft och pajr-.tiskt afhandlades af vår

lilla Gajenus, och hvilkä »Ila drefvQ för en och «amroa \jnd, näi|iligen Bo-. c torns vrede, öfver att Axel och d^aijdrw unga-männen velat» det Theodor skulle skörtas eftepr mänsklighetens och förnuftets lagar, och icke efter läkarekonstens*)* emedan hans onda tycktes bestå mer. i sinnet än i lekamen. Majoren bejakade och samtyckte till allt, hvad Doctorn behagade yttra, och de kommo nn sjelfva i en sorts brunnsaristokratisk feber oth regretteradc oändligen mycket, att icke p& något sätt kunna blifva brnnnsdespoter äfven och kunna med ett enda tnagtsprik fördrifva alla sådana ”öfverflediga junk-rår” som Baron Löwenstern, Grefve H., ro. fl., hvjlka hvarken drucko vatten eller hollo diet, ut-ka narrade brunnsgästerna att vika der ifrån. '

Och sem förarga brunnsgästerna, kvittot är s| farligt när man dricker flitigt af Högbrunneos tiat^ ka vatten, det må jag veta1. — tilläde Majevctn*

- Mycket sannt, svarade Doctoro •- och som bara gå i vägen och shttäjgen taga magien af auteritetema. * MenGud vare lof, — tillnde han —• jag är snart ^uiit atttsammant, ty om ilgra

*) Boctor H:c, Nb.m m

dagar återkommer Professorn, och då slipper jsg detta fanders besvär och får återvända till mina andra nyttigare värf på författarebanan.

— Ja, då få vi se på annat, — tilläde Majoren — ty, om Professorn vill lyda goda råd, så skickar han Herr ▼. S. directe till Vadstena, och då skoja vederbörande få något till långa nisor. t Men nn vore vårtid att se, hnrn vederböras de uträttade aitt varf.

Cap. T.

Unutterable kappiness,

JVkich Ime alouc bestows, and on a favoured fem*.

Th emps o m.

^å vagen underrättade Albert Axel, am hvad Sosina förtrott honom, och Axel afhorde det med fornndran, och de föresatte sig att begagna den-* na upplysning, om det behöfdes. När de kom-no ttti den låsta dörren, inom hvilken Theodor var fnattngd, sade Axel sagtas — Nn gåHer det att bira sfg klokt it och t förhand så ställa saken, att v. S. i oss tror sig få ae vänner och befriare, och icke fiender och plågare. Vi skola komma ihog hans pistol, sons-troligen är laddad, känner jag karlen ratt. Och dessutom är det nödvändigt, att vi icke p& minsta sitt komma i tvist med honom, ty d& torde si icke så lätt komma till råtta med honom.'

Nu stodo de vid dörren.

— Hollah! — ropade Axel helt högt, oaktadt han sjelf hade nyckeln i handen— Kom genast •dt öppna denna dörr — ni andra, som bafva nyckeln! Löwenstern och flere andra af Herr v. S—8 vänner och försvarare vllfja slippa in till honom, för att befria honom från.vanvettiga raen-niskors dumma tyranni. Hör ni inte, karlar der borta? — ropade faan starkare — Kom hit och öppna genast!

Betta, menade Axel, skulle i förhand bereda Theödor, på hvilka han nn hade att vänta. I rummet hördes icke minsta buller. Albert lyssnade; men det hördes intet. Axel tog nu ennyo hel och öppnade yernbovnmen och sedan låset. Btt ögonblick föl! det Axel in, att dett olyckliga ynglingen afhändt sig kjelf lifvet, och han blef på en gång glad och förvånad, när han, då dörren smal! npp, fick se Theodor tyst och stilla, men i ,en botande ställning och med spänd pjstol, •mottaga dem. Flere af de unga herrarne drogo tig litet tillbaka; ntén Axel ryggade Icke ett steg, mtan sade tryggt och vänligt?

— ‘God afton, Theodor! Vi hafva kommit hit,m 10« m

föt* alt fråga, om du icke vill gå hem iitt dlgr eller om du vill rida, då en af mina hästar oäud-ligen gerna står dig till tjenst, .eller öm dh vill «ä ut i det vackra sommaryädret, som vi hafva i afton* .

— Är detta en ny sorts snara, för att få mitt b ref? — sade T lie od er långsamt och blickade misstroget på Axet o

civ de aniLrasamt förändra/ de icke ställning»

Du kränker ess mycket — svarade Axel — med- dennaraisst&nko. Slnk din pistol1 och gif mig din hand! Du sade sjelf en gång, åttduic*. ke sett ett bedrägligt drag på (pin-panna eller hört en lögn gå öfver mina lappar* Nå väl - * hvarföre skulle jag börja'nu? Tro migt .Ditt b ref bafva vi ingen kuuskap om, och ännu mindre ndv got att göra med. k»äeg un ifrån dig ditt movdf vapen, ty mot oss bchöfver du det ingalunda» pch följ sedan med mig, ty hav är rätt otred^gtf Theodor* hund' hade under tiden kommit i# och gjort det ena glädjehoppet efter det andra omkring sin* herre, slickat hans band och hviftat med svansen så fö-rnöjdt« Detta tycktes m«r?ä* något annat .beveka Theedor. Mec haitiskt lqmna~ de han Axel pistolen och lät honom, utan att rid veta boro, föra sig ut ur rummet samt ty ok ta» i allmänhet vara Jikasom anderkufv«d af de» tjat* ningskraft, 'f oal Axel så oinskränkt ntosfvade piralla, JtviLka han badenainsla önskan* att behaga eller öfvgrtala till något. Axel förde Theodor, som var tyst och stam, Ull dep sed na reg boning. Under vägen gjorde Axel honom uppmärksam på, hu-ru skön den nedgående fiolen var, och huru harliga de långa aftonskugg^tna.

, Ja, naturen är skön, det är onelUgt; — sade Theodor —^ men menniskorna aro vilddjur.

,— Icke allal— svarade Axel Likasom naturen stundom $r .hemsk och afskyvärdt ful» likaså finns det menniskor, som icke ¿»¿o vilddjur. Min pnga cousine, Rosiiia L. till exempel, hon, är väl mer en ängel ånett vilddjur, och hon sr väl ic-ke alldeles ensam.

, Theodor stadna.de plötsligt. . , . ,

. — Ja väl!.— Duy men ingen mera, skall få, nämna hennes namn, ty du talar om h*»ne som, jjtg tänker. Beskydda henne, och varna henne för desto odjur, som gå här * mennisko^kepuad! Du, lycklige! Da kan göra det! Jag —r jag får icke. Jag har lofvat henne att icke förföra henne; men jag har utgjutit hela mitt hjerta fö rhennei deUa bref, som de velat beröfva mig, himmgleavet af4ivad> skai. Det gir ibland rundtomkring för mitt huf-vpd. Jgg vpt icke, huru allt är beskaffad** Jag förslår icke, hvad, 91an vill ufig, och hfnrföre* m^n icke behandlar mig åtminstone som aH* andra» utan tyckep vilija ipskräuka jpfnp jpedbor-íw m

gerliga fri- och rättigheter ända mer in an-firas.

— Får jag gaga dfg det? — frågade Axel, vin-akapllgt och hjertligt.

— Gerna, Om da kan. — svarade Theodor, tem-ligen lugnt.

— Jo, emedan da icke handlar gom vi andva menniskor. Du följer troligen dina egna, osynit-ga idéer, atan att det ringaste bry dig om andras, ech9 når nu dessa komma i col lisien med hvarandra, så bry tas de ömsesidigt. Du blir uppbragt och förtornad samt kallar deras fjesk, oeb äflande, och sjelfklokhet, och myndighet — för småsinne, och da har icke så orått. De åter resa sig i massa öfver att se en individ, aom vilt gå sin egen väg, utan att hvarken fråga efter raenskliga eller gudomliga lagar, utan endast dem, aom naturen uppenbarat inom hans eget bröot,oeb det kalla de vansinne, Och, som de äro mShgden, och da blott en> v ill ja de försöka att bHfka da segrande och mästare efter dig.

— Ack, de pysslingarnel — De kanna ja indi aldrig mer än bräda mina händer och föKer» De kanna jn icke maka min öftertygehe en linle m desa rail-vay. De tro mig således vara vansinnig, för att jag ieka är som de! — Det är Mj-den af sjelfkärfek! — sade Theodor, vildt skrat-tände» ty i hans skratt låg dock något vansinnigtoch hemskt, Ii vilket äfveii hade sin orsak dem ti, Bit hans skratt aldrig kom af lijc eller skämt, utan af bittert hån»

— Nu förstår jag någorlunda deras vanmägti-ga försök: — tilläde han — De tro mig således vansinnig, ha, ha! — Och hvad tro de om sig •jelfca? — Jag har nästan anat något sådant. Jag tror mig ha sagt det en gång till henne, den goda, deu sköna, den tjusande, — som lade sin hand på min brännande patina oeh gjorde det lognt iuauför oeh lofvade, att hon ville Ilska mig — evigt — om jag gjorde henne till villjes.

— Lofvade Rosina det? frågade Axel med yttre lugn, men iore förvåning.

— Ja vä), och hon skall äfven hålla ord, nar hon genomläst detta bref.

Han tog nu upp brefvet, betraktad* det myc~ ket noga, vände det p& alla sidor, tycktes förlora i dess åskådande, oeh, när detta varåt ganska länge, tryckte han det plötsligt till sina läppar och räckte det sedan, med ett mild t och forkla-radt leende, till Axel. Axel rar villrådig ett ö-gonblick, om han skulle taga brefvet eller ieke. D& utropade Theodor oeh föll i Axels famn:

— Vän, jag liar pröfvat dig! Du ville icke röf-va ifrån mig detta kära, olyckliga bref. Jag har en hel minut räckt det Ull dig, utan att du tagit det. — Du menar ärligt med mig. Du me-nar mig ritt oeh väl. Du bedrager mig icke* Du lemnar det till' henne, éom det tillhör, om jag ber dig derora, eller du eager ratt och slätt nej dertrll*

t — Jag lemnar henne det gerna, —? sade Axel — eller jag for dig till henne, om du vill. Af-.lonenäricke långt liden» Vi hafva äunu en halvtimma till aftonringningen. Huru vill du?

Theodor besinnade sig litet; men slutligen itog han en sorgligt dyster uppsyns, skakade tvekande på hnfvndtit oeh sade, nedslagen: . '

. — Nej! —r Tag du det I— och glf henne det!

Jag vnår icke väl i afton. Jag afskyr dessutomaU la dessa spejande.och nyfikna blickar. . Jag råkade henne döck icke ensam,, som si*t^ .och. biand andra kan jag icke tala till benne. God natt! Jag lemifar dig brtffvet, .utan allt misstroende, ¿och går tillsäng«, ty jag mår illa» i

* — Vill du icke äta först? — frågade Axek, som

anade, att Theodors beta nuvarande illamående blott rar hunger ooh följden af för mycken «¿Ide-au strå ngu ing.. .. . j

Jag vet inte» — sade Theodor, tvekande, och såg mycket förvirrad ut i ögonen»

-t- Vill du gä och ätar allena med mig, t— frågade Axet -r- aåg& vi #n omväg in till restair-rationen oeh begära vår sou per för oss. >

— Gerna! — svarade Theodor hastigt — Myc-m in m

ket gernaf — Och han lät nu åften helt och hållet. leda *ig af Axel. • '

< Axel "begärde bouillon, hall fogeJ samt annan etärkandé och nyttig mat, och pä detta drucko nnglierrarne några glna £odt porhin, ?och, då de t&mdc det > sista, log Theodor \änligt åt Axel, räcfktehonora handen och såg'aå fullkomligt 11 ok och redig' ut,;iiär han «adés ' * ‘ f i— Tack, ? Axel t TT- I ihorgon kan do tal blifvå «kin gitt på ftukofti, ty do’ börjar jn din dftg klokt o>ch förnuftigt, med béefiték oeh potatoes, éch io

fee med det* kailé, förb...... Högbrunnsvattneh

Ät* diet Ihmar jagäfven försöka i morgon, sft* tom varande en mycket klokare regime, för mig; - —* Dcrom kan jag icke utlåta töig, goda Theodor! v-, sade Axel'-*-JCanske behoftejr din. heta, brinnande panna, som du s& ofta talar delta friska, afkylande vptteii, nom källans .Undiner si lockande inbjuda dig på* ;

t -—Käu val t handa; -r svarade Theodor, stn&lo ende *—, men då skola U ni dinar na hädanefter få bes*nr med nit öfverskötja och uppfHska denna min;-heta pafftiil, men: icke att gendmJ^fa hela min lekamen, aom de« der by tinged, ni ed Dov etors-hatt, fnnnlt för gadt att ordinera. -*- God natt! — tilläde han, med’ ett h*nd»lag och en blick, deruti beta hti ös hjefta 1åg, och de bfyla

t *

* <•ynglingarna skilj des åt. Theodor gick hem tiM 8ig, och Axel åt annat h&ll. .

« Iroellertid hade de andra unga kariarne, aom varit Axel föijaktiga till Theodor* fängelée,-sky tt* dat till det.ofriga sällskapet, säkra, som de ?o«^ att blifva välkomna med de stora och lillfimis* ställande nyheter, de hade att berätta. Maif^fafr* made grufligt öfver ¡detta äfventyr vid brunnen* Tvanne partier formerade sig, nn söm alttid. Dö tinga och de tänkande giHade fullkomligt Aaéfll åtgärder; men flere af de äldre, och aftadestttta* förnuftiga dessutom, förfäktade ifrigt DoctorttÖ method. Men alla kommo de öfverens i ett ytb* rande: ”Få se,

hvad Professorn säger, när hatt

”kommer hem!'* — Ty hvar och ed var inom sig säker, att i honom fä medhåll för sia sats; tf bär, jiom öfver allt, trodde sig hvardera ^arteti hafva rått. Hvart man sig vjUide, hörde msa et blandning af följande utrop: ”Stackars Theodori

— Kors, en sådan galning, som den v. Sw! — Bra gjord t af Löwensfearn! — Baron liömeti^ern ffer väl sitta imellan för gin tilltagsenhét och myn* dighet!Doctorn är en fuskaret— Doctorn har gjort, hvad han borde! — Doctojrn har burit sig åt som en stackare och en vanvettiag dessutom! Doctorn är en ovanligt snäll och skicklig karl! ^ Doctorn har knappt snndt förnuft!” etc., ete. — Men nästan alla instämde i en halfhögt uttaladm us m

•oh med ett listigt leende bifogad reflexion: ”att det var för innerligen ritt åt Majoren.*' Ty han var bland de menniskor, som unnade ingen annan godt, otan snarare ondt, och nu betalade raenni-sborna honom med samma mynt. Om Theodors bref och dess innehåll uppgjorde* tjogtals med fabler. Somliga 6ade: "Han ar en republican, en foikiippviglare, en missnöjd, han vurmar ba-ra om reformer och andringar i allt, oeh i sin galenskap skrifver han öfver det ämnet.” — Andra tade: ’Tian ir en poet, han har blifvit galen af lisning och fifverspinda idéer, och nu tror han sig våra en Byron, en Victor Hugo, cn varelse, som blott med förakt behöfver se ned pi det öfriga men-niåkoslagtet, och som nn*skrifvit sitt anathema på «ers.** — Några sade: ”Åft nej! Han ir val sämre an så! Han ir bara en romanförfattare, och galen af förargelse, öfver att alla andra, bvem sent vill oeh drar till, kan vara detsamma, ty det ir Sndå det lättaste i verlden och kommer snart ntt' tillverkas febriquesmessigi, likasom knappnål lar, bemnllsgarn och papper," m. m. — Man pra* tade mycket i det imnet; men det hö^^ hit, hör ingensiides han. Sjeifva Theodors skrifvelse, •om alla varit otroligt nyfikna på, éen visste ingen hvart den tagit vigen. Somliga sade, att han brant upp den i fängelset (utan eld), andra* att han itit upp den, och någon jsa^e sig säkert veta, attm n* em

det helt simpelt var ett brnf till håns far, föraiå \ få mera pengar. — Metiniskorna äro sällan så iim v$ntieusa «om vid brunnar. '— Under tiden hade Albert gått till Rosina och tröstade henne på'det bästa sättet, medelst en sannfärdig berättelse opa hela förloppet, deruti hati* satte sa väl Theodo* som Axel i deras verkligå dager, hvilket äfveo djupt inträngde i Rösiuas hjerta. (>, Axel, AstfeU Memiiikorna mådönja om*dig som de villjal Till ett mål för en qiiftfla» häftigaste kärlek) jn* till hennes afgudadyrkaivdertill» ämnade dig döek Försynen, ty dina dygder äro*äte? som q*innu* älskar öfver alla andra, och dina fel äro juat,*deni hou förlåter, tills hon blir nog «Vag för dig, -*•* att älska äfven dem. *

Rosina var högst orolig h*Ia aftonen. Hon kunde icke skilja sina tankar -friti Tlveodor odh Avel. Hon tackade Albert så Vänligt oOh varnst för hans underrättelser, att han blef helt förtjnsta

men vid bordet om aftonen svarade hon honofli

*

alldeles confust, nar han talade till henne, åt ieka en onda matbit och hade ögonen oupphörligt häf4 tade afrpflörren: men ingen Axel kom. Man gick i bönen. På den tänkte Rosinai alla inte, med bad Gud innerligen om förlåtelse derför UslkiBs åt. Man gick ur bönen, och, som vädret var o* vanligt vackert, föreslogs én längre promenade* Rosina följde mechanjskt och tankspridd med ochvaknade icke upp, förrän — man mötte Axel. Fi -re personer började genast att v Hija hålla' tal ara v» S.; men, som det ofta opnd ligen låg'Axel om bjertat att handla, men sällan att haranguera öf-ver saken, fann hau det icke för god t nu heller^ o$h Axel %ar bland dem, med hvilka man sällan; talade i ämnen, som han icke ville tala om; derföre. blef nu, mot all förmodan, intet onödigt tal ijtafom. Theodor, utan om andra likgilltiga saker. A,xel närmade sig Rocina. Rosina darrade af ovisst hopp, oviss fruktan. Axel talade till Rositia om någon bagatelle;: men, nar hon till honom slog upp en rädd blick, orätte hon en,^betydelsefull sådan hos Axel, och hans läppar rörde sig nästan ohörbart till ett:, ”Kan jag få tala vid er, min Fröken*?”

, Nu darrade Rosiua af en qto utan like. Horv anade väl, att Axel hade något att säga om Theodor; man hvad kunde det vara? Ogillade han henne? flan såg si sträng och allvarlig ut. Ilade han det olycksaliga brefvet, eller

endast helsningar Crin Theodor, eller intetdera, utan förebråelser endast från sig sjelf? Alla dessa frågor gjorde R0sina,sig på en gång, i en enda secund, medan hon, lika sagta som Axet frågat, och med en ridd-hoga utan like, svarade:

— "Jag vet icke, huru!"

< — Gå några steg framfor dc andra, ejleråtsi-m ne m. '

dan, eller till och med bakom dem! —

Axel sagta, men tydligt, ty jag måste talanrecLer# Rosina lydde. Det är den första rena, verk* liga kärlekens gärd hos qvinnan, lydnad! Lydnad* si vidt hon kan, sä vidt icke sjelfva hennes lydnad skalle nedsätta henne i den outsägligen älskades egna ögon. ttosina lydde. Sällskapet rar stort, och man gaf just icke akt pä, att ofta nog två och trä personer halfhögt, och ohörbart for de andra, samtalade. Albert rnirkte det dock, ty han märkte allt, som rörde Rosina; men på Axel kunde aldrig hans svartsjuka falla: han anade dessutom, att Axel talade om Theodor, och han af* styrde sjelf ett par gånger, att de icke blefvO störda af Stephanie, som var outtröttlig uti att haka 6ig fast och förfölja Rosina, för att sedon titlegna sig litet af den hyllning, som vankades i hennes grannskap, och för att dessutom knnno säga: "Rosina och jag, jag och Rosina." etc. Men nu föresatte sig uuga Albert att brultr un peu dencens pour elle, och då glömde hon alldeles bort Rosina.

— Jag har en dépéche till er, Fröken Rott* na! — sade Axel, när han trodde 8ig; icke mer behöfva frukta grann-öron — Ni mäste genomläsa den och på samma gång besinna, att ett stort ansvar är edert, och att ödet lagt i er hand att verka mycket godt eller mycket ondt för den ar-I m -m.m

förvillade Theodor, ty vare det långt ifrån Ig att påstå honom vara fnllt vid sina sinnen; det är han ingalunda, fast han visst icke år si galen* som Småsinnet och fjesket viil inbilla sig och andra. Men akta er, Fröken Rosina! Det är eq farlig sak, ni åtagit er, troligen af godhet pch medlidande, och qvinnligt ömt deltagande, ty jag vill aldrig tänka mig den fasan, att det knnde vara af lättsinne och hog för att experimentera, huru det skulle vara att äfven räkna en vansinnig biand antalet af edra älskare.

.-—Axel! Baron Löwenstern! — sade Rosina och vred sina små händer — Tala ickje sä, jag ber er! Tro mig icke så illa, jag besvär er! Jag har handlat oförsigtigt, barnsligt, mycket illa, jag medgif-vev det, då jag lånade den minsta uppmärksamhet åt en varclsé, som icke hade sina sinnens fullkomliga bruk; men ack, min Gud, hvad mina motiver voro rena ochgoda! Huru innerlig minltog var, att den arma Theodor i min vänskap skulle finna några ögonblicks lindring i sitt svårmod, och att han i utgjutande af sitt*hjerta till en va* relse, som icke sköt honom ifrån sig, skulle finna någon liten tillfredsställelse! Ack, jag tyckte denna lilla uppoffring för hans skull var Gud så behag-lifft och det fanns ögonblick, — tilläde hon, och tiraroe föllo så skönt från de hulda ögonen — j4xely IIf 0.då jag trodde rar g tara ett redskap i den gofö' \ Gudens hand, att öppna hans förvillade ögon pt himmelens härlighet, ty i min blindhet och oer« farenhet ansåg jag honom mer vilheförd af' sitt häftiga, obändiga sinne och sina besynnerliga i-déer, än jost égentligen af hvad man kallar van« sinne. Huru skall jag nu göra, for att hjelpa hvad. jag brutit? Säg, säg, goda Baron Axel! Säg hlott, och jag lyder, ty jag har ingen annan att ridfråga, ingen att vända mig till.

I Rosinas enkla, nästan barnsliga ord tar n&-got, som djupt grep in i Axels själ. Han hade för henne känt kärlek, berusning, hjertats slag och blodets svallning. Nu kände han äfven något, som liknade tillgifvenhet, vänskap, broderlig kärlek.

I hennes fråga iåg på en gång så mycken oskuld, så mycken godhet och begär att rätta sin opinion efter andras bättre, och dessutom låg der så mycket förtroende och tillit till Axel sjelf, att isen omkring hans stolthet smälte, och han sade mildt och med en röst, som Rosina blott en gång eller två, på Ulfsborg, förut hört:

— Rosina, lyd edert rena, goda hjerta! Det vet 6äkert bättre än jag, huru ni skall behandhs den arma yrtglingen, som af hela tnenskligheten, ja, kanske i himmel och på jord icke älskar något föremål i verlden, mer än er.

Dessa ord ljödo som jinglaröster i Rosinas hjer*<*.. St länge man andas och Sr tlfl, smaka osé lof och pris val;

men nr älsklingens mnn — smakar det himmelskt. Hon teg. Het gör man, när nian är lycklig, och Rosina rar lycklig just nut lyckligare än hon det någonsin varit. Hon teg.

-¿.'Tillit mig en friga, dyra Rosina! — sade Axel efter en liten stands tystnad, och hans räst var bruten och ojemn — Säg mig; det är icke ny-tikenhet, tro icke det Rosina! Men sig mig, misstager jag mig icke, sä — sä — (och orden ville icke gérna slippa fram) si känner den arma Theodor ingenting, alldeles ingenting — af edert för-hällande till eder consin, Albert.

Rosina teg, förvånad, eller snarare af förvt-ning. Axel fortfor med osäker rostr :

lag fraktar, att Theodor skulle börja att rasa, förtvilla, med ett ord, att ingen tinge hinde'r med honom, om nlgon obehörig'person händelsevis underrättade honom derem.

— Ja, omr ryktet derem, menar vll Baron A-xtil —sade Rosina, högt rodnande.

— Rykte eller sanning, likh godt; han skall bitfva ursinnig! svarade Axel häftigt och bittert.

— Ja; men han skall tro mig, — återtog Resina i frig t — när jag försäkrar honom, när jag bedyrar honom, att Albert och jag Iro goda, inner-

dettaHgen goda vänner, men att \\ troligen aldrig blit* va annat eller något mer.

Axel tvärstadnade ett ögoublick.och blickade stum på den högt rodnande Rosina; men; då han besinnade, att detta kunde väcka tnenniskors uppmärksamhet, fortsatte han gången, utan att på länge aäga ett ord; slutligen utbrast han;

, — Rosina, för Guds skull, svara mig upprig-tigt! Lif eller död kan bero derpå; ljuger du elter talar du sanning?

— Sanning! — svarade Rosina i högsta grad lif-ligt, men ändå nästan ohörbart — Sanning, i lif och död!

— Rosina! Dig och himmelen vare tack för detta, ljufvnste af alla ord! — sade Axel i stormande förtjusning, och en hel secund låg Rosinas hand vid Axels högt klappande hjerta.

Men nu, just nu kommo talafide och frågande och spörjande menniskor — och nu skiijde dessa fjeskiga varelser tväune hjertan, som voro så nära hvarandra, som si länge längtat tiil denna tusende gånger omdrömda stund, som ändtligen möttes i en gemensam himmel af kärlek, som — men det lönar icke upprepa allt det paradisiskt sköna, som menniskorha nu förstörde för Axel och Rosina.

Axel kunde med möda styra sin harm och få öfverlemna brefvet till Rosina; men ett enda j^dare, det blef honom alldeles af ödet för-Vagradt. Utan att höra, hvad som sades dem, utan att tinka på hvad de svarade, gingo Axel oeh Rosina på hvar sitt håll i denna stojande, pratande, skrattande och nojsande flock af brunnsgäster«

Man tog god natt. Man lade sig. Men ingen får veta, hvad Axet oeh Rosina tänkte, drömde! Har da älskat och varit älskad, min läsare, Så vet da det; har du det icke, så kan da aldrig lära dig det. Således icke ett ord derom!

Rosina vaggades i sömn af små glada, leende kärleksgudar och vaknade långt före solen» Tills nu hade hon glömt den arma Theodors b ref. Nu föll det henne först i minnet, och, för alt något skingra de millioner tankar* tom belägrade henne, och som hölio på att göra henne huivudyir af sällhet och glädje, tog ho» brefvet, bröt det och genomläste det, men ack, långt ifrån med den uppmärksamhet, gom vi andra viijja kosta på den olyckliga ynglingens första, sista, enda utgjntelse af ett brinnande hjerta och en missledd hog till allt godt och ädelt, som ett menniskosinne kan e-ga, men som, när den kommer i beröring med andra menniskors sminkade jaster och dygdomhöljda brott, ser ut som vansinne och galenskap, och blir det verkligt slutligen, af sorg och smärta att af ingen blifva- förstådd, ingen älskad, ingen gillad oeh ärad; och hvarföre? Jo, emedan man är bättre, renare, dygdigare ån de alla, och allt dettautan att derfSre predika derom, ocb vittja göra proselyter, och vittja omvända menskligheten, och vittja vara prophet ocb gudasSnd, utan för det man skänker menniskoslägtet sitt tysta förakt, men icke sina allvisa rid och djupsinniga insigter. Kan man bara prata och hälla tal, sk säger ingen, att man är galen, man m& di tala så mycket galenskaper man vill. Men tig och handla och gå ©-bekymrad em alla andra din stig framåt iJifvet, likasom märkte du dem icke, utan att någonsin ¿öra som de, men utan att någonsin göra dem

för när, och man skall snart skaffa dig fri resa till Vadstena, till Danviken, till Bedlam, till Gheel, allt efter localen.m mm

Cap* 8.

Ick habe Ehrfurcht »or der menschUchen Natur t nur die Menscken hann ich nieht ntehr lieben.

Se/tille t.

ThEODOBS BREE TILL R08INA.

• mifUj, jsg. kan icke hyckla. Jag vill ipke be» "draga någon. Jag förmår icke spejarpllenaf den "likgiUtige, då jag brinner af kårlek} den ljumma "sällskapsvarelseriy. då jag år dia ålskare i ordets "helaste och heligaste bemärkelse; e.vtfräfnling för , "dig, då jag ånnn känner intrycket af din hand "på min brinnande panna! Nej, lldsina! Intet ."ord af mig får du bland andra meanifkpr, och • "ingen benämning af Fröken skall till dig någon* "sin öfvergå mina läppar. Jagkanicke ljuga, icke "hyckla; men jag kan dock något — jag kan tiga. "Det vill jag för din skull. Fly dig för din skull! "Tänk, hur' jag älskar. dig! Men till ersättning "vill jag skrifva — skrifva — skrifva ur djupet "af ipin själ. Doppa pennan der, och för första "gången i mitt lif redogöra för mig» ty dotär för ”dig, för en annan mig sjdf. Jag vill stå klar i "mina egna ögon, således ock i,dina, ty du är jag, "och jag Sr nu blott du, lefver blott i dig, för digm m m

•*— af dig/ Dör du, så dör jag. Lefver do, så ”vill jag lefva; annars vore jag liknöjd, tom jag ”alltid var, inan jag såg dig. Liknöjd, som jag ”var, allt sedan jag minns, allt sedan menniskors ”nselhet låg klar för mig, och ser do, det dateur sig från samma stund. Vet du, mina ögon, ”do voro alltid så öppna, de sågo — de sågo! — ”De sågo alltid, hvad man ville deskulle se; de ”sågo ifven alltid, hvad man ville dölja, och, ser ”da, derföre lårde jag mig att förakta menni&kor-”na och hata min tillvarelse bland* dem. Om jag ”bara varit blind på det ena ögat, som troligen ”andra åro, så att jag sluppit se baksidan af lin* ”gen! O, huru ofta har jag icke önskat att kun* ”na troi tro menniskorna och tro orakelorden! Men ”jag kan ju icke. Menniskorna medgifva ju ajeif-”va,' att ’det yppersta budét i lagen’, Guds yppersta bud år: Du skall älska Herran din Gud ”öfoer allt amiat9 och din nästa sa som dig sjetf* ”Dessa ord håra de, veta de, upprepa dé, predika ”de, skrika de; — och just alla dessa, som höra, ”veta, upprepa, predika och skrika sig hesa — — ”hvad göra de sjelfvai Jo, do ålska sig sjelfva ”öfver allt annat, Herren aln Gud, liår de bafva ”tid och komma ihog det, och sin nåsta alls itete. ”0, jag tycker, att en gång f$r långe, längesedan ”var jag barn, ech trodde hvad man sade mig, ”och var lycklig och glad, och älskade Gud och”verlden ech menniskorna; men det ar troligen ev "dröm, ty jag vet icke, när det skulle varit» Re-”dan i mina aldra spädaste år 18g sanningen, den ''nakna, fula, liemska, verkliga sanningen för mina ”ögon. Och ända blef just denna min gudom, ”den, for hvilkçn jag offrat allt, f$r hvilken jag "ville våga lif och död, ja, till och med dig, Résina, ty, skulle jag köpa dig med en lögn — så ”afstod jag dig! — Afstå dig! Afgrundstanka, lut-"ru kom du för mig? Yik bort! —Jag, kunna af* ”stå dig! Otanka! Mitt hufvud svindlar, oeh *'miu panna bränner. Jag käuner mig som den ”liden, då Rosina icke var min, då jag var ensam, "eusara med min afsky för menniskorna. Men nu, /'(ty nu är jag åter i nuret) nu är jag docknågot ”sonad med 9ar röd, och bakom det röda ligger ingenting avart. ”Du är en lilja,. ty hon är hvit, och bakom dess ”snö ligger ingen inull. Du är roa oeh liïja förklenade — urtypen för allt skönt och härligt på”jorden. Men vet dn väl, hurn de andra se ni? ”Dock, det ar synd att skråma dig! Du känner "dein icke, det hörde jag, nar dn talade om dem» ”Do talade ora dem sd, att så när hade jag älskat ”dem för din sknli. Jag säg en ung man i går, "honom med örnblicken. Jag hörde honom. Han ”försvarade lifligt och värdigt rättigheten för en "medborgare att fritt yttra sin mening, antingen "den år sträng eller mild. Jag tyckte om honom. ”Det kom en tiggare; han snäste burit honom han, ”likasom de andra kringstående. Jag åfskydde "honom. Men en stund derefter, när han trodde ”sig allena, skyndade han fatt tiggaren och gaf ho-”nom en almosa och ett trösteord. Jag tyckte om ”honom! Han gjörde, som jag velat göra, om jag ”kunnat; men jag kan icke tala med menniskorna. ”Dc hafva så länge bedragit mig, tills jag slutat ”med att éj ens kunna tala till dem. Och när ”jag det gör någon gång, då se de så stirit på ”mig, då lura de på, med hvad de skola narra ”mig. Är det icke aå? Dock, hvem frågar jag? ”Väl icke dig, du huldà, du ömma, som aldrig ”narrade någon, som lika litet förstår svek och ”bedrägeri, som jag, som min trogna Titan. Har ”du sett på Titan? Huru bländande hvit han är!

”Hvit sona ren snö och trogen som — ja, sora ”hvad? Hvilken trohet står väl alla prof? — Jo* ”som min emot dig. Det säger allt! — Allt på eam *2* ss$

”glng. Nu miste jag nt ! morgonluften, ben Sr ”sval och kall. Den skall kyla min brinnande pan-*taa. Och nå skall ja; se dig! Dricka den för-”tjusningen. Nu går jagf

(En dag långre fram)

”Nu fr jag åter blr, det vill slga med andra ”ord, hos dig. Den tanken, att da skall läsa alla ”dessa ord, gör, att jag kysser dem, så snart de ”8r6 skrifna. Men jag ville tala till dig om min ”barndom. Men jag kommer aldrig dit. Du och ”så mycket annat, som Indå ir långt ifrån att va-”ra dig, kommer alltid imellan. Det svindlar for ”mitt hnfvnd, nlr jag vill börja tala om en sak; ”men sluta, det kan jag mycket val. Allt ligger ”dock så klart och redigt for min sjal, for mina ’tankar; men, nlr dessa skola iklädas ordens for» ”mer, då rusa de om hvarandra och blandas och ”forvexias, somliga fly, och somliga stå qvar; men ”de, som Iro borta, det ar just dem jag ville haf-”va fatt på, och de, som äro qvar, det ar just ”dem jag ville vara quht. Förstår du nu detta? ”Ser du, jag ville tala om för dig hela mitt lif, ”börja med att berätta dig, buru min moder var ”for rik, för maklig,- att amma sitt barn — sky ll-”de på nerver; huru min amma kysste och smek* ”te mig, nlr min far och min mor kom in, men ”kastade mig vårdslöst ifrån sig, nar de giugo ut, ”och tog då sitt eget barn, den lilla Maria. Hu,•’jag vill icke tala om henne! Dår vår hén,liten ”och hjelplös, hon som Jag. Sodan blef hon — hu, jag vill icke tänkapå henne! Därefter ”fick don förhatliga varelsen Ellika- hand om mig.» ”Hon åt upp min mat och nöp mig, om Jag talande om det för mamma, H?n; lemnade mig ensam ”hela långa, mörka natten och åt upp mia mat, ”om jag talade om det för maipma. k DessiiQeHafi ”aade hon: ’Lilla Herrn får inte ljuga! Fy, ¿et ”ar fult och obeskedligt! Ett litet, gtfdtGuda-”harn ljuger aldrig!’ Och, när jag klagade på hen* ”ne sannt och rättvist, då sade hon: 'Lilla Herrn ”ar en lögnare, en obeskedlig, liten baktaläre! Fy^ ”det är illa gjordt, det förlåter icke den gode.Gu-”den!’ O, hvad jag föraktade heune! Men set ”jag var ett barn, som ville hafva roat, och> en ”stackare, som var rädd att blifvanupeo, och der-”före lärde jag mig tiga. Men snart blef jag stör* c ”re. Då tog min moder mig om hander. Hon ”var. så god, så god. Men hon sade: ’Du måste-, ”läsa katechesen; det är Guds ord, som vi alla. ”skola lära oss.’ Jag frågade, om det var nog ut*, ”af med att kunna den utantjll, om mansUppföl* ”ja den. Då log hon. Det såg jag, fjst hon för* * ”sökte dölja det, och den anekdoten talades ofta , ”om halfhögt för främmande. En annan gång ”fick jag dock bestamdt veta af min mor, att man -”skulle göra a//f, ja, allt till punkt och pricka,m m

' \

?som stod i katechesen. ’Du skall inga andra guidar hafva for mig!’ —? började hon—* ’Så befal-VJer Gud, —.sade hon — och ve öfver den* som '/ilet öfverträder!’ Men min goda mor, hon älskande sitt kaffe, sia väjlefnad, sin lilla Theodor, sin ”man, sitt hus; sina glada gäster, sina roliga böc-”ker, sina vackra arbeten och mycket annat långt ”mer än sin Gud,: ty med. dessa sysselsatte hon ”sig, om dessa talade honj på dessa tänkte hon — ”men på'sin Gndl!! Jo, en liten stund livar af-, ”ton och en stund p& söndagsförmiddagen. Men ”inte alltid då heller! Ty jag minn9, att en gång* "sedan min far slutat predikan, sade min mor ”nästan genast: ’Jag har funderat på, att vi lili

”sommaren måste taga upp detta goifvet, fylla ”derundcr, drifva om det, måla det och anskaffa ”en tjook, god matta, ty det drar, det har jagal-”drig känt förr än nu under predikan.' Då. kom ”jag ju under fnnd med, att mamma, icke en gång "dessa små stunder, tänkte på Gud, ehuru hon ”jemnt predikade den satsen, att jag måste haf-"Gud for ögonen hvarje stund, hvarje ögonblick ”af mitt lif. Och hon trodde ändå på en Gud, ”som hadc en mängd små egenskaper, livilka min "Gud aldrig haft. Min Gud! Hör du, min älskande Ro8iual Äfvenväl /^ har en Gud! Menden ”ser icke ut som eder Gud, eller som de andras, ”bättre sagd t, ty min God skall en gång blifva”Robíh&b Gad, Dir Ro&ina bür miny och Di båda ’Hnedfalla i stoftet for det väsende, som jag kal-”tar Gud. Vet du vit, huru det ser ut? Det har ”tagen form och blott en enda egenskap; men den ”är allt-innejattande: — Rättvisa. Se, det är egenskapen, och den, som den har, den är gud; men, som ’Ingen på jorden har eller hade den fullkomligt, finns ’ingen menniska, sem ir gud, utan endast Gud "år gudy ty Gud ensam är fullkomligt ritt v is. ”Han straffar och han belönar, icke efter våra ”handlingar, utan efter våra uppsåt och driffjä-”drarna till dessa.

Mordy haty vrede, allty allt si-”dant kan han förlita, ty det är passionens frukt. ”Uten sk rym t eri, hyckleri, logti och bedrägeri, se ”for dessa hat han eld och lågor; mén lustgårdar ”och rosor for Rosina och kanske ock för den ar* ”ma Theodor, om icke hans kärlek till Rosina för* ”leder honom att äfven blifva en bedragare, ty mits ”kärlek, men blott min kärlek, kunde fresta mig. ”Jag låg och tänkte mig härom natten, om da vo* ”re en annans egendom, om jag blott genom svek ”kunde forvårfva dig. O, Resina! här svindlad«, ”mitt hufvud, här brände min panna, värre än nå* ”gonsin. Jag skyndade ut i den daggiga natte»,, ”sprang som en ursinnig till ditt fenster, hade si ”när bräckt de svaga irutorna och burit bort (lig ”1 tid, inan jag skulle blifva en röfvare och kom* ”ma i qvalet mellan dig och mitt rena samvete»m m m

"Men sä tänkte jag på, huru Jjuft du slamrade, ' "huru da kanske skulle hatat mig, huru jag lof-"vat dig att vara stilla och handla försigtigt och "sagtmodigt som andra menniskor. Och jag gick ' heto, och jag lade mig; men somna kunde jag id-"ke, kan det aldrig mer. Icke heller äts eller "dricka, barn M*ka på dig, på dig. På dig vid "min sida, dig i min famn, dig på tusende sått "Nu svindlar mitt bufvnd, och min panna brän-"ner, och púlsame slå, och hjertat bryter nr sin "hägnad. Jag vill ut!" *

(LSngre fram.)

"Och sedan teg ju miti fader mig om händer? "Äfven han predikade de skönaste sa tier och gaf mig "de härligaste föreskrifter. Ljuga, stjäla, bedraga "voro oerhörda brott, sades mig; men ack, hvar är "den fina gränsen mellan dessa och det tilfitnfo, det "antagna svek, som äfven de bästa menniskor, äfven "¿fe, som tro sig fullkomligt följa gudomliga och "menskliga lagar, bruka mot sina likar? Med harm "och vedcrvillja märkte jag mången gång, att min "gode fader (ty god är han) icke alltid var samifär-”dig i sina uppgifter, att han var artig och föteköm-"mande, ja, ödmjuk mot personer, som han afskydde "och föraktade, att han ofta passade på tillfällen till "vinst, då andra deraf fin go förlust, och stundom rät* "tade sig efter conjuncturerna, vid tillfällen, då jag "Inom mig kallade det för svek och ett bedrag-’ligt 8%tt att spela andras egendom i miuahån-”der. Jag yttrade min- mening och raiu liarm^ ”II91L skrattade åt båda delarna och sade: ’Du.

”lär dig väl med tiden och ute i verlden, att icke ”vara till den graden samvetsgrann* ty då kommer ”du icke långt och finner icke många likstämda.’ ”Ojch jag kom ut i verlden! Och jag förbief lika ”samvetsgrann! Och jag kom icke långt! Och jag ”fann inga likstämda! Och jag blef kallad en gal-”ning, en svärmare, en phantast, men lärde mig ”att förakta meniiiskorua. Se der min vinst af ”att lära känna verlden! Dock, jag träffade ju dig! ”Verlden egde således en diamant, äfven för mig, ”fast hon var höljd med så mycket grus. Men nu ”har jag funnit den och måste medgifva, att payc-”ket godt finnes på jorden, ty hon bår dig. Alt ”den kärlek, jag känt mig kunna ega till en mensk* ”lig varelse, som förenade allt, hvad jag kände ”Jfordra hos en sådan, har nu concentrerat 9ig ”hoä dig. Du skulle väl kunna säga, att jag ické ”heller känner dig; men vissheten om dinjullkow-”liga renhet, dygd och rikedom på allt godt är ”den enda uppenbarelse jag haft, den enda jag ”tror på, utan att derom vara öfverty.gad af mitt ”förnuft. Förstår tlu? På dig tror jag blindtr ”men på intet annat under solen. Bedrag mig ”ieke, då är det slut med mig! Nu blir här åter *’för varmt* Under den blå himmeln andas jagm iss §$§

’Mattare, och bränuer min panna mindre. Och ”tankarne ordna sig der — och i hufvudet blir ”stillar och roligt och lügnt, som i den dygdiges ”graf. Jag miste dit ut!”

(Längre fram.)

”Jag laser aldrig igenom, hvad jag skrifter. ”Jag minns icke,'jag vet icke, om jag nu redogjort •’för hela mitt lif. Det var min pUn, då jag började skrifva till dig; men, om jag fullföljt den ''eller icke, det minns jag icke. Åh jo, du vet ju ”allt. Jag har ju sagt dig, att en enda gåug trod-”de jag mig älska en qvinna, en qvidna, som le-”gat vid samma bröst som jag, som log it mig i ”min barndom, och som jag trodde med samma ”modersmjölk insupit samma känslor, samma åsig-, ”ter som.jfeg. Jag menar Maria, den trolösa, u-”8la Maria. Ledsen vid lif vet och med förloradt ”förtroende till mina likar, återvände jag till ia-”dernehuset. Skön, vänlig och lockande emottog ”Maria, icke sin lefuadströtta län, icke sin broder, ”icke sin älskling, ulan den unga, rika arftagaren, ”som för henne varit ett parti öfver all förhoppning. Jag lockades In i de fina nät, flickan kantade nt för mig. Så när hade jag fastnat i dem; "men jag fann henne vid en annans bröst, och ”borta var förtrollningen, och borta var all tro på

”qvinnotro — och jag föraktade äfvcn herflie. Åh ”jo» v iss t har jag sagt dig allt det, ty det inver-m m m

”ktdp tå långe och så myckel på mig. Hennes "trolöshet och bedrägliga smekningar lågo så lif-. ”ligt för mitt sinne, ands tills jag sågdig; men ”då försvunno de. Svärmaren påstår ju, att kor* 9'set skingrar en förtrollning. Nå v il, äfvpn jag .”börjar tro. Da ir mitt kors, och Maris var min ”förtrollning. Förstår du mig? Denna fråga W-”fogar jag alltid, ifven når jag icke kan få den "besvarad, ty menniakorna förstodo mig an aldrig. ”Når jag talade om dygd, aådan jag den mig tank-”te, då logo de.: Når jag talade' am min religip», ”då korsade de sig och veko ifrån mig; närjagta-’’lade om min Gud* då häpnade de och hvifkade ”sintimellan om atheism och rationalism,-och myc-”ket annat, som de sjetfvaicke begr^po; pir jag ta-”lade om sanning, då förstodo ellerfattade.de icke ”ett ord; om ratt och råt t v is a, då ryckte de på ax* ”lama och bjödo mig tala sagtare; om frihet, jadi ”kommo.de fram med så mycket dumheter, så myc-”ket parti-hat, skr-iauda och småaktigheter, att jag ”bevisade dem, liuru de af friheten icke begreppen ”bokstaf, när deras egna tankaroch idéer lågo bund* ”na och fjetfrade af fördomar och lånade magt-”spr$k. Så länge man är fången under sin egen ”oförmåga att fatta det ritta och sanna af tingen, ”passar det Jitet eller intet att piata om frihet. ”Mednett ord, i hvad ämne jag talade, förstod mig ”ingen eller vilie ingen förstå mig,oeh derföre”lärde jag, hvad de heller icke kanna, jag lärde ”mig tigt och vill hädanefter blott tpla till dig, ”ty da fö ra t od mig genast. Du återgaf mig i sam-”ma ögonblick mitt du, och' i din ton var eugen-”klang af min. Du förstod mig.”

”Ibland tycker jag det är, likasom hade Ma-”rias barndomssjäl flyktat in i dina slopna former, ”ty ai förstod ro Ig Maria i ¿nina barndomsår, nlr ”vi lekte .tillsammans under jasmiuliäcken, eller vid ”den branta ¿brädden» Minns do det, Roslna? Säg, . ”att du minns, det! Jag skulle si gerna villja sam« ”«anknyta dig med minnet af min barndom, ty ”det var en skön tid, den, då min panna aldrig ”brann, mitt hufvud aldrig svindlade, di jag än-”nu trodde pi; mennUkornas förträfflighet och , ”Cuds öfverseeude. Men det var längesedan, ooh ”kort var den tiden, ooh tidigt voro mina ögon "flppna, och tingen sägo de snart på ¿leras frinsi-”da, lika ai val som på densroyckadeoch för-”gyllda framsidan. Och sedon led jag, alltjemnt, ”tills jag såg dig.”

' • -écQo-

(Längre.Iram.) r

”Nu vill jag snart lemnn dig detta bref, tala ”med dig, skåda djupt in i dinp ekona, mrlda ö-”gon och saga dig si mycket, säga dig, att jag va-”rit afuudyuk på honom, dgn långs bildsköna|;s|ol-"¿a mannen, med örnblicken, som bar sitt hufvud ”högre än någon annan, och som väl må det göra, ”sedan Rosinas hand lindat lagern om håns djerf-”va, öppna panna. Såg do, horn skön han var ”med sin segerkrona? Men du sig honom Icke, ”när han så härligt beherrskade sig sjelf och sitt ”begär. Jag tyckte om honom! — och det gör ”jsg så sällan. Han tog med våld till sigengärd ”af beundran och, jag ville nästan säga, vördnad, ”som jag hittills än aldrig egnade någon. Jagiyc-”ker om honom! År han, hvad hans yttre Och hå-”gra drag, jag samlat i mitt minne 'af hans inre, ”tyckes lofvä, så är han mer, ja, långt mer än de ”mesta. — Jag tycker om honom, jag unnar hö-”nom allt godt, allt, — allt — utom dig. Ila, af-”grundstanke! — — Nej, nu blir det så hett ech ”oroligt der inom. Hon glöder så, denna panna, ”der du en gång åfven åt mig skall fästa en krans, ”grön och frisk, som skall göra, att det aldrig mer ”bränner, aldrig mer svindlar för detta hufvtid, ”aldrig mer susar och brusar dor, likt vilda stor-”men, och upprörda hafvet, och rasande elden, ”och bäfvande jorden. — Ja, likt elementerna i ”krig, och deras andar i uppror. — Ja, der skall ”det en gdng blifc* aå imgnt och så stilla, som ^tanden i e* mitå wnaiinitt, aom källan, når ic-*’ke den llli*to rtmå Inwr daaa spegel, som hjer-”tat, när det hvilar mot den älskades.”*'Och nn, god natt! — I afton vill jag'se dig 99— vill jag tala med dig» Hör du det, Rosina! — ”Jag har nog långe tvingat mig och min önskan, "nog lange lydt din villja; eller huru, min älskande? Bör jag icke liafva någon liten lön derför? V— Jo, det nekar du mig icke, — du goda ängel!

€*r. 9.

• Det er forbi! — Mit Lys neddalet er,

Og djrbest Nat regier er i mitt Hjerte ,

Al Glrtede sover, tmust cr Haabet her

Alt) alt jorstummer/ Ö, kun ej min Smcrtc!

R a h b e c k.

slutades denna oordnade och osammanhän-gande skrifvelse, hvaraf man dock bättre, än* af allt annat, lär att känna arten af Theödor* svag* sinthet. Rosina läste väl detta bref; men andra tarikar bestormade henne så raägtigt iroellänåt, att hon måste läsa em de halfsansadé meningar* na många gånger, inan hon fattade den tankan, som den arma Theodor dermed egentligen kunde haft. Icke alltid köade hon följa gången af hans rastlöst framåt ilande idéer; men med sorg och smärta insåg hon na först, att den tröst och lin-dring, hon i sin välmening velat gifta Theoäor, förr eller sedn&re skulle blifva källan till ett nytt lidande, kanske bittrare än alla andra, för den arma, förvillade ynglingen. Att vara mål för en sädan kfirlek, utan att kunna besvara deii med annat ån médhåande och Vålvillja, var för den ge* da, kånsliga flickan ett verkligt straff.

— Om jag ändi kunde älska honom, och min kärlek återgifva honom hans förnuft! — Si hade Rosina stundom tänkt; men det hade varit en förtvifl&ns tanke, som Axels liknöjdhet, och Intet annat, alstrat. Nu voro alla tankar p$ Axel af en helt annan, helt ny natur, och med förfärliga färger 6tod Rosinas oförsigtighet, att gifva min« sta näring åt Theodors fruktlösa, varma kärlek, fram för hennes sinne. Heta tirar fuktade hennes kinder, inger gnagde hennes hjerta, ty oskulden ångrarofta, utan att ha brtitit; odh påjordea egde hon ingen, till hvilken hon kunde vända sig i denna brydsarama sak, mer än! Axel. • Och hvad skulle väl han tycka, tänka och saga? Detta var icke Rösiiias minsta bekymmer« Hon förfviflade öfver, att för den enda, hon ville förtro fcig till, komma fett stå i en tvifvelaktig, tvetydig dager,' och aUt(detta för Axelt —* Huru skulle välhan kunna inse Rosinas oskyldiga, goda mening, när hon nred sä mycket deltagande och mildhet möt* te den olyckliga och skygga Theodors första tit«bfott af tillgifverihet, när hon, utan omsvep och tHlgjordt pruderie, återgaf honom hatis förtroliga du och svarade honom i samma naturspråk, som han brukade mot henne? Hrad skulle han tänka» när han genomläste detta bjertfrätande bref, som Rosina - dock föresatte sig att visa «honom» ty nu var Axel blifven hennes samvete* Men huru skulle den nogräknade» stränga Axel kunna fatta allt * detta och förlåta det» och framför allt, huru skulle han kunna afhjetpa det?— Se der ett fritt fatt för Rosinas frnktan och tårar och sorgliga betraktelser! Men en soldager eller en solstråle låg dock öfver ftvarje tanka» hvaije föremål: Kärlek af A-xelf — Kanske ett helt lif vid hans sida! Dunkelt och formlöst var väl ännu delta hopp* men det fanns dock, — fanns för färsta, enda gången! • Morgonpn kom, och med den dagens beh sall-* skapslifvets oundvikliga tvång, ögonen badade» med vatten, de lågande kinderna åfvem Theodors bref gömdes sorgfälligt i vecken af ktädningen, mod måste repas för alk hvad nom kunde hända. Eh leende, tanklös mine måste anskaffas .på ett eHer annat * sått. Förställning —- förställning — och idel förställning — vit hår mer af nöden ån någonsin, om icke hela brunnssällskepet, «om alltid hade ögonen p& Rosina, Axel och Theodor» skulle riktas med ”en af dagens frågor”, som i detta ögonblick gifvit dem mera hufvudbry anal-la andra, ty, vid en brann lefver man sannerligen mer i nu'et och det närvarande ån någonsin añilara, och anekdoter och fabler uppspinnas, berättas, tros och förbättras der fortare och behändigare än annorBiädes. Att detta framför allt skulle undvikas, var Uosinas första omtanks» AU hennes tjusande glädje, när hon tänkte på Axel, all hennes smärta, när hon tänkte på Theodor, — allt detta måste sorgfälligt gömmas och döljas. Icke en gång till Tante Julie ville hon gifva del af något,,sora rörde Theodor, emedan hon var si svag för Albert, och Albert ville Rosina ogerna se inblandad i allt detta, mer äu han redan värdet. O, huru skulle icke den arma Theodor lidit, om han vetat, huru himmelsvidt olika det såg ut i 11 o sinas hjerta, emot hvad han i sin förvillelse föreställt sig! Om han vetat, att, jast der han byggt sitt enda kärlekstempcl, snart skulle sti blott ruinen deraf, utan en enda af de tusende blommor, hpns pbantasi smyckat det med! Om han vetat, att det enda hjerta, han önskat sig i verlden, det enda hjerta, dit han i sin namnlösa och formlosa bittra smärta flyktat, att detta var fullt, öfverfullt af* kärlek till en annan, att ödet stod med en blottad bila ofver hans hufvud, att den snart och pi en gång skulle nedfalla ofver alla hans Ijofva, ljuta, rosenfirgade, första och enda och sista för* hoppningar af lifvet, och allt detta just i ett ö-gonblick, då han hoppades hafva funnit en hamn for sitt hjerta samt lugn och ro inom sin brännah-de panna!

O, Gud! — Huru god ar dn icke, som döljer rår framtid i denna, ogenomträngliga slöja, hvilken endast nu’et, och icke en enda blick i förväg, kan genomtränga! Huru mången, som skämtar och ler, skulle icke digna, om han visste,, hvad som nästa ögonblick väntade honom! Huru många skulle icke mista all hog, all lefnadslust, ont de kunde förutse, hvad framtiden åt dem gömde! O, Gud, huru god. var du ieke, när du gjorde oss så blinda och så kortsynta, men när du, midt i den natt, i hvilken vi vandra, gaf oss hoppet, det rosenknoppfärgade och sköna, till ledstjerna! Hoppet, som är ljuft, äfven när det bedrager oss. hoppet, det milda och tröstande, som räcker oss handen, när vi lemna vaggan, och som icke 6f-vergifver oss vid sjelfva grafvens brädd!-—Ettlif utan hopp! — O, det vore som ett lif med fullt förutseende! — Förfärligt! — — Derföre — lefve hoppet, och bort med all siare-förmåga!

Med klappande hjerta, och tusen orsaker till oro, vandrade Rosina vid Tantens sida ned till brunnen om morgonen. Man drack, man gick, man vred på sin glas-visare, man gäspade litet och sade, att det var en sval morgon. Rosinaa

Axel) //,§b i«’ m

kinder lågade iock af hopp och luktan, sammanblandade. — Hon såg 6ig om, såg hit, såg dit, horde ickè, hvad man sade, svarade confost;

— men tiden gick framåt, och ändå syntes — ingen Axel, ingen Theodörf — Rosina drog andafr, nien förundrades. — Men just i dag, till råga på allt annat, var Albert, den goda, älskande Albert, nier ätt vanligt enträgen och besvärlig, ja, nästan hvad man kunde kalla efterhängsen; åtminstone tyckte Rosina så, ty hehnes jcmna tankspriddhet och frånvaro åf alla sinnen gjorde det for henne omöjligt att hvarken höra eller svara mej sans ochf förnuft, utatt hon hade helst önskat att få va*ra i fred för alla tilltal;1 men, att stadna hemma, under föreglfvande af illamående, det hade hon föresatt sig att aldrig mer göra^ hon liåde nog blifvit straffad derför. Nn hade hon < ingen högre önskan, än att få gå i ro, gång npp, gång ned; men det var alldeles omöjligt. Tante Julie, som annars var så ovanligt litet pratsrro, hade hela denna morgon slagit upp sitt språklåda om än ett, än ett annat. Stephanie hade o-taliga gånger snattrat omkring Rosina. Notarien Algernon hade redan sagt henne sju fadda complimenter på morgonqvisten, åtta satiriska dumheter om hrunnssällskapet, och femton skrytsamma saker om ^ig sjelf. — Hofrättsrådimian hade både frågat och berättat; — Oncle Jtfan Jacquesln&Llit- ett litet tal om "les gens comme ilfaut” vid brunn, — och lilla Gref Boden, som aldrig rätt Kommit sig för med llosin^ sedan den olyckliga bo-lero aftonen, han citerade idag, icke en liten bit, Utan hela la revue nocturne af Sedlitz, öfversatt från Tyskan af Mery 8c Bathélemy, för den arma Rosina.<— Hon hade hört Axel sjunga dén en afton och blifvit alldeles förtjust, som man kunde det blifva; men, att sd här, pä fastande mage, med hufvndet fullt af andra tankar, och pä en kjtli och litet dimmig morgon^ mellan vattenglasen, pastiller och morseller, menniskor, 6om pratade om intet, och barn och gubbar, som sålde kappar, och pipskaft, och murklor på trådar, och korgar, och leksaker, att mellan allt detta böra declameras:

A minuit dc sa tombe

Le tambour se leve et sort9 '• : Fait sa tournée ct marche

,• Battant la caissc bien fort. etc. *)

afven med vår lilla excentriska Grefves djupaste ' och grafiikaste röst, var dock för ingen det hVarkefi imposant eller illusoriskt, och snart be-det sig, att vid aldra sista versen stirrade

**) Attskaffa sig fortsättningen, recommendevas tiitbrar och ea, som icke känner denna banförand# pbanta- -si af Sedlita%Boden så rakt i himmelen, att ban icke såg, hva& sbm försiggick på jorden, och således icke mark« te, att en otäck grå pudel, tillhörig en herre från Vestervik, sprang honom i rågen, på hvilken han äfven stupade omkull med all den fart, ent så liten person kan få. Då kom han utaf sig* och Rosina slapp mera sådant. Men na kom ea annan plåga, nämligen Albert. Han var visst Ro-sinas granne vid bordet; men då vågade han al* drig tala om sin kärlek, ty hans fina, blonda hy skulle då genast öfvergått i ett sqvallrande gris« delint, och dertill hade han ingen hog, hvarken, för sin egen eller Rosinas skull, på hvilken alltid några dussin manliga och qvinnliga blickar

voro fästa. Men nu vandrade ju Rosina alldeles en« sam, sedan Boden, till mångens innerliga förno« jclse, slutat sin revue nocturne med en: peruque för fot! Först skämtade Albert litet öfver den händelsen; men Rosina var i dag otillgänglig för allt skämt. Sedan började han tala om sig och sin kärlek, började bedja och föreställa, sade sig blifva galen, villja skjuta ihjäl sig, och 6nd vet icke hvad, om Rosina fortfore i sitt vägrande. Hon bara teg; slutligen sade hon: ”Kära, goda, bästa Albert, — plåga mig inte i dag! Inte ar detäm« ne att tala om här, på stora brnnnsgången. Nar vi komma hem en gång, skall jag bevisa dig, hn-t\x illa vi passa tillsamman, huru olyckliga vi¿kulle blifva. Ja g älgkar di g med en systers följa, innerliga tillgifvenhet; var nn nöjd med det fiä länge och pläga mig inte i dag!**

Albert ville svara, ville rifva opp himmel och Jord; men nn kom Stephanie till all lycka, |och nn var klockan degsatom itta, och nn kom Tante Jalie och hviskade vid Rosina, att hon ville tala med ' henne, i stället för att gå i bönen, och nn vankades ett litet förhör i Tantens rom, af den goda modern, hvad Rosina knnde hafva emot hen« nes stolthet, hennea kära, enda Albert. — Rosina grät och var på vägen att bekänna allt, hvad som lig henne på bjertat, hvaraf Axels nteblifvande just nu ingalunda var det minsta; — men nn kom vagnen fram till promenaden. Tante Jnlie mådde icke rätt bra, ville blifva hemma. Rosina hide ville och inte ville göra detsamma. Följden blef äfven som vanligt, när man Icke vet, Jivilket man vill af tvänne alternativer, ty då i)lir ofta ett tredje, som man minst af allt ville, ena olyckliga lott. Detta inträffade just nu, ty Rosina visste icke Jinro; men slutet blef ändå, att hon — åkte nt på promenaden, téte k téte jned Oncle Jean Jacques, och det var nn säkert, Jivad som i detta ögonblick plågade henne mest. tinbben tycktes nn i fjerde gräset och sjunde him-.jneln, aå förnöjd var han åt detta muntra, rörliga hrnnnslifvet, bland så mycket folk, hvaraf mängam i«« m

**comme il faut*% och resten ”ett rätt artigt, hyggligt och temligen belefvadt folk". — Han höll ni, pä sitt sätt och efter sin scala, ett litet loftalöf-ver’ hvar och en för Rosina. Axel var väl icke alldeles i gubbens smak. Hans stolthet och tfjelf-ständighet och frisinne bröto något mycket af mot Onclens gamla aristokratiska fördomar och stioå. vanor. Han kunde ické fatta denna blandping af nntids och chevaleresque anda, af popularitet uti idder och högmod öfver sin gamla hjeltestam, af liberala och demokratiska grundsatser, men aristokratiska, ja nästan despotiska handlingar, — som al$t förenades hdä Axel. Detta kunde den gamle mad-nen icke fätta, och allt hvad haiiicke begrep, det klandrade han utan undaniag. Rosina afhörde honom tyst och utan särdeles,uppmärksamhet, kastade bara då och då fram ett ord, för ätt hälla cofiversationen i samma lunk, att den icke måtte öfvergå på persuasions-sidan, hvad neved’en Albert beträffade. Men, liflig som gubben var, kdd-ge han nog hoppa med sina tankar och Idéer* och, inan man visste ordet utaf, var han just nätt och jemnt på det capitlet.

— Hvad tänker da på, noa chére Rosc? — sade Oncle Jean Jacques med sin hela Fransyska ifver — Leta mig upp en gentllare, hyggligare, hederligare pojke, mer comme il faut än Albert! Och rik sqdan, mon enfant, — rik! Dn förstår innbicke värdet, af detta! Nu är du njig och. vacker/ verlden tyckes iigga öppen för dig. Du ar en, allt för söt och genM!'flicka, det medgffves; mais — ça rfe.dure qu'un Jour, oçh ett pprti, sim »Albert, bjudes dig kanske aldrig xnex;Jinns inte många dessutom, här i .värt arma land. Han för* -e.najr ju allt. — Eller hvad fattas honom? — fJng, rik, af våra aldra äldsta och bästa familjer, $er

' j / »

¿ra ut, godt hofvud, kunnig och temligçn stadig, omtyckt och afhållen, hvart han.kommet,,glad.oçIi lätt att lefvà med, aldrig trumpen, aldrig misslynt, a.lltid munter och vid godt lynne. Hvad vjll du ,V$l>fnera önska, ma chdre,nièce? — —

På detta sättet ömsom haranguerade, ömsom frågade han, men på de gamlas sätt, utap ätt e-

' » > ’ * " ; -i>' ‘ . I

gentiigen afvftkta sv^r, och detta var rätt väl, ty Rpslpa hade nödgats bejaka liv&rje anmärkning, så sann var dçn, emedan hon ¿eke hadc exi en (fa invändning emot Albert, mer än den, soni hon ensamt icke ville anföra: —. att hon äjskade en an-' * *

nan af. hela sin själ, hela sitt hjerta. ,Hon teg således, tills vagnen stadnade för dörren. Pådrog hon andan.

Ingen Axel, ingep .Theodor vid frukosten! Nu började Rosina käpna tviflet^ gräsliga oro, känna denna väntans och längtans demon, som gör, att man icke kan finn* ett .ögonblicks lugn eller ro. Dagen framflöt långsamt och ,tlQdt. men”anka talade om de båda frånvarande* och Rosina vågade icke fråga. Först emot aftonen sade någon löst och liknöjdt: ”Baron Löwenstern och Herr v. S. hafva rest från brunnen tidigt i morse.*9 — ”Komma de icke åter?” — frågade någon.—”Nej, — svarade den lilla Majoren — de trifvas så väl tillsammans och passa så bra for hvarandra, att de väl följas åt till verldsens ända.” — SomHgra skrattade åt detta damma infall, andra horde det icke eller brydde sig icke derom. Rosina visste ' icke, hvad hon skulle tro; men hon led outsägligt af denna tyngande ovisshet* Längre fram på aftonen sade någon, att Baron Löwenstern fått angelägen post eller exprès, som förmått honom genast lemna Medevi och afgå med ångfartyget Flaten, hvilket denna dag gick från Motala tillCarfsr borg, och slutligen att v. S., som fattat en särdeles vänskap för honom, följt med, man visste icke huru långt.

Hvad skalle Rosina tro? Huru mycket var verkligt af dessa berättelser, — och alla tillägg dertill om den utländska brudens ankomst till Gö-, teborg* afhemtning etc.? — Men rest var Axel» Det var dock otvifvelaktigt. Allt var då således blott en dröm! Och den så kort! — Nu började hennes inre oro att antaga formen af en viss* qväfd förtvifian, och liknöjdhet för allt annat, hvilken ofta är källan till hastiga, brådstörtade beslut hosIi fl ig a, känsliga varelser, de må dessimeHan vara aldrig aä förnuftiga och kloka. Hon var till utseendet lugn, men blek som en hamn, och med stirrande torra ögon. Hon hvarken talade eller svarade, utan längtade blott att pä sin nattliga bädd fä fritt öfverlemna sig &t sina sorgliga tankar. 1 denna sinnesstämning hemkom Rosioa om aftonen. Hon började nu tyst och hastigt att kläda af 8ig. Mellan hvarje rörelse, li varje tanka sade hon halfhögt för sig sjelf: ”Axel rest! Det var då blott en dröm!*' — När hon skulle lägga ifrån sig nägot på sitt toilettebord, upptäckte boa nu först —- ett förségladt bref! Hon tog det med darrande händer och högt klappande hjerta. — Lö-wensternska vapnet mötte genast hennes forskande blick. Utanskriften var till Rosina, af en vacker manlig hand. Rosina kände just icke mycket Axels handskrift. Rosina var alldeles för mycket förbryllad, att märka en nästan utplånad poststämpel. Med en enda tito, en enda öfvertygelse, ett enda hopp, bröt hon sigillet, — men se! — Hvad fåll henne i hand? — Jo, det sista, lion någonsin kunnat ana, nämligen ett bref från, — ja, gissa från hvem? — jo, från — Tente Lisbeth! Rosina var god ech älskvärd*, det är sannt; men hon vår äfven menniska, och dertill en nägot litet bortskämd flicka, med ganska häftiga känslor stundom» Tante tisbeths bref flög som en pil i när-tbastevsgg,— ti måste, till skatn för Resina, men fit sanningens skull, bekänna detta; men till Ro* sinas åra måste ti äfven -medgffva, att hon genasf ångrade detta eländig a sått att yttra sin harm och StM felstagnal förhoppningar. Med blygsel ofver tig sjelf och den häftiga lidelse, som kunde för-' lada henne till ett dylikt opassande utbrott, tog han genast upp* brefvet, och till straff för sin e-gen häftighet och öfvtrilning ålade sig Rosina att gefiast och med eftertänka och uppmärksamhet genomläsa den välmenande gamla Tantens href*' mm hon, fastän gumman ovetande, så mycket förolämpat« Hon satte sig på sin bädd och läste följande , hvilket ingalunda var af natur att skingra da moln, som lagt sig ofver Rosinas hela sinne och varelsen . .

TaNTE Lisketh's bref.

Ullaborg dan — Juni 1835» ”Min söt ta Rosina!”

”Tusen tak min sälla Rosina för ditttjlrkemK ”aa och söita btef, dit var så valkomett att GuA* ”salsigne dig mitt kära barn>oqh det veregottjag ”hade dig hä*r uu i dessa brudsamma tider och ”ditt goa biträde ty jag har otroliit att göra ty ”Axal ir rest for att hämta sin Fransöska. Derpft ”viU jag” — — — —- — — ——

Hir var ea iacpae i don goda Tanteaa brsf*föranledd af den väldigt mät>gd*lafck,' gbm honi liera repriser lagt , på ett' något Öppet och för-klippt coüvërt. Lacket ' rann dålddeA In 4 brefvet Jébh* förstörde tvänne högst ratglp åliggande ord," näraligeiu voga riakeni hvtlka, ¿sm man irätfcveS frtt tyda Tante Lisbeths khwlder och lägger den» fHi den ferra meningen, ändå gjorde hennes unde*-rättelse om Axels förmånta brud till ensbrts; supposition, och icke, som’ nu bléf händetsem,?ti|i ,ew fullkomlig; ovedersäglig visahet, ty såi>U*jie:Äo-sina densamma och; undråde ing a lu rida Jm&Èf Stt Axel .gifvit detta förtroende åit Tanten, i aoåedn-de till en mängd ekonomiska angèlågefthéter« B-.gentligen behöfde' vi visst icke anföra jnera af Tantens epislolära försök;

men* som hon 6 Idr tg förr har visat sig som författare ^skriftlig lift/) och troligen aldrig mer gör del, vill man, af akt-ning for dença utomordehtliga casus, icke iitesåa-t* det öfriga af brefvet, der vir goda Tante, rtü nom alltid, framlyser f hela glansen af sihvälme-ningV sin obetlnksart&iet, sin enfald, sia hyfikeir-fketoch sitt olyckliga öde alt alltid, med a Ht detv ti; ställa illa till och pressa tårar, just ut deras ögon, som hon i&kade» och säckar nr delta bjer-tan. Så här lydér fortsättningen: * ' *

”och när hon komer<så fotar jag ty har vill jrfg "då icke gå män jag vill gärna se hanne först Ty "det är Det enda jag varit nufiken på i al min dar”80 ir dét på Axels fru som jag önskat blifvit en ”annan vis Parson, som jag tokte passa så bra, ”men Som Axel aldri vele köra på de öra.

”Gu Tet var jag slår ned mina bopålar, dit ”blir väl i någon stad män hvar jag lefrer eller dör ”kan du kirresta barn vara saker om det lilla j ag ”kan lämna efter mig i löst och fast ty nu behöf-Mver icke den rika Axel Eller hans harn dit utm ”du som Herrans behag ir att vara fatti och ut-”an utsigt för din sutenering. — här mår Alt* ”möke bra. Jumfrn Dora har haft ont i bröstet ”hela Tåren och flera af pigerna Ligga i fro6se» ”och gickten sitter åt mig min stackare horibelt ”som oftast, och Beata dras visst med vassot.. ”Vi f var na går bra. jag har i&iit viv» mig en fin ”klänning och en till dig aom jag håpas du ej försmår ef ven om du skulle som alla såja gifta de£ ”med Albert H. dat gud gifve för dig fattig barn« ”min Tär ungdom ar icke sådan att d<e se till dygd ”och duglighet utan baraste rikedom och figring ”och det senare trytter dig vil ej min så möke ”mera dit förra, ty din Svåger var en rigtig skålm ”och bedragare. Adiö nu min goda Rosina da ir ”vil aldelea tröt på mitt långa bref man på dan*-”na långa söndan har jag icke haft annat at götm. ”Alltid din tillgifha van och

Tante — Elisabeth“P. S. I söndas var ja på Ekenäs å betalte' ”visiten. Di hälsa så möket. förlåt slarfvet å hastigheten»”

Brefvet föll ur Rosin&g hand, och, stora, heta droppfcr ur hennes ögon.

— Det är då sannt! Det är då förbi för alltid, denna korta, korta dröm om lycka! — sade ’ hon för sig sjelf, bittert gråtande, och var na.i denna upprörda sinnesstämning, då hon lätt nog, om någon yrkat derpå, kunde tagit den desperata föresatsen att blifva nunna, att lemna slägt och land, eller att blifva en annans maka; Alberts till exempel. Qvinnan har ofta en viss akadeglädje af att, när hon lider häftigt, göra sig åndå olyckligare, blott for att ändra sitt lidande, eller för att; visa, att äfvenväl hon kan styra sjelf sitt öde, eller af Gud vet hvad för desperata skäl; allt nog, de göra så understundom eller hafva åtminstone hog dertill. Rosinas tankar irrade, som en farkost utan styre och mast på ett stormande haf. Hvart hon dem vände — sorg och motgång.

— O, hvad skulle jag väl här, på detta olyckliga ställe! — utbrast hon — Huru lycklig, jeran-föreisevis, var jag icke ännu för några veckor sedan, på det lugna, tysta Odensnäs! Jag trifdea då rätt väl med den goda, glad*. Albert och hado kanske slutligen kunnat vänja mig att anse honom som mitt stöd i lifvet, min herre och min make.m 1&4 m

'0ch verlden bar riit. Odi Xante L)sbe4h har rätte det hade varit *en stor'lycka för migren l'yc-ka, «om jag borde tackat God för och icke, som no, kasta ifrån mig, likt ett nyckfullt barn. Men bryta den enda ed, det enda löfte jag någonsin gjorde honom, som borta ir för evigt! Nej,-det-kan jag icke, åtminstone^ aldrig för mitt eget in-teresse. Nej, engöng,engång vi Ifvet eikrj do*-den'\ skail han doek få veta, huru han älskades,, horn den armarfader- och moderlösa Rodna blott för sin kärlek, fein obelönade* trohet till kon o na, uppoffrade den enda tjusa utsigt, som lifvetbjöd 4ienrie någönsiiK Men kan jag vil dröja ändå f Alberts moders husf * Ser det icke ut, somvilie jag blött vara entås, för att låta bedja mig oas något, som jag aldrig ämnat neka? Nej,Jag måste bort! Rort från de goda nfennfskor, som varit s& vänliga och imma mot mig. Men hvart? Redaa tvamie gångér har Beriha, den godaRertha, fijelpt mig or min förlägenhet;, men äfven hon kan ledsnat Vid denna sista tanka fördubblades Jienue* tårar; ett mintie af Theodör, och atl t livad der-med var förknippad*, gjorde dem ännu bittrare, och hon vred slg med förtvlffan på sin JHIa bädd«. Men just t detta ögonblick sänkte sig neddjensto-ra tröstaren, pt sina osynliga, frid-ftägtande, ska-tia vingar.

— Jag vilt bedja Giuty — sade hen «*— bedjadio»nom nr djupet af min själ om tröst och råd och kraft att sjelf

göra, hvad som är rätt, éch sedan om den gudomliga troy att, hvad som händer wig\ dock ar till mitt väl, ty så måste det dock vara;

Hon sammanknäppte sina händer och bad sft Innerligt: Fader vår, som är i himmelen! Förbar*

ma dig öfver mig, som iirke harnågoii annan fader! Led och styr mina gerriingar,och måtte blot~ ta ditt namn blifva mig en väekelse bch ~én tröst! Måtte jag så vandra på jorden, att jag får*komma till dig i himmelen! Måtte jag vara nöjd med din viilja och deruti inse eller tro min lycka! Gif, att jag måtte göra 'mig förtjent af dagligt bröd oeh någon fröjd i lifvet, annars blir det så tungt att- iefva! Och förlåt^ allt hvad jag bryter, och måtte* ditt barn blifva försonligt, om menniskorna skulle viilja det något illa, ty hittills haft a de ju endast varit goda oeh ömma mot mig! *) Och akta och vakt-a ditt barn för frestaren (o, jäg vet, jag vet, huru han kunde se nl!), utan bygg diget# tempel i mitt Jijerta, det* dtf prisas ödh lofvas e-vinnerligen! Amen. Hör min bönt * * r

Roslna kände sig helt lugn efter slutad bön. Ännu sväfvade väl flete sorgliga'tankar för henne;

*) I sia oskyldiga, bittra sorg, glömde hon!sina egna syskons förfarande mot sigt— Sköna, himmelska bhrna glömskat •-agg i5o Aug

men småningom antogo de den orediga formen af föremål, som man blott ser, utan att dertid fästa egentlig uppmärksamhet; slutligen blefvo de allt svagare och otydligare, och snart förlorade de sig i sömnens dimma och drömmarnas trollverld. Rosine sof oskuldens ljufva sömn. Vi villja visst icke störa henne, ty, om sjelfva denna sömnen för ett par timmar kan vara ljuf, så är dess uppvaknande till verklighet och motgångar ofta rätt bitter.

Cap. 10.

Naturen os åanedc liger Og Adel er ikkun cn Lydi Aliène bör Mennesket pige For höere Visdom og Dyd*

R a kb e c km

orgonen af denna samma, för Rosina så lån' ga och ängsliga dag, hade Axel helt tidigt fått en exprès, som bad honom genast resa till Motala, för att der möta en person, med hvil-ken han hade flera oafgjorda angelägenheter. Detta var på sätt och vis en af de så kallade nöd-vändighetsföretagen, ehuru det ingalunda behagade Axel i detta ögonblick. Men resan tålde intetuppskof, ty brefskrifvaren kom till Motala, endast för Axels skull, kom på ångfartyget Plåten och skulle afgå till Göteborg på detsamma, allt denna samma dag* Klockan var ännu icke fem om morgonen.

— Jag måste sköta mina pligter, om någon tycka skall gry för mig! — sade Axel, som gick upp och ned, tankfull, och rökte cigarr, medan vagnen förspändes. Ilela hans själ var hos Rosina och i längtan att återse henne. Men han tröstade sig med försakelsens lön, och att hans frånvaro blott skulle dröja några t?.iimar. Han kastade en blick åt Theodors fenster, och med förundran fick han se honom uppe och klädd. Hastigt kom han ut emot Axel.

— Redan så tidigt! — sade Theodor — Jag trodde, det var blott jag, som icke hade ro i dag.

— Jag reser till Motala nu genast för en angelägen affaire. Vill du följa med?

Theodor teg.

Axel hade nästan utan mening gjort sin fråga; men i en hast rann en tanke upp, eller snarare flera, som gjorde, att han önskade, det Theodor ville antaga hans tillbud.

“ Jo, kom! — sade Axel — Morgonen år guda-akön! Du har icke varit <-vid Motala. Du skall icke ångra denna lilla resa. Om några timmar å-ro vi åter. Jag har mycket att tala med dig om,som vi kanna hafva ro och tid till, på denna lilla lärd. Kom, om icke for annat, så for att visa dia sjelfständighet mot vir lilla brunns-tyrann! .

Det sista argumentet tog verkligen skruf.

— Ja, men Rosina! — svarade Theodor.

— Ja väl, — sade Axel, och en rodnad, som me? kändes än den syntes* flög öfver Axels drag — Ja väl, hon förkommer icke under tiden. Henne träffa vi, när yi»komma åter. Se, der kominer no min vagn! Hastigt o«h

lustigt .beslut, det anstår oss, unga män, som'hafva fri v?iHja$ ochfjy*-måga att utföra vår.^Ja villja* }

— Jag följer! — sade Theodor, som, utan att vata hvarföre* oemotståndligen drogs till Axel och var likasom nti en förtrollning, ur Jivilken han icke ville komma^ så snart var tillsammans med honom. Dessutom var han så ovan, att någon, helst någon sådan §om Axel, bemötte ho-nom på detta aätt, fritt och öppet, som en annan vanlig menniska. Axel kände snart sin öfvermagt och sitt välde öfver Theodor, och han föresatte sig att begagna båda delarna till Theodors egen och andras nytta, så vidt det lät sjg.göra. Ett möte mellan Theodor och Rosina*, medan Ax,el var frånv arande, gick ingalunda in uti Axels idéer, ty han insåg med mycket skäl, aU han torde vajra ganska nödvändig i och omkring det ögonblicket. Axel hade dessutom en annan jlan med Theodor,.m wo m

ett experimeht, gom han t ar öfvertygadakulle gö-va Theodors sinne stor nytta, och hvars natur och utgång följden snart skali visa. ; ^

Imellertid rullade de båda ynglingarne hastigt backe upp, backe ned, alla iöfomhöljdaoch béhsgliga, vid sidan af den stora blå, spegelklara t Källsjön, hvars make \ skönhet och egenhet norden icke kan uppvisa. Theodor var förtjust, och dertill bidrog äfven den sköna morgonen och A-xels vänliga, lagom glada, lagom allvarliga sällskap. Emot sin vana började Theodor att villja tala om Rosina, och Axel. tycktes hvarken söka eller undvika detta ämne, men var på det heta ganska nöjd att få vidröra det, dels emedan det hofvudsakligen sysselsatte alla hans egna tankar, delà för att söka, hvad Rosina angick, att gif-va, Theodors tankar en annan, något förnuftigare rjgtiiing.

— Jo, jag måste, jag vill tala med henne aller na — sade Theodor, då Axel ganska varsamt försökte att afleda denna önskan, inan den för mye-ket antog formen af en fix idé. t .

Axel talade om local-omöjlighetpr m. ra. i en fiier liknöjd ton, och utan all ifver, öfvertygad, att det vore vapen, som uträttade vida jner än iförmäningar. Dessutom var Axel ganska varsam, att hos Theodor uppväcka minsta gnista af någqn passion, ty, aå Jauge haa var lugni var han nästanalldeles klok; men* sä snart en känsla af sorg eller glädje, af kärlek eller hat tog öfverhand, Tar det forbi med hela hans fattning.

— Jo! — sade Theodor, men ntan särdeles hetta — Jag skall nog fä det. Om icke pä annat «ätt, sä ber jag hennes bror, eller hennes fai^ ja, till och med hennes moder är jag i ständ alt hedja derom.

— Broder, fader, moder! — sade Axel, förvisad — Rosina har ju ingendera!

— Än den gamla zixliga mannen, och den gam« la, stela, torra frun, som. hon alltid följer ined, än den unga ljuslockiga mannen, som är hennes granne Tid bordet, och som följer henne som en skog-ga öfver allt!

Axel smålog; men mot hans Tillja drogo sig ds mörka ögonbrynen tillsammans.

— Och det tror du är hennes broder? Långt derifrän! — sade han.

Men nu reste sig Theodor på en gäng, så lägg han var, upp i vagnen, och Axel ångrade bitteil att ha låtit hänföra sig af sin egen känsla till detta hastiga och ironiska svar»

— Hvad gör du? — sade Axel med låtsad!

lugn — Här är ingen o.vanlig utsigt. Men, när vi komma uppför backen, skola vi hålla stilla och betrakta Carlsborg genom min kikare»

— Är han icke hennes broder? — sade Theo*dor häftigt och sjönk äter ned i vagnen — Ipke hannes broder! Hvad ar han dä? Då älskar han henne, ty endast en broder kande så följa henne, ntan att älska henne.

— Nå ja, — svarade Axel stilla — om han det Sa gör! En älskvärd qvinna kan älskas af många; men, om hon förtjenar denna hyllning, så älskar hon dock endast ett af de många.

De sista orden utsade Axel med värma, och Theodor var tyst några ögonblick.

— Och om han nu vore denna enda! — utropade han med vild smärta, och ögonen gnistrande af harm och svartsjuka.

— Var stilla, Theodor! — bad Axel — Jaghar någon ahledning att tro, det Rosina aldrig besvarat aln unga cousins kärlek, och att hennes hjertami hända är — alldeles fritt kanske.

— Nej, mitt är det! — utbrast Theodor med yttersta passion — Mitt skall det blifva, eller far-täl da hela verld, du gröna jord, du blåa himmel! Varväl!

Stilla dig, Theodor! — bad Axel — Sätt dins sköna, goda lefnadsreglor, dina dygdelagar i verkställighet! Sök att bemanna dig med köld och mod och lagn att bära äfven en motgång! Tro mig, förr möter dig ingen medgång i lifvet!

Jag vill försöka att lida allt, trotsa allt, bära hvarje motgång som en man, — svarade Theo-dor%tned lågande. blick r— blott icke iden, att Ra-' nna skulle föredraga mig en annan. Blott icke den!

— Ja, för att da icke aktade någon annan i det« ta ögonblick, — svardde Axfel — det är hela orsaken. Men konsten är att stå de'svåra prof ven; de lätta gifva ingeåi ära.

— O, det var länge sedan jag tog afsked af hoppet om ära! genmllte Theodot dystert — Men kärlek! Kärlek till henne, genkärlek af henne, se der mitt lifs enda mål* enda Ijnspdnkt!

— Ån om hon plötsligt dog? — frågade Axel.

— Gerna! — svarade Theodör — Då följde jag henne.

;— Än om hon — började Axel; men han vågade icke fortsätta: om hon älskade mig, utan ändra* de meningen och såde — än om hou af pligtoeh åtskilliga omständigheter hade sett sig tvungen att lofva sin hand och sitt hjerta åt Albert?

— Då bure jag bort henne på mitta armar mid^ för Alhert, midt för en hel verid! — genmälio. Theodor bestämdt.

- —• Du talar om omöjligheter; — svarade Axel —- du talar om dem, som audra raenniskor tala om små lifvets angelägenheter. Just derföre är du så olik aridra menniskor, men icke emedan dn viil. det rätta, det goda, det sanna, ty det |r mingen, som det vill, men få, som kunna det göra; derföre.tiga. de dermed, likasom med sin öfrfga Titaniska villja, när menskliga formägan dock är sä oändligi ringa.

* Theodor blef stum. Han var icke van vid att blifva tilltalad på detta sätt; att blifva motsagd, ofch det med så korta och klara och tydligt bevisande .ord, att förvåning nu tog öfverhand af den stigande vreden, som i hvart ögonblick var färdig att utbryta. Men i Axels ton låg så mycket lugn, en viss välvillja midt under hans tadel, eft framlysande tillgifvenhet för Theodor, som den-ne hittills alldeles saknat, och med allt detta, en - öfvcTlägsenhet i allt, som Theodor mer kände, äa Axel sjelf tycktes vilija göra gällande.

— Ja du, med ditt kalla, lugna, beräknande temperament, du kan tala om sjelfbeherrskning och stoisk försakelse; — sade Theodor, med något qvåfd häftighet — men icke jag, jag, jag, af eld och lågor. «

' Axel smålog. Det var må hända första gången, någon i verlden talat om hans kalla, lugna, beräknande temperament. Det föreföll honom t hast, som han snart åfven torde kunna få beröm för sin mildhet, sin medgörUghet, sin qvinnHgagodhet och ängla-tålamod, med flera sagtmodiga dygder, som Axel just icke vant vsjg att räkna bland sina. Dock brydde han sig ingalunda om att för Theodor redogöra för den vulcau med tusen sor-m 164 $$

ters eld, som brann inom honom% ntan svarade blott:

— Da tror det omöjligt, emedan du aldrig försökt, och, jn längre da uppskjuter försöket, dess svårare blir det; men, ju lifligare och hetare ditt temperament är, jemnfördt med mitt och andra menniskors, dess större vore äfven din triumplij och dess säkrare vore du om en segerkrona.

— Af henne, menar da? — frägade.Theodor.

— Af henne, af mig, som är din vän, och af. verlden, hvaraf individerna väl kunna vara mer och mindre aktningsvärda och sanningsfolla, men hvilkas röst, lof eller tadel, dock merändels är en-lig med det verkliga och

sanna förh&llandet, och slutligen af den tillförlitligaste domaren: af ditt eget medvetande.

— Jag är liknöjd om verlden, •— svarade Theo-dor vresigt — med den har jag brutit redan fö? länge sedan. Dess bifall eller tadel drifver mig icke ett enda steg fram eller äter. Min seger-» krona vill jag blott hafva af en hand.

— Ja; men dertill fordras, — genmälte Axel — att du skall förtjena den, och att hon skall-tycka och finna det. Och tro mig, Theodor! Rosina skulle förakta dig och hvaije man, som icke hade mera magt öfver sig, än ett barn eller en — vansinnig.; — Förakta mig! — utropade Theodor vildtocft reste sig åter upp i vagnen till sin fulla längd.

—* Du hörde icke mitt om. — sade Axel och drog honom obemärkt åter ned i vagrissitSen — Du sva* rar på hälften af mina ord, men icke på den andra. Fattar du mig icke, eller vill du icke fatta mig, eller tal du icke att tala med, utan att man gifver dig rätt i allt? O, hvilken smärta för roig, om du, du, som jag börjat-älska, och hvars vän jag kände mig kunna blifva, om du verkligen'vore så* dan, si oförnuftig, egensinnig och besynnerlig, som de der pysslingarne, Doctörn och Majoren, påstå! . •

— Du väljer föga dina ord. — sade Theodor, med ögon, gnistrande af vrede.

— Det gör aldrig en sanningens vän, och såle* des hvarken du eller jag. — svarade Axel lugnt öch mötte vänligt hans blick med ett af Axels småleenden, som han måste lärt af tjusormen, 1 livars gap småfoglarne flyga.

Efter en stunds besinning kastade Theodor sig i Axels famn och utropade, bristande i heta, Svällande tårar:

— O Axel, Axel, hvad jag tål af dig, har ännu aldrig en roensklig varelse vågat säga inig!

— Nej, för att du afspisat dem, dels med din häftighet, dels med din öfverlägsenhet, dels med

Axel, //, 8.den fruktan,* hvar och en haft att reta dig, emedan du då blef utati aans och förnuft. — tade Axel med vinna.

Theodor bara såg på honom, men ntan all harm*

— Na skola vi icke vidröra detta ämne vidare. — aade Axel, småleende — Nuäro vi vid Mota* la. Nu måste du se dig om och medgifva, att natur och menniskor hafva tillsammans smyckat denna lilla punkt af vårt klot med frikostiga hinder. Se, hur’ skönt We t tern med sin ljusblå vestra strand ligger och blinker och virmer sig t morgonsolen! Se, hur* stolt Canalen har börjar ain nya bana, likasom' ville den sagat "Här }r jag aå akön, derföre ville hany den store odödlige med ’Romarevilljan’ och Nordmauftakraften, hvila här eeh icke annorstädes.” Se, hur’ fliten har dragit ihopa ain myrstack, och se der till höger det vack-fa Bisp-Motala, det trefliga Mchamra och, gent framför oss, det gamla, gr&atensmurade Charlot-teifbnrg, och längre bort har du det vackra Bo« renabalt ined alla desa slussar. Medgif ändå, att har har ögat någon lön för sitt eviga letande efter det skönal

Theodera många tankar måste verkligen gif-v>a vika fot intrycket af den sköna tafla, aom här l&g utbredd för hans blickar, och Axel hade el mycket derom att orda, uiider den snabba ned-m w m

fäfjlen lill Mo(ala, att Theodor icke hann med [-an-<}«Jtt-] {+an- <}«Jtt+} $terkpinina, .iill *in* grubblerier. Nar vag* ;hj»ll vid gäitgifveregården, hoppade Axel genast derutnr och gick fram ilat värden, nom, med b^fvd^ra» -i tokorna på en ljus nankiaarock, stod cfpJ#rop|aiivj>å «1« höga trappa. I hvarje .Axela a^OgScfa, rftrelfe framlyste en villja* en bag, ett heetat, en föresats, då Theödor åter likasom afen slump företog Af en händelse tycktes han

lemna vagnen, och, lik en drömmande, gick hftlL lUftt åt -häger. ihtet åt venser, tills han stadoade p(|,gjt Stiijl^jngd. Ögat häftadt på jorden och med denpa tobealp tsanupa hållning, som bevisar# att man h^t pch håUe» låter leda sig af en annan» åtmin-Ipnpvför ögonblicket. Ingenting ar lättare att se, äptptaf tvänne resande, hvilken nom är den rå* dande, den styrande och den stillande«. Sällan var det; aå i-ögonen fallande .som jast häiv ty, medan Theodor stod förlorad i tiaa>.drömmar och phanlasler, gjorde Axel upp en heil resplan i samråd med gästgifvaren, aom försäkrade, bedyrade, ansvarade och. ville viga. ain själ oph sfat >hala oeh till och. med sina .lösören på, ”att Plåten icke askorn me äenu på en fem timmar”, och att Axel således mycket: väl kunde .hinna

.att deOsforin-au Tenn till Vaktens; h vilket, han söréeles gerna vilk.

— Men, kommer nn ångfartyget och afgår, me-m i«8 m

, dan jag år borta, — «ade Axel — och jag icke får tala med den peraon, for h vilken j«g rest hit, al bli jag och min godstig herre wInner1 för all rftr tid. Kom bara ihog det!

— Mjukaste tjeuate, Herr •Barohl' — tvarkde värden — Ja, då vill jag icke heta an ärlig ktTl, icke heiler ae en aldan .i synen. Herr Baron kan tryggt reaa, ty Flaten kommer icke på fem timmar inpo, det har jag sagt, *ch det »tår j*g rid. 1 ' •

Nn «prang Axel till sin besynnerliga reskdn* rat, för batiken hela denna aednaré färdföretogs, och för hrara ri(och förbättring Axel relät npp-offra bra mycket; ty ntdsllt sina besyimertfgbe-ter och egenheter hade dock-Theodor hågct ai intagande, al oemoatlndligt intéréaaerande, ’ fccb* om det för hans själ atnndom rar mördare inför många andra, aå fanna dock ijaspnnkter bos honom, som man saknade hos de flesta. Axel hade aåledea ett häftigt begär att verka till något godfe f$r honom, och, når han kommit honom nira, slog han honom på axeln och tade»

— Hrad funderar do på, min goda Theodorf Vet do hrad? Ångfartyget kommer icke på lin* ge. Hår blir förb ... ledsamt att gå och rinta. Har da ieke luat att följa mig till Vadstena? Jag har långa haft att otroligt begår att se den nyn

\m 100 m

. liospttt&ls-inråttningen der.', P& några timmar ir hela resan gjord.1 Har da last* •

— Nir jag icke kan få följa henne, aå vill jag , felja dig, hvart det ock hår! — svarade Theodor, Bvarmi$kt och svårmodigt leende,

Ilastar voro imellertid ombytta, ty för hagfn f verlden skyndade man s$g sig så, som för Axel, hvart han kom, och men niskor af alla klasser. Han hade, hvart han ock for fram, ett sått att på en gång göra sig ytterst ålskad* och dito frnktajd» Vårdshnsvårdar, kypare, hållkarlar och skjatsbön« der glömde alla andra för att taflande passa opp och förekomma Axels minsta önskningar, ty de . ”kinde i luften”, att hans vrede var mer frnk-tansvård ån andras, men åfven hans frikostighet . större ån andras, och, hans våoliga,. hjertliga, efter hvar och en afpassade, tilltal hade nfigot så tjusande och intagande, af hvilket åfven dylika personer ovillkorligt drogos till honom och hana Interessen.

Som lehn bar det nu utaf till det gamla Vad« stena, der man vid hvart steg påminnes om ka« tholska tidon och alla dess lemningar. Sjelfvagast-, gifvareg&rden har en hemsk^ katholsk sida, och det vlrsta af allt år, att den Lutherskt år inte det . ringaste båttre.

— Hvad har år otåckt och ohyggligt! — sade Theodor; men Axel, som ville, att han i en gladoch god stamning skulle genomgå det prof^hai* Sinnade satta Theodor på, med att se!andra'vansinniga och besinna det rysligå och hemska Tde-Tss 6de, gjorde forst en liten promenade onikriög staden och till det gamla, véckra slottet samt sedan (ill den nyrepareradfe, så kallade Blåkyrkan, der de båda ynglingarne beságo allt, till och meif de gigantiska och omaka benen af detta hclgonV sohi man nyss sport och lärt, att det redan i lifstiden Kallades Sanct (!) Brigitta. De glömde Icke ena att anmärka den gamla, i trä utskurna, altartaf-lan, der man, bland en mängd scéner ur Bibeln* äfven ser Nattvarden och endast den lurfviga ro-

• t

da peruquen af Jndas förrädarens nacke; hvlfket Xr ett högst naivt sätt att framstälia den personen. Sedan de sett allt detta, inträdde de i det gamla klostret* som nu mer, på det mest ändämåls-enliga sätt, ar inrättad! till hospital för vansinniga af alla klasser och af båda könen. Axel låtsade icke märka en viss nedslagenhet, som började råda hos Theodor, ifrån det ögonblick de in-kommo på den lästa gården, der det vackra vädret utlockat en hel mängd af dessa olyckliga, som här hafva en fristad, men i sina egna förvillade tankår ett hårdt fängelse. En vaktmästare

förde de båda ynglingarne omkring, och de stadnade ofta for att afhöra hans berättelser om dens eller dens o-lika vansinnighets-symptomer och orsaken dertill.— Det är en hjertfrätande syn, — sädeAxel-^-att se menskligheteu så här i hennes djupaste förnedring och aseihet, och värst af allt är, att det icke endast väcker medlidande, utan äfven en hög grad af förakt hos mig, ty jag frångår aldrig min trd, att de flesta bland dessa vansinniga hade i börjad, fnan deras vorm tog någon öfvcrhand, kunnat kärc?-på emot den och besegra den, om de verkligen velat. Ett bevis för denna min sats tyckes vara, att så få. raf den bildade klassen här behöfva söka en tillflykf, då åter de af den lägre, som här vistas, äro, med få undantag, just de eländigaste, jost de, som i all 9in tid, af fattigdom och brist pä omvårdnad, biifvit nekade den lilla uppfostran, som, äfvefat bland de ringare klasserna, gör så oändligen my*c-ken skilnad på individerna deraf. De flesta bär, Ja g ville hålla vad derom, äro fattiga fader- och moderlösa barn, som gått omkring inom försam1-lingarna, och hvilkas djurlika behandling i de första barnaåren lagt grund, först till det åtiöje, de för sin dumhet, okunnighet och trasi^hef fått uppbära, och sedan till den fånighet, som biifvit följden deraf, och slutligen till den fullkomliga sinnessvaghet, söm sällan i dylika förhållanden ute-blifver. Det är en tröst, — sade han, vändande sig till Theodor — att likasom du och jag känna sig tänkande och vetande bland denna ma6sa af djur i menskliga former, och tacksam mot F*or-By aen och vårdande föräldrar och lärare måste man blifva i ett sådant här ögonblick, ty hvem vet% hvad ditt och mitt häftiga, obändiga lynne kunde tagit för besynnerliga, oberäkneliga vändningar, om icke bildning och den deraf vexande känslan af eget Värde, egen kraft, egen förmåga att skapa en god och rätt viMja, och att den sedan följa; om icke allt detta lagt tyglarna på oss och lärt oss i tid att binda vira egna passioner och icke låta dem rasa nt, tills andra, våra likar, nödgas binda oas sjelfva.

tTheodor stod stum och tankfull, men ytterst stilla och sagtmodig. Han slukade hvarje -Axels ord och tycktes lägga dem till sina egna tankar* Han lyssnade noga påberättelserna om de van-ainniga och drog ofta föraktligt på axlarna åt deras* som han sade, eländiga galenskap. Det var* likasom sökte han att finna någon, hvars vansinne han kunde gilla och fatta; men det var omöj» ligt. Här dansade en omkring dem (och Theo-dor hade en afgjord afsky för dans^, här sjöng en falskt, men med full hals, bär skrattade en aft-»an med en förfärligt hemsk häftighet, och Theo-dor vände sig med vedervillja ifrån dem* I djn-pet af en mörk gång hörde man en stark och fyk lig röst, och de bida yngUngarnes följeslagare sade dem, att det var en af dårarne, som predikade. Detta väckte i hög grad Theodors nyfiken-Jfret, och han skyndade ditåt, för att «hart sjeff få höra predicanten. När Axel atdan kom efter, frågade han, om predikan var uppbygglig; men Theodor drog bara på axlarna och svarade:

— Han pratar bara, som en markatta skulle det göra, om hon hade talförmåga, sagfcr efter, hvad han tycker sig hafva hört från predikstolen, och apaekar sitt tal, icke med meningar,, men ,med ord och talesätt ur Bibeln, och citerar mellan hvart ord nummern på bok, capjtel och vers utan allt sammanhang eller rimlighet.

Axel kunde icke låta bli att draga på mnn* nen it Theodors förargelse och felslagna förhopp« ning, att har träffa något, som kunde göra galen« skapen åtminstone förlåtlig, om icke inttsresse^väc-kande. Fiere af de vansinnigas så kallade celler voro lasta, och vaktmästaren förklarade, att dessa voro sådana, som man fruktade kunde tillfoga sig eller andra något ondt. Nar han vridit om låset och öppnat dörren till en dylik usling, hände ic« ke , sällan, att denne kom utrnsandes och utfor i svordomar och förbannelser eller ock i vilda, onaturliga skratt, dels af harm att ha varit innesluten i detta fängelse, dels af glädje att.te det åter öppnas. Detta väckte Theodors stora fasa«

— Du rättvise; gud, — sade han tänk, omen af dessa är klok, klokare än da och jag, Axel, fast de fåniga, sjelfkloka mejpriskorna icke faUa ocl\Jm m

hegrfpa honom! Tänk, hvilkét elände, att s& har fullkomligt förlora sin frihet, blott for att man ar mera% står på en högre ståndpunkt, in ensomgif* ning! O, ve öfver de arma, hvilkas sjal Sr stark, men aom skaH blodas, emedan kroppen ar svag, och emedan hvavdagsmenniskans armar Sro starka, fast hennes begrepp och fattning aro* svaga!

«— Ja, om sä vore hindeteen, vore det förfärligt sade Axel — men det skola vi snart erfara'. Vi akola tala tilt dem och se, om de kannaa vid detta språk af en högre bildning, som dock alltll akall vara deras egen (om denna an ar aldrig si öfverlägsen) ett trappsteg närmare, an deras van^ liga tmgifnings. — Vaktmästaren, söm obetydligt

förstått af detta samtal, ombads na att öppna dör* ren till någon, hvar» galenskap vöre af de mest besynnerlige och oförklarliga»

~ Ja, vasaerra*, — svarade han — då ska* Her^ rerne få se -på Carlsson. Hanr inbillar sig tara en prophet, som kunde läftr och Undervis* helå den öfrign veriden, bara han slappe ut en gång, och sot» mt håller låhga tal för väggarna, dag och natt» Uetta tycktes äfven vicka Théodor» nyfikenhöt* Han gick opp och ned genom gångar och trappor, tiH» man kom till den omtalade Carlsson! cell. Så fort dörren öppnades,* kom han utrusan-des sons ett vilddjur emot dem» Axel motade ho-tjasm¿ och Theodor giclr, med ett utrop af fat! ochrysning, åt sidan, ty nu igenkände han ganska tydligt en af sina scholkamrater, en ovanligt dom och inskränkt varelse, som ofta var ett åtlöje både för sina kamrater och andra, och som redan den tiden visat spår, om icke just af galenskap^ åtminstone af fånighet och vettlöshet.

— Nej, den propheten lemna vi i hans värde, har du ingen bättre? — sade Theodor, sedan han gifvit vaktmästaren några riksdaler, för att der-för skaffa den olyckliga Carlsson något, som han kunde önska. Vid denna underrättelse blef den

• . . t

usla varelsen så vild t glad, att han nedföll för Theodors och Axels fotter och tille kyssa dem, under idliga utrop af: "Mina nådiga Herrar, mina propheter och allvisa herrar, som gifva mig

pengar till snus, tobak och öl,--------och kanske

äfven cn tår brännvin! — tilläde han, hviskande si hemskt»

Theodor och Axel skyndade sig derifrån.

— Finns här ingen, hvars galenskap är rörande och intagande? — frågade Theodor den nn till- ^ komna, skickliga Hospitals-läkaren, som med nöje visade de unga männen sina olyckliga patienter, helst sedan Axel med en liten vink gifvit honom claven till sitt oppsit roed hela detta besök på ett dårhus i sällskap med den unga v. S.

— Åh jo, — sade Läkaren — det finns visst^ men det interesse, de kunna vicka, är s& ögon*K» i *» m

kfickllgt-och vanskligt. Del är blott såsom ett norrsken i en mörk natt. Det flammar uppense-cund, för att sedan gifva rum &t det svartaste mörker. Dessutom skola vi förgäfves leta efter dylika bland karlarne. Finnas de, sä ar det bland de qvinnor, som kärlek eller motgångar ocb sjuk-dom gjort vansinniga. Man fordrar aldrig sä mycket vetande af qvinuan, man ar dessutom van vid hennes nycker och ombytlighet; derföre verkar icke vansinne hos en (¡vinna sä motbjudande pä oss eom hos en man. Men, sl snart liven qvinuan» vansinne gir sl långt, att det hindrar henne taga vård om sin yttre menniska, upphör ifven allt det interesse, som hon annars kunde väckt. Ocb e&dana finnas här ganska fä* ja, nästan icke mer in en enda*

Han frägade Axel och Theodor, om de viTle se henne, och, som de dertill hade stor lust, styrde man kosan till hennes cell. Under vägen be* rättade Läkaren följande om henne:

— Hon är ännu ung. Hennes fosterföräldrar voro välmående handtverkarfotk; men deras son skulle studera och gjorde det äfven. Som flickan var snäll, väl uppfostrad, vacker och icke en gång | fattig, ämnade fosterföräldrarne henne it sin enda son, som allt ifrån barndomen älskat henne. Hon hade äfven alltid trott sig vara denna sin fosterbröder mer tillgifven än hvarje annan karl, ända ,il»« han en vacker dag förde en af sina unga vinner från Akademien i huset, och denna, lättsinnig och af bord, till tack for hjertlig gastfrihet, stal flickans hjerta — förförde henne kanske — lem-nade henne sedan åt hennes öde, och detta blef vansinne*

Nu voro de vid hennes dörr. Axel var blek som en missd&dare. Han trodde sig i hvart ögon» blick f& se — krokmakarflickan. Han anade» han ¿rodde, han var saker, han var öfvertygad de rom, och han ville dock icke vauda om, ty han tyckte aig behöfva denna Försynens strafflexa.

Doctorn. vred om nyckeln ett par gånger. A-xel kände cn feberfrossa genomila hela sin varelse. Samvetet stod der så mörkt och talade högt, Ångern stod der 6å blek och visste icke, hVad den ville företaga, visste icke, hvad

medel den skulle söka, för att på något upptänkligt sitt kunna godt-göra det brutna. l>å ir ångern förfärlig, nar den söker, söker, söker och aldrig kan finna. Aldrig &tminstone omkring det föremålet, ehuruväl den kan varna för något annat. Men detta är i ett dylikt ögonblick en svag tröst.

Dessa tankar korsade tvärs igenom Axels huf-vud, själ och hjerta, medan Doctorn ssgta öppnade dörren, och det var nästan skumt för hans ö-gon, då han slutligen mechaniskt inträdde i det rum, der han nästan var säker att finna .offret försin ögonblickliga kärlek och derpå följande eviga köld. Han vågade knappt se upp på den varelse, som satt lutad emot gallerfenstret och sagta vände sig mot de inträdande; men, när han ändt-ligen sent omsider såg upp, då drog hanettdjup^ andetag, ty — det var dock icke hon! Axel kände sig lältarer just som hans synd varit mindre. Men sådan är menniskan: hon ser och röres af hva^ som ligger henne nära; men aflägsna detta föremål något litet, och interesset aftager, med hvar-je steg det kommer längre bort» Sinnen äro sinnen, metiniskan är menniska, och Axel — är dock endast Axel, och ingen romanhjelte med tjugo dygder och ett tiondedels fel, för att iublanda en droppa natur i en åm af orimligheter.Omätlig och förskräcklig mäste vara Din smärtas källa; töm den i mitt sköt, Att någon lindring må beskäras dig!

\ Ni c and er.

^tummet, der den olyckliga flickan btifvit insper* rad, var ytterst snyggt och med en viss sorgfäl-lighet ordnadt. öfver en boreaa hängde en liten spegel, och på bureau*n lågo några andeliga böcker. Framfor fenstergallren hångdc ett par netteldakshalsdukar, Uppfästa som gardfner, och gallren voro virade med några enkla ängblommor. På ett litet bord låg en knyppeldyna, och flere alnar breda, fina spetsar, ytterst hvita och väl knypplade, hängde redan färdiga. Rummets beklagansvärda egarinna var kladd i en grå tibets-klädning, snygg, men mycket sliten; om halsen hade hon en urblekt, men ren silkesnäsduk, sådana vira eleganta herrar bruka dem, och hennes vackra, bruna hår var enkelt, men ganska ordentligt deladt öfver pannan, och i nacken uppfäst i en tjock, redig fläta. Detta sista bröt särdeles af emot de förfärliga hufvuden* som våra båda retande anmärkt hos de flesta af de vansinniga, ty, likasom för att genast gifva tillkänna oordningeni det inre deraf, hade de flesta helt och hållet 'vanvårdat sitt hår, hvilket i allmänhet stämplar de flesta vansinniga och gena9t, vid första anblicken, ger dem denna prägel af förvirring och förstörelse, som gör dem så vidriga för oss, si kallade kloka och flakammade.

Axel betraktade noga flickan och hela henneo oragifning, och dertil! hade han god tid, ty hon på sin sida fixerade honom skarpt och med oaf-vända blickar, utan att alU förändra ain vridna ställning»

r- Hurn mår ni, Margareta? — frågade ändt-llgen Doctorn, sedan han sagta visat Axel och Theodor, huru snyggt och ordentligt allt befanns { detta rum»

— Huru skall jag må, nar jag aldrig, aldrig hör utaf honom? — svarade hou långsamt och dystert, atlt jemnt betraktande Axel — Slutligen började hon tala, men likasom till sig sjelf, och med en låg, besynnerlig roat:

— Det var envacker herre, lik min Gudmund, «tå-got, men inte mycket — panuan,håret, — men det är mörkare, —ögonen, — nej, nej, sådana ögon som hans finnas icke tväune till i verlden, men lång och smal som kan, som han! Kanske han kan veta något om honomi

Nu vände hon sig alldeles till Axel och gicfc ett par steg emot honom, men tycktes blygas atttilltala honom* Hou öppnade flera gånger läpparna, och en svag rodnad flög öfver de bleka, men behagliga dragen«

— Är det något» ni önskar veta af mig? —frågade Axel med yttersta delta g a de, och med dett» svaga, nästan omärkliga, ljufva småleende, som kunde smälta en sten och ingifva förtroende äf-ven hos en räddqvinna.

— Ja, — svarade Margareta» nedslående ögo-

nen — jag ville veta, jag ville fråga, om ni, so ra säkert kommer från — långt bort» om ni Jékevet nigot om honomy om min Gudmund — nej, nej, icke min mer, utan hennes Gudmund hon, den rika, den nya, den lyckliga. -v

— Nej; — sade Axel medlidsamt — men kanske, om ni säger mig något mera om honom,Jkui|-de jag tänka efter,

om jag icke hört något.

Man hade under tiden kallat ut läkaren, hvil-ken annars icke egentligen gillade, att man ingick I tal med de vansinniga, just om föremålet för dert9 grubblerier. Margareta tycktes nästan vet» detta, ty hon såg ofta skyggt åt dörren och talade med en viss ansträngning, helt fort emot sift natur, men troligen för att skynda sig.

— Hvad vill ni veta om honom.? —frågade hon, och tårar trängde fram i ögonen — Vill ni veta, huru han såg ut? O» han var så skön! I hela vida verlden finns icke hans make. Och aigod, så gtad, så redlig, rask och modig, rar aldrig rädd för nfigot, visste råd för allt. Och han älskade mig! Ja, det gjorde han! Gud fader sjetf måtte säga mig motsatsen, jag tror det ändå, — och jag! jag älskade honom sd, ja sd %om jag, endast jag Î helå verlden kan älska. För honom ville jag vågat lif och salighet. För honom ville jag gått jorden omkring med bara fotter och tiggt mitt bröcf. "Éör honom kunde jag gått i eld, i ett brusande haf. För honom vill jag nu dö, efter jag inte fick lefva för honom. Se 6å, — sade hon, och tårar-ne runno som perlor ned på halsduken — se så, nu vet ni jn allt! Säg nu! Vet ni något om min Gudmund?

— Jag har dock icke fått veta, hvarföre eller ha* ru han lemnade er. — anmärkte Axel, med denna nyfikenhet af rent deltagande, i hvilken äfven blandade sig den öfvertygelsen, att det gjorde Margareta en 60rglig fröjd att få tala om sin Gudmund med någon, som visade heune uppmärksamhet och deltagande*

— Nå väl, äfven det vill jag tala om* — svarade hon och torkade ögonen med den lilla urblekta halsduken — Han älskade mig så ömt, han *var beständigt hos mig, han trifdes ingen annorstädes. Vi lefde af ett lif, vi hade blott en gtäd-je, en sorg. Allt var ett hos oss. Han lofvade mig — o, han lofvade mig på knä vid minsida —roen ¿ej, jág vill icke siga' hvad, ty då skulle ñi 'latiste kalla Íionoín for irienedare och bedragare och' dylikt; meii ingen,Ingen får tala ett ondt ord oib 'rain Gudmünd, eller tanka ondt oro horiom, ~ty, när Tian hfvade\ när hañ5^or,i det ógonbliúket, Va.ämnade han hálía*sin éd — roen fiatí äricke “stark! Det är kaiiske hanfe eiuta fel. Mennískor-ná och förhållandena böja honom eftér sig. Men ^an är god! O, hari är en ängel! f Óch åfveigaf er ändå, arma Margaréta! — ~¿ade Axel med djúp känsla. i

— Ja, det gjorde han; — svarade hoh — mén lian måste det. Den ríka, den nya, den lyckliga, hon ville dét. Han máste,, Han sade mig dét sjelf, och jfag tackade honom äfveri för det. Men jag gråt — grät, som aldrig någon gråtit förr — och da hängde han denna lilla halsduk oro mina axlar, för att akta min kläd ning, söm då var hy. Det var denneit' Jag vill aldrig hafva någon annan, ty den bar jag, när han tog afsked af mig sista gången. Det var hårdt!!! O,' rain Gud, att .man kan öfverlefva somligt!

Hon gick ett steg närmare Axel, i hvars alla drag hon läste det djupåste, det innérligaste deltagande.

— Vet ni, — fortfor honsagtare — han baren literi roedaillon med mitt hår uti om sihhals. Den hade jag en gång i en Ijuf stund bundit dit ined' m *8*

tusende knutar. — Vet, att den fick jag nn x/ejt lotsa och knyta utaf, f$r att den rika, den njf9 den lyckliga icke skalle få se den och fråga, hvad det rar. Då kände jag mjg villja sjunka ned och dö; men, når han sedan aldra sist, jjist i afskedq-atnnden, tog ifrån mig sitt portratt, som ban gif-vit mig lika högtidligt, lika frivilligt som alla sina löften, och som jag ¿mottagit lika godtroget, når han tog det! O, då kande jag, att mitt hjerta brast, och att det blef så mulet för mitt sinne, och så oredigt i mitt hufvod, och såsvart förmå* na ögon! (hon höll upp litet) Sedan bar jag icke sett honom! tilläde hon och log med ett *f dee-*a leenden, som förtviflan slutligen alstrar.

— Och ni känner icke den ringaste förbittring eller harm öfver hans otro, ingen afund, iugen kinsla af båmnd till henne, den lyckliga? —? frågade Axel med yttersta förvåning.

— Nej! —» tade Margareta -r- Han måste ja göra, som han gjorde, och jag var icke god nog åt honom. Allt, allt hvad jag kunde gifva honom, var* icke en tnsendedel af hvad han förtjänade» Visst afundas jag henne, det gör jag visst Men hämnd! Hvad skulle jag hämnas, med hvad, och på hvera9 O, hur* han då skalle hafva skal att förakta mig, och det gör han dock icke nn, det vet jag! Skulle han förakta mig för min kärleks sköll? O, nej, det år omöjligt! Och hon! Icke hatar jag hen*m is» m

Be! 'tvärtom, jag khypplar ju spetsar it hehne, som hon skall pryda-sig med. De skota tacka hen- . Bes barm (ty den mdste vara skon), och hans tippar »kola således' någon gång snudda förbi dem. O, bara den enda tanken är himmelsk! 1 Dendrif-ver mig att knyppla hela tinga Sommarnatten.' Acky jäg ville gerna tjena häncm och henne. Tjena dgm, städa åt dem, hålla deras kläder i ordning, ja, Vldda åt dem —och — och sköta deras Sm® änglar! O, om jag blott hade en af dem! Ben skulle mi, som perla i rent guld!

Men na stirrade hennes tårfulla ögon, Dell lipparne darrade, och' Axel vdgade icke vidare fortsätta detta ämne, som tycktes uppröra henne alldeles för mycket.

-4- Jag skall laga, jag fir reda pft din Gudmund, goda, arma Margareta! — sade Axel och iaghennes kalla hand mellan sina — och, om jag får* veta nigot em honom, si skall jag komma hit och tala om det för dig. Hlr har du en litéh ring! Bär den, och, når du ser den, sä kom ihog; att det finns dock ett menäkligt h jer ta, som ömmar för dig, och som lojvar, men verkligt Icfvar^ att ioke glömma dig och din begäran, och aiét eget löfte!

Hon tog ringen, tackade, satte den pl ett finger — men allt detta gjorde hon likgiiltlgt och visade endast och allenast liflighet, när han lof-fp w m

vada ett skaffa heflne någon-tidning fria, /tennet. Gudmund, ty ho a kundertMT-ijvinjasig jfrånait eåkallahonom. (. ...A (i, .

—* A*k ja!— tade hoq, och qnvktssojgljjg [-g}ä-dje-] {+g}ä- dje+} lyste- i de förgråtna ögonen, ,eom väl-f§rr;vs-rit klara qch vackra -—. Ack j^jagvipsteoog, att ni akwlle vara den rätta. • Jqgjtiar.begett far andra; mpn. de hafva *51 glömt. dgt,. pip man |Un glömma algot om Gudmund- Meu,ni, roingpda, l£rn Herre, ni ?er jnah rtt aM» ftep, .flon» jkl^l bira mig n&got budskap fr^n.pfip^Cludmuttd. HeU fa ,honom! Säg hqnpm, akt jag -r-doqk pej, aäg honom icke-, bura jqg- lider, ty då kunde he,» M»f-va aå ledsen, utan säg honom hetdrje, agt ja$mår I bra oeh älskar honom likasom förr, likasom fordom en " måndag saft qtiI' , di blir hanságlad. Sig honom, att jag knypplar spetsar, som han skaU ti att gifva henne eller ajna små, och qäg-hqpajB, a^t redan ämnar jag virka ett skärp,&t honom,att hafva, när det är kal{t.om vintern, så.atthgp i«ke må frysa. Det skall, biifva så. vackert. Säg honom det! Och den lilla medaiUonenl. Ack; o» jag, kunde återfå den med desa förslitan anoddl Nn kam Doetorn.

— Farväl, Margareta! — sade Axel —Jag skall vid Gud göra bvad da bedt mig om, kqsta Avad som helst. Farväl! Ond vare med dig, arma, och hjelpe dig, ty menniskorna fojrmå bra litet för-dig.Na lerimade de Margaretas cell.

Theodor hade varit en stum åskådare oohå-hftrire af deqna scöne, och Margareta tycktes ic? ke en gång märkt honom; men hvarje hennes ord hade trängt; in 1 hans innersta och der väckt en sällsam känsla af blygsel öfver all den kärlek, all den försakelse och rej^gnotien, som har uppenba-* rade sig för honom, och han var klok nqg att sjalf inse, på hvilkcn höjd den arma Margareta ^tod, jemnförd med honom sjelf. Men han sade intet. Männernablifva slamma, när de någon gång se sig öfverträffade af en arm qvinna, 'äfven när det är i kärlek och försakelse, vid h.vilket de dock borde vara vana.

Under nedgåendet samtalade Axel och Doctorn ifrigt om Margareta*

— Men hon är ju icke galen! — sade Axel — Det år ju förfärligt ott insperra .denna arma va* relte hår. Hon är ju eå klok, så redig som någon af ess.

— Så tyckte äfven jag i början; — sade läkaren men besinna, att han^ hennes Gudmund, fr det enda i hela vida verlden, som sysselsätter henne! Hon år död för allt annat. Hon hör, ser, fattar, tänker sig icke något utom honom.

— Ja; men hon år ju så snygg, så ordentligt klädd, blott det tyckes bevisa en viss eftertanke — anmärkte Axel.m iss m

— Alldeles icke! — genmälte Doctorn — Detta gör hon blott, emedan hon forst och framst är invand dervid, och sedan, för det hon hvar dag väntar Sin Gudmund, som hon ändå tror skall komma förr eller sednare. När hon lägger sig om afto-nen,* ber hon Gud, men icke för sig, utan för ho-hö ni, deit trolöse. När hon sofver, nämner

hon ofta hans namn, beledsagadt med smekord och välsignelser. När hon vaknar, frågar hön alltid, om han låtit höra ntaf sig, medan hon sof. Äter hon någonsin en smula, som smakar henne, så ber hon, att man skall gömma deraf, i fall han skulle komma. Arbetar hon, så är det åt honom, annars är det rent af omöjligt att få henne till något göro- v inål. Hon kan väl börja, men slutar genast. Tror hon deremot, att det är till honom, så har hon ¿n förvånande arbetsflit och förmåga samt mycken skicklighet och god smak. Då går det så fort och blir alltid ganska vackert. Går hon till fen-stret, så är det icke af vanlig q vinno- nyfikenhet^ utan för att se, om han icke kommer. Allt hvad som annars sker här i verlden, bryr hon sig icke det ringaste om. Hon lär fordom tyckt mycket om musik. Jag har äfven försökt att dermed locka till mig hennes uppmärksamhet; men det klog sd ut, att hvad hon hörde, som hon icke fornt hört sin Gudmund sjunga, det brydde hon sig icke om, och, valde jag händelsevis något af detta,så föll lion i häftig gråt, bad mig för Gods akull upphöra, sade, att det plågade henne outsägligen att höra någon annan en; jbjuda till att 8j.ung* hans sånger^ åk man väl visste, att blott kunde sjunga dem sd, att de voro vackra. Jag har försökt allt, det vet jag, för denna arma flicka; v— fortfor läkaren — men hon ar verkligen vansinnig och eger förnuft, endast och allenast för sin kärlek, men inte för något annat.

— Men hvar är detta missfoster, detta vilddjur, som. bräckt ett sådant hjerta? — frågade Theo-. dor, som för första gången på länge bröt sia envisa tystnad.

Axels kinder färgades af ångerns rodnad, dela emedan han tog till sig sjelf en del af detta utrop, dels emedan han icke redan gjort samipafrå-. ga, då hans tanka dock sannerligen var, att hålla sitt löfte till Margareta. f

— Ack, kalla honom icke så, min Herre!—, sade Doctorn, småleende — Han är en vanliga men-niska. Af så beskaffade vilddjur är verlden full, — som leka med ett qvinnohjerta och sina eder.

Theodor knöt handen trotsigt och hotande, medan Axel tog någon reda på denna Gudmund, som varit så älskad, och hvars namn väl uttala-, des tusende gånger; om dagen inom dessa grå Vadstena klostermurar, som så m.åpgen suck och

Axel, //, 9.klagan hört, och som nu, hemska och hotande för bi ar och én, äfven för den klokaste^ lågo bakom vira unga, Vandrande vänner.

Axel talade äfven om detta och bad Doctörn, med en liten vink, förlåta, att han gjorde Theo-dor endast uppmärksam pä det afsky väckande och förfärliga af eh dylik bostad, men icke pä den ömma omvårdnad, med hvilken de vansinniga skötas, eller den ordning och snygghet, som råder I denna förträffliga hospitals-inrätttiing, eller det ändamålsenliga sätt, på hviltcet allt derstädes är inrattadt. Nej, icke en enda af de mänga goda åtgärder, som allmän och enskild * förtjenst har vidtagit, blef mål för Axels refleiioner, men väl nödvändigheten för hvar och en, att så mycket lägga band på sina passionér, att de icke taga valde öfver vårt förnuft och slutligen föra 088 — — dit!

Theodor teg och begrtindade, och, när de, vid en flaska godt vin, tagit afsked af och tackat sia lédsagare, den förtjenstfulla hospitals-läkaren, bar det hastigt utaf på återvägen till Motala. Axel såg nu först på klockan. Tankar på Theodor, hospitalet och Margareta hade alldeles kommit honom att glömma tiden, och Plåten, och mötet med den omtalade persónen, och allá de affairer, som då skulle uppgöras.

— Låt nn gå friskt ur hand! — sade han tillsia Max, som vi känna af gammalt, men som jiu, tedan han följt sin unga husbonde i så många år och så många land, alldeles vnxit ifrån jockey-namnet öch nu helt simpelt kallades Berggren. — Låt nu gå, kära Berggren, ty af de fem timmar, som vår goda värd i Motala lofvade oss på sin gästgifvare-ära, är nu icke mycket igen.

Theodor var ovanligt tyst och stilla, och Axel trodde sig, till sin stora tillfredsställelse, märka, att han verkligen försökte kufva sitt oroliga sinne och började, ”som man säger”, draga öronen åt sig, hvilket just var ändamålet med hela Axels resa till Vadstena; ty, för att sköta en så beskaffad sinnessvag, som Theodor, ville det.nääfan mera vänskap, deltagande och menoiskokännedoqa till, Sn egentlig läkarekonst och medicinsk skick« lighet. Axel tille lifligt väcka Theodor på fasan af att vara och äfven att vara ansedd för vansinnig, i den fulia öfvertygeisen, att annn var han det icke så mycket, att icke eget motarbetande skulle blifva ett mägtigt hinder, för

dess utbrytande. Axel hade i alla tider och i alla skiften haft en stor böjelse att lijelpa sina likar, helst sådana, som andra öfvergifvit,. och som vpro I särdeles brydsam och förtviOad belägenhet. För

i i

Axell storsinne var det då alltid en sorts stqrartad fröjd, att kunna göra, hvad andra icke kunnat.' Axel ville herraka, jernväl \ det goda. Han varoch han kände sig mängden öfvcrlägsen, derfore handlade han äfven sällan som mängden. Fordom hade han väl, någon gång, handlat litet sämre an den så kallade mängden, livaraf individerna dock sällan visa mera än den vackra sidan; men nu måste äfven hans ovänner (ty dylika hade Axel, det förstår sig) icke ens neka, att mäng* den skulle skattat sig lycklig, om den kunnat uppvisa många flera af samma halt som Axel. Men det besväret slipper mängden. Axel rådfrågade ingen, men valde ofta på eget beråd ganska branta och slipprfga vägar, för att genast nå målet för sina djerfva planer. 1 en orolig tid, — i en tid af jäsning och söndring i meningar — bura lyckligt skulle ieke det parti hafva ansett sig, som kunnat räkna Axel på sin sida, ty hans förmåga, hans ihärdighet och hans stora, oöfvertin-nerliga, af moder natur skänkta konst att öfverty-ga andra, att bevisa dem rättmätigheten af sina företag och billigheten af sina fordringar, samt den oemotståndliga tjusningskraft, som samma all-magt så rikligen utrustat honom med, och hvarmed han, om han ville, kunde öfvertala och förmå de finaste och de råaste menniskor att ingå i sina idéer; — allt detta hade troligen gjort honom till en pelare för hvilket parti, som kunde skrutit af att dela hans tänkesätt. Men nu, i dessa tider, var Axel öfver att sälla sig till någotvisst skrå eller mun-parti, utan ville det' rätt-a^ bjöd till att utforska, livar detta egentligen låg begrafvet i hvarje sak, och försökte, sedan han en gång trott sig finna det, att på allt sätt befordra det samt hålla det I ljus och dager. Der-före vill man likväl ingalunda påstå, att Axel alltid råkade på denna philosophiska sten: — det rätta i hvarje sak. Nej, långt derifrån!— Axel var och förblef dock alltid — Axel och hänfördes ganska ofta af sina häftiga, lifliga sinnen, och dä — är man ganska jäfvig, ehuru man ofta tror sig vis och rättvis som en Solon. — Med ett ord: Axel trodde sig se, att ingen annan förstod sig på Theodor, derföre ville han bota honom sjclf. Få nu se, hurti lian Ijckas, ty Axels villja var i denna sak dock föga allsmägtig.

När våra unga resande icke hade mera än en half mil igen, fingo de på eu häst se en karl, som kora ridande emot dem, så fort det arma skjutskruket kunde springa. Den ridande hackade jemiit med fotterna i hästens sidor och hoppade och guftadé med axlar, armar och armbågar, som en scholpojke, när han lär att dansa. Axel skrattade hjertligt åt denna courrier och a-nade redan på långt håll, att det var en estaffette från gästgifvaren. När nu den eländiga ryttaren kom intill vagnen, var han så andlös, att han icke kunde tala; men, när han fått sansa sig litet,m loi m

berattade han: ”att gästgifvaren skickat honom hals öfver hufvud, för att bedja Baron Löwea* stern skynda, emedan ångfartyget no redan vore vid Bornshult.

— Nu! — sade Axel, förargad — Ja, det vil! ju såga, när du afreste, och nu således ute i Wet-tern. Förb ..... dumt!—Kör på, kära Berggren; men kör icke ihjäl de usla krakarna, ty då stad-ua vi på vägen!

Som vår vän Berggren var temligen van vid dylika påminnelser och uppmaningar, hade han inöfvat ett sätt att köra, på hvilket man kom o-troligt fort, utan att derföre tyrannisera de arma hästarna, hvilket han val visste ingalundp skulle beh8ga hans unga herre, huru fort dca-na än ville. Lätta, fina vagnar och tillräckligt an-spann lättade äfven Berggrens möda i den vagen. Inom kort voro våra resande således i Motala; och, till Axels stora glädje, upptäckte hai» genast »korstenen af ångfartyget, liggande vid quai’en, och lät derfore genast köra dit. — På denna lilla bit väg tog han en allvarlig foresat$, som verkligen kostade honom mycket nog, ty han hade en otrolig hog att, ju förr doss heldre, å-terkomma till Mede\i och återse henney hvars biljl oupphörligt sväfvade för hans inbildning, fasthaa tycktes sysselsätta sig med så mycket annat. Men au föresatte han sig: att, om ångfartygetese 195 m

▼ar färdigt att afsegla, och han således icke hann att med den omtalade personen afgöra sina verkligen angelägna affairer, skulle han icke försumma dessa, utan göra, hvad pligten fordrade, det måtte då smaka aldrig så illa, — d. v. s. följa med ångfartyget till Vestgötastranden och se« dan återgå till Medevi på en litep båt.

Axel ville gerna skänkt efter alla de ele-etoralfår, och fallblods-hingstar, och Holländska tjurar, och Engelska svin, och tröskverks-modeller, obh Fistoriska brännvins-apparater, som nu 6kul* le blifva' fråga om med den mötande personen, för att få återvända till Medevi genast; men han sade till sig sjetf: ”Det vore dumt, det vore illa gjordt, det vore orätt, barnsligt och häpet.

Jag skall icke gå, dit högen drager, utan dit plig-tén befaller!”

O, om han blott denna gången låtit hjertat leda!

Axels förmodan slog alldeles in. Ångfartyget hade blott några ögonblick igen, inan det lade från land och seglade utaf. Den omtalade, mötande herrn hade nästan tagit denna väg, blott för att få samspråka om gemensamma angelägen« heter med Axel, och denne beslöt nu äfven att, eiiligt sin föresats, följa med honom, för att under vägen uppgöra sina affairer med honom. Theo-dor var dessutom vid ett så lugnt sinne, att A-xel trodde sig gerna kunna lemna honom på e-gen hand, helst han hade sin egen gamla betjent med sig, och Berggren dessutom fick några små instruetioner, i fall de skulle behöfvas.

— Farväl, kära Theodor! — sade Axel — Lycklig resa hem! Bry dig inte om att säga, hvart jag tog vägen; det är helsosamt, när brunnsgäster få några små myror i hufvudet. I afton träffas vi åter; men — tilläde han sagta — lofva mig, att icke i afton söka få tala med Rosina! Du gör både henne, mig och dig sjelf dermed en tjenst. Säg, vill du lofva mig det?

— Jag lofvar; — sade Theodor — men det var ett hårdt löfte, da tog af mig. Jag har längtat — jag har, sofvande och vakande* endast — drömt

ojn —... —

Men nu small det! —- Nu ropades alla passagerare om bord, nu drogs landgången in, och nu vinkade Axel, från fartyget, sitt farväl till Theodor, och denne reste snart utaf till det gamla, välbekanta Medevi, hvars höga, uråldriga ekar hvarje år se nya passagerare, nya originaler* vandra i sin dunkla skugga och i de friska, välgörande källorna söka bot för alit möjligt ondt, så väl lekamligt som andligt. — Mycket begärdt!!!

Nu gungar Axel på Wetters-våg och sprftkar oro mångfaldiga däggande djur, som skola inför-skrifvas och anskaffas, om nya utländska sades-m 107

elag och* ny åkerredskap, samt mycket annat nytt, ty Axel ville gerna experimentera; men i bakgranden af hana själ, der är blott ett ¿/¡¿fa föremål, som oupphörligt tittar fram, med ett litet anlete, aå mildt, aå tjusande, — att Axel ofta, midt i den skarpaste ekonomiska afhandling, blef helt varm om Linden och kände hjertat slå mångdubbla alag*

Theoder mediterade under hela hemvågen, och, aom han ville vara sitt löfte trogen, gick han icke ut om aftonen vid Medevi, för att icke få någon frestelse att bryta det. Men bara ajelfva ”'Medevi-luftea* tycktes åter rubba hans lugnade och domnade sinnen* — Sjelfva närheten af den högt älskade uppväckte ft nyo eld och lågor i hana phantastfaka kärlek, och en blick på den lilla, förbi fenstr^n vandrande, Majoren upptände å nyo vredens g^ti i hans själ*

Orolig^ och sig sjelf obetydligt mägtig, gick han dock till sängs; men sofva kunde han icke. —-Som han bodde nära porten, visste ingen, att han var återkommen* — Frid vare med alla, som ingenting veta och ana! Cap. 1.

I

Mamma sagt mig hundra gångar:

’*Svär, o flicka, åt skogen

Dina blickar ens ej vända,

Ty af B er g sr å är den full /*'

St agnelius.

I^lockan var knappt fyra, när Roeina vaknade nr en lätt slummer, och det första föremål, som å nyo träffade, hennes blick, var Tante Lisbetha bref. Kosinas drömmar hade varit goda och milda, som det rena samvetets plägar det vara; men nu var hon vaken, men nu stod verkligheten i nyo så grå och hotande framför henne.

—- Axel är då rest, — för att hemta sin brudi — sade hon, med en suck, som väl hade början, men intet slut — O, Axel, Axel! Hvarföre skalle .din blick, — ty jag kan aldrig säga, dina ord — hvarföre skulle den ett enda ögonblick ljuga, för att jag skulie störtas ur ett eden i en evig natt? Och ett eden, som jag förut aldrig anade, aldrig vågade tänka mig, endast föreställa mig, — si, som man föreställer sig himmelens härlighet, men Axe^ III) 1.Icke 90m en jordisk möjlighet. O, brår fö re skulle jag drömma om det* en hel, läng, himmelsljuf natt! Förut rar det rida bittre. Val älskade jag honom då, så mycket mitt bjerta kan alska; men, sä linge han stod så högt öfrer alla mina önskningar, var han en sol, som jag knappt vågade se på, för att icke bländas af dess glans; men no, sedan Jhan ett ögonblick närmade sig till mig, nu — nu tanker jag mig honom på annat satt. Jag vet icke hnm, men på annat.

Hon uppsteg häftigt från sin bädd, skyndade a£t klida sig, sade hånskrattande it sig sjelf, nar hon hind.elsevis såg. Tantens bref:

, — Hqru kunde jag tro, att detta ingsliga bref va? från honom?, Det ar ju den otäcka bokhållarens stil på utanskriften, och det gamla Löwen-sjefnsika vapnet, som Tante alltid brakar, sedan hon slarfrat bort sitt eget. — Huru kunde jag vara så dqra? — Men jag glömde allt, utom «it!

Men det ?iU jag glömma nuf . Bosina var snart morgonklädd. Hon hade en brinnande hufvudrark och längtade otroligt nr de låga, varma, täppta rummen. Ilon letade för-tfifladt, och ieke utan litet huraeur, efter sina prpmenade-kångor och sade för sig sjelf:

,— Ack, den ledsamma Lona, som icke blankat dem, så att jag kunde få komma ut i friska luften!an& a mm

Wfv » TRRv

Men just no fann hon dem! Ack, hvad mången gång hon sedan, i följden, tänkte: ”Gud i bina me len gifve, att jag aldrig funnit igen de e-ländiga kängorna!”

Så gör man ibland: — uppletar den första, Ijlla ringa orsaken till händelsernas gång och akyller det onda, som sker, på den, når man vet med sig sjelf, att man icke egentligen ådragit sig detsamma; — man glömmer då så ofta, att allt, hvad som icke beror af vår egen fria villja, har ödet, det stränga och obevekliga, långt för detta ristat med sitt jernftnger. Ofta, ofta i kommande dagar, tänkte Rosina således, tyst inom sig:

— Ack, de usla, eländiga kängorna! Hade bara Lona glömt att bära in dem denna, så välsom så många andra morgnar, huru lycklig kunde jag då icke varit!

Men ödet ville just, — att kängorna skulle vara blanka!

Rosina snörde snart *på sig dem, tog en liten halsduk om hufvndet och skyndade ut i friska luften, säker att icke före klockan sex träffa någon af brunnssällskapet, och annars utan all oro för prat, emedan hon kände sig så litet förtjena det. Morgonen var frisk, skön och inbjudande. Utan att rätt reda det för sig sjelf, tog Rosina af instinct vägen ditåt, som hon och Axel gått tillsammans, aftonen före den sista. Utan att tänkadérpå, var hon nu på den vackra, ensliga vagett iili OÖensberg och fortsatte den omedvetet och med hufvudet fullt af helt andra tankar. Men hennes väg hade gått förbi Theodors fenster. Uppjagad af sin oro, hade han länge gått fram och åter i sina rum, då anblicken af Rosina, sagta vandrande förbi hans fenster, slog honom med blixtens häftiga verkan. Han öfverlade ett par minuter taed sig sjelf, om han bröt sitt löfte till Axel eller icke, i fall han nu skyndade efter henne.

— Nej! — sade han, med gnistrande ögon — Nej, det var blott för i gar ajtons jag lofvade honom att undvika henne; — icke för i dag! — Nej, nu måste jag tala med henne! Nu eller al« drig! — Jag säg en skymt af henne i går* Hon gick vid hans sida, — han, som icke är hennes bror! — Nu fir hon ensam. Nu, eller aldrig, skall hon välja mellan oss!.

Han kastade hastigt' en morgonrock på sig och tog —- God vêt bäst, méd hvad för tankar — en laddad pistol t bröstfickan och ilade efter Ro* sina, som dock fått ett teraligt försprång, emedan man ofta går fort nog, när hufvudet är så fullt af tankar, att man går utan all besinning, hvart det bär. Rosina vaknade först ur sina sorgliga drömmar, när hon hörde snabba steg baköm sIg. En viss förskräckelse, men åfven en sorts glädje,färgade hennes kinder, när hon fick se Theodor. ”Han hade ju följt Axel! — Må hända hade han ett ord, en helsning!” — O, Bosina, da var i detta ögonblick icke längt ifrån den arma Marga* Tetas enda, enda önskan: att blott få höra ett ljud från den ontsägligen älskade. Hon helsade vänligt, men darrande, på Theodon Han kunde i början icke framföra ett ord, utan de gingo stamma, vägen framåt till Odensberg. Slutligen utropade Theodor:

— Bosina! — Älskar da mig eller honom, sona

lå

följer dig likt en skagga, och som jag trott vara din broder, ända tills Axel sade mig motsatsen?

Blotta namnet Axel ljöd så melodiskt i Rosi* nas hjerta. Hon tog vänligt Thcodors hand och svarade honom:

— Goda Theodor! — Da minns, jag har lofvat

dig att aldrig ljuga för dig. Nå väl! Jag svarar dig na upprigtigt på din fråga om Albert H. — Jag älskar honom icker^jag har aldrig gjort det, kommer troligen aldrig att göra det. — Är duna nöjd? m

— Nej! — svarade Theodor häftigt — Icke förrän da äfven säger, att da älskar mig.

Bosina 6tadnade. Theodors ögon gnistrade, och hans läppar darrade. Djupa skogen var om* kring dem. Bosina drog ett ögonblick i betänkande, om hon äfven na skalle våga att säga sannin-m « «*$

gen; men den segrade dock, och hon hade dessutom mera fortroende till Theodors förnuft, än de

il:'» J

mesta andra hade. ^

— Nej, Theodor! — sade hon mildt och tryck* te hans hand imellan sina — Nej, min goda, dyra Theodor, jag älskar icke dig,—icke någon! — tilläde hon och rodnade öfver sin förlåtliga qvin-no-lögn.

— Ja, men du skall, du mdite älska mig! — sade Theodor och lyfte den förfärade flickan hastigt upp i sina armar och ilade i snabbt språng vägen framåt, alltjemnt upprepande: Du skälig da måste! Jag släpper dig icke förr!

Rosina sökte förgäfves att befria sig ur hans armar; men Theodor rar ovanligt stark och tyck- , tes icke en gång känna sin lätta börda, med hul-ken han nästan flög framåt, och ännu miudre höra, när Rosina bad honom:

— Theodor! — Goda Theodor, jag ber dig* släpp mig! — Jag ber dig, vid allt, hvad som är dig heligt, vid allt, hvad som någonsin var dig kärt — släpp mff!

— Nej, du måste blifva min godvilligt, eller jag ligger död vid dina fotter! — svarade Theodor, efter många Rosinas böner.

Theodor hade imellertid, sig ovetande eller med Rit, man vet Icke hvilket, tagit utaf en liten stig inåt skogen, och snart ilade han en bac-le utföre och vände sina steg till en enslig, obebodd och öde staga, nära vid sjöstranden. Rosina förlorade slutligen nästan allt medvetande och vaknade först till sans, d& Theodor, med ett en-da slag, stötte upp den lasta dörren till stugan och nedsatte sin dyrbara börda på en gammal bänk i den ödsliga, af intet menskligt väsende bebodda kojan.

Rosina grät häftigt.

— Theodor! — sade hon, förbittrad — P& detta sätt kan jag åtminstone aldrig älska dig och skall aldrig göra det. Du liar skrämt mig ¿¿i, att, slipper jag bara ifrån dig nq, så vill jag aldrig mer se dig, och ångrar hvart ögonblick, som min enfaldighet narrat mig att lyda mitt goda hjert^ och möta dig med vänskap qch förtroende. Kom mig icke ett steg närmare, Theodor! — eller jajj stryper mig med denna balsduk. Da skall se, att äfven hos den

förolämpade qvinnan finnes mod och Iraft.

Theodor 8tod med korslagda armar framför* henne. Rosina höll hårdt i halsduken och sig på Theodor med stora, öppna ögon och förtviflans beslutsamhet.

— Jag vill dig intet opdt, — sade han — frukta mig icke! Jag ser, hvad du tror; men du misskänner mig! Lofva blott . att älska mig, att blif-va min min maka, — och jag släpper dig ge-nast eller bSr dig hem p& mina armar, hviiketdu vill.

Ro si na gjorde en rörelse, likaspm for att passa på ett ogonblick att fly nt genom den på glänt stående dörren; men Theodor var snabbare, slog dörren i lås och ställde sig framför den.

Rosina började nu åter bittert gråta. Harm och raddhoga samt tusende blandade känslor, som blott en ung qvinna i hennes belägenhet kunde rätt fatta, bestormade henne. Hon började åter bedja Theodor att få slippa ut och återvända hem; men han var obeveklig.

— Nej, Rosina! — sade han och närmade sig ett steg — Nej, du slipper icke härifrån, förrän du gifvit mig detta löfte, som jag vet att du icke sedån ryggar.

Förtviflan höll på att aflocka Rosina ett falskt, bedrägligt löfte; paen hon ville dock först försöka alla möjl.iga andra utvägar. Hon gaf hastigt

f ' ” r . <

till ett gällt, genomträngande skri, vändande sig åt det bristfälliga fenstret, i hopp alt någon mcnsk-lig varelse skulle höra henne och kunna komma till hennes hjelp.*

— Hvad gör du? — sade Theodor — Vill du se mig ligga död vid dina fotter? — Se här! — tilläde han och visade henne pistolen — Se här, jag hotar icke tomt och förgäfves; jag afskyr mitt lif, om du icke vill dela det med mig.Na säg Theodor så hemsk oeh sä beslutsai* ut, aCt Rosina vågade icke se npp pä honom, ut* an höll' händerna för ansigtet och befallde sig i Guds hand, och han tycktes äfven ropa till henne att gifva innu ett anskri. Hon gjorde det; men då rusade Theodar fram« tog henne i sina armar och ropade ursinnig:

^ — Trotsa mig icke,> Rosina! Reta mig icke! Jag har modigt bestridt mitt brinnande begär att trycka dig till mitt hjerta* men« ser jag« att du hatar och föraktar mig« så vill jag göra det en enda gång, dricka denna Salighet en enda gång, inan jag lemnar denna jorden med dess helvetiska ijyal oeh raarser.

Nu hördes snabba steg, som nalkades stugan* och inom några ögonblick stod Albert blek och andlös vid fenstret, just när Rosina med förtvif-huis styrka sökte att slita sig från Theodor, som höll henne hårdt fast med venstra armen och pistolen spänd i högra handen.

— Släpp henne, rasande,, vansinniga menniska! — röt Albiert — Släpp henne, eller dn är dödens offeri*

Theodqr märkte honom knappt, utan bad: t — Rosina, lofva blott att vara min, och jag släpper dig genast och försvarar dig mot en hel verld! Hör du, lofva blott! Ett enda ja, och jag släpper,, di g genast och kastar pistolen tusende mil härifrån!

— Albert! — ropade Itosina, som igenkänt hans rost — Albert, min goda, älskade Albert, fräls mig, om du kan! Jag till, jag viti löna dig.

— Ja si, — sade Theodor, och nu bröt vansin-

net alla de bojor, som förnuftet lagt omkring det — Ja så, ropar du honom! Nä Tal, har du ljugit för mig, så skall jag ock straffa dig. Fly genast, Albert, eller du sjelf är dödens! — Och bärrid höll han pistolen rakt emot Alberts panna. Al- < bert studsade en secund, men vek Icke ett ögonblick åt sidan, utan svängde sig' in genom fen* stret, sedan han med ett par tag#ryckt bort do I murkna ramarna. <

— Kom icke, Albert, eller jag straffar tfig för-

färligt! — bad Theodor med en viss sorglighet — Jag vill icke gjuta ditt blodf men, kommer da ett steg närmare,

så gör jag det. Vid Gud, jafg gör det! Kom derföre icke! |

— Släpp henne då! — bad Albert, sedan han hunnit in i stugan.

— Nej, det gör jag Icke, — ropade Theodor — *

utan du, du skall gå!

— Aldrig, —svor Albert — aldrig, förr in Kon är fri från dig, vanvetting!

Och härvid gjorde Albert .en rörelse, likasom för att rycka till sig den nästan afsvimmade Ro*kina; mett just då small skottet, — och — — Jtl* bert 18g simmande i sitt blod. Stugan blef faII af rök.

Theodor alSppte Rosina och kastade sig med Stnm förtviflan öfver ett gammalt bord, och Rtt* sina sökte samla sina sinnen, förait,ira möjligt, bistå Albert.

Hårligt siat på Rorinas morgonpromenade!

Cap. 2.

Se ekens strid mot stormarna pä Jjellen,

Hör suckarna af lundens näktergal,

Dä mossan vexer lugn och kall pä hällen,

Och musslan so)ver i sitt gyllne skal.

Ju högre ¿iff ju större qval du röner —*

Eli kors år denna verld för ljusets alla söner*

s ']

Stagnelius.

^^iden hade imellertid framskridit mer 3n man skulle tro. Klockan hade i verkligheten varit mer, än Rosinas utvisade, nar hon lemnade sina rum. Når den var half till sex, inkom Lona till Gref-vinnan och berättade med förundran, att Fröken Tore redan oppe, klädd och utgången. Grefvinnan svarade just icke fterpå, utan trodde, att Rosina'gOA i« aatft

far hos någon af sina bekanta oeh skulle mota faepne med dem nere vid brunnen. Grefvinnan H. var alldeles icke, hvad man kallar tyckraycken, eller hade några särdeles Tante^akiiga pretentioner; derföre brydde hon sig icke just mycket om detta lilla afbrott från de antagna vanorna« Men, nar hon sedan kom ned till brunnen, och Ka* sina icke syntes tili, och Çere andra började fråga efter henne, då började åfven den trangoila Tante Julie att känna en orolig förundran. Hon gjorde sig ett par ärenden, för att i de af brunnsgästernas rum, der Rosina brukade rara, söka hen« ne, men allt förgäfves. Fru Staël talar någon* stades om la timidité de la vieilles se, och, sådan denna verkligen är, fanns den i hög grad hos Grefvinnan H. Hon hade icke mod till ett enda företag och visste nu icke det ringaste, hvad hon skulle göra, utan skickade i all tranquilité efter sin bror, Hofmarskalken, och, när han kom, för-trodde hon honom sitt bekymmer öfver Rosina» försvinnande och långa utebUfvande.

Onde Jean Jacques de remet, han bief förvi* nad, förstenad,, perplex, utfor i harm öfver vår tids egenmagtiga och frisinnade ungdom; men, när han litet stillat pig» menade han, att alla rechercher horde göras tout doucententf tout doucementK ipgenting brusqueras der med, ty han påstod (oclt det med rätta), att ingenting i verlden vore mersensibelt än en ung flickas réputation, och alt minsta tache derpå vore lika olijelplig som en spricka i "ma chère soeur s toi/ettespegeV\ att m&n väl borde göra alla möjliga tentativer att utleta, hvar hon kunde vara, men så försigtigt, att le qu'en dira-t-on icke finge det ringaste dermed att beställa»

—Var na tranquille* ma soenrf— sade han — Jag skall sjelf, tout doucement,, göra en liten re-cogOoscering.

Han tog nu hatt och käpp och stqltade utajf helt raskt och fort. Med en äkta diplomatisk fint-lighet och under en mängd olika prétexter genomletade han hvarje möjligt ställe vid hela brunnen, der man rimligtvis kunde tro

Rosi.ua vara. Men* som man väl förstår, var detta allt helt fruktlöst. När han slutligen ond och duperad återkom till sa chère soeur, fann han Albert der, som för länge saknat bide sin moder och Rosina, att icke fråga efter dem. Grefvthnan hade redan förtrott sitt bekymmer till Albert* som stod blek och stum af förvåning och ängslan»

— Pardieu! Sacre papierf — sade Hofmarskal-ken, när han svettig och ond inträdde — Elle n*est pas à trouver/ Jag har sökt henne d'un bout du monde à Vautre; men det ar alit peine perduem Jag vet inte, quelle partie à prendre. ïmellertid liar jag sprungit mig varm och icke hunnit dricka meraIn tre glas, och i dag skulle jag jq druckit sju à itta peut-être. Du, Albert, får söka efter din cousine. Jag ger det au diable nu mer att leta efter unga flickor. Men, min neveu, jag ber dig, gör timpossible att icke Ticka uppseende med denna dumma échappade! Försök att possédera dig så mycket du kan! Vartranquil och gå försigtigt Ifll ilga! Kom ihog, allas ögon iro rigtade på les gens comme il faut.

Albert hörde knappt de sista orden ech tänkte Innu mindre på dem, utan störtade ut, och hvem som mötte honom såg genast, att han var håftigt upprörd, så att de mesta vSnde sig om och sågo hlpna efter honom. Men han markte ingenting, utan med hela kårlekens instinct sprang han bort Ull Theodors boning, som var alldeles vid sjelfva porten. Hår började han fråga, om man Vfsste, huru vida Herr v. S. var hemkommen. Han flek derpå det svaret, att detta redan skettföregående aftonen. Når han nu började spörja, fick han veta af en, att han tidigt var gången ut åt Odensbergsvågen, af en annan, att ett ungt fruntimmer åfven mycket tidigt vandrat ditåt, och med dessa upplysningar och ett qvai utan like, och en oro, som man lått kan fatta, och en fruktan att komma för sent, som bevingade hvarje hans steg» ilade han utan raBt framåt oeh kom, mer af slump tn förutseende samt slutligen lockad af Rosinnngalla skr!, (ill den öde stugan. Huru der tillgick, Teta vi.

---*==>*»0<=>r-'

* Nar Axel leranade Theodor vid Motala strand, föresatte han sig att med full uppmärksamhet eg1-na sig ät de prosaiska änrhen, som voro ändamålet för denna hans nödtvungna Och högst motbjudande resa. Ack, huru ofta skulle han icke iföljden ångra den! Men nu: åter trodde han sig göra som aldra rättast, då han uppoffrade sin smak, sih hog för sin så kallade pligt, helst han omöjligen kunde Inse en hundradéde! af de sorgliga följder, som denna hans resa haft, ty, hade Axel varit Theodor följaktig till Medevi, så skulle troligen allt ha stått på helt andra fotter, än nu händelsen var. På hela öfverfarten till Vestgötastranden var det aåledea en ämbitionssak för Axel/ att utan alla distraotioner sysselsätta tig med får, hästar, plogar och harfvar; men, när han kom till Rödesund Och sagt farväl till Piaten och dess passagerare, då ilade hvarje hans tanka, hela hans själ, hela hans rika bjerta med blixtena snabbhet öfver de till böljorna till det lockande och förtrollande Medevi. Men ack, han rar Icke nog lycklig, att sjelf i lekamlig måtto få följa sin själ och 6ina tankar. Han försökte nå med lock och pock, nu med goda ord och löfte om frisk betalning, attfft en liten båt, som förde honom gent offer sjö» till Medevi-landet, men omöjligt. Han sprang om.-kring öfver allt. Han blef ett par gånger ond ock många gånger ntledsen; men h$r hjelpte det ickey ty alla möjHga hinder satte sig i vagen för han» enda brinnande önskan. Den innevarande hpberg-ningen var det värsta» Alla, som kunde ro, giur go nu med Han i hand och mördade ängens blop*-ster. Flera personer satte hpn i verksamhet, att från olika håll söka skaffa båt och [-?o<}da-re.-] {+?o<}da-re.+} Axel var na iter så fullkomligt den förra Ar xel inom sig, ty lian hade hog att dränka hela det lilla kimpna llödesund och låta h^a det stolta, prunkande Carlsborg springa i luften; men Lan läde band pi sin harm och låtsade vara temligefet lugn, fast det stovm&de inom honom förfärligt af tusen olikartade häftiga känslor. Först klockan tio om aftonen^ sedan han qppgifvit allt hopp, fick kan ändtligen (ära var» en beredvillig. Spndsbo) en båt eoh tvanne raska rodd are» Axel bief utomordentligt glad, och, sedan han med några v än-ner-från Carlsborg, som förkortataftqnens längd för honom, tömt en flaska skqmpi&nde och fräsande Champagne, hoppade han i båten, lycklig eoh $$11 som en god, som den, hviJken ett ögopbliok varit 1 ett Eden och ämnar sig dit tillbaka» Nar hau hviftat ett slut-farväl till vänne^pa på stranden, läde Uan sig ned i biten och ofverlemnade sig ni»helt och odeladt åt tankan på Rosina och en ro« senfranitid vid hennes sida.

— O, det är min förklarjade Amalia, som ånyo uppstår för mig i denna hulda, skena, älskvärda, unga Rosina! Amålia berömde henne alltid, och hon hade alltid rätt; men hnru himmelsvidt voro icke då alla . mina tankar

skiljda från detta yra barn, som jag aldrig trodde kunna göra annat 1 hela sitt lif, än skratta, skämta och hoppa! Och Rosina älskar mig! En enda, enda blick sade mig det. Nu, nn först har ett täckelse fallit från mina ögon. Rosina har flytt mig! O Gud, hvad detta gifver henne för en ny glans, hvad detta ställer henne i för en härlig dager för mig! Hvad jag kan blifva outsägligen lycklig vid hennes sida! Hvad hon skall blifva lycklig vid min, ty hon älskar mig! En himmel ligger blott i det ordet. O, jag vill uppbjuda allt för att efterkomma hennes minsta önskan, ja, hennes orimligaste phantasi, om hon skulle hafva dylika!

Och det gamla Ulfsborg, mig så kärt, men så ödsligt, det kan ju blifva en hel verhl af sällhet och förtjusning. Mina djerfvaste önskningar hafva aldrig hunnit den höjd af lycka, som kan blifva min lott, om Rosina älskar mig sd, som jag det tror, det känner, det anar. Hon, och ensam hon i verlden, passar mig. Millioner ljus uppgå nu på en gång för mig, förblindade, för mig, då-m is m

re, som borde varit egenkärare och mindre misstrogen, som borde begripit, att den jag sa älskade, skulle älska mig och icke Albert, ehuru Al-bert är god och mycket älskvärd. Arma Albert, livad vill han företaga? Jag vet, jag vet, hvad man kan lida af att se Rosina föredraga en annan. Och denna arma Theodor! O, ätt jag kunde draga honom från vansinnets töckniga halflif, äfvtn om han skulle känna sig lidande och olycklig! O, jag känner mig i detta ögonblick så outsägligen lycklig, att jag älskar hela verlden och lille gifva hvar och en en skärf af min lycka, men dock icke ett enda fint hårstrå ur min Rosinas rika lockart Nej, det är mitt/ Allt annat ville jag gerna dela med mig utaf, blott icke liennel Den ärma Theodor sade ju: ”Jag vill bära bort henne midt för en hel verld”, och jag log åt honom» Men se, det är just, hvad jag nu sjelf vill göra och anser mfig dock tusen gånger klokare än Theodor. Hva-dan kommer detta? Jo, ty Rosina älskar mig% mig och ingeu annan! Tjusande tanka, tanka utan like af himmel och sällhet! Du förmår göra en gud af en menniska — —

Så här ungefär drömde Axel vaken, under det att han gungade framåt på den lätta vågen, med den saliga känslan, att hvarje årtag närmade honom till den efterlängtade stranden. Sd drömde han vaken, och snart drömde han detsamma sof*vande, fast dä med litet mera sans och redighet. Han satt då vid Rosinas sida. Han tryckte henne till sitt hjerta, han läste den renaste, fullaste

0

kärlek i hennes blickar, han herde henne säga detta tjusande ord, denna kärlekens skönaste ed: jag älskar digt O, min Axel!

O, hvad Axel var lycklig i sin korta, korta dröm; men ack, huru han uppvaknade! Dock icke hans uppvaknande i båten, ty det var blott en fortsättning af den förra sällhetsdrömmen. Han bad roddarne skynda; men det blåste litet emot, och han somnade ännn en gång och vaknade icke, förr än man sade: ”Ja, nu är Herrn i land.” Axel

gnuggade snart sömnen nr ögonen, hoppade som en fogel i land, betalade roddarne rikligen och gick snabbt och småsjungande: "Steh nur auf stek nur auf lieber Schweitzer Bub etc.” uppför stranden vid Odensbergslandet. En enda gång,

, han påminde sig det sedan långt efteråt, rann honom Tante Lisbeths gamla sats i högen, att man skall aldrig "qväda för tidigt på morgonkvisten"; men no skrattade han åt allt kärringprat och tog, sjungande allt jemnt, genaste vägen upp till brunnen, och denna gick just förbi den tomma, öde stugan, men som nu var full ”af blod, af ångest och af kärlek”. När Axel kom den närmare, slutade han likväl sin sång och lyssnade, ty han tyck-^ te sig höra röster der inifrån, och, som han ändåskulle gå tått förbi, ilref honom en viä3 ovillkorlig nyfikenhet att se in genom fenstret. (

Färglös, med stelnadt blod och stillastående hjcrta, och grymt gäckad i sin enda sköna lefnads-förhoppning, såg och hörde#Axel följande scène, sjelf osedd af hvarje menskligt öga». Theodor låg’ allt jemnt sanslös eller bortdomnad eller död, man visste icke hvilket, öfver det gamla bordet i ett af stugans mörkaste hörn. På den gamla bänken haiflåg Albert, och framför honom på knä syntes Rosina, som ryckt upp Alberts vest och skjorta samt med sina händer och sin näsduk försökte stad- , na allt det blod, som flöt ur ett sår mellan bröstet och axeln.

— Store Gud, hvad skall jag gora? —snyftade

Rosina. , J

— Rosina! — suckade Albert svagt.. '

— Ack, du lefver! Gud -vare tack, min goda,

kära Albert! Men, om du dör, så är det för min skull, jag ovärdiga, som så illa lönat all din kär- I lek! !

— Älskar du den vansinnige?

— Nej, nej, aldrig! Men tänk icke på det, låt mig ropa efter hjelp!

— Nej, jag dor ändå, —- suckade Albert nästan ohörbart — och jag vill dö så här lioç jjjg; men, om ett under knnde ske, om jag kunde räddas, Rosina, du lofvade — —f — Tyst, tala icke! Jag vet, hvad du menar. Ja, tusen gånger ja! Jag vill blifva din trogna, hulda maka, jag vill —

— Nej, håll! — ropade Axel — Fullkomna icke din ed, Rosina!

— Ha, Axel! Detta till! Jord, öppna för mig ditt skote, eden ar gjord och orygglig! — ropade Ro-sina och nedföll sanslös till marken.

Nu var Axel man och icke någon tragisk a-cteur. Som en vind var han inne i stugan. Af Rosinas och Alberts f& ord, af den p& golf vet liggande pistolen och af krutröken förstod han nästan hela sammanhanget och började nu med att

bort till Theodor och häftigt skaka honom i armen, sägande:

— Sofver du, är du död eller lefvande? Svara och kom mijr till hjelp!

Nn först såg Theodor upp, men med-Vanstn-nets hemska, förvridna blick. När han blef Axel varse, tycktes han dock något hemta sig och beredde sig mechaniskt att följa hans vlilja.

— Se der, — sade Axel till Theodor — tag denna lilla läderskälen och spring ned till sjön efter vatten, om du icke vill mörda henne äfven!

Theodor lydde blindt. Axel upplyfte Rosina i sina armar, gaf henne vatten, öppnade den hårdt åtsittande morgonrocken, badade d^ fina tinnin-garna med det kalla, frisk» vattnet, och, g& snart hon kom 6ig före, sade han: j

— Rosina, kan da följa oss gående, aå gör det! Stadna annars hår och-samla dina sinnen, tills jag, sk fort som möjligt, återkommer, ocl^fro, alt Gud hjelper dig och mig för vår karleks skull! — hvi-skade han sagtare.

— Jag kan% och jag skall följa er. — svarade Rosina, likblek och vacklande, men med stadig röst — Jag vill och måste följa min make, t död 1 eller i lif!

Axel sig blott på Rosina med en af dessa blickar, der allt, hvad man kan gifva af karlek, beundran och olidlig smarta, voro blandade; sedan beredde han hastigt och beslntaamt en sorts bår af det gamla bordet, på hvilken han flyttade den j å nyo afsvimmade Albert. Med ett tecken visade han Theodor, att han skulle taga uti och gå för« och tog sedan sjelf uti andra andan af båren och började sagts och stadigt vandra fram åt vågen. .

— Slapp icke, Theodor, om du icke vill b lif va mördare innu cn gång! —• var det enda ord, aom Axel yttrade. Rosina gick stum, än bakom båren, an bredvid densamma och sökte nu som förut att med sin näsduk stadna det oupphörligt forsande blodet ur Alberts sår. Axel blott såg'på henne — henne, den kanske förlorade, men sade intet. Och hvad skulle han väl säga? Endast i romanlifvettalar man i en dylik stund—aldrig i verkligheten. Död var i hans hjeria, och iif endast uti hans smärta,

När man hunnit de små täcka boningshusen ipellan Odensberg och Medievf, nedsatte Axelsag-ta sin och Theodors börda, sprang in i ett af dessa hus, som d& tillhörde en trädgårdsmästare, och <|er Axel förut visste att det var mycket snyggt och trefligt. Här fogade han anstalt, att man genast konde emottaga den sårade Albert, och inom några ögonblick var han förflyttad i en snygg, godi stäng. Rosina var oupphörligt vid hans sida och hade

nästan lyckats att stadna blodet.

— Nu skyndar jag till brunnen efter läkaren — sade Axel haifhögt till Rosina. — Äfven bör man r.arsamt gifva Grefvinnan H. denna sorgliga underrättelse. Ni bör stadna här, Rosina, dels för Alberts skull, dels för eder egen, ty vid brunnen måste d.ett* äfventyr göra så litet uppseende som möjligt, om man icke der skall rifva upp himmel och jord. ^Lfven skall jag skaffa er andra kläder, Ro-sina, ty edra äro förderfvade af blod. Farväl!.— tilläde han — Ordna nu dina tankar* q min Ro-sina, ordna ock d}na kringsväfvande lockar, du hulda, arma offer för Theodare rasande kärlek! Farväl!

Axel gick, sedan Rosina blott med en böjningpå hufvndet tackat och jåkat till allt hvad han sade och bad om.

Det ar visst Ijuft för en qvinna att se en man färdig att lyda hennes minsta vink; men tusende gånger Ijufvare är det för henne att lyda honom, att gå blindt efter hans villja, att hörsamma dens be- I fattning, som hon på en gäng älskar och värderar | framför alla andra; Arma* nyckfulla qvinna, som alltid vill hafva din villja till lag! Dn går miste om en ren salighet i lifvet: lydnad för den da älskar.

Rosina följde punktligt, men mechaniskt, allt , hvad Axel bedt henne om; men hon kunde icke ! tänka derpå. Albert låg i en slummer eller dva- I la, och, som Rosina icke visste, hvad hon med honom skulle företaga, inan läkaren kom, ordnade I hon sitt hår, trättade blod af händer Och an9igte samt försökte att, så mycket möjligt var, utplåna 'Och dölja de blodsdroppar, som stänkt på hfennei ljusa morgonrock. Sedan satt hon stiifä, tyst och tankfull vid Alberts sida. Man säger tankfull, när man ofta borde säga: utcm all tankay ty ingen dylik/ville reda sig och utgå hel ur det chaos af hopp och fruktan, af sorg och salighet, som bestormade henne. Hon var älskad, och det af A-xel! — Hon hade gifvit ett heligt, oryggligt löfte att blifva Alberts maka. Dessa voro de pnnk-- ter, omkring hvilka alla hennea tankar vredo aiggm 25 m

men vredo Bi; nian ordning och sammanhang, an ljusa och tjusande, an mörka och dystra, an fnlla af lifvande hopp, än af dödande fruktan. Theodor hade hon alldeles glömt.

Imellertid tog Axel Theodor under armen och gick med länga, skyndsamma steg till brunnen, utan att säga ett enda ord. När de nästan voro vid Theodors boning, bröt Axel tystnaden:

— Gä nu tyst och stilla in i dina rum, Theo* dor! Sök nu att med Återvinnande af sans och förnuft godtgöra, hvad du brutit, när du åsidosatt båda delarna! Jag vet, att du kan styra dina sinnen, om du vill. Men, vill du det icke, så blir jag den första, som uppmanar, att man anser dig för vansinnig.

— Ja, det är jag ock, men af sorg och ånger! sade Theodor, och det var de första ord, han

under hela tiden yttrat, och dessa med en djup, Ihålig röst, alidele9 olik hans vanliga. Axel kände nu den första gnistan af medlidande för den arma Theodor i denna sak, ty förut hade den blott väckt haus vrede, harm och afsky.

— Theodor! — sade Axel mildare —• Jag ber dig nu som en vän, kanske den enda du har: Gör, livad förnuftet bjuder! Förhäll dig alldeles stilla! Svara på inga frägor! Gif upplysning om intet! Pfeka rakt, att du vetat något ‘om denna händelse!

Axel, III, 2.Denna lögn vore dig ovärdig, äfven om da skalle vara Albert» böneman och derigenom kunna un-daudraga dig lagens hamnd. Men det är icke för din skull jag ber dig derom, utan för hennes — henne, aom äfven du älskade, och hvars lif du ha kanske för evigt förbittrat.

(— Jag gör hvad du vill, o Axel! ehuru det smakat mig bättre att g& och angifva mig som Alberta mördare och bedja lagen om min lön. — svarade Theodor, allt med denna samma domuapde röst, ! aom tycktes bevisa, att ail energie, all kraft, allt inre och yttre lif, för det närvarande åtpiins one, låg i en sorts dvaia. Han. ingick långsamt i sin boning, och Axel fortsatte skyndsamt sin väg till läkaren, som nu, till all lycka, var den återkom-na, allmänt aktade Professorn och icke hans lilla | motbjudande vicarie och suppleant. Med några ord redogjorde A$el, icke just för händelsen, men | för dess följder, sade Alberts vistelseort och bad Professorn hasta dit med allt, hvad som var nödigt till kulans uttagande och första förbindningen. De kommo öfverens, att Albert skulle, om möjligt,

stadna qvar, der han nu var, och hela saken handhafvas så tyst som görligt var, allt för att ickc störa brunnsgästernas gyldene fred och ro, och för att undvika för mycket prat och väsende. Blessnren gkulle frin början fi namn af stöt•m 2 7

Derifrån sprang Axel till Hofmarskslken och gaf äfven honom del af det nödvändigaste samt bad honom förbereda Alberts moder och följa henne9 om hon så åstundade, till det lilla huset vid trädgården, dit Albert var transporterad. Detta ut-rättadt, ilade Axel till Rosinas rnm. Ingea men-niska fanns derinne, han hann blott kasta en flygtig blick på detta elyseum och ryckte till sig den första rimliga klädning, han blef varse. Den var af svart tibet. Inan han hoprullade den, för att dölja den under sin rock, kysste han hastigt detta döda tyg, men som snart skalle omsluta hennes fina, yppiga former, som han mest älskade på jorden. En liten röd och hvit halsduk kom att göra sällskap och fick äfven en varm kyss. Utrustad med detta, ilade Axel pä återvägen. Alla dessa värf hade Axel uträttat så fort, att han snart upphann Professorn, så att de tillsammans ankom-mo till Albert, hvilken ännu låg i samma djupa dva-la som vid Axels bortgång. Professorn hade ett biträde med sig, och Rosina drog sig förvirrad och ängs!ig undan, när läkaren skulle försöka att sondera såret. Hon gick sagta och, som hon trodde, obemärkt ut i den lilla trädgården. Hon hade icke mod att höra läkarens första utsago. Der-på berodde ju så gränslöst myckefk Rosina kände, med ett aggande samvetsqval, att hon icke nog, icke tillfyllest bedt Gud för Alberts vederfå-ende. Hon kände det, emedan det var »S. Hon skyndade na långt bort i en mörk, skuggig vrå af trädgården, kastade sig ned på jorden, gömde sitt tårfulla anlete i sina händer och började bedja:

Oode Gud, förlåt min uselhet! Gud, träd imcllan mig och den mörka magt, som vill förleda mig att icke med hela min själ, hela mitt hjer-ta bedja om min goda, redliga Alberts lif! öfver-tyga mig, o min Gud, att, om han doge, s& hir för min skull och för att hafva älskat mig så upprig-tigt, så mycket, att han vågade sitt lif för mig, att jag då aldrig mer kunde känna en lugn, en ljuf stund — om in — om Axel an — O, min Gud, ryck bort den sköna, men förledande bild, som står imejlan Albert och mig! Jag vill, jag vill i detta ögonblick helt och odeladt egna mig och min hog åt Albert, om han lefver, och, om han dör — it hans minne.

Rosina steg upp, kanske något lugnad, och ämnade gå in, för att höra resultatet af läkarena undersökning; men hon stadnade plötsligt, ty strax bredvid henne stod Axel, tyst och dyster, med korslagda armar och i en ställning, som bevisa« de, att han kanske stått så en längre stund och således' må hända hört Rosinas bön och löfte» Rosina sökte itt repa mod och ämnade att tyst och stilla gå förbi Axel; men detta ingick inga«landa i hans plan, utan nu tog han Rosiaaa hand och utropade smärtfullt:

— Rosina! O, att det skulle vara så, som vi denna da g ätersfigohvarandra! Jag hade tänkt mig detta ljufva, efterlängtade återseende så himmelsvidt •kiljdt från hvad det blef. Sig, Rosina, säg, tankte du dig icke äfven framtiden med andra färger an nu? Svara blott på denna min fråga!

— Den hor icke mer hit. — svarade Rosina allvarligt och ville gå.

— Nej, Rosina! — återtog Axel — Du måste höra mig ett ögonblick. Dessa äro nu dyra. Lif eller död, ve eller fröjd kan bero på ett af dem. Svara mig på en annaO fråga: Har Albert haft något ögonblicks sans? Tyckes han veta den oförnuftiga, svärmiska, dåraktiga ed, som ögonblickets fasa och din egen förvillelse och förskräckelse •flockade dig?

— Han har ické talat, icke öppnat ögonen sedan dess. — svarade Rosina, med blicken häftad på jorden.

— Nå väl, Rosina! —utbrast Axel häftigt — Var nu förnuftig, upprepa, förnya icke denna vansinniga ed! Albert känner den ieke. Låt honom få vara okunnig derom! Tro mig, o Rosina! En man är icke en qvinna tack skyldig, som gifver honom sm hand, utan sitt hjerta. Och ditt hjerta, o Rosina!O, se på migi se mig i ögonen en enda gång, blott en enda! — Jag ber dig! — Se upp på — din Axel!

— Nej, Axel, — stammade Jtosina — jag vill icke dröja längre hos dig. Mörka magter göra då mina beslut vacklande. Jag måste g&. j«g måste vål fylla mina löfféå u. om — om inbjéf-tat brast.

Axel tog häftigt Rdsinas arm.

— Néj! — sade han* — du får icke gt innu. Du ar den enda qvinna, som jag på en gång Sagt att jag åbkäde och att jag Ville ega lili maka. Denna hyllning miste du besvara på något för mig 1 tillfred sstillande satt: Lefver Albert, ech han upptagit ditt förhastade löfte—nå väl, då irovi skilj- j da för tid och evighet, ty ifven för mig a t löftet heligare in allt annat. Men, dör han af sina sår* men ir han alldeles okunnig om, hvad du i ett ögonblicks förtvifian och öfverdrifVen taéksamhct lofvade — då, Rosfnå — då, Intn llosina! — — 'Och han tryckte den halft motstrafviga flickan ' (mot sitt högt klappande hjerta.

— Dål — badfe Rosina niStaii ohörbart Och lig ett ögonblick lugn, stilla mot hans hröst.

Men snart slet hon sig medvetslöst ur Axels famn* ilade,' förföljd af sitt aggahde såmvete, sin tvekan om hvad som vår ratt eller orätt, sin villrådighet, om hon skulle lyda Axel och sitt eget hjertas sirensång eller sin förra föresats, förföljdtf sin brinnande karlek till Axel och »In ovillkorliga motvillja att tillhora hvarje annan man in Axel, än den enda* hon någonsin älskat och knnde ilska.

Axel stod der si ensam. Hans famn rar så . tom, hans hjerta hviskade redan om ett för ev förloradt eden.

— Gud! — utropade han efter en lång tystnad och slog sig häftigt för pannan — Skall det då evigt blifva mitt hårda öde att se mig älskad — ty hon älskar mig —- och ändå alllid nödgas gilla > den qvinna, som för en annan uppoffrar sin kär-. lek till mig? Detta är höjden af tnarter. Knnde . jag bara öfvertyga mig sjelf, att hon hade orätt, att hon lade för mycken vigt på sitt förhastade löfte, så tycker jag mig Sfren kanna öfverbevisa henne derom. Men den är en djefvnl i menni-skoskapnad, som vill förleda en annan tUl hvad man anser orätt sjelf, hvad man inom sig fördömer. Nej, ödet skall få döma öfver oss. Jag underkastar mig frivilligt och fullkomligt dess villja.

Han lemnade nn hastigt trädgården och inträdde i huset. Der mötte honom en syn och ett ögonblick, som det ville Axels styrka att fördraga: kulan var lyckligt uttagen. Albert var förbunden och nägorlunda återkommen till sans. Hans moder och morbroder sntto på hvar sin sida om hans säng, och Rosina låg på knä framför honom»ed något kylande medicament, a om hon då och då höll intill hans läppar. Doctorn intalade Gref-vinnan tröstande ord och försäkrade henne på sin heder och vid sin erfarenhet, att 6&ret visst icke var dödligt, icke en gång farligt, fast djupt och mattande. Albert öppnade då och då ögonen och sade afbrntet: Sörjen icke — mina älskade! — Om

jag dör-------så är det för henne. — Om jag —

lefver — aå blir det för henne — ty — bon har iofvat -----

Axel hörde icke mera, ntan störtade ur ramen et, och, som han nu ansåg sin närvaro icke behöf-lig för Albert eller för någon, ilade han till on varelse, som ingalanda slumrade på rosor, och som mången troligtvis ffttt en verklig afsky för. Vi mena den arma Theodor.

När Axel kom in till honom, gick han fram och åter på golfvet. Hans blickar tycktes vam | frågande; men hans lappar voro slutna, likasom kunde de aldrig öppnas.

— Tacka Gud, Theodor} — sade Axel, blek ooh med inre förtviflan — Du är ingen mördare. Albert dör icke; men dio vansinniga gerning har dock åstadkommit alldeles motsatsen af de följder, du beräknat. Rosina, som annars aldrig, nej, aldrig hade blifvit Alberts maka, är nu hans tro-lofvade, och detta har du sammanfogat genom ditt otyglade begär att sjelf skaffa dig rätt. Se nu,här har da frakten af att rusa fram i llfvet, utan att lyda hvarken Guds eller samhällets lagar, blott dina egna, sjelfskapade, förvillade idéer!

Theodor stadnade tvärt, — ögonen rullade hemskt, läpparne darrade, och vid ett lugnare tillfälle hade Axel ångrat att så här ha retat hans vansinne; men nu var Axel i det mest upprörda tillstånd sjelf och kände ett behof af att bryta ut på något; icke underligt då, att det träffade sjelf-va upphofvet till så gräsligt mycket ondt. Vi ä-ro dock långt ifrån att gilla Axel. Vi anföra blott saken, sådan den är och sådan den skulle vara, när ödet afkunnat sin hårda, oomkullkasteliga dom öfver hela hans framtid, som så nyss lyste med guld och rosenfärg under azurblå himmel, men som nu låg mörk och hemsk som svarta jorden i en December-natt.

— Bryt icke ut 1 något raseri, Theodor!—sade Axel med ett visst förstenande, hemskt lugn — Jag blir icke radd oeh är din öfverman i styrka findå. Ett enda försök, och du rullar genast på Tagen till Vadstena; men, behåller du

den sans och det förnuft, som anstå mannen äfven ilifvets bittraste, hårdaste och förfärligaste stunder, så tillbjuder jag dig, nu som förr, min vänskap, o-

mktadt den himmel, du nedrifvit äfven för--------

dock icke ett ord deromf Frid och försoning, Theodor! Vi hafva kanske mera gemensamt, iada tror, och bor ingen tf oss längre vandra har, nian, ar da dermed nöjd, så resa vi genast härifrån, och da följer mig hem till min gamla borg. Den passar ratt bra för oss båda, helst om en tid, då höstvindarne rasa, de gula löfvenyra, jorden år avart, och himmelen år grå, och natten år herre öfver dagen. Då år (Jlfsborg hårligt!

Axels tilltal hade, om icke just så beräknadt, dock gjort en önskad verkan på Thcodor. Han motarbetade sjelf det utbrott af raseri, som han kände var färdigt att bryta löst. Följden af allt detta blef: att han, kämpande med alla sina våldsamma känslor, kastade sig på sin bädd och föll uti häftigt, nästan barnsligt gråt, efter hvilket han blef alldeles stilla och, som det tycktes, dödslugn. Axel bad hans gamla betjent icke lemna honom, utan göra skyndsamt anstalt till afresa. Denne ville väl protestera litet och tala om ”nådig Patron hemma etc.”; men Axel, som i dog mindre an någonsin var fallen för onödigt prat, sade bara;

— Raisonnera inte, miu gubbe, ntan tacka (Jud,, att din herre kommer sin väg, och d.et under mitt beskydd! Ty jag har tagit på mig allt ansvar för honom, och han har ställt så till för sig, att hir vid brunnen kunde han icke vara, och hem med dig följer han visst icke godvilligt.

Den gamle tjenaren måste medgifva detta och ifven slutligen, att det bästa parti, aom banaher^.rc kunde taga, vore att fplja Baron Löwenstern tilf hans hem. . (

Medan Berggren i största hast satte allt i •ordning till afre&a, skref Axet följande:

”Rosina» farväl! Af detta enda ord ser du, ”att jag gillar dig och — afstår dig. Du tillhör ”oåterkalleligt Albert. Jag inser det uq och vill ”icke plåga dig med min, icke mig med din an-”blick; derföre, farväl! Det vore något infernaliskt 'ntf att «¿¿ uppdraga den tafla ,af sällhet, sorakuu-"nat blifva vår lott, hör du, vår! — Min och din! ”Men, tyst dermed! När ödet vill styra oss med ”jernhand, böra vi bära det med stålsatt bröst. ”Gå din mulna framtid lugn emot! Fyll dina plig-”ler, så godt du kan! Jag skall göra så med. Kan-”ske mötas vi en gång i ljusare rymder, der slum-"pen. icke är en magt. Farväl, Rosina! Tänk mig ”hädanefter blott som din broder, ty jag vill, att ”det skall vara lycklig, du renhjertade, ädla qvin-

”hai Jag deremot — tänker dig som-----------Nej,

”farväl! Jag gör illa.,r

Ocfi hvarfore skref Axel detta bref? Hvar-före? Fråga snörn, hvarfore han faller i ¿fe« phan-tastiska formen, och icke i denf Fråga molnen, Ii vårföre de ara breda och icke smala, hvarföre de gå hit och icke dit, och fråga ett äfskande och lidande hjerta, hvad utvägar det ofta tager, för att gifva någon luft åt sin smärta! Att vika forpligt och nödvindigbet Zr cn skyldighet, att ffy ett Uskadt föremål, nir detta tillhor en annan, bjuda osa förnuft och rittkinsla; men att göra detta utan allt afsked, utan att Snnu en gftng i lifvet tala en bräckt och hirjad karleks sista ord, det Zr nigot, som må hinda hade varit möjligt för en af forntidens martyrer eller Stoiker, men icke för Axel, i hvars ådror det Löwensternska heta blodet mer liknade en flytande eldmassa in det blackröda vatten, som långsamt gör sin gilla rund i hvardagsfolkets så kallade ådror.Cip. 3

Bröder, om er lyster Till att veta, hvem hon var: Sä är hon en syster Till bror Bredströms fars Eljest blek och tyster,

Säjlig uti tal och svar•

B ellman.

— rökent — KSra uådi-Fröken, vaknat — Nå-di-Baron Sr hemkommen, och en tiH. — KSra Fröken, vaknat

— Hvad såger do, Cajsa-Lisa? — ntropade Tante Lisbeth, i halfsömn — Är han kommen nu? Äro de redan har? Midt i natten!— Herre God, att 8& komma öfver en stackare, utan förebud eller bref! Såg du henne, som Sr

med? — Hur* ser hon ut? — Talte hon? — Hva* sa* hon?

— Nej, bevarst — svarade Cajsa Lisa — Hs* sa’ aJdri’ e’ glosa, — och, ar det en qvinnfolka-snenniska, så Sr hon alldeles obäkeligt lång; men kanske dl V tockna der utomlands ifrån.

Tante Lisbeth hade under trden gnuggat sömnen ur ögonen, rifvlt ur en af sina papilloter, påsatt en strumpa på ena foten och en toffel på den andra samt krupit in i den redan bekanta,stickade* snafva ullstubben oeh var just färdig att kasta grena ullsbawlen om sina magra axlar, d& en ny estaffette uppenbarade sig Tid vår älskade, gummas lever.

— Jag kommer, jag kommer! — brummade Tanten — Det är ju så häpet, som skulle man rifra smör ur elden. Jag kan inte hinna fortare, om än Kung Orre sjelf satt i porteni — ropade hon emot den inkommande; men hvem kan beskrifva hennes stupefaction, och indignation, och jungfruliga häpnad och förskräckelse, nar budet medförer helsning från Nådig Ra ron, att Fröken in- i galunda skall göra sig besvär att stiga ppp eller anstalta om mat, ljus och dylikt, emedan Baroo redan höll pä att lägga sig, likasom den främmande, allt i Barons egna rum.

— Nå, Gud förlåte mig mina synder! — sade Tanten och satte sig ned, af futter harm — Tvä vak hela verlden, att jag skulle upplefva slikt, och att mina gamla ögo» skulfe se ensådpn styg- i gelse, en sådan oanständighet, ett sådant sede-forderf och elände! — Inne hos Baron, säger do!

— Misstar du dig inte? I gröna kammar'», vilj du säga, eller huru? —• Var det inte på?

— Nej, bevars! svarade kjortel-adjutanten — Baron hade tydligt sagt åt Beata: ’'Bädda åt den främmande har på soffan!"1

— Fy fankeni — sade Tanten och spottade —m 39 m

Gud förlåte mig, som svar; men jag kunde aldrig föreställa . mig maken scandai, och det af Axel, aom — som — tilläde hon med redan vatten* lagda ögon — jag en lid tänkte.att gifva allt ^et lilla, jag i all ärbarhet, och anständighet, och kyskhet hopsamlat. Men se, det skall dä inte bli* ut$f, fifven om han gick och tiggde med sin Dulcinea! — Tvi tusan! — tilläde hon i en hvass och bitande ton, torkande ögonen på den, lika hvassa och bitande, gröna ullshawlen.

Som Cajsa Lisa och hennes kamrat intet mera tyckte sig hafva att uträtta hos Tanten, utanger-na önskade att få komma ned* dels för att få skratta, dels för att få reda, af Berggren och kusken, på. alla omständigheter med den förmenta utländska damen, bäddningen och allt annat, — aftrou-pade de sä sagta, inan Tanten ännu rigtigt slutat sin sista diatribe. Ensam vorden, tyckte deQ goda Tanten icke, att det lönade mödan t&la och prata> , utan företog en alldeles ovanlig och ny sysselsättning: Hon tänkte nämligen. — Se här . några fragmenter af tankarna:

— Tiden är förfärlig nui Hvem skulle väl fordom, i mina unga dagar, sett ett sådant tilltag? Kors, hvad de karlarna ändå åro otäcks, när de bitit hufvudet af skammen, och tänk» det har Axel rigtigt nu gjort! — I morgon flyttar jag. — Sist i öfvermorgon. — Eller kanske» för hallonsyltuin-m «o m

gens skull, får jag val vänta tilla Fredagen eller Lördagen — (nu dröpo ögonen). Att jag sä skut-le lemna detta gamla hedershns! — Uj, oj! — Gtfva plata ät Axela — — fy, jag vill icke säga, hvad! — Om de ändå varit rigtigt vigda! — — Tyst! — tankte hon9 och har atadnsde alla tankar en läng stund. — Tyst! — (återtog hon) — Kanske de äro hemligt gifta! — Hå, hål — (pustade hon) — Det var en lättande tanka! — Di skulle jag väl vara qvar ännu en tid, tills all sy It-ning och inläggning och torkning är gjord. Ack, min gode, nådige Gud, — (bad gumman, med In« nerlig andakt) — gifve, att denna min förmodan icke 9lär slint, utan att de äro Christligt och rig-tigt sammanvigda till äkta makar, — så skall jag gerna stadna qvar, både öfver stora stöpet, och höst-stagten, och fin-häcklingen, ja, till och med öfver Jolsysslorna och sjelfva helgen, om så skulle vara!

Gumman Lisbeth, likasom hvar och en, hvilken ber Gud af godt bjerta och for den goda sakens skull, kände sig verkligen lättare och lugnare till sinnes efter denna bön. Sofva kunde hon dock icke. Hon steg I nyo Upp. Det började dessutom redan att dagas pä den härliga Juli-morgonen, och, som gumman allt mer och mer styrkto sig sjelf i sin önskade tro, om Axels biläger, fonderade hon pft diverse nödiga bestyr, som hon*nu pä

morgonqvisten, inan Axel och hans utland-•ka Friherrinna vaknade, — knnde hinna att uträtta.

— Pling, pling! — ringde hon — Caj sa-Ut a akall fä gå efter min nya, bruna bombasinsroek och den sitta mossan, Rosina gjorde mig. Pling, pling, pling! — Frukosten bör serveras i matsalen, och nya servicen tagas ut. — Pling, plingeli pling! — Alla öfverdragen böra tagas af meubler-na; men floren öfver kronor oeh speglar få sitta qvar. Det får den nådiga damen ursäkta, ty just bu är värsta flugtiden.

Nu kom Cajsa-Lisa. — Hon bief högst förvånad öfver denna Frökeus nya sinnesstämning, ty Tanten började genast:

— Jag var för dum i natt, som kunde tro slikt era vår hederliga herre och husbonde. Nu vet jag, hur* 6aken står. Hjelp mig nu bara att få allt i ordning! Gå efter min nya rock! Tag hit tyllraössan med de violetta banden! Stäng skåpet, huru brådtom du har! Ropa på ftlärta och Beata! Gå ned oeh bed köksan lägga gorå-jernet i elden, säg — jag kommer strax! Var det inte väl, att vi hade sä skura dt oeh i full ordning? Jo-jo, det är min gamla princip att aldrig skjuta upp, hvad som ändå skall ske. Tänk, om de kommit öfver oss, när allt stod upp-och-ned-på i hela huset! Gardinerna nedtagna, meublerna pågården for att piskaa, och alla rom under fall damning eller skurning. — Ni-nä, man skall allt tacka Gud, som äfven i tocket styr t Hl det. hasta.

* Och nu suckade Tanten^ helt andäktigt, hysss de sedan på sig tyllmössan med violetta rosen, knippade upp ärmarna på bombasinsrockeo, knöt ett. mörkblått förkläde helt provisionelt för magen och tog stora nyckelknippan, för att lrafvs ned, men vände om 1 dörren och teg hela nyckelskåpet. Till hrem hon mötte aide hon: ”Det

var alldeles ett misstag af mig i natt!” — ocb, so» ingen motsade henne, utan tvärtom någon sva-rade: ”Ja, gubevars, det fingo vi veta se’n af Berggren! — så styrktes hon alltjeront ! sin tro, att om några timmar få ae Axel och sin nya nièce. Gamman stassade Jiu så förfärligt, att hon icke hann af höra en enda af Berggrens underrättelser nr tredje, fjerde hand, otan sköt ganska visligt upp det nöjet, tills hön sysslat, ifrån sig. I matsalen, der frukosten skulle serveras, j höll hon ett gräsligt väsende och kattrakandc. | Allt gammalt skulle gömmas, der hvarkén sol eller måne sken, allt nytt plockas nt och ställas på parade. Cajsa-Lisa svängde, Beata svängde, lille Olle svängde, och midt under allt detta, före klockan sju, — hvem står icke bakom Tantei och klappar henne vänligt på axeln, om ej den hemkomna borgherrn!— God morgon, kära Tan te! — Förlåt, att vi

störde Tante i natt; men dagen var si Tarm, att

*

vi heldre reste pi aftonen oeh natten.

— Skadar visst icke, kara Axet! — Da är vll herre här, att bide komma och fara, huru dags åa behagar; men, sade gumman och rodnade invärtes, ty utanpå syntes det icke —- men, men, redan så tidigt uppe! Huru mår ditt res-säll-slrep?

— Mycket bra, kära Tante! — Skall snart haf-▼a äran presentera.

— Hvad tror du, skulle smaka till frukost? —

. frågade Tanten, 'mycket förlägen — Kaffe, thé,

eller chocolade?

— Det vet jag visst icke; — sade Axel — men •e, der kommer han sjelf och kan gifva besked derpå!

— Han sjelf! — studsade gumman. Och sl, den märka, långa, dystra Theodor stod stum, aom vanligt, framfor vår ålskade och förfärade gumma!

— Herr von S., en af mina vänner! — sade A-fcel artigt.

— Hvarifrån kommer han så tidigt? —- frågade Tanten sagta.

— Han kem med mig i natt. — svarade Axel.

— Hvar har han då legat i natt? — sporde8*8 « «88

Tanten med yttersta förvåning, under det Theo« dnr gick bort i ett afiigset fenster.

— I mina rom, — vidare får Tanle fråga ha* nom sjeif. — genmilte Axel, svagt småleende, •amt tog na sin mossa ocb gick ut.

Efter en lång, oandligt ¿tum pans, under h\il* ken Tanten bjadit till att reda sina gamla ocb formera nya tankar, gick hon fram till Tire od or, gjorde front och ställuiugssteg for houom ocb skrek, det gåtiaste hon kunde, i den tro, att Theo-dor var en utländsk broder till Axels fru eller en cousin åtminstone:

— Forstår min Herre Svenska?

Theodor for npp, likasom nr en dr5m, och svarade blott ett enstaka: — ”Ja!”

— Det lar inte vara mycket. — mumlade Tan* ten, öfvertygad, att han icke begrep hennes ord. Nu harskade hon sig åter:

— Hvad tycker min Herre om Sverige? — gaH-skrek Tanten å nyo, for att komma på trafvefl med det välsignade tala.

— Land och natur åro harliga; — svarade Theo* dor, likasom drömmande — men menniskorna a-ro sig lika ofver hela jordklotet, — usla, bedragliga, föraktliga, fala.

— Kors, en så oartig menniska! —• tankte Tan* ten; men högt, ja, mycket högt och hvasat, sade hon:— Jag: hoppas, min tillkommande nièce icke de* lar min Herres* aversion for Svenskarne, ty det Mlr allt för beklagligt.

—- Det vet jag inte! — svarade Théodor och retirerade i detsamma ut genom den dörren, Axel sednast gick, hvilken han, under Tantens Spdrsmål, allt roér och mer närmat sig.

— Den ser nu splitter galen ut! — sade Tan* ten för sig sjelf, sedan han var utgången — Bevara mig Gud, om jag skall lemna détta stora, trassliga, kinkiga hushåll till maken dårhoshjon! Men det ar, som jag sagt: de der utländningarne ha icke vett för fyra styfver, utan borde gå i gångstol i all sin lifstid, som ett ett-års barn.

Tanten satte sig nu rid frukostbordet i full poaitur. Requirerade upp kafTe, thé och choco-, lade, väntade stund på stund; men hvarken her-rarne eller nièces hördes utaf. Hon blef slutligen så otålig, att hon föresatte sig sjelf göra en liten recognoscering. Hon trippade sagta till A-. xcis rum, lade örat behändigt vid nyckelhålet och lyesnade.

Men ingen fjäder rörde sig.

— Hon sofver ut efber resan. — tänkte Tanten; men hon gjorde sjelf i största hast ett skutt åt sidan, då Berggren plötsligt öppnade dörren och kora ut med en börda af herrkläder, som »kullef piskas och borstas.m «6 m

— Jag skulle just fråga, hur* det atod liH m*A Friherrinnan, — sade Tanten, något förlägen, till Berggren — samt om hon icke heldre behagade Cajaa-Lisa eller Beata till hjelp vid toiletten, att er, min kära Berggren.

— Nu kollrar gumman på morgonqviaten! — täukte Berggren aamt fortaatte tyst och skrattande sin g&ng ned till betjeat-rumin$n.

— O, tider! O, aeder! — anckade Tante LU-! beth, aom nu åter var#vorden enaam rid den stängda dörrens nyckelhål — Eattnu vet rann ja inte, hvad som är anständigt eller icke. Fy 4a-spn, att aå der låta en karl, en betjent, gå ech| svansa fram och åter, medan man klår på sig eller ligger. Det akulle jag aldrig gå in på, om I man gaf mig aldrig det, Gud förlåte mina synder! Men de utländakorna, de ntläirdskoprna, de hafva icke mera akam uti nig, in jag vet inta hvad. Derföre tåla de oas hellet inte, ti Svep-eka fruntimmer af en vina qualité, Men kanske det stackara kräket (tänkte gumman,' godsint), kanske hon icke kan göra sig förstådd, ty Berggren, tänker jag, lår icke vara någon öfverdin-gare i Franskan, fast han går på oeb alabhxar för pigorna;. Jag har lust att gå in sjelf och med de få ord, jag qjelf kan, tillbjuda henue oiii eller Cajaa-Liaa tjenst.

Sagdt och gjordt! Med något darrande handm a* m

'Teed hon om nyckeln. Icke utan en viss ångest Alef hon in. Men se, nu behöfdes Holbergs, Ho-g*rths och Moliere’s pensel, för att måla deu för-Täning, af hvilken gumman intogs, när hon icke fann den miusta skymt af den hon sökte« Hon fjeskade fram och iter, letade och snokade öfver alU, gjorde precist som när något är förkommet, lyfte pä saker och ting, under hvilka det bortkomna icke ens kunde få rum, och utropade slutligen: ”Skall jag tro, att hon är en hexa, som kan göra sig«o-eynlig? Nej, är här någon trolldom, magnetism eller dylikt med i spelet, dä lemnar jag detta gqmla hus i denna dag; hon får sjelf sylta sina hallon, bäst hon kan; rensade iro de."

Nu fkrek och ropade man efter Fröken, att H>rrarne voro inkomna och ville hafva frukost, och, när gumman, andtruten och förvånad, nedkom i salen, föresatte hon sig att göra processen kort, taga sig courage och sjelf fråga Axel, huru allt detta hängde ihopa. Så fort hon fick se Axel, marcherade hon rakt fram till honom, satte båda händerna i sidan och frågade med en heterogen mine och ton:

— Hvar är din unga fru, min kära Axel? Hvar-före tillåter du mig kke att f& göra hennes bekantskap, eller skola vi gå så bär ooh spela komedi hela dagen?

— Hvad i Herrans namn vurmar Tante om? —'svarade Axel, bittert och sorgligt leende — Icke har jag liigon fru anno, och knappt tror jag, att jag någonsin får någon — tilläde han med en mörk blick. Men, för att komma ifrån sina olidliga tankar, fortfor han i en ton af artificielt skämt:

— Kanske Tante tror,' att min långa van, Theo-dor v. S., var en förklädd dame med löspoliso-ner?

Om Theodor någonsin brnkat skratta ät något löjligt, skulle han väl gjort det åt detta lustiga qni pro quo; men han var lika mörk och alt- i varlig, och Tanten svarade, litet harmsen, under det hon hällde uti kaffe:

— Kära du! Jag tror nn ingenting mer i hela verlden, och för mig må man gerna göra så mänga hemligheter man vill, jag är hvarken nyfiken eller häpen på någonting.

Som det är cn erkänd sak, att man afven med en bitter smärta i hjertat kan gapskratta, må ingen undra, om man bekänner, att detta blef Axel omöjligt att icke göra. Men, ju mer han skrattade, dess snurrigare blef Tanten, och slutligen utbrast hon:

— Jag kan icke begripa, hvad dn finner si roligt uti, att jag för matanstalter och allt annat gerna ville veta, om du hemförde en utländsk fmi natt eller icke, ty, att do varit föriofvad utrikes* vet hvar enda menniska.

— BSde det ena och det andra, min goda Tall« te! — sade Axel, sedan han försökt att sticka sitt akrattbegar — ir en stor och orimlig villa, uppfunnen, God vet af hvem. Nej, kiraTante! — tilläde ben tankfullt ingen fru har jag, och ingen sk&ifar jag mig, snart itminstone. Tro mig!

Dessa orden utsagda, tog Axel Theodors arm* pth de gingo ut tillsammans.

Tanten var stum af glädje, men ifven af för«, undran, af sviken nyfikenhet och af harm att ha blif-vit så narrad, ty nu skyllde hon hela denna roy-stification på — ”det försmädliga tjenstfolket, sont alltid hade sin lust och glådje af att narra gam* malt folk”. Både Cajsa Lisa, Beata, lille Olle och köksan fingo skrapor och snubbor, hvar för sig och alla i gemen, och först i hallon-sy ltningen dränkte hon sin förtret och sade för sig sjelk under det hon skummade syltgrytan:

— Aldrig skall jag tro de tofsorna och slynor* na och pojkarne, utau bava rätta mig efter mitt egna. goda ontdöme och mina egna skarpa ögon.

O, kortsynthet utan all gräns! VårgodaTante hade icke ringaste aning om, att hela Axels inbillade föiiofning och alla de händelser, som vakt en följd dcraf, hade sin urkälla i gummans egen svaga hjer«

Axel, ///, *S* ;ya, fter de värkHgenvoro irppronoa jftin aldra fir* gta början. Och hela sitt sorgliga förhållande lili Rosina, den enda qvirma, «om al outa agí ¡gen vil pdsaat till Axels maka, hade han egentligen att tacka Tantens hjernspöken och damma inbildningar för, Om man noga följt händelsernas gångu r Och detta anade icke .gamman ett enda ögon«* blick, titarv gifck med det basta och lagpagtea&m-feto i verlden, på hvilk^t ingenting i

deana atan-den tyngde, om icke den rysUgs haodéåsen, ett, jaet kem hon aknllp billa uti de nysyltade hallonen — sprack blurkettl

Men följderna» ¡af ddn katastrephen med dess både tragiska och kbaiakå sidor4erana vi alldeles derhin, för att vinda våt hog från Tantea till Axel och Theodor.

Cab. 4.

¡4t leve ukiendt er at leve umits&jendt.

Ra Hi eok.

gjardtf, hvad en nan bor föra, han sökte att bortjaga hvarje tanka på en sak, som var Jiir-hi för evigt, och att inrjmma i ein sjSl andra nya, gagneiiga, honom virdiga idéer. Men ack, iijer*m & m

Ut Tar och förblef tomt, deruti ville ingenting nu mer taga plats. Theodor hade under hela resan varit ovanligt lugn och-stilla, eller snarare, hvad man på ett spr&k, som ar så oandligen myc* 1 kefrikere fin vårt, kallar morne et tacit ur ne. Stundom märkte man dock, att detta icke var natnr, 1 Utan att han synbart kampadé mot sina nppbru-J sande tanden och gjorde våld på sina håfliga kan-1 nior: Atel såg detta méd en viss tillfredsställelse 1 OCh trädde sig du med skål vunnit en betydlig i eeger öfver hvad andra kallat Theodors vansinne, naen hviUcet hans ljusa blick mer ansåg som en hög " grad af mjåltsjuka, blandad, med mennfekohat oeh * vdnad att aldrig tygla sina känslor eller gffva vi-Jmk for någon andan an sig sjelf. Att detta kunde öfvergå till vansinne och verkligen redan gjort 4ei åtskilliga gånger, nekade icke Axel; men han trodde Sfven, att, om dessa utbrott så småningom kunde förekom mas och undanröjas, skulle tie al ut ligen alldeles kunna utrotas, och Theodor vid lätet tillfälle sakna sina sinnens bruk, huru dystert ^ stämd han annars kunde vara* Men till vinnande l jif: allt detta menade Axel att det fordrades vin» Okap, om tanka oeh beständig vaksamhet samt en vist gii »ngt diver Thfeodör, öm man skulle kunna förmå honom att ijefef bidraga till det stora ändamålet; iif kvilket nästan var det nödvändigaste villkoret* bjt Försöket var Axel värdigt, och med innerlig till-

rms««

fredsstållelse såg han hvaitje tecken (111 framgåti$ Eget lidande förtog hos Axel aldrig högen att gagna andra. Deruti rar han olik mängden, likasom I mycket annat. Eller hora?

De båda yngiingarne företogo nu långa utflyf» ter i den vilda, sköna nejden. Axel gjorde Theodor uppmärksam på allt, för att draga hans tankar fråh «let enda ämne, som uteslutande sysselsatte dem, nämligen Rosina, ehuru han nästan aldrig nimsh de henne. Och ännu* mindre gjorde Axel det. En gång under en aftonridt sade Axel:

— Hvad tycker du om mitt lif och mina sy#» selsättningar, Theodor?

— De äro båda klanderfria, men föga afundv» värda — svarade Theodor med sin vanliga upp* rigtighet.

— Analysera de båda svaren! — bad Axel, småleende, ty han hade trott sig märka, att; oaktadt Theodors nästan oafbrutna tystnad, han dock |ii denna tiden mycket redt sina tankar och vida mer än förr gaf akt på hvad som tilldrog sig omkring honom och deröfver reflecterade, fast det skedde tyst inom honobu Axel ville således gerna, att Theodor äfven skulle komma i vana att med erd ntvexla sina idéer. Äfven kände Axel en fcogf en längtan att tala med någon, hos hvilken, oaktedt all hans besynnerlighet, alla hans intill vansinnegrinsande idéer, dock fanns ett sådant djup af tankar och rena, fina känslor«

— Sig, Theodor! Hvårföre äro mitt lif och mina sysselsättningar klanderfria, och bvarföre si föga nfnndavirda? — frågade Axel.

~ Klanderfria, emedan da icke gör nigot ondt *-» snarare godt; föga afundsrarda, emedan du af lifret icke tyckes ega en enda njutning. — srara* de Theodor.

Axel drog en omirklig suck och fortfor:

— Jag förstår dig. Da tycker, jag kände göra nigot bättre in sköta min ärfda jord, an att göra caJcaler,

förbittringar och försöker i landthushåll-ningen, rara string oeh öfrerseende hundra gånger om dagen, visa fröjd och harm öfrer små, fjerdedels tilldragelser, taga alla mina intellectu-nla förmögenheter till hjetp för att rinna ett in* damål af den mest materiela art, halfra dagen tala med tjenare och underhafrande om mina och deras små, tumslånga angelägenheter, och denan-ra halfra tänka derpå och skrifva derom. Och, hrad mitt lif angår, så tycker da ril, att det kunde förrinna själfullare och trefligare in så har, in* stängd på min gamla borg, utan annat sillskap in mina goda böcker, utan någon enda utifrån kom* nssnde sjilaspis och med den allt fördunklande, allt förtorkande, allt för prosaiska gumman Lis-heth oupphörligt framför mina arma ögon, somicke eiv gl&g fl ijats af hästens rättigheter iH bara skygg lappar. Säg, har jag rl«1 Tiakerdu ieke al?

— Ja visst! — svarade Theodor och drog men* nen en linie till ett leende — Men, när du sjetf inser allt detta, hvarföre Icke ändra de il

— Gif mig opp en ptan dertill, och jag itekir dig i

Theodor teg länge, slnillgen sade- han:

—- Do skall tänka p& högre nl.rf! 0a akall hand* la i större scala, da skall-verka till stora, härliga ändamål, do skall uti stormande, brusande verids* lifvet, ty der paasar cfa, och, när du någon gång återvänder till ditt ijill, skola maka och hoppful* la bam mäta dfg. l>et vore ett lif, dig värdigt* Axel drog åter en suck or djupet af sin själ» ty bana phantasi vav alldeles ense med Theodorst endast hans vetande y förnuft och erfarenhet talade or en annan ton* Med derna ingifuing frågad e han:

— Och hvar finnas do vil, dessa värf, dessa ändamål, detta i stort verksamma lifl Har du gjort dfg detta rätt redigt, eller ligga tapkarne derpå innu i morgondimma? Har du sett in i statsmannens, i folkrepresentantens, (lagstiftarens och da styrandes lif, åsigter, motiver, drifQädrsr?' Hat du sett på nära håll^htiru ¿/raa dessa äro, huru ogoismea och egennyttan och ärelystnaden och hattill ett oefr tförfciriek till ett annat och intrigne* oeh vinningslystnaden och tnsende andra, b*ib mindre och vederstyggligare, små, mörka ting liggå i bakgrunden af den utåt blandande tafian, ligga iom stoft och grns i bottnen nnder den klara bok-fan, som aynes så ren och genomskinlig, men sons grumlas vid första försök att utforska bottnens be* skaffenhet; har da sett allt detta, och tror da vil sedan, att dens lott ir ratt afundsvird, som kin-ner sig jri från en mangd af deåsa små, usia brister, som vill upptrSda och visa meniriskorna, fm*-rn mycket man står öfver dem, demasqnera några, bevisa lumpenheten hos andra, vha, hvar det rät* ta egentligen thronar, och hrilka ¿6 enda, enkld, obestridliga medlen vore, att det nå, och sitta det i verkställighet? Tror dn val, att han ar afunds* vård? Rufft mycket hat, huru myeket åtlöje, hån ofch spe, ja, huru mycket förföljelser och harti akulle han Icke vicka! De mesta förstode honom Icke, de andra viile icke förstå honom, och af al* lä kallades han en phantast, en svirmare, en vild* hjerna, aom vill omöjliga reformer, en nyheftkrå* ma re, en dåre med irelystnad, som vill, att man •kall tala om honom och namna hans namn bland dagens mårkvirdlgheter. Se, det blefve all den lött* han finge, all den frukt/ han skördade af det re* naste, härligaste utsäde. Nej, valsignad vare upplysningen och rättigheten alt fritt yttra sin me*ning; infen detta måtte framskrida i masta, och deras förelöpare tara fullt beredda att Mifra martyrer, att till en början nedfallas afokuaiiigheten och mörkret, hviika, ehuru någet.skingrade, dock innu ifvenledes stå i massa emot dem, utan att just kunna trånga framåt, men afven utan all tafsa» kund för den individ, som tror sig ensam ktanna bekimpa deras skumma leder. Nej, Theoéor! déa tid skall må hinda gry, då man kan tala fritt ut, just emedan man förer det rättas talan, och blir hördj just emedan det rattä% och inga andra roe-tiver, ligger till grund för ens talan. Den tiden skaU komma! Min och alla rkttsinnigas förhoppning hvilar derpå; men — — då slumrar jag lång« sedan under grifterna, bland mina stolta, djerfva, men aristokratiskt blinda förfåder.

— Du hsr rått! — svarade Theedor — ÄCven* ledes du å r önnu för god för tiden; men, når många som du en gång uppstå, då rtndaa en annan dag för verklen. Jag trodde en tid, att jag ajelf rar utsedd till en af dessa sanningens och det rå t* tas härolder; men jag strandade mot andras för* domar och egen oförmögenhet att bevisa och öf-rertyga, om hvad jag qelf kiade. Jag trodde na, att dn mer ån någonsin jag var vnxen detta k t ll, som jag ifrån barnaåren anat, utan att någonsin råtr kunna reda dess detailer. Jag trodde mig i dig finna typen för de måa, tom jag ville akulhide stora tömmarna i väldig och jernfasthaml? men jag ser nu, att,.om handen väl är den, jag

trodde och beräknade, så äro tömroarne dock ännu icke starka nog. Tideny tiden måste först flä* t» dem fastare och oförgängligare, tideny tiden,= som du sprungit om, och som énr gång kommer, efter och saknar dig, när du behöfves, och när man förstår att uppskatta dig efter ditt värde, men som då får gråta öfver dina multnade ben. Och du har rätt. Här bör du Tara, här kastade dig ödet, och finnet\ att det är vansinnigt strida mot dess lag. Här kan dn verka godt, fast i. liten scaJhi; men akta dig, att dn på din ärfdajord icke äfveo utsår, sköter och ansar något af det a*-ristokratiska ogris, som dina förfader lemn&t, ty do tyckes mig har vara mer in herre. Eller har jag orätt?

— Ja, visst, — svarade Axel — du har rätt* ty icke ens herre, icke ens monarch vill jag här Tara, utan rent af despot. Här vill jag handla fritt och i min egen vrå visa, att det sker till mitt och andra9 väl. Mitt utsäde af aristokratiskt fröäror mätligt, det medgifves; men det ar själens aristor krati. Den känner sig ren, öfverlägsen och upp* höjd, derföre vill den blifva lydd, ieke just blindt, ty ingen af de lydande nekas att se opp, om de kunna; men föga lönande och tacksamt vore dét att sjelf stå med en Dollons^tub för ögat och de^monstrera för den gapande hopen om teeken t aot •ch måne, tam de med blotta ögonen ändå ieka kanna se. Nej, villjm de se med egna ögon ock veta alla mina hmrförey a& skolade det gerna få; men medel dertill måste de, likasom jag, skaffa •Ig tjelfva» Här viW jag herrska, och det oinskränkt* så linge, tills någon, h vem det an må va- j ra* ja, äfven den ringaste af mina tjerare, tydli-gen kan bevisa mig, att kan. förstår saken bättre, nit han vet säkrare och genare utvägar till befrämjande af mitt och mina nnderhafvandes verkliga vak. Då skall jag. vika för hans högre insigter; men, tiUdesa. lydes min villja oinskränkt. Och* I sam, jag*, vid Gad, icke har mitt eget väl mig mer] kärt än. deras* så ser du, att de älska mig, på sam-n» gång som de frokta mig, ty äfven. det göra de, det är onekligt, och sluta aldrig dermed, förr än de sjelfva nått den, ståndpunkt af begrepp, att de vll veta sig icke behöfva frukta s? tig\ tftåa> endast egna förbrytelser,, emedan jag framför allt vill vara rättvis och är det* så vidt jag sjeif det förstår. Kommer en gång denna säkerhet, så skatt du se, att de afiigge de gamla krypvanorna och hof-Mtilet* Se de bara* att den, som bugar djupast* •den, som f köld ock regn står längst otaf med hatten* den, som alUid medgifver mig hafva rätt I alla påståenden, se* de bara* att dessa aldrig komma en hårsmån. längre än. de,, som nian vaavörA-m m

nad göra motsatsen, aå byta de snart och villigt om method, och då kommer du icke att stötas af de aristokratiska vanor och den feodaUuildergif* «enhet, som ånnu kan fiunas, pch som troligen ic* ke med en generation, utan forst med några kan utplånas Ikel t oeh hållet. Dröj liä rett tiotal af år, och dn skali dock se, att den mycket minskats! Men bröstgänges bör Ingen gå till vage för att omstö» pa folket« Af sig sjelfva skola de iinns, att kryn ponde ocli smicker är ett icke mer gällande mynt, ty, befallde jag dem nu (och utan befallning sked* cte det icke) att gen&9t a ilägga alla dessa gamla vanor, så trodde de säkert, att jag gjorde det* e<-ntedan jag funne mig jemngod med dem i allt» De förlorade aktningen för mig, utan att veta hvar-före, ty de veta ännu icke, hvarföre de denhaf--v»; de lydde mig knappast, ty det ärmagtenännu och icke mina högre insigter, mitt personliga värde, sunv de lyda. Hvar och en skulle börja att viltja stifta lagar, inan de vore mogna dertilL Snart akulle en opposition i smått uppstå, hvar&driffjädrar icke vore befrämjandet af ett bittre, utan lusten att klandra mig och mina åtgärder» Nej, t ro mig, Theodor! så länge är, vill och bör jag vara de* spot, som jag klart oeh tydligt ser, att jag står öfver min omgifnieg} men ve öfver mig, om jag det sedan önskade, och ve* öfver dem, som vitlja bandia aom jag och inom sig känna sig underlags-Da dem, de villja styra, ty hvarje mensklig xn* relse kinner ganska vil Inom sig, på hvad ståndpunkt hon står jemuforelsevk mod andra, eharn det vil vore den sista bekännelse, hvar och en I allmånhet ville gira.

— Nå val, — svarade Theodor — da hor ni* kallkastat en stor de^af mina fordomar ocli åslg-ter, hvad dina sysselsättningar angår. Nu till ditt HfS Att detta icke mer kan ega många behag t verldshvimlet, som blott obehagligt liidauefter kan störa dig, men knappt för en kort stund för.mk difva en smårta eller ett ve, det finner jag nog? men, hrarföre älskar du icke, — tilläde han vemodigt — och hvarföre hemförer du icke som brud den da ilskar? Htilken qvinna skulle väl kunna motstå digt

— Alla de% som jag verkligt älskat, det vill saga tvinne. — svarade Axel, smärtsamt leende — Icke, att de ej hafva alskat mig. Långt dcri-frånl Men de hafta alskat dygden och sina fri-vtfHgt gifna löftet! ändå högre in mig,

och der-före stå de som himmelens klara stjernor för mit* minne. Och en tredje! En sådan finns tekel Inte formår jag åtminstone att söka lienne, «Han ö-det må styra. Om den ena af dessa b&da himlaljus ber jag dig slippa att tala, oeh den andra,, hon hvilav derf — tilläde Axel, visande på kyr-kan, som ée båda ridande nn voro helt nira*- — Vi il itu följa med mig ned i mina fäders grifthvalf, Tlieodor? < Jag har icke haft mod att g* dit, allt sedan jag, som den sista af min ätt, tog emot dess qvarlefvor. Dju vill le! Du vet icke rätt, hvad jag menar med ordet mod. Men jag vet det! Jag viH icke ännu en gung känna harm vid min fosterfaders kista, j*g har icke haft mod att se dessa ”séchs Brett ev und zwey Brettchen'\ hvilka innesluta den sköna och hulda varelse, som naturen ämnade mig, men som menniskorna sleto ifrån mig och kastade i en förtidiggraf, och hvaro minne jag aldrig varit otrogen, fast jag, efter jag innu är ett jordens barn, älskade hennes afbild på jorden, och älskade denna mest i det ögonblick, då hon var den förklarade likast, det vill säga, när hon uppoffrade mig..

De båda ynglingarne voro na vid kyrkopor-ten. Tysta bundo de 6ina hästar vid gallret, och Axel hemtade, utan många ord, kyrkonyckeluqch griftnyekeln i klockarstngan. Stumma ingingode * den stora, tomma, höghvälfda kyrkan, som hemskt genljöd för hvarje deras tunga, långsamma steg. Sporrarne klingade mot stengolfvet; luften var fuktig och kall; solen kastade in genom ett enda af de höga, smala felisterna sinn sista, matta, röd-aktiga st i ålar; stunden, luften, dagern, tystnaden och genljudet, aHt tycktes h viska om af sked och* forbi och länge sedan flydda och glömda tider»m msr

£n enda floga*surrade ännu i den sista solstrålen» Axel såg på henne med ett vemod, «om troligen få ilugor väckt. Hon föreföll honom i hast som den sista tefvande flogan af sin slägt. Han h>gJ sorgligt åt sina barnsliga tankar; men dyster och mörå var hans stamning, nar han slutligen, framr bakom ehoret, skulle 'öppna dörren, som ledde ned till den Löwensternska grafven. Låset var rostigt, nyckeln ville icke gå omkring. Sedan Amalia Aet nedsatte«, hade ingen besökt den stumma griftcty och Axel måste taga hela sin nordmannastyrka till hjelp, för att få npp låset.

— Jag: mdste till dig, ännu en gång! — sade ha is halfhögt, och se, dörren sprang upp för den väl-dlges villja. Trappstegen voro branta och gJui~ tande och af fukten ganska slippriga. Axel vår ifrig och upprymd. Han halkade på första trappsteget, och i en tecond var han alldeles försvunnen för Theodors skumma blick. Denneskyndadé dock ned, så fort han kunde, och, varnad af Axel» hastiga färd, kom han alldeles helbregda nedför del» ganska höga trappan. Men nere i grafvcn rådde ett fullkomligt mörker och en dödlik tystnad. Icke utan en förfärligt hemsk känsla letade Theodor med båda händerna efter hvar Axel fanns. Hane ovana att någonsin gifva akt på vanliga saker och tfng och logiska rimligheter kom honom att glömma^ att, efter Axel var tyst, måste han ligg* af då-Bild nere på marken, utan han famlade högt uppe kland de öfver hvarandra stående likkistorna. Åndtligen höll ha» på att sjelf atupa öfver något* sono låg för hana fotter, och, når han kände ef» ter, rar det verkligen AxeL Theodor. frågade ho* nom, tilltalade honom, försökte att uppresa bo-» nom; men allt förgafves. Rå han slutligen lycka-» dea att upplyfta hans hufvud, hl ef han våt om handen af något varmt, flytande ämne. Alla au* dra hade nog begripit, alt det var blod; men Theo-der tankte icke mv mer*, och, nia slutligen så mycket dager inträngde, eller snarare* når hans öga vant sig att något IHet skilja före målen i graf-bvalfvet, hvilket endast upplystes af den knappa clagstråle, som inbröt genom trappgången, såg lian Axel ligga sanslös, med ett sån vid tinningen, ur hvilket blodet strömmade. Tbeodor kade icke Bett blod, sedan den hemska stund, t fler bu ken han- var vorden nåstaiK en ombytt menniska. Dem* na sy» verkade förfärligt på honom. Minnet af det blodiga uppträdet i stugan* af Rosina, Albest och allt det framfarna, blandadt med en dunket aning om att äfven förlora Axel, slet anno en gång de band, som förnuft och goft v il Ija och vännens bemödanden lagt på hana retliga sinne.

—* Jag skall- då förlora allt^ hvad jag någonsin åftskade och beundrade! — sade han och kastade af& våldsamt öfver. vännen, hvilken nu tycktes varadet aldra sista, som gaf hana lif en gnista Ijua* Men af denna ekakning uppvaknade Axel ur den svimning, som faliet, den tunga luften och blod* förlusten åstadkommit e^h förlängt. Med en visa kraftfullhet, äfven i detta matta tillatftnd, gjorde han sig loa frön Theodor och begagnade nu sam-' ma utväg, aom férr vid ett annat afgörande ögonblick: hau var villjan och lat Theodor endaat>

blifva verktyget derför.

— Slipp mig, Theodor! — aade Axel allvarligt

— På detta oförnuftiga 8att håller du mig icke

qvar vid iifveU t

— Bet vill jag icke! — aade Theodor, med sin

hemska, vansinniga, ihåliga roat — Jäg viil dö med dig, du enda, dn sista. V

— Men jag vill icke dö här, — avarade Axel

— och, skaffar du mig icke vatten och nigot att förbinda mitt hnfvud med, så blir du mi händo min baneman. Gå desföre, Ttreodort

Theodor lydde meehaniskt, ehuru orediga, tankar susade förbi och omkring hvarandra i hana hufvud, om huru sill Axel borde känt sig att fö dö, så hör, vid sidan af den älskades stoft, huru gerna han ajelf (Theodorville följt dem bida* och huru barnsligt det vore att låta }orden återfå, hvad grafven med våld tycktes villja taga«* Men han gick dock, eller snarare, han ilade, e» medan hau ingalunda ville vara den kraft, sa*m «& m

idet brakade for att förkorta Axels dagar. Det*, la kände .han likasom en ins linet, ty.ieke keller denna tanke gjorde sig rätt redig hes honom. Sjelfmerd ansåg. Theodor tillätet för en hvar, noder vigaa villkor likväl;, men visat icke .att af-klippa en annans tifstråd, som.må hända ioke vore redo till döden; r— derföre ilade han.

£fter Theodors bortgång uppreste sig Axel långsamt, höll sin näsduk för det öppna såret och gick ett hvarf omkring grafhvalfvet* Der rar na ganska trångt. Am alias lilla kista stod öfver hennes föräldrars. Det var mindre n>ed saknadens smärta, än med återseendets glädje, som han lutade sig deremot och sagta, försi# tjelf, hviakade dessa ord, så veka och. olika Axel; men Axel var matt och högst underbart stämd:

— Jag kommer! — Förlåt min otro! *— Deruti fanns äfven en viss trohet. —r Jag såg dig för, kort i lifvet. — I döden blir det annat. * ,tter tillhör tiden oss. — O, da bleka, sköna lilja, tag TAnligt emot mig! Jag bär dig en helfning från den glödande rosen,— hon kommer äfven en gäng tiii oss — ty kärleken är rik och mångfaldig i himlalanden.

Nn kom Theodor, oeh med honom klockaren* som medförde vatten och linne till förbandets— Han var blek och darrande, dels för Theodors sill stt begärt hans hjelp, dela for sin unga, till-m «« m

b«ddi herres olycksöde, Som kiockarenlfvert va? vaccinateor och fuskade liiei i läkarekonsten, #* medan han praktiserat nnder Tante Lisbefhy gjorde han ett ganska ordentligt förband om Axelé tinning. Axel hjelpte honom hårmed vida båttre in Theodor, som ryste och ovillkorligt skar tan* derna, sk fort han såg blodet. Nar Axel var föra bonden, tackade han vanligt och hjertligt klockaren, och, för att gifva en sorts rimlighet åtlie^ ta dennk fård i hans ögon, sade han, med så myc? ket lugn och låtsad liknöjdhet han ktitide sans-t manleta, följande verkliga sanning:' k — Jag ville se, huru stor ungefär den unga* faliga Friherrinnans kista var, ty hön lårer sagt till gamla JongfroDora, att hon icke ville slum«* ra hår, i den kalla griften, utan nere I den v*** »a, gröna jorden, och hennes villja skall ske, ty Bo It jag hennes enda ombud på jorden. J

:Ja, det har jag fifven hört, — sade klodka* feif — att hon haft den Önskan, fast Majoren, eller Kammarherren, som man nu såger, inte tyckte om det, utan sade, att alla Löwensterna* ikalleUgga hår. * * ‘ " *

— Sade han så? — genmålte Axel med enl rot* alg oeh föraktlig dragning på den fina munnen — ffan får vål se det en gång, om han orkar lefvk efter mig, ty icke hellfcr jag vilt samlas till mina fäder, hår i'denna trånga, kyliga boning, otaBunder torfvan, icke långt ifrån min döda *— — syster, der vill jag hvila, Majorens ord i all åra; ty — ”mig ifven litet att doma lyster4*. — Kon Ring det, gamle! — tilläde Axel och alog klocka« ren vänligt på axeln. t

Na giok man tipp« Axel hade en ny, lagnare och bittre sinnesstämning, än man skulle* kunnat tro; men han var

mått, så att de reda långsamt hem. Theodor hade nästan återfallit i »fria-ore* diga grubblerier, och tanken på Rositta förföljda honom nu oupphörligt.

Axels hufvud blef snart bra, och den svarta locken, som alltid så zirligt och behagligt vred sig på haus högra tinning, skylde alldeles det liU la ärret, som anherreiis hvassa iik-kisthorn gifvit honom. Men i sitt bröst deremot kände han ofta en alldeles ny, häftigt stickande smärta, sons kom och försvann, och varade än* längre än kor» tare stunder, och som troligen var en följd af den häftiga tryckningen, han i fallet fick, allt emot gtemfaderna kista af huggen granit. Utanpå syn* tes itytet, och Axel brydde sig aldrig om det, an^ såg' Set endast som en lappris-sak* men drog ofta ihop de svarta ögonen -och rynkade litet på den fint skuggade Öfverläppen, när det stack till i hans höghvälfda, manliga hröst.

• Med Theodor fick han nästan börja på* nytt. Allt sedan besöket i g raf ven och der timadehän-m .«» m

delser, var han dystrare och fåordigare åa ain fonainoch kunde nistan ieke iirtedaai oigolsamn tal, om ieke till att forar ara en fix idé, som for livar enda dag allt mer och mer rotfäste sif i hana tanka, oaktadt allt hvad Axel, förnuft, religion, gudomliga och menakliga lagar deremot kunde invända.

. — Jag rir om mitt eget iif, ai vidt jag rår om någonting pi denna jorden! — sade han —5 Man kan tvinga mig att.afsäga mig Rosina,—. min aammanvaro med dig, o Axel! Man kan hasta mig i det djupaste fångelse och belägga mina händer med mångdubbla kedjor; man kan rycka ifrån mig allt — allt, hvad som ännu kunde smycka 4eu glädjetomma jorden; men man kan icke tvinga mig att ands», att lida, att msrteras längre, än jag sjelf vill, helst ingen lefvande mask har ondt af min dod. — sade Theodor ofta, hemskt och b&nligt skrattande»

— Da har rått! svarade di Axel — Ingen kan hindra dig, det vet jag nog; men förddjnn dig kan en hvar, som tanker och vet, att gMNt icka får lemna den post, pft bvilken Försynen kt|Ut oaa, förrän döden af tig sjelf kommer och löser oss ntaf. Det |r Allfadera disciplin, enligt min tro och öfvertygelse.

— i«f var och jag blef aldrig militair — hånade då Theodor — och förstår silades icke denmetapharen. Mitt lif är p& det liela det énda, jag af moder natur fått, som fullkomligt hörer mig till, och det skulle jag icke f& använda ef> ier mitt behag, när jag finner mig alldeles lef-nadstrött! Det skulle då äfven vara en synd att softa, när de lekamliga krafterna icke stå oss bL

— Det är ock ett verkligt brott, — sade Axel

— om man I det vakna tillståndet kan uträtta, något godt, som under slummern går oss ur hän* der. Man måste då bekämpa sån sömnlust och Hålla sig vaken, tills — man dignar. *

— Och hvad för godt skuile väl jag kunna ut* rätta nu mer?

— Detsamma som jag och hvarje dödlig: För*

kofra dig, blifva bättre än du är, göra dig värd att härligare Mfeftér. döden, än på jorden. Lo* svr ifcke det att lefva fö^r? r

— Nej! — Jag är flrdig att bära all den tunga*

nom Försynen vill pålägga mig. - •:*»

* — Bär d& lif ve t, o Theodor! — Den ir feg #ch eländig, som kastar bort en tung börda, aå linge han orkar den härå, eker vänder från stri* den, inan han k8ropat ut, eiier klipper utafsia lifstråd, emedan hån icke öskar nysta upp den. i

— Feg' och eländig! Den tr väl fegare oeh eländigare, som bär^ntt okf hvflket man kan kasta utaf, helft när trlltjensten heke båtar till något, t 1 — Dina sopbiimer tro en Jjudånde maim ocheil klingande' bjellra, ty de lata nigot; tnen de åro i det hela tomma. Ra vill aldrig nöjaktigt liesvara min fråga: otn icke sjelfolerd b|r med tig lika mycket straff i det tillkommande lifvet, som bvarje annat brott.

— Jag lefde aldrig har i tiden for straff eller belåning; — svarade Tbeodor—x>cb, nar jag dessutom icke tror

(och jag tror det ej), att God straffar mig, för det jag befriar mig från hvarje ondt, som isgein annan hfcr.godt utaf, så får jag intet straff derfor. Annat vore, om jag trodde doft vara en synd éch andå dnkade nnder for Jnokan att slippa lefva. D& konde du med skål kalla mig feg, — eländig! — Icke nal

Axel hade icke alltid vapen mot detta sista argument, hds t Tbeodor i detta fall ieke, tå sam I andra, böjde sig för Aaieb sillja*. men det ka* dem ta f, att Tbeodor indialltidvar klok nog-mU inta, bara Axel metindels hndö ritt och viUadet enda ritts;} blett .'icke i detta tndäifaill kudde bas på , något nått böja iin mening, efter Axels. Ro nniveho • åledan båda detta ftsme, tok fram mit kåeten började Theedornågot litet ldgna slg,ook hans idéer antaga enmisdrerbltterfosm; hvillNt gaf Axel ablcdidng hoppis^ stt hano tankar^on sjaifmard åfven åi imtniiigsm daila kntraa tdga an imm Hgtnitig, em man like på Hsgre tid vidrörde dst ämnet, il^stt det itko illtiihr s#bm ri m

ner finge hårdna i egensinnets former, qtan sna-¿eere mjukna sf tid och uteblifven beröring, sanU tankafnas fördelande åt andra, motsatta håli, som •edan knnde blifva vapen i hand på Axel, nit frågan en gång framdeles återvåcktes.

..Så trodde Axel, .

Cap. a.

Lfi coeur, o Ckäctasi est comme ce$ sortes d'arbres gui ne donnent leur; baume pour les blessures des hommes, que lorsque le fer les a blessés eux-mêmes.

tu

Chateaubriand.

SSfon hadc imellertid hunnit den ombyüiga, in niolta oeh granna, in qvidande oeh knlna October. Det led mot dess siut. De båda o aga «ninnernn ontto en mörk oeh mulen eftenniddag i Axels rom4 tld hvar sin bok. Axel gladde aig 4yot åt, att A* dinif Findling tycktes vida mer hà\las hvad Thoraa skald bfoade, in den Sista Frisegisren, osh Thao-? dor hemtade ueden För skjutne afAuhrer mlnget underbart oeh fir de fiesta vaudra förkörgtdt gy I* èMt korn, och hms (Ifceedors) efta nog jrêttre*m m m

•

pnhlitftuik« idéer funno hår både stöd och titten tlemr, som han noga. begvjmdsdé, i stället for all, såsom mången annan, klokare in Theodor, skratta |4 något sfc dumt och meningslöst, men oveder» iigligeu löjligt aom Morris Brown med sina pre-•enter, sin saliga Grefvinna Waddeiove och den* nas apor, papgojor och plommonfärgade anderklå-der. Vindarne blåste nordliga och skarpa. Vi { veta af gammalt, att höststormen jast yfdes och •kröt af sin mag t, når den genomträngde och herr? akade befallande på det gamla, remnande Ulf#» borg. Fenkter, dörrar, luckor, gamla jernfiaggor och trasiga kopparplåtar på det bristfälliga taket , utgjorde alltid chörerna och figuranterna i det ato* ra drama, som vindarne hår‘spelade. Så var det alltid sedan «.rminnes tider, aå var det åfveu denna eftermiddag. Löfven yrade rastlöst opp och ned om hvarandra, likasom våra sorgliga och Ijnf* va oden. De gamla ekarne böjde, vreda' och brakande, sina grenar möt jörden, just aom ville de åter upptaga sin granna, mångfftrgade beklädnad, lika» #om något hvar sorgligt famlar efter sin bortblå» •tu fröjd och sina sjanknk förhoppningar. Midi under denna hemska storm hörs dock det skar» pa, skårande och genömtrångandeljudetafen fem, sex hundar, sam skålidé hvar. i sin ton, men' alla ilukt oöh argt. Axel såg ut: en gummu eller, mer expressivt sagdt, en kårring med eu blå Uésvader armen, stod hatande och slående omkring «ig i stora inkörshvalfvet och kastade ängsliga blickar till alla «lottets tomma vinklar, för att se, om icke någon skalle af barmhertighet villja freda hen«* ne för handarna, hvilka tycktes ovanligt mycket tagit henne i sin aversion. Axel öppnade tanklöst och hjelpsamt det gamla, markna fenstret och ropade med thordöns-stammaV för att öfverrösta stormen: Hat, Hector! Diana ici! Fy skäms, gamla Malle! Så gå nu, och ¿tå inte der och nig, när bundarne lemna fri passage! Na hördes, oaktadt storm och hundskall och det gnisslande fenstret och alla de andre Uifsborgs ”stormiga aftons läten’*, en skärande, skarp och gäll etads-sqvailer-och kaffe-madaraes discant, som ropade upp it feiistret:

• v*

— Tackar allra emjukaste för hjelpen! Behagar Hans höga Nid köpa spetsar? Jag är frän Vadstena.

— Spetsar! — Vadstena! — upprepade Axel sag-ta, under det han tankfullt stängde fenstret. Hane blick mulnade, hans ögonbryn sammandrogos, den aläta pannan fick en ångerns skrynkla, han rodnade af ovillja, han bleknade af harm, allt öfver aig sjelf:

Han hade glömt Margareta och sitt löfte till henne!!!

Axel, ///,m ™ m

— Usla egoism, som afven breder ditt gri slott öfver sjelfva minnet! — sade han till sig sjelf—» Da glömmer en annan9 lidande, som da dock nigot kan afhjelpa, för ditt eget, som ingen mensk* lig magt kan hjelpa. Dp skall blifva hämnad, Margareta, om det skall kosta mig aldrig si mycket. Gud vare tack, jag ir rik och aktar icke min rl-kedom, nir den kan gifva andra och följaktligen mig sjelf någon sann njatning, nigon verklig tröst, och na skall jag skaffa mig sjelf en sidan, och den arma, förskjutna afven en. — Dessutom lofvade\%fy och hvad Axel lofvar, afven den arma, förvillade Margareta, måste han hålla, kosta hvad det vill.

Medan Axel tankte allt detta och mycket me* ra i aamma ämne, lotsade sig madamen, med till* hjelp af Cajsa Lisa, Beata och lille Olle, upp till nådig Barons dörr, på h vilken hon, enligt smi-Gtadsmanér, vederbörligen knackade, men i samma ögonblick öppnade, gällt gnällande:

— Ursäkta min dristighet, H&J19 Nåd! Behagat det jnte några spetsar? Jag har bide vackra och moderna af flera sorter.

Som Axel ingenting svarade, öppnade hon ge* nast sin låda och började breda ut sina spetsar, hvar och en sort lindade på bitar af ljusblått papp.

— Här är hofuddar^ breda och smala, och detta ar de så kallade solfjäders-spetsarne, mycket vackra och fina. Ack, se här, det ar vackra gossar %och ett litet stycke mycket fina vackra flickor. Mcllanuddar och stjernspetsar har jag; af aldra galantaste sorten, och så for innerligen godt pria* Men här skall jag visa de vackraste och finaste; de äro af henne, galna mamsellen på hospitalet, som tror, att hon knypplar till sin otrogna fäst* man. Har* heter hon nu?

Margareta ***?•— sade Axel, frågande och sorgligt.

— Ja/ alldeles precist! Just hon. De äro o-fantligt vackra och breda, och i profersion mycket godt pris.' 2 rd. är det aldra nogaste ^priset«

Axel upprullade tankfullt och ångrande de vackra, likasom anklagande spetsarna. Madamen fortfor:

— Men, skulle Nådig Baron behaga hela stycket, så få de väl gå för en och fyrtifyr#.

Axel lindade åter på spetsarna, med hvarje tanka hos den arma Margareta. Madamen åter, som trodde, att han ryste för priset, fortfor å nyo:

— Kanske jag för Nådig Barons skull kunde lemna dem till en och fyrti. Jag vill göra det bästa jag kan, om det blir handel utaf. Det försäkrar jag säkert., Sådana spetsar går ingen omkring med för en och fyrti. Var.derföre så god och nämn för ingen, hvad Nådig Baron gifvit, ty man kan icke så slå utaf för alla heller; men, efter det är för första gången jag har den ärao, och kanskem ™ m

har snart kommer en ung nådig Baronessa, och dt Sr det godt att vara bekant och att hafva en aå god knnd i vagen, m. m. af odrägligt Yadstenaspetsgnm-meprat, aom nog de kinnaa vid, hvilka någon gång kommit i contact med dessa sladdermadamer, hos hvilka tangans rätta bruk, i och for spetshandelo, • ntg5r den största och onmbärligaste meriten.

Axel hade icke hört ett enda ord af livad hon pratat, ntan frågade no, hora många algar Margaretas spetsar voro.

— 11 alnar och 7 tam! — svarade raadamen, helt förnöjd.

— Det var ja 2 Rdr.bico alnen? — sade Axel och

betalade derefter. j

— Tackar aldra, aldra emjnkaste, min sote, gode, nådig Baron! Det kan man kalla en hederlig Herre! God ske lof, att gistgifvaren i K« visa do mig hit! la, han berömde ock nådig Baron och nådig Fröken och den tillkommande nnga Baro——

— Vet hon något om Margareta ***? — frå-Axel, tvärt afbrytande den ordström, hvaraf

han icke uppfattat en enda droppa.

— Ja,' bevars! Tackar, som frigar! Hon Sr likadan, snarare värre, ty na har hon en ny varm. j Na är det icke nog, att hon väntar sin otrogna fästman, ,ntan dessimellan talar hon om honom,

' den unga, härliga mannen med örnblicken ochSnglarösten", som lofvat henne återkomma med tidningar om hennes förmenta fästman, som ingenvet hvad han beter. Om denna herre talar hon ofta och tittar d& p& en liten grann guldring, som hon alger sig f&tt af honom. Men allt det der irvål bara prat och damheter, han jag tro.

O, nej, l&ngt derifrån! —- sade Axel medvets* Jöst pch ovillkorligt, ty hvarja qvinnans ord trängde som ett dolkstygn eller, bittre sagdt, som ett pamvetsqval, ty dessa iro änd& hvassare, lnihum blödande hjerta.

Nu aftrldde madamen, och Axel sade for sig Ojelf:

— I morgon reser jag,

Theodor hade hört och mörkt natt och jemnt intet af hela detta uppträde, anda ifr&n hund-nhallet och tills madameu Stängde igen dörrelf, _$fter sjutton nigningar. Han hlef således ganska kestört och förvånad, nir Axel, efter ett par dy-ptra vandringar npp och ned i rummet, plötsligt Otadnade midt framför Theodor och sade:

— I morgon reser jag till * * * och sedan UU Vadstena. Vill dp följa med?

- — Nej! — genmälte Theodor och fortsatte sin läsning.

Axel yrkade icke devpå vidare, utan, aom Theo-iar nn nästan-var återkommen Ull sin lugna sinnesstämning, och Axel dessntom icke ämnade att dröjam ™ m

borta mer In fyra eller fem dagar, trodde han det vara bittre* att Theodor f all stillhet Var hem* «a, 8n & tiyo utsltta honom for sinnesrörelser •ch yttre, oförutsedda intryck.

Han fogade således genast några anstalter UM sin resa ooh kunde knappt, oaktadt sin sorgliga StUnning, afhålla sig från Sitt vanliga nngdoma-'hegtr att bjertligen skratta* då han af enhlndeti

når han sprang Igenom en af corridérern», fick böraOajsa Lisa, som spådde och propbeterade, att:

, ;endera blir har snart en ung Friherrinna i hnset, eller ock fir Nådig Fröken cn ny äggfa | che\ eftersom Baron köpt 11 alnar och 7 tum spet-aar af Kttllermanskän. 1

- — Nej, pytt ock!— log Axel för sigsjelf —• Har jag tills nu glömt dig, do arma Margareta*, eå skaH jag åtminstone så laga, att dina tysta Önskningar må gå i fullbordan, att de spetsar, p& hvlft ka dn kostat så mången tår, så tnången vaka, så mångetf bliok nr ditt skumma, halfbrustna, förgråt« na öga, att de skola tillhöra den eller dem, som de voro åmnade, och få de kyssar, du beräknat.

Men af vanlig godhjertenhet köpte Axel dock, så fort som éke kunde, under mycket krna och Oomplimenter af Kullermanskan, spetsar till ny mös-ia åt Tanten, för att hon icke skalle btifva bedragen i sin vantan. ♦Når Axel följande morgonen ikulle resa, tog han blott med ett handslag afsked af Theodor, som var ovanligt mörk 1 högen och visade flera tecken till sofg öfver Axela stundande bortovaro. I trappan vandi^ Axel &ter om, sprang den ! ett par steg åter upji, kinde deraf en våldsam stick-ning i bröstet, hade en lindrig blodspottning, tbg Theodor Innu en gång i band, tryckte honom sedan till sitt Idle, men qvalda bröst och sade:

— Lef vål, Theodor, dessa fi dagar, som vi ické se hvarandra! Måtte vi båda så handla, att vi lugn* möta

hvarandra och frimodigt gofa reda för oss! Farvll, goda Theodor! — och afreste, sedan han ännu en gång bedt Tanten och alla andra bara låta Theodor vara i ro, Icke bry sig efm att spör* ja Och fråga honom dm någonting, och ännu min-2 dre berätta ledsamheter och lappri för honom. *ffw 99 m

Cap. 6.

”G er na — hon suckade — kysste du mig;

*Döden hlef också en kyss ifrån dig”

A11 er bom.

4&xel gensste vägen till * * *. Det ver en afton i de första dagarna November, som han dit anlände. Axel hade nästan aldrig varit i**\ och det var bland de f& atorre städer, der han icke egde en enda bekant. Axel var nästan glad deröfver. På värdshuset, dit man anvisat honom, frågade han således genast efter Herr * * *a (Gudmund) och hana boning. Man visade honom då Ott vackert hus vid torget; men der svarade man honom, att herrskapet ännu vore ute på sin landt-gird, en knapp half mil utom norra tullen. Aftonen var icke långt framliden, och Axel hade ea •orts feberoro, inan ban uträttat Margaretas uppdrag, dels emedan det var ganska brydsamt, dels emedan det fanns ögonblick, då Axel tyckte det vara barnsligt och derfore höll på att afstå fria alltsammans; men mest, emedan han hade enviss oförklarlig nyfikenhet att se denna Gudmund, som väckt en sådan kärlek,'en kärlek, som Axel nästan afaodadeg honom, hnru besynnerligt det ock kan tyckas. Axel afreste således genast till Herr * ♦ *alaadtgårdoclukom dit, jdat-nlrifcati tiricFé i kronor och vid spelborden. • ^ i < ^

Herr *** varhem to addhh^dfcfiéiV främmande, svaVade* Axel på hans fiå$ki£ lian bad •åiéde» en béijjent anh&ito hbs^H^^ ** *'0& nl-gva ögfonblicka lenfikildt samtal to ed eh främtoairdei Axel kande eri viss orolig vlhitän/sdm^ar hö-mom. nästan ^alldeles ny, under de tre å f^a nuter, «om han, i ea stor, eftlftast af toinentip^p-lyst matsal, vandrade uppoihfteåliågragånger.

* Herr ** * hade från^siii Salonk fenstefr4$éii Axels högst moderna och elegånta resva^n/ sönr ¿liminadei månskenet. Han hade med sina ner «andra t, hvem e ga ren dertill kundteva+a/-Alfan: hade hållifcdtech annat vad defomj bch,når be-tjenten hvi^kade Axels anhållan, utanf att bifoga hans namn, i sin herres dvs, kände äfveri haif eh orolig känsla och en oförklarlig nyfikenhet pådeft främmande. När Herr *** fick te, att det tar märkt i salen, befallde han genast in ljör, otohlW båda vildfrämmande varelserna betraktade ¿varandra några ögonblick, utan att yttra ettdnda ord. Herr ** * var en ung man, onlkring 30 %tf med ett öppet, gladtj vänligt och behagUgf ^ttrei Ingen förlägenhet, mycken' takt, vacker blick och ett intagande målföre; för resten, lagom lång,* v8F klädd oeh visande gehast, såsom vfrdj den niest förekommande artighet, och dettö,‘med myckenJ^glet $eh vtqa- V«l ;eÖ£a. förfcMladdoai i tttb**» kigt verldslif. ,<: „.• i

flejU;ptij(Änd»Bnd* yMfev 4*fj b.tgr gjorde honam fenatt ett bet?» nerljgt, - an dyrbar i intrjck. Ht» l&r sedan, Udft efter denna dag,. yttrat, att Baton Lowentter» stad fpffnfnr honom anm en af \tathaUå* starka nar-diaktj gndfN knlken var nedstigen på.jerden, fot «ti ^traffa ellfcr varna, qutideat Vek» kligte.

.. — MiU n^me #r, Lpwenalern, mitt bait be-fyjtnerligt och kanske i ed» ögon löjligt, fatt in» galund* i mina,; ty jag anser ett löfte oati deiå fdWbVÖande heligare äni al& aahftt*. —aade Axd), lW^%tldR: en iyi*tan ^vafvande ijtilaait i ’ *^bwgwle alg artigt» mean med. en vitt

^l^eiiheV: *Pm, ann«ra för infen dél tyekte» »ar» .SWA4drf#i;lt*8 hniMMO. Han gjordcettokea I* 4t®lr »W lRgn plat«i men> Anet faägade h*iwm hfiU ^digf* oo% han iokvunderitnudom.tydtfoatr dtWh Jtf1 v»f»di«!iwfcé afbaiidfe vöan änutea. fin*-m&*<\ biföll förekommande till Axet* önska», «efe 4ft nd npp o»li.tned i clpn stora aalea,

*W ;^»datA ;^a.r ,up^y«t på den öfr» aid an, n»a af ,blommande reseda, levkojer och aadra häfthiammoT'vid dna dunklare oaifn j

4«^“* r

♦-T J«g' bederi er f förhand» min Herre» — bör» .ifö? Aiglj, andan han tankfullt tagit sig en. ido®»«* **

ma att leka med ~ jag ber er, svara mig ickl genast vid min första inledning, att dei är eti Smne, som ni icke med mig vill afhandla, fy der-på skulle jag ingalunda undra; men, softi jåg lofvai att till min herr^e framföra ett ärende, niiSsie tVei ske* äfven om vi skulle blifva ovänuér.

— Det förbjude Gud! — svarade artigt iterr ***, hvars oroliga nyfikenhet' var spänd på det aldra högsta. Han antog och förkastade den ena gissningen efter den andra; staduade dock vid en förmodan, att allt detta rörde någon pécuniär angelägenhet, kanske någon gtÖimT och obeiald skuld, sedan hans brokiga yngtingadagar, kans&e ock någon borgensförbindelse. Något sådant tog han for afgjordt skulle komma å bane, ehuru Axel nog litet liknade dem, som komma i dylika åreuden. Men hau skulle snart förkasta denna tanka.

— Jag kommer från Vadstena» — började Axel.

Gudmund gjorde en rörelse af öfverraskning^

tog ett steg tillbaka* men återfick snart en lugn hållning.

— Jag har der besökt hospitalet (Gudmund andades fort och oroligt}. Händelsen förde mig till ett olyckligt offer för vår vanliga lältsinnighet, hvars historia väckte en bitter känsla af ånger hos mig, emedan den påminde om en dylik, der Jag, till min eviga sorg, måste tnedgifva mig sjelf ha inrit cn af hufvudacteuremä. Min Herre förstårm b* m

ma mer Sn vål, förmodar jag, att mitt ärende ro-rer den olyckliga Margareta * * *.

. Gudmund stadnade hastigt, steg äfven na tillbaka,, öppnade munnen, men slöt den äter ge« nast och säg högst upprörd ut, när Axel inföll med en mild, nästan vänskaplig ton, fattande Gud-munds hand:

^ — Vredgas icke, värdaste Herr * ♦ * i Här I* ingalunda frågan om förebräelser eller smärtfulla minnens upprifvande, eller förklaringar eller dylikt. Mitt ärende är enkelt: Ben arma hickan ar vansinnig, har .dpck endast en vurna: kärlek till er» — en önskan: den att få återse er eller åtminstone få ett ijud, ett ord, ett minne från er. Hoti var en personifierad bön, när hon bad mig skaffa sig denna enda fröjd i lifvet. Jag\ar af diverse orsaker, sem icke höra hit» upprymd oqh känslig för hennes lidande i detta ögonblick. Jag iofvade henne således mera,, kanske än. jag lan hålla; men ni far icke le, min Herre, om jag anser mina löften» äfven till en vansinnig flicka» heliga.

— Jag let — svarade Gudmund, och i hans 8-ga glänste en objuden tår; men han vände nu om mot den mörka delen af salen och fortfor:

— Om Baron Löwenstern kanske är för myeket trogen sina löften mot henne, den arma, så måste jag till min eviga blygd medgifva, att jag varitdet för litet. Men uppgif ett enda sitt att i nl-got hänseende kunna godtgöra, hvad jag brutit* och jag är genast redo, — blott, saken får stadn* mellan oss! — bad den noga mannen or^fgt.,

— For evigt! svarade Axel — Och min an« hållan är i korthet följande: Ett par trösteord med eder egen handskrift, en liten medaillon, der-nji ni fordom förvarade hennes hår, och som ni lät henne sjelf knyta af eder hals; ett portrait* som varit hennes, men som ni återtagit; en bönt att ni ville emottaga från Margareta detta stycke spetsar, för att dermed pryda eder maka eller något af edra barn»

~ Gud! — sade den unga mannen och höll handen för ögonen — Margareta är hård*

— Nej, ingalunda, min Herre! — svarade Aid'

— Finns för er något hårdt i detta, så är det i mitt framställningssätt, men icke hos henne. Hon

— jag svär derpå — känuer hvarken hat e^ler^ svartsjuka eller harm eller agg, — endast kärtek% men denna utan all grins, och eger inga anspråk, inga fordringar, endast böner, — — och jag— är hennes härold.

Mannen gick stillatigande, med sänkt hufvud och begrundande uttryck öfver hvarje drag, upp och ned flera hvarf genom salen. Axel följde, lika tyst, lika tankfull, men i en viss orolig väntan« Slutligen stadnade Gudmund plötsligt,s m 8« m

— Hon skall få a fl t hvad hon önskar, huru gruf-ligt svårt det an blir att gifva min hustru en rim' lig ursikt för det élähdiga portraitet,hvars hlotta anblick varit mig en bitter anklagelse i flera ar. •fen, gå huru det vill, Margareta skali återfå det, ty det Sr hennes^ s& vidt en frivillig gåfva någou-sin var helig.

Han sprang ut, dröjde ganska kort, återkom med medailtonen i samma utnötta snodd, porträttet, samt följande ord på ett Iltet samman*iket papper* melt utan all underskrift;

"Sörj icke så* Margareta! Dina tårar falla ”som glödande kol på mitt hjerta. Du ar olycklig, "jag känner det, för väl, fö,r val!—Ingen år lyck-”iig. — Men i ett annat lif skola vi motas och "blifva det. THfdesn farväl! Hata mig icke, utan ”förlåt mig! — Förlåt honom, — din-------”

Axel ögnade igenom de korta raderna och sade sedan;

—- Det har hon lfngc sedan gjort, och nu — Sr mitt åliggande slat.. Lef väl, Herr***! — tilläde; han och tog'den nnga mannens hand. Men na blef denne likasom metamorphoseräd. En hög grad af lättsinne åtgjorde ett hufvuddrag hon Margareta» Gudmund. Denna sak var no afgjord. och förbi. Hån Var nu åter en glad och artig värd, som talade om the, om ett glas dragon-punch* om sin familj och sina vänner, 6om skullaÊttÈÉL fett ÉtttåL

Wm Mv

fara ttniebrailfe af att~ ¿5ra Barou Löwensterns bekantskap, etc,} etc?. • Axel #öljde: honom me* ehanitkt, nästan merförattnogafe betrakta denna bisÿnniplîja blandning af verklig djup, fast igoiblieklig kfinsfa, aom i en minut kunde 5f»e^ få till alldagllgt aklmt ooh munterhet, fin, f6¥ något annat. Åfvcn rar Axel eti smula nyfiked att ae henne, "den nya, den röta, fdeh lyckliga*', aom på en gång utträngde den armé Margareta. Perr ** *‘föreställde Axel för sällskapet som cn person» med hvflken han haft "affairer*', men af lavars bekantskap och besök han befann sig högst snickrad. Rr» torr och mager fru, med skarpa ögonoch strfifVa drag, var värdinna ! huset; men USnne bildakdna barn, en gosse och en liten flic-ka, sprungo-, glad t lekande och med all barndomen* skönaste grâce, fram och åter mellan de Pdre»— Be. voro b&da en trogen och lefrande af bild. af fadern, och, antingen det var inbildning eller icke — Axel tyckte sig hos gossen se ett drag, som påminde otn Margareta. Han tog upp de små änglarna^ hvar för sig, .ocb kysste dem innerligt samt gjorde eu> bön inom tig, att Margaretas spetsar måtte få pryda deSsk ttfinna små runda, svaflhvftå halsar, ocb icke den tredje«,' åt hvilken de egentligen voro bestämda, för att fftmppbfira Gudnaunds kyssar. Axel bet* iflade något dessas egenskap af när han betrakta-m q* m

de huset* värdinna; men — öfver eflUdcremotsig han rikedfm och lax och ett, visit litet akryUn-de prål, der smaken icke. aUtid imft högåtfc nr* detj livilket allt nogsamt påminde .om denäkia hälftens goda vigt9 såsom Götetoorgsboatke < braka uttrycka sig, nar de, i %täilet att fråga om nå* gong förmögenhet, blott såga:

”— Huru många pupd (sterliag förstås) våger ”£an eller hpn?” ¡.

Efter fntaget thé, några besvarade frågor, Innu en kyss af de små sota änglabarnen och en allvarlig blick till och från värden i huset, afrente Axel; och Gudmund — gick väl litet tankfull trappani uppföre» sedan han. följt ned Axel; men, inkommen i sällskapsrummet, spelade han sin wi-ra, snusade och skämtade, sjöng en liten visa. till guitarreu, lekte med sina barn och språkade med * sina vänner» — som hade ingenting händt. B» liten nödlögn måste han, ännu samma afton, tag* till, då hans kära hälft nödvändigt ville veta A-xela egentliga ärende, en annan längre fram en gång, när portraitet saknades, och en tredje om sM» goda smak att köpa så vackra spetsar tillförne/* (ty på barnen ville han hafvs dem}. Sm der allt och dst atdra sista, vi veta eller tala en* — Gudmund!

Återkommen till värdshuset iosUden, vägd»*-de Axel upp och ned någro hvarf i aina rum^ul*tn all tanka på att gå till hvila. Dagens händelser hade mSgtigt inverkat på honom. Hans brast Tar tungt, och en invärtes hetta stack otrefligt mtaf mot yttre köld. Phantasibiider, brokiga och underbara^ framstodo för honom ntan allt sammanhang. Han tyckte sig oupphörligt åter upplyfta de små söta änglabarnen och trycka dem till sitt lidande bröst. Då kände han alldeles asm 4H minuts lindring i det qval, hvilket väl icke ännu rar någon kroppslig, egentlig plåga, tnen ett ängsligt påminnande agg. Äu svlfvade Amalia, sådan hon sprang i sina unga barna år, för hana minne, än .sådan hon stod uppe i tornet, närHek-tor narrat henne dit, än sådan hon låg i den dunkla alcoven,

när han aade henne det siats, e-farväl här på jorden! — Veko dessa bilder ^ett ögonblick, så framstod Rosina, nedlutad vid Alberts sida, — eller — ty pbantasien sparar aldrig de bjertaste färgerna — tryckt till Alberts hröst. Då sved det förfärligt i Axels! Dd åter-rände han till de små; men bredvid dem stod na det främmande npphofvet, denna unga man, på en gång så älskvärd, så känslig och så ytterst littsinnig, — längre hort den magra,,torra frun, och längst i bakgrunden ändamålet för hans rett: — den vansinniga, öfver all mensklig tro lidande, Margareta. Derifrftn ringlade sig hans minnen snart till krukmakar-sonen och hans Äie-ka. Dentit sista eggande tanke var ingen godcor for Axels bröst. Det höjde och sankte sig tyngre Och hetare an någonsin. Åter igen vande han tiH de små, tänkte sig dem som sina egna, och ett vemods tår bröt ut i det öga, der dylika varit högst sällsynta. Nästan förfärad'öfver sin högat ovanligt veka sinnesstämning, föresatte aig Axel att med vild bortjaga alta dessa objudna tankar, Oom spökade omkring honom likt das luftige Ge* sindel, i Burgers Leonora:

Sieh dny sich da! Am Hochgericht - Tamt um des Radcs Spindel

Ha Ib sibhtbarlich bcy Mondeslickt

Ein luft iges Gesindel — *

sjöng han med klar och fyllig röst; men nu stack det TäiVe aii någonsin i detta bröst, som Axel förir aldrig vetat utaf. Hans varma, röda blod frustade ut ur munnen, och, om'hans blodstörtning vid afresan från Ulfsborg var högst lindrig, sä va+ denna derémot gänska häftig. Berggren sprang, Axel ovetande, efter en ung, skicklig läkåre, och *denne kom med goda råd och sura droppar. Ax ef, kom redån med salt stämt blodet, smålog åt bidi delarita, ^men rär tätt nöjd att få språka bort å-lefatoden af aftonen med en ung; bildad och 1 den nyare sköna literatnren ganska bevandrad man. De genomgingo samtalstis allt det ttya, afm «1 m

nlgot varde, som utkommit 1 Sverige och annor* Btides under loppet af några år.

En bok, som vnan ömsesidigt låst, ömsesidigt njutit utaf och beundrat, år en föreningspunkt, ffven mellan tvänne främlingar. De haffa aldrig hört hvarandras namn, de hafva aldrig kostat en tttsendels tankblixt på hvarandra; men I en pankt hafva dedoCk råkats. Samma föremål har hos dem Vftekt likstämda känslor, och, når de no jemnföra dessa, känna de aig på en gång mer bekanta^ mer fafôfiifvade med hvarandra, än med m&ngen annan, teomde Sett, och'helsat på, ofch ätit med, och spr&kat Otti soUkéfti och vackert våder med, —- htindrade gånger. I sällkkfcpslifvetäf det" det aldra lättaste och beqvåmaste sättet att lära sig rätt uppskatta en persons intellectuela väfde oeh esthetiska bild* ning, om man får höra densamma bedöma* ett ftnitiererk, då detta NB. sker Ur "egna förråder och icke af lånade och snattade idéer, som mån hört forilt och* uppsamlat sig tH! godo. Men det*-la märker raandoöksåsnart. I dessa sed na re, <jpå orätt sätt förvätfvade omdömen uppstå alltid motlägetaer och tfetydighetef, som bevisa, att man tagit sina idéer lltét häroch litet der, om*-skakat dem sedan,: fast de, likt olja och ättika, dclce villja blandas och utgöra ett helt, såsom för Olika till ainfå beståndsdelar.

Så väl Åxél som den unga läkaren voro jostaf den corlen, um nogo »getfin iktheten tf andras omdömen, och de blefvo båda ganeka be* litna, nir de funnit sig ba träffat på den ullfärgade sorten. De språkade tills långt fram på natten; men om Avad, det lemna vi, ty omkring recett* sionsblommor åro i allmänhet si många torpen och taggar, både aom synas och inte ayuas, att fnan gör biat låta dem vissna på deras egen rot, ep aan vill bevara sina egna fingrar ocb ögon. Deaar ptom må man vål, i det lilla man kan oeii för* mår, följa goda råd ocb vånliga tilåråttaviwfognr. Det ir så aällån aom ett möjligt tillfälle deflUli hjudes; ty, når phantaiien börja,c dietera, ocb pompan ila, då år det lika omöjligt att.viko njtaf bm> bon till höger eller venster, som ville en ång-vagn försöka att gÖTO dylika krnmbngter I sin fkrt.

Resultatet af alh detta blir således: att man flr i eke veta ett onda ord om Axela pchDoctorne reflexioner om — — man hade så når sagt «an hvod .— pen vål, att den aednage gick aia våg fram emot midnatten, seden han gifvit Axel em tplitter ny romsnatt aomna vid! — ocb ett Axel gick till bviia, icke kunde sofve, — men se, det var af illamående och. feberkånningar!

Andra morgonen afresto han doek helt tidigt^ och dagen dercfter, på förmiddagen, ankom han HU Vadstena. Ha* gick gensit till baxfitals*Ilkaren och fann honom lyckligtvis hemma. På ain fråga, om den arma Margaretas

tillstånd, fick han till svar:

— Hon Sr ohjelplig. Alla hennes ajälsförmö-genheter vrida sig blott omkring en enda pankt i hela vida verlden: hennes kirlek. Hon år nb dessutom, af sorg och vaka,'ganska illa kroppsligt sjuk, och för henne kan man icke önska nigot båttre, ån att döden må komma och göra ett slut på hennes lidande. Om man vill försöka att leda hennes .tankar till hvilket annait håll som helst, återkommer hon dock alltid till sin Gudmund och såger då, som qvinnan i Nicanders mästerverk, det harliga Rnnesvärdet:

"Skall jag förtälja det ännu en gång?"

— Hon var förr så tyst och stilla; men nu, sedan hon åfven känner kroppsliga plågor, har hott en outsäglig oro och en längtan utan gräns att få höra något ljud från honom, som störtat henné, hit. Man har försökt dikta dylika; men i detta fall är hon innu ganska skarpsynt och slog, ty hon har genast låtit märka, att hon förstod dessa underrättelsers falskhet.

.Axel frågade läkaren, om det var honom e* mot, att han lemnade henne nigot lappri, som kanske kunde glädja och för ögonblicket stilla henne.

Läkaren svarade, att han hade ingenting der-emot att invanda, ty han hade alldeles uppgifvitatit hopp ttl kanna återföra henne ,til^ sans och förnuft, utan han unnade henne nu gerna ali den lilla trÖ9t och fröjd, hon kunde få. Hon har dess-utom inte långt igen af sitt sorgtiga» fögaafunds-värda 15f — tilläde han, och Axel vandrade allena till hospitalet*

Men ack, med hvilka oliks känslor emot sist* gången! Da var Axel så i botten lycklig, att han derjöre ville lindra hvarje annan mensklig varelses smärta. Nu åter led han så mycket, fa9t så tyst och tåligt, att han endast kände lindring i sina egna qval, när han kunde gifva tröst eller den minsta, fröjd åt någon annan. Med denna känsla blef han införd till Margareta. Hon låg nn på sin bädd, lika snyggt och omsorgsfullt klädd, men allt i samma ljusgrå klädning och samma lilla silkeshalsduk om halsen. Rummet var äfven lika städadt; men öfver fenstergallret slingrade sig icke mer någon vänlig blomma, utan den vreda, skummande Wettern med den nästan osynliga biå randen af Vestgöta-stranden var allt hvad man, ntom den grå hösthimmeln med dess snabbt ilande moln, kunde se. Knyppeldynan stod tom. Det hela hade en outsägligen dyster prägel. Margareta låg tyst och stilla med slutna ögon och tycktes icke gifva minsta akt på Axels inträdande, förrän han gick fram till sängen och aade:m 9* m

— God dag^ Margareta! Na ar jag har oeh . jnedforer helsningar frän din Gudmund.

Hon sprang häftigt upp, kände genast igen A-xel, sammanknäppte sina händer, och glädjen färgade må hända för aldra sista gången hennes kinder, så att hon rar nästan räcker i detta ögonblick. Hon kunde p& länge icke få fram ett ord* men såg än på Axel, än på den ring, hon fått a£ honom, och sade slutligen:

— O, —- jag visste — jag visste vål, att dn ieke skulle narra Margareta! Gif hit!

Axel gaf henne nu först medaillonen. Ilon kysste den tusende gånger. Hon vände den på alla sidor, betraktade snodden, urblekt och sliten; men Gud, hvad detta var henne kärt! Hon påstod sig tydligt se, att det nu var Gudmunds hår i medaillonen, och Axel motsade henne visst icke, e-hurn det troligen var hennes eget, ty de hade fullkomligt samma färg på hår.

—• Det är hansy — sade hon halfhögt for sig sjelf — och han har behållit mitt! O, min Gudmund, hvad du är söt och änglagod mot mig!

— O, du arma, lättrogua! — tänkte Axel, men teg.

Efter en lång stund och många tal till och om den lilla klenoden, hon fått, såg hon frågande på Axel, och då lemuade hau henne den outsägligen efterlängtade bilden af hennes Gudmund*m »« m

Na bleP hon så glad, att Axel började frukt* for följderna af hennes glädje; men äfren öfver henne hade Axel en oförklarlig magt, ty, så fort han bad henne vara stilla och sansa sig, gjorde hon det, satte sig på sin bädd, smålog åt Axel och åt den bild, som hon än tryckte till sina läpparf ån till sitt hjerta och än betraktade med ett uttryck af

oändlig kärlek.

— Hvad han är skön! Ack, de ögonen! Hnru de voro ömsom ljufva och milda, ömsom skälm-aktiga och tindrande! — Och den vackra pannan —- så fin och hvit var den! — Och mannen! Chat! — Och hår^t! — Ack de vackra, brana lockar« ne! Hur* många tasen gånger har jag icke vridit dem om mina fingrar!

Axel kände en sorglig njatning af hennes glädje och dröjde länge, inan han framlemnade till henne Gud munds afskcdsord; men, när hon det fick, föll hon ned på knä och läste sedan dessa korta, allt slutande, rader.

Na grät hon tyst.

— Jag återser honom då aldrig mer! — sade hon — Icke förr än i ett annat lif. Na vill jag dö! — tilläde hon efter en läng paus. Det har jag aldrig velat förr. Förr, när jag i hvar stand trodde han skulle komma, och han då sålättknh* de kommit, just når jag låg död, ty då hade haa blifrit så ledsen, så ledsen, och jag ville väl al-#rig In, i hela mitt lif, bedröfv« min Gudmund, det vet Gud! Men nu% — na vill jag dö!

Axel bad tyst, att Gad måtte hörsamma hennes önskan och förlåta hennes villor för hennes kirleks skall.

Hon brydde sig na icke mycket om Axel, gjorde honom inga frågor, som han hade trott, ntan låg tyst och stilla på sin bädd, lekande an med det ena, an med det andra af de småsaker, Axel bragt henne. Då och då sade hon: ”Jag vill do, jag vill gerna dö!0 elier ock nämnde hon sin Gud-munds namn med ett vackert* epithet, och det akar Axel in i själen, när hon stundom sade:

— O, rata Gadmand, da tänker ofta på mig, det vet jag! Midt i mörka natten vaknar jag och känner, — känner, att du tänker på mig — saknar mig. Ö, hvad du är god, som af dig sjelfå-tergifvit mig din bild! Jag visste nog, att det blott var för en tid, som da ryckte den ifrån mitt hjerta. Och medaillonen! Detta lilla första' bte« vis och vittne till din kärlek! -Vår kärlek! Den har da visst barit någon gång, ty jag tycker, jag vill tycka, att snodden är mer sliten, än när dt& var så grufligt hård och bad mig, — mig gjelf—* afknyta den, så att den rika, — — den öfversil-la icke skulle få se den och fråga om den. O afgrandsstnnd! Då brast mitt bjerta! Elier kan-

Axel) III, 5.oke, d& iiiit.lof iffin m|g sia bild? Ja, IlUvM! Båda glogernal

Axel kunde icke höra mera. Nu gjorde Margareta« villor.och sorg ett vida djupare och smärtsammare intryck pi honom, in nar han sig. henne denlyck liga« ljusa; klara sommardagen. Då var det endast medlidande, som. Margareta vftekte. Ila blandade sig derUll minga andra ontredda känslor. Egna sorger och Gud mun*dg lättsinne, i hvilket han ofta speglade sitt eget, stodo nn med bjerta färger framför honom, nir han hir sig detta offer for den difllgaste och kanske f^rlitiigaite af alla menskliga svagheter och lidelser. Han tog att evfgt farväl af 'Margareta. Hon tryckte di hana hand till sitt hjerta, såg med den högsta grad af tacksamhet än pi honom, än pi oina småsaker, än pi sin lilla ring, som hoo, till Axels verkliga glädje och tillfredsställelse, bad att fi behålla.

— Garna, goda'Margareta! — sade Axel — Lit den följa dig i ajelfva döden, så kommer dtti ihog nfåg, Opm velat dig oå väl! Farvällm »» m

Cap. T.

O hjerta, miVl hjcrtm, Trolofoadt med smärta, ' JVor ändas min qrida% När får jag ro?

. Blott i när i min sida Likmaskar ne bo.

St aff eld.

’l£ettern brusade förfärligt. De skummiga f|-gorna sprungo och hoppade som hjordar af hvit* ulliga får på en stor, mörk, hlågrå Sngd. Men linden tar östlig, och, oaktadt liera personers fö* ren ta Ilningar, tog Axel en stor båt för sig och sin vagn samt seglade utaf, faslin det led emot aftonen.

.Hade man nu bara Coopers, Gosseltaanns eller Sparres sjövana pensel, så kunde man med sanna och lefvande färger och med dertill hörande imposanta sjötermer afmåla en stormig Novembernatt pi den nyckfulla Wettern, hvars vatten vil icke ir grönaktigt och salt eller kan skryta med att hafva sköljt båda polerna, utan rent och klart

som krystall, men hvars stormar och ratn-ga farliga stillen ingalunda iro a ti leka med.

Axel ångrade tyst flera gånger doder loppetaf den kalla, brydsamma natten sitt envist djerf* va företag; men no, när det blef for aent att an-dra, bief han den, som ensam uppehöll det sjunkande modet hos det bekymrade sjöfolket. Berg' gren bad sin unga herre gäng på gång spara sin kraftiga hjelp och komma ihog aftonen i ***. A xet hörde honom väl ett par gånger; men de flesta följde han sin gamla vana att hjelpa till ock icke sitta sysslolös och se på, när fara eller mew niskors ansträngningar för att hindra en dylik vc-ro för handen. Med sitt hattfodravl af tnnnt lider oste han många såar vatten ur båten, och följdes af allt detta blef no, som i * * *, en häftig blod* störtning, ändå värre än de förra gångerna. Berggren var otröstllg, Axel ganska matt och likblek.

Vid Jungfrun, en ödslig, naken klippa midt| i Wettern och ungefär halfvägs mellan östra ock vestra stranden, måste'man besluta att dröja till dagpingen. Berggren förmådde Axel att gå i hat och lagade då till en badd af kappor och vagns* dynor åt sin afgnd, som hans unga herre verkli* gen var, och Axel sof ganska godt pi den hemska,| öde klippan. Han drömde Ull och med redigare] in fornt på mycket linge och vjp»ffeade om saktf* och ting, som han en iängre^fd bortåt aldrig e* tänkt på. Han tyckte sig vara med sin vän Carl S De samtalade lifligt om nytt och gammalt, och Carl började åter med sina föreställningar, att, omAxel bara kuhde förmå sig att fatta pennan, skulle månget vemodigt, qvalfnllt ögonblick i verkligheten upplösa sig I Ijnfva, milda phantasistunder, då all verklighet, all omgifning alldeles försvunne och iemnade rum för en helt ny sjelfskapad verld. Som nn svedan i bröstet troligen under sömnen aggadé Axel, tyckte han sig svara Carl:

— Nej, kära Carl, dolken sitter i hjertat! Den känns lika oblidkeligt stickande, hvad jag än måtte företaga, och mitt phantasispel blefve troligen lika mörkt ocli dystert som min verkliga stämning. Omvexlande allvarliga göromål och själfulla tids* fördrif äro det enda, som motväger det blytnnga moln, hvilket stundom lägger sig öfver mitt sinne, och den börda, som hvilar på mitt bröst.

I en hast tyckte sig Axel 1 drömmen komma in i ett rikt upplyst rum bland mycket folk, alla högtidsklädda; men, då han äfven fick se Resina, royrtenkransad vid Alberts sida, skyndade han ut, ilade de breda stentrapporna nedföre och ville begifva sig på vägen till gamla Doras ensliga boning, oaktadt det var natt, mörker och fasansfullt väder. Här vaknade Axel, just som han tyckte sig villja kasta sig upp på sin frostande, stampande springare. Med förundran och sin nn mer vanliga nattfeber såg han sig omkring, och, när han slutligen knnde reda sina domnade tankar, började han begripa, hvar han var, och kände igenBerggren, «om satt tofvande mot enstén,~hélt härа Axel, på hvars ena sfda han uppfäst en kappa, for att något afböja den skärpa vinden. En matt J^kta. upplyste hela denna gröupe. Natten* ikr annfi kolsvart. Sjön brusade mot klippttfah-

den. Wetteru var vred, emedan tiågon vfigättröt-' * # aa hans roagt, Skarpa, kalla storipilar jagade hvarandra i hemska, tjutande toner,4 som ibland blef-vo jämrande och klagande. Axel drog kappan tätt' omkring sig och satt stum, betraktande sin hviloplats. I en hast slog den tanken ned på honom* huru olika, huru hiramelsiidt olika den var mot en mjuk bädd, ljum balsamluft, hulda älskande a t* mar, echo’t af ett klappande varmt hjerta, somnandet oclt vaknandet, allt I samma Edens rosen-gård.

Axel blef varm om kind, och hjertat slog fort, och San kände hvarken deri kalla, hårda klippan eller den hvassa, bitande stormen. M n han sökte med våld att lösgöra sig från sina plianfasier, och han hade gerna med hög; och öfver de tjutande vindarna ljudande, föst sjungit sista ver-sen af Vikingen:

Så sjunger på ensliga klippans hall Den skeppsbrntne viking biand bränningars svall—*

I djupet sjön honom rifver —

Och böljorna sjunga ¿ter sin säng,»'iwfiir

' Odb vlndOO r«xlir sin lekand« gäng; '

Men den tappres minne — — det blifver! -

ty den: föll honom så af sig sjelf i minnet, josti dettd ögonblick; men han teg. Han ville icke v ic~ kaBerggrtn. Denne vaknade dook snart, ty han* bath! var ingalunda beqvSm, och genomftusen var hani ock, ty sin egen

kappa hade hsn just hängt upp för Axel. Han ruskade på sig road ett oeb/ annat hu/ och fick'verkligen banoor af sin herre för sitt ”dumma tilltag** att ligga på kalla klippan' ntan kappa, hvilket Axel nu forst markte. Litet: portvin, som Axel tvang honour att svälja ned, sat* te dock snart hans goda lynne i ordning.

— Har Herr Baron hört .utaf sjöfolket? — frågade hsn — De ville icke lemna båted. Jag. kan icke förmoda, att de göra någon sorts inventering; på vftra efleeter i vagnen.

—• Åh nej; — svarade Axel du skall tro dina landsmän litet bättre! Dti glömmer alltid, att i vi icke mer äro uti Italien, Frattkriké, Tyskland, ja i det stolta Albion inberäknadt, med ett o*d¥ öfver allt, utom i vårt kära land, der ändå äiligheteirärf ett hnfvuddrag och en dygd, som verkligen finns.

— Åh, jag vet mångA Svenskar, som inte äro ärliga! — mumlade Berggren halfhögt.

— Ja visst, — svarade Axel, leende — det vet < jag äfven, men ändå, Gud^våre tack! många flera, som äro det.
— Ja, God bevar’s for annat! — tilläde Berggren — Men ett fel till hafva Svenskarne, och det Sr, att, när de akola stjäla, aå göra de det a& odrägligt dumt. Herr Baron akulle Oett, bar* qvicka och behändiga Fransmännen . och Italie-na me, och tiH och med de dumma Tyakarne, toto att anatta ifrån hvarandra hvarjehanda. Jag rar a& ofta i tillfälle att ee det, på värdshus, på poststa tioner, på ångfartygen och på torgen, der de köpte och sålde alfa sina förnödenheter. Jag minna just i Paris, jag stod en gång och såg, hur’ en arm syndare, troligen från landet, sålt ntaf alla sina småsaker ur trädgården och slutligen med den sista, som handlade af honom, aå rexlat, att han fick hela ain vinst i ©it 5-francs-stycke. Hetta atack han genast I munnen, helt obemärkt, aom han trodde, och gjorde sig färdig att bryta upp med sin åsna och oin lilla kärra. Ett litet stye-ke derifrån hade jag längé aett én spetsfundig figur, aom atod med händerna i fickorna och betraktade landtmannen med oafvända blickar. Töm-atarne på åanan hade imellertid kommit i oordning, och nu sprang apctsbofven, med händerna i fickorna, fram och började så bestallsamt att hjel-pa till med hvad han knnde, för att få saken i ordning, kom dessutom i tal med landtmannen, och, sedan han snusat med honom, bjöd han honom en buss tobak, aom landtfolket i Frankriketycker rätt väl om. Bonden tog och tackade; mé!!f Ciud vet af hvad sand och smuts bussen var, allt nog, han spottade ut den, sVor och skällde till höger och venster, och under tiden skrapade deg andra till sig 5-francS'8tycket med foten, lutade sig ned nästan omärkligt — och försvann. Som jag ingenting kunde Uträtta i saken, förargade jag mig 1 början it den utpiskade skälmen, men skrattade sedan rätt godt med nägra Fransmän, som jag ta« läde om det for, och som försäkrade mig, att det ¥ar en vanlig kofist, brukad hundrade gånger, och talade sedan om dussintals med Spetsfundiga streck.

Axel log äfven nu och frigade sin trogna Berggren, om han glömt sin Franska redan.

—- Nej, den hänger väl litet uti ännu? — sade lian — men med Italienskan är jag rädd det skul* fe g& dåligt.

Nu skrattade Axel af godt hjerta, sägande:

— Ja, det undrar jag Inte på, ty deraf kunde dn nästan icke ett enda ord, när vi reste deri-från.

Berggren såg litet ilat ut; men, som Axel ingalunda ville göra honom ledsen, tilläde han väg-ligt:

— Men så var du så mycket större öfverdän-gare 1 Tyskan. Gå nu och titta till båten! Tänk, om de stackrarne icke gjort honom säkert fast, ut-an att liten under dera« sömn gitt till q]3s!' Di vore vil atet

Berggren rjite, och Axel började verkligen gara en hop tysta reflexioner öfver detJompna i en dylik död, nämligen att «välta ihjäl p& en ode klippt i Wettern. Han tyckte sig nn vara en Napoleon i «mått eller en Robinson i stort, och han m&log ännu åt sina phantasier, när Berggren, dödsblek af förskräckelse, kom och ropade, att han icke såg det minsta af båten« Axel sprang upp, ic-ka utan en Tätt obehaglig känsla; men, så fort han kom ned till sjelfva stranden, sade han:

— Ni, hvad är det då? — och pekade på båten, aom väl han kunde se, emedan han han hade o«r vänligt skarpa ögon, åfven i mörker, men hv&raf Berggren icke kunnat npptäcka en enda skymt.

. Nn började en svag dagrand synas, och efter cn stunda förlopp satt Axel åter i bakstäfven af båten och gungade,

icke sagta, utan ganska våldsamt. upp och ned på de kommande och gående i vågornas rygg. Han längtade nu otroligt hem och gladde sig åt, att der åtminstone egs ett mensk- \ ligt väsende» som kanske,med otålighet väntade q hans ankomst. Han tänkte mycket på Theodor* * denna kalla, otrefliga morgon. Blåsten hade lagt sig något, så att Axels biträde icke var af noden* utan han fick i ro tänka pä sin vän, den arma, Theedor, som Axel, oaktadt allt, dock verkligenm m m

ilskade, men som hen var geneka nöjd icke ha~ de varit med på denna lilla besynnerliga resa, sem kara onödigt upptört honom, tankte Axel.

— Arma Theodort hvad dn åndå har litet alt lefva forl — tänkte han — Verklen måtte sA eller ramla, förbittras eller forsiiurig, för dig kan bon aldrig hafva något behag mer. Rosiniaa in<* billade karlek var val den enda rosen j>å din tånii* ga stråt; men, når du nu fann, ett den blott ver en loftbild, en bedräglig hägring, då måste di» egen obesvarade karlek vara 'ett qval ntan like, feat dn tiger dermed, .troligen af verklig, storarr tad stolthet. Ack, do har icke samme tröst, ljof och lifgifvande, aom jag,, att, om icke ödet lagt sin jernh&nd ”emellan våra bröst i brand” — så! — Och hår bröt Axel tvårt ntaf sina tankar med ett:

— Na åro vi snart i land. Himlen vare tack!

Så fort Axel fick båstar, fortsatte han resaif

och kom hem Ull Ulfsborg klockan 10 om aftonen samma dag«

Den första, han mötte, var lille Olle« Axel frfgade aom hvar och en hemkommande:

— Hurn står hår till?

Olle svarade Intet« Axel markte det icke.

Derefter kom en af jnngfrastaten med antSn-da ljöt»

— Horn mår Fröken? — frågade Axel; men tillfeul »kam mlate vi bekänna, att han na heller icke märkte, att jungfrun svarad ein te t.

— Hvar fa Herr v. S.? — frftgade han; nei intet svar.

Efter några ögonblick frågade han I ny o:

— Är Herr v. S. oppe i miaa ram? —Men äo> då hekams intet. svar. Hvar och en låtsade, aana hårde de icke.

— Jag trer, J.Ireastamma vordna alla men ni-

akor i afton! Svara mig nu genast: Hvar årdca främmande Herrn? ' i

— Fröken kommer atrax. — avarade Beata^ Uek och darrande.

En gräslig aniag slog Axel med biktena ha-atighetr och han skyndade utan vidare frågor titt tina rnm.

Här va* tomt. iBgen Theodbr! ingen säng bäddad åt honom!

— Milde Gu di — sade Axel — Detta tillf — och »prång trapporna nedföre sem en vind, för ott få npplysning.

Na kam Tanten med en förfärlig nppsyn ofch luktade Heffmauns droppar, lång vig.

— God afton, Tante! Hvar är Theodor? —iblef bana första frSgasg

— Ja, miu kära Axel, da gjorde bra illa r- höf-jade Tanten.

— Bry er inte om mig, och hvad jag gjort illam lo»

eller val, Tante, utan svara mig nn: Ilvar ir

Theodor?

— Ja, min kära Axel, — återtog Tanten — du

m& blifva ond eller göd pä mig-------

—Himmel och helvete! — utropade Axel med flammande kind och blick — Finns då ingen förnuftig menniska, som kan svara mig: Hvar ir Theodor? r

Ja, min kara Axel! — började Tanten å nvo, litet radd och litet ond — Gud ske lof, att vi andra hafva vårt sunda förnuft i behåll; men —

— Ali, det märkes inte stort — svarade Axel och sprang i detsamma ut, för att få reda på saken af någon annan an Tanten. I trappan mötte han bokhållaren, och, så fort Axel fick se honom, ropade han:

— Om Herrn ännu har sin sans i behåll, så

ovara mig genast: Hvar är Herr v. S.? Ty ra-

sande måste det vara på något sätt.

Bokhållaren blef väl litet förbluffad, men begrep dock genast, att här var bäst inte fundera på saken, utan svara fort, och skulle just göra reda för allt, när Tanten kom efterspringande, ulf~ vande och gråtande, och ropader

— Kära Axel, var inte ond på mig! Jag rår visst inte för det! Ingen menniska rår för det. Det var ett öde, det var — —

Axel öppnade bara närmaste dörr och com---.o» 110 m

voyerade Tanten dit artigt, men bestämdt* Iter* rände sedan med stelnadt blod och den grafliga* •te, mest ångerfulla räntan till bokhållaren.

—- Nå, — sade han — tala nu, utan alla ontr •vep i Onds namn!

- —^ Jo! — började Bokhållaren — Herr v. S. ä? inte att. finna. Han lärer varit tyst och stilla hel* tiden, 6om Herr Baron varit borta, och aldrig lem-nat sina rum, mer än ett par gånger, som. han spatserat några hvarf i stora alléen. Men i dag på morgonen ville nådig Fröken låta skara i Herr Barons rum, inan mattorna pålades, och då gick hon sjelf upp och bad honom vara god och stiga ned i matsalen.

— Förbanrtadt! — mumlade Axel.

— Der var han en stand, och Fröken sade, atå han både talade och svarade; men derifrån sprang han i ett ögonblick, alldeles som han fitå eld uti sig, rusade upp på mitt ram; men jag var ute. Der tog han fram papper Och skref ettbref^ som han sedan språng in och lade på Barona skrif-bord, och sedan vet ingen menniska, hvart han < tog vägen. Vi fiafva letat otroligt. Flere personer äro ännu ute med bl^ss och leta. Klockan var 12 i middags, när maa sist såg honom.

Tanten hade nnder tiden tillkommit och hdrå det sista.

— Ja, — sade hon litet surt —• och inte barjag ?8gat öppna hans b ref, der man kanske kannai fi någon upplysning. Men det aktade jag mig for. Jag minns nog, hur* ond dnblef i som* ras, den der g&ngent da minns väl, då jag i glt välmening — —

Axel brydde sig ieke om gnmmans prat, utan sprang upp i sina* rum, som en siorm vind* och hrot Theodors bref, med ringa förhoppning likväl att der finna något tillfredsställande. Det lydde sä här:

”Lef val, o Axel! Nu är bördan för tungs ”Jag kan icke längre lefva, och jag viU. det icke» ”när min öfvertygelge är, det ett högre väsende ”tillstädjer, att jag väljer mellan qvalen på jor-; ”den och qvalen — jag vet icke hvar!”

”Farväl! — I går — i dag — i natt som var i natt som kommer! \0, Axel, måtte du aldrig ”få känna det helvetiska qval, som svartsjukan ”medförer!) Jag ville säga dig, att i dag — är hon ”— hon — den enda nej, jag kan icke saga ut ”det! Fråga din Tajite! — Farväl, förbanna icke ”mitt'minne,, du härlige broder och vän! Kom ”snart efter, ty för jorden är du alldeles för godl ”S2g henne en gång, att jag dog med hennes och ”ditt namn på mina läppar! Rosina! Axel! Na ”utsade jag dem, och om fem minuter är det förbi.” Axel fällde brefvet af tusende

känslor, den cm smärtsammare än den andra: ånger öfver-m 112 9*6

atthalemnat Tkeödor, kokande yrede på Tanten, aom han anade var en, om ån oskyldig, dock åfven onödig orsak till denna rysliga händelsei Han behöfde väl Icke veta mera; men han vilté dock hafva reda på alla detailer af denna ohyggliga dag och sprang no åter ned till de af ung-tlan och alla sorters rimlig och dom fruktan darrande qvinnfolken. \ trappan föresatte sig Axel att med någorlunda lugn afhöra Tanten, dels e-medan detta anstod och var honom värdigt, delt emedan det var enda sattet att få någon redig berättelse af henne, ty, när hon iick relatera i sm ro, gjorde hon det, alldeles som när man häller ärter nr ett kärl i ett annat, utan alla uppehåll och invändningar.

—- Hvarföre kunde Tante inte — började dock Axel — låta vara den usla, fördömda skurningen och mattan och allt det 6kråpet, tills jag kont hem? Jag bad ju Tante många gånger låta Theodor vara i fred. Hvad i all verlden skulle Tante uppe hos honom? Det var ju icke så bridtom med den strnnten! Hvad sade Tante till honom, när han kom ned i salen?

Tanten var rätt glad att slippa besvara de första frågorna, utan nappade tag i den sista och förtäljde:

— Kors, kära Axel! jag sade honom ingenting, kom han kunde stöta sig på* uttm tänkte tvärtonaatt roa honom med eta liten nyhet, ty, efter han* ▼arit vid Medevi i somras, trodde jag han kände Rosina, (Ah ha! — sade Axel halfhögt — alldeles somjag trodde) och med posten hade jag bref af henne, deri hon berättade mig, att hon som i skulle stå brud. Men jag ser, att du hade rätt, nir du bad mig icke tala till honom, ty,bara for det jag råkade saga de fattiga orden, blef han så grufligen ond, att han blef först blek som ett lik och sedan eldröd i ansigtet; ögonen flammade som två ljuslågor i mörkret, och han sade bara: ”Nu är det nog!” och rusade ur rummet,

eom en rigtig galning. Så gick det till, och Gud bevare dig, min kära Axel, att någonsin mer i all flin dar — —

— Nej, spara edra moraler, Tante! Nog vet den, som bättre behöfde dem; men vår Herre,

ar nådig och ser väl till, att dumhet och oförnuft äro utom villjans grånsor.

— Ja! — suckade Tanten andäktigt, 6om icke det minsta tog detta åt sig — Det gör han viast! Det gör han visserligen, den nådige Guden.

Nu återkommo flere af gårdsfolket, som varit nte med bloss, för att söka Theodor; men deras efterspaningar hade varit alldeles fruktlösa» A-xel gick tyst och med tungt sinne upp i sina rum. Att han flck gälda äfven denna afton med an häftig och mattande blodstörtning, var pålag-'«•Ti i4§#r-

iigt? nen nti, sedan han började blifva vas der-1 vid, brydde han sig ickeomdet,här detvarvii* forbi. Han kunde icke förmå sig att gå till h»i-la, utan \ ändrade fram och åter, med iånga,' jemna steg, i en ovanligt dyster och mörk sinnes» * stöna ning. Han gjorde tig nu en måugd förebråelser, och dessa Bro aldrig så bittra, sens når cl*' komma alldeles for sent, sedan all hjelp; all'in* * dring ar omöjlig. Han förebrådde sig bittert att-bafva rest Ifriti Theodor, att icke med nog kla* ra bevis ha kunnat öfvertyga honotn om fasa noch * det orStta af att sjelf sluta+sitt lif. Han ångra» * de nu en mingd saker, soui han förr aldrig tankt pl, och någon gång, under, den långa Novembernatten, flögo eller irrade hans tankar — till -detta' E fy se um, som Öfven för honom sjunkit ned i en evig ' natt.’ Men hurd olika voro icke hans ’ Unifor med Theodors i detta fall! Axel hade* så mycket tinkt på detta, så marterst sin pban» ' tasi med bilder af den sallhet, som giek för lio-noraförioradoch skulle tillfalla en annan, att tim- * man och stunden Icke gjorde mycket till eller i-från. Dock künde Axel, likasom hvarje roensklig varelse, denna dödsllka saknad, som aldrig nte-blifver, nå> hoppet, om ån det aldra svagaste och orimligaste, lemnar rum för en smårtfoll och fullkomlig visshet. Han befallde sig dock att vånda hvarje tanka från den för evigt förlorade Rosina*till den olyckliga varelse, hvara bortgång nu låg 1 hönom sl tungt på ainnet. Att tanka på honörn, tyckte han vara en skyldig gärd åt den arma, förlorade ynglingens minne. I detta-rum, der ' Axel vandrade, påminde ju Ii varje föremål om hinom. ’".Der satt han nedhitad och tyst', med slutna ögon, men troligen med ett krossad t lijer-tff. Der 6tod han l&nga, eviga sttinder, stödjan-dé sig mot fehsterposten, med blicken i det hög-hVälfda blå, likasom letade han der en bekriftel- ’ sé på sin fasta tro, att man kunde få vända dit, > nåt alla band i lffvet voro brustna. — Der, på den tomma, öde bSdden, såg jag* hönom någon * gång

slumra som ett lyckligt barn, och af den vilbildadö mannens milda, behagliga dragning * kände jag sé, att hans drömmar under sömnen > åtminstone , voro mer ljusa och rosenfärgade än håns vakna phantasier. Jag tackadé då alltid Gud '? och var så rädd, att minfeta fluga skalle störa ho- * nom. Jag tyckte mig då ofta hafW sirmto* känsla, som jag förestället mig hos en moder, hvilken ‘ vaktar sitt sjuka, slumrande barn. Jag unnade hörtom sä fullt dénnå sofvandé ersättning för hans qtalfoiia vakor.' Der, frlndet fensttet, nickade han Ull mig. sitt siSta farväl! — Der ligga håna •* kläder, — der hano iörtroliahde flöjt, söm aMrfg mer skall ’ Jjudå! — Dér går* Ingnt och jemnt hans nr, af honom uppdraget, och som lika ingntm 116 m

och jemnt fortsitter sin fart, sedan det utpekat bana sista stund. — Der st&r hans, lilla kapp, som han ofta ritade så mången sorgens runa med. — O, Theodor, — hvar år dn?

Le icke du, som ögnar igenom dessa obetyd* liga och anspråkslösa skildringar, — le, icke, om man bekånner, att, först vid åsenen af Theodor» lilla kipp, brusto nr Axels manliga öga vemodiga» heta tårar, och, med den lilla kappen liårdt tryckt mellan sina båda binder, bad Axel en kort, men allvarlig bön till den Högste, att hau ville se till Theodors svagsinne, men afven till hans höga, sköna sjil, och döma honom efter sina och icke efter raenskliga åsigter. Sedan blef Axel lugnare oeh började vinda tankarna ifveq på andra , föremål. Den forlidna nattens dröm rann honom likasom af sig sjelf i sinnet; han drog. en half-qvifd suck, når han tänkte på den del deraf, som redtn gått 1 fullbordan, och fick sedan en ingif-velse, att — tvirt emot alla vanliga reglar för romandrömroar, som ovillkorligt måste tala om det, som skall ske, nn låta saker ske, just för att man drömt derom, och således anse drömmen för hvad den borde anses, nämligen en varnare och vppmanare, men icke en siare och spåman.

— I morgon vill jag skrifva till Carl! — I rapr-gon vill jag rida till gamla Dora! — sade Axeloch kastade sig på sängen, så kladd hat rar, oeb somnade» ehuru morgonen rar nåra.

J^xel %ade ungefär en knapp timmas orolig sömn och vaknade, då den grå November-morgonen spred en tvifvelaktig, mjältsjuk dager öfver det höga, mörka och mer an vanligt dystra rummet. Axel sprang hastigt upp och kåode denna afgrundskänsla, som uppvaknandet alltid medfö-rer, når man har en sorg, ett lidande, inbilladt eller verkligt. Axel gaf sig knappt ro att kasta på sig en kappa, utan sprang genast trappan ned-tfore och ilade till de höga, brftdstörta vallarna på östra sidan, hvilka nästan lodratt nedgingo till

p

den vid detta ställe ovanligt djupa sjön. Theo-dor kunde icke simma. — Axels hemska auiugar hade alltjemnt hvilat på denna höga vall, der han sjelf en gång, en natt i fordiia dagar, vandrade fram och åter med en och annan tanka, kanske lik Theodors. När Axel här, på en utöf-

Cap. 8.

"Lyster mig att kämpa Jfn en stund mot stormen! ’

Tegnér.Ter branten hängande.nyponbuske, alg något fladdra for vinden och igenkände en af Thepdors silkesnäsdukar, dröjde han icke längre, utan återvände med långsamma, tnnga bteg. Längre fram P* morgonen, när arbetsfolket ankommo, medförde en af dem en genomvåt mössa, som stormen fört upp på en sandréfvel, tvärs öfver viken, vid ett af Ulfsborgs underliggande hemman, och som Axei genast igenkände var Theodors. — Efter detta iuhfberade Axel all letning efter Theodor, afstyrde hans gamla tjenare till hans stackars beklagansvärda ‘ föräldrar, afsäude äfven med denne alla hans effecter och ett långt, tern ligen utförligt bref från Axel, som endast behöll den vita mössan, den lilla kappen och näsduken, till e-v!gt varnande påminnelser. För resten talade han nu mer icke med någon af husfolket om den försvunne och sökte i allmänhet att leda derna öfvertygelse från den tankan, att Theodor sjelf afhändt sig lifvet, till förekommande afen mängd obehagligheter, som annars alltid uppstå. D«£tn ändamål vanns dock icke (nllkomligt andå, ty spökrädsla bch tusen andra ledsamma följder af aa dylik händelse, helst när den tlmåt på ett sådant gammalt näste som Ulfsborgs uteblefvo vi*st icke, oaktadt Axels mått och steg. Han var ovanligt trött och uppledsen, när han om for-middagen först skrifijt till Theodors föräldrarHg»- 119 jp»

«•ml affärdat*den gamla betjcntfitoch gedan i.kor-ta, afstympade meningar till Carl S. framfört sjg önskan, att han måtte, enligt gammalt löfte, kcwp-ma ned till honogg na, jn förr dess heldre. Ngr allt detta var om bes ty ref t, kastade han sig på tia häst och tog vägen till Doras boning.

Dagen var temligen blid och vaeker} men de aflöfvade traden, den gri marken, den fuktiga, icke obehagliga höstjakten, de ljusgröna, för ögat så angenäma rigåkrarne och de der bredvid gande svarta, upplöjda fälten, — allt (fotte talade högt om höst och November. Lägger man na dertill slagans afmätta ljud, som från hvarje hemman, man passerade, enformigt och mjältsjnkt mötte örat, på samma gång som kråkornas sista •kri, inan de lemnade Norden för Södern, så bevittnade åfven hörsel organerna den allmänna döden i naturen, som nu beredde sig till den iånga, kulna vinternatten, nr hvilken man endast kan väckas af solgnistor på glimmande snö, slädtrtff-▼arens fart, klingande bjellror, måndagrar pk rimmade träd och ny fallna phantastiskadrifvor, aom vrida sig I mjuka, otaukta och alttid nya former, med snöhvita dagrar, men ljusblå skuggor.

Avel tänkte pi allt detta och mycket annat, medan han, långsammare in vanligt, red igenom ingar, fält, dalar och skogar till Doras lilla, undangömda fristad. Vid grinden ställde han sin/ m 12« m

hast, gick tytt ia i hatet och öppnade sagta dér-»ren. Dora satt med ryggen emot densamma, if-rigt omtnurrande spinnrockens surrande b jai, ock tjöng klart, fastin något darrnnde:

Jag slägter fly och komma såg,

Och Tan från Tänner vika,

Och rik och fattig, hög och låg I grafven varda lika;

Men Herrans nåd, hvar morgon ny,

För dem, som komma, dem, som fly,

Sitt löfte aldrig svika *).

atan att ana någon mensklig varelses ankomst. Axel gick således, hvarken sedd eller liörd, in i rummet, och Dora blef honom icke rarte, förrän han tyst stod bredvid henne och sagta tog henne på axeln. Hon vande sig litet förundrad ftt si« dan, men blef alldelea beatört, då hon, med tilltänkt glädje, fäste blicken på sin enda, ännu lef-vande älskling, som stod så blek och ~aiirarlig framför henne.

— Herre, milde Gud! — utropade hon — Hvad kommer åt min unga Baron? Han är blek som döden! Han har blifvit mager! — Ögonen briunt ti matt, och pannan ser sä djupsinnig ut, och na nu komma hemska olycksbådande rosor i otid, och flammande som norrsken på den bleka kin* den! Min Gud, min Gud, hvad betyder detta!

Nya Pa.b. v. g.— Nej, 6e icke så på mig, kära Dora, — bad Axel och lade sia hand öfver den gamlas ögon-« utan tala om något roligt för mig, nr min och de minas barndom! Jag behöfver någon förströ« else: — min rån, den unga v. S., som dn en gång i somras såg, — han — dog i går.

— Ja-så! — sade Dora, med ålderdomens vanliga liknöjdhet fir något så vanligt, som aftt de, som lefva, skola dö — Ja så! Frid vare med honom, och ära vare Gnd, som upplyste inig om någop orsak till min unga, kåra Barons oerhörda förändring på denna lilla korta tid, som jag icke sett honom!

— Det är icke så kort» tid. — sade Axel, för att gifya samtalet en annan vändning, och nu började de räkna efter, aft Axel icke sett Dora sedan i Augusti, af flera olika, slumpartade händelser. Dora hade imcllertid satt undan 6in spinnrock, som hon, sedan Axels 6pädaste barndom, vil mindes var honom en verklig plåga, dela för sitt surrande ljud, dejs för jfin vanliga plats mldt på golfvet, och dels för "dc^otäc/ca tinstoft'\ hvilket lian påstod alltid flög som onda andar omkring i Tummet, så snart man spann, äfven om man spana ull!! Dora städade således oförmärkt nndan både spinnrock, mattan, som låg dernnder, kard-•åliet och stolen, tog sin strumpa, lade torr, god

björkved i den lilla, låga ipiseln och satte sig på en pall bredvid den. Axel satt, eller anarare lialilåg, med handen stödd under hufvudet, på Doras lilla beqviraa, gammaldags soffa, och, oas Dora kunnat måla, lika val som hon lande uppfatta det skona, så hade hon säkert genast förvarat på duken denna bild af den trötta kämpen% ¿om tycktes behöfva hvila eller dagena heta ^ vårf. — Ilan lig så skon! Den lilla korta, titt j åtsittande ridrocken utmirkte, men skylde icke de fylliga och muskulösa, fast ungdomligt rundade formerna; den vålbildade handen, som stödde det svartlockiga lilla hufvudet, var i sigajelfoch genom ställningen ovanligt hvit, och Amalias första gåfva, ringen med Löwensternska vapnet, blixtrade på ett af dess finger. Det mörka håret omskuggade så behagligt, fast phantastiskt, den hvita, slåta pannan; ögonbrynen voro lugna som en annu slumrande åska, och ögonen voro till hälften lyktade. Den omärkligt böjda näsan tyck-teS tillhöra en ung jupiter Tonans9 bild, och, om någonting i naturen finns, som man skulle kunna kalla kungligt, så var det detta drag i Axels sköna anlete. Kinden var jemnblek och icke alldeles så rund som förr; den skuggades lått af små, fina, efter hvarandra liggande ringlar af ett mörkt, oaudligen omsorgsfullt skött skagg, som på tech-niska mode-språket kallas: faroris. Munnen varbildikdn, oth de inö tid«, flaa läppaTie rärde tig sagte och drogos stundom tillsamman», lifta* sam till en mg hvistHng; en fin monstache följde Htet mttdlligt alla dess nifeber. ‘Hakan, vae-ler oeh- vfilfcildad, örtisom Häjde och-sänkte sig i den svarta- siden*halsduken, sem, genom sitt ut* ieende af att titta något bårdt spänd, plågade Boras ‘Mlek något' litet. Hed ett fint ridopS ih3-I" handen tvtngde Axelhit och dit, men mye-ket tigta, oéh dess rörelser hade alltid något vR#t analogt med munnens; hvarsf-tydligt syntes, att de emanerade fr&n samma villja. Axel var Unge alldeles tyst och, som det tycktes, helt och hållet försänkt! tankar. Dora stickade £n maska och pk hoUom dessimeltan. Hennes gamla ögon fuktades, honviSSte iéke iätt hva rf öre, ty hon vtr annars -visit kfe af de gamla qvianor, som vfd minsta anledning gråts, S& att man kande sitta en mjölqvarn i gång vid'deras tårar, D, horn mången gång* i de kommande, innu iéke randade öde tiderna, tänkte tig i«kc Doradenna förmiddag och denna sio älsklings håifålumrande dvala, som : g*t henne tillfälle att betrakta honom i mers atillhet och ro, än hon det någonsin i hela sitt lff jörut haft! ÅodtHgén bröt Axel tystnaden:

— Vet Dora, — sade han långsamt — att Ro* sina är Albert H—a maka?

— År det då sl! — sade Dora med en otnärk-m m m

lig »ack, och, genast dämpande lifligheten if sitt •t^r, tilläde hot» Fröken Lisbeth hor, vål förutspått det, allt sedan Fröken Rosina kon till en* ke-Grefvinnaq Julie;: nen. Fröken spår öob «nar. så mycket hör i världen, att det jfljgt, i#ke kan inträffa allt. — sade hon, «vagt leende.; •. , ,

— itj nen hon ana? aldrig, ;nör hon bir tj|§ domt it, nör hon gör tvärtemot; hvad man b«dt henne em, och hvad bon lofvat, — pir hon rifver ed, hvad andra med omsorg och v.edermöda upp-, byggt Det anar och begriper hon aldrig. — an-, mirkte Axel.

— Det gör ingen på denna jorden, min goda Baron! ty då gjordd man icke alla dessa dumheter och tvärstreck i andras ntrikpingar, helst nar maa ar så Htet «tak», aom Fröken Lisbeth.

—t Dora är en' präktig adbocat! — sade AxeL småleende — JVär jag får processer på halsen, ty det drabbar alla arftagare af stora egendomar, så skall do. föra min talan vid tinget.

—• AUt för gftrpa, — skämtade Dora — ty jag är öfvertygad, att min nnga Baron icke vill annat, än hvad som är rått, ocb då är det inta svårt att föravara en sak.

— Nej, det - medgifves; —• genmäite Axel ^— men det år icke alltid den, som hor ritt, som sedan far rätt.

— Js, så är det med åtgången af allt, hradm i** m'

»öm beror på mennisko-dom; — svarade Dora — derföre bor hvar och en blott forsöka att göra iyätt och sedan döma »ig sjelf samt med k&44 och lögn underkasta sig andra menniskors orätt* Visa domar, som dock kanske ofta aro rättvisa i deras ögon, ty raenniskornaäro på långt när icke hvarken sä goda eller så elaka, som ni ungt folk tro»

— Ack, Dora! — sade Axel sorgligt — Jag Sr Inte mer nng; jag har ju öfverlefvat allt, — allt, Jsom var mig kärt. — Hopp! — AIH!

— Dock icke sig sjelf, min unga Herre! — sade Dora allvarligt — och män Sr sig allt sjelf ganska kär. Hittills har min nnga Baron lefvat för sin fröjd; nu blir det för sirt nytta, så väl ändlig som lekamlig, och för sina medmenniskora hytta och gagn, för sitt fädernesland och pligter-na deremot. — Allt idel stora, härligt lönande ändamål.

— Ja, det vilt jag! — sade Axel och Sndrade nu först sio liggande ställning. Han reste sig häfligt npp, och i samma ögonblick stod en klar, röd stråle af blod ut genom hans halföppna mun.

Dora blef först förfärligt rädd, ty hon hade aldrig hört ett ord, hvarken om Axels stöt i den Löwensternska grafven eller denna deraf förmo* dade åkomma; men, som hon var en ardhlater i t mitt, skyndade hon genast efter salt och sur saft,m m

uiit upplade någradyaor tpl Axel; for atk % *lr d«p »tör*la itHlhet hvila emot. Me» detta. var ingalunda i Axels smak. Saltet va? bas ”ledaen .Tid",, emedan det logen nytta gjort de si*la gio-gerna; åt saften grinade' han soip en scholgpafe åt feries, oeb, i stillet for att hvila mot Dora» fina, jsjska; dynor, »patserade han fram ocbltur t rssp> biet, sågande mellan hostan:

—‘ Pel betyder ingenting. Det hqr jag, gjort ,Ut&pga gånger. — Dora skall inte darra och rara rådd, ty då ser hon så otåck ut — tio år flflr« is

annars. — Skratta, Dora, och se glad ut! — An*

*

qars får hon-,*- — och sujiy ttade han med sitt liUa- ridspö åt bgkvåden af Doras gråas yllerock.

— Naj» Gud rat, nirjag »krattar mer! — sade Dova och hraat ut i en ovillkorlig gråt, som hos j»> lång stund försåkl båipnia. Axel benaftdade sig på qlit sitt apt tråstf henne; men, når det ickf hjelpte, sade han:

—• j$u är Dam så ledsam, att jjig< rider genast hem, om bon inte bjh menniska igen och låter blj Ut* tjuta som- gamla Mulle, nej, ändå värre^pem Taste bisbethi »ist, i går aftons. Sått «lg nu bin, Dor», si skall jag tala oq, horn Taste, sig ovetande, bar sig &t i går; ty ni gnin«ipr tyckaiadå alltid om att hära iitet squaller ont hvarandra.

Dora hörsammade villigt;. men, om det var fär att få Axel sjelf i stillhet eller fqr att få bår»m 127 m

nytt om Tanten, det lemna vi åt gisiglpggg, Hon satte sig imellertid bredvid Axel9 torkadeögpn^g och afhötde med smärta Axels hela berättelse gm hans bekantskap med den unga, arma Theodor, hans glödande, först hoppfulla, sedan förtvifladg, Kärlek till Ro$ina, hans förfarande mot Albert, hans inedgifvaiide att lita Axel föra sig från Medgvi och slutligen Tantens skärning samt olycklig^ prat- och berättelse-lust.

Dora berömde Axel pä ett fint sätt, för det han aldrig känt sig haft något agg till Theodor för egen räkning. Axel svarade icke derpå, ty det var en tanke, som Axel alltid till sin heder sökjt bortjaga, hvar gång den, likt ett knot öfver Försynens styrelse, kom frsiqsyäfvande.

De talade länge och allvarligt om Theodor, hans villor och hans död, och de kommg slutlir gen öfverens om, att himlens portar torde må hjiRr da öppnas för den arma ynglingei^ just emedan hans inrotade tro var så olik med dep, son* Axel och Dora insupit från barndomen, och att med denna deras tro varit tuspnde gånget mer straffvärd, om man med viilja låtit sip sista timma slå, än Theodor enljgt sin öfyertygelse kundf det vara.

— Vare härmed, huru det vill! — sade Dor| -r Den rättsinnige? höo må dpek höja? för hans arma själ, och vi villj^a bedja for honom*Dora sammanknäppte sina hander, och på läpparna syntes, att hon bad.

• Axel gjorde ingendera, men bad af själ och hjerta, nistan med barnsinnets enfald Och innerlighet. •

— Na miste jag rida^hem, — sade Axel efter en #kort tystnad och säg pä sin klocka — annars liter Tante säkert fiska efter mig äfren, ty klockan är offer ta.

Det rann Axel troligen i minnet, att Tanten bland andra qficka och ypperliga forslag äfren haft det, att draga not efter Ttieodors lik, ty en begrafning med confect och Rhenskt fin läg indi i bakgrunden af henties tankar om Theodors död, och en sådan far omöjlig att åstadkomma, här intet lik fanns att tillgä, ty Tanten far iikfisst icke af en riss kyrkoherdes tanka, som tog en-kans sista ko i Kkstol efter en drunknad torpare, hvars lik man ännu icke återfunnit.

Dora var återstoden af dagen ovanligt nedslå* gen och illa stämd. Hon lade den Heliga Skrift framför sig och sökte derati sin tröst, och, 6om man der än aldrig letade förgäfves, fann bonden Ock; men — oupphörligt stod dock för hennes minne denna olycksbådande blodstråle, som hon jemnt tyckte sig se flyta nr Axels mun.

— O, fe mig arma, om jag äfren sknile upp-lefva detta? — sade hon, qvidande mången gängnndef den långa, kolna höataftonen. Hon kokade ett starkt oeh välsmakande kaffe åt sig i sin ensamhet och drack på bit ett par koppar; men det ville i dag ibgdltfnda inunfrir henne, och hon hade nu ingen ifrigare önskan för ögonblicket, än att Axel mått« akt* tåg tål, nyttja flanellströja, som hon oå innerligen bedt honom om, och sedan, att det

8* aÅM*““andr*

^o^oae^ lfaDde ixifikft utaf til^l herrgården. ^ r <*- Men anriar*..går jag ?ål ändå: — tänkte Do-..piina^ nya kängor ärp ganska bastanta, och, el^ulle jagblifva våt, så får det, sti sitt kast; men,

Ws&rti e!le*,s°4> •**>**♦

¿f* .SWti? $*•?*!

ned mina, bo^å^rnnder degamlataken, son; ramla. pet är säkert.n im a

Cab. %

Jfu är det sluti $i$ta bUufat folt \

Ifrån min vårfröjds sköna bion^frkrofn#*

jfic-ktvditb* T

fw. , lom Ita^it sig del svåra och* kanske otåtåf-samma värfvet att sanningsfallt uppteckna Äxéla oden efter hans hemkomst tillf^derneslandeffria den resa, som dels af sorg, dels af hog ffifretöjpfs till frimmande lander, känner sig nu‘ Ä"tÄr-

ig-

modigt fetimdj att" han iör en liten tlcf & ger sin dunkelt och' morkV tecknande penna1 och sedan anlitar én annan1, som iroifgern aldrig doppades i samma blickhorn, meri sam kan harva si-

na sidor och behag 43fcAnJUskare af variation och curiosa i allmänhet. Denna pentna har dessutom en stor förtjenst frdmför författarens: den föres icke af en anonym och skledea föga värderad hand, som dessutom ännu är svag och oskicklig, utan af ndgort, som gerna utskrifver hela namnet under sina epistlar, så mycket värde sätter hon sjelf på dem. Vi meua Ho frättsråd innan Pr.

”Medevi, dea 6:te Juli 18S5." ”Min bästa Uile Marie!’*

Du har bra mycket skäl att vars ond pi mig,”»om si säkert lofyade att tkrifva o» alltjng, alr . "j®f reste hit t^ll Medevi; men i år bar här va-. ”rit vifre in pågoppiu it| M sin ro bå,de u*tt eoh . "dag. Jag aer ppg, hura da {Srnpdfap öfver, att ”man icke vid flledevi skulle itm|paiope,liefva. natt* ”ro, aom ir aå välgörande och afiviaiigt föjr en "brunppgäst; men du må tro, hår har ¡rarit jper , "lp en pafc, som, åf v en stört den. Först oph frinst ”denna vildfifiU slmplieiteten, hvarom jagpima-. ”de, pir ja; med mitt bod i början af terjnjpan ”bad dig vara så god, å tout prix, poute qu’,il cpe-”le, köpa mig slät tyll, slita band, slit tibet,«-"genombrutna strumpor och simpla haliphattpr. A ”frppo» så var alltsammans myeket,bfpochyil "valdt, utom banden, i hvHkas ena kant yp? ep,li-"ten, niftan opiirklig, förargljg krusa; men. jag 'bytte bort depn och fick au^ra sjliare, mpp.pjpi-"plarp och smalare igen, så att jagblffmye|«t ”nöjd. Ntej, per du, for att sy ocb ptoka i oifd-”uing >11 deppa simpjicitet, -på

jicjt bådpjsg pdi "Stephanie laga natten tiUbjejp, och så gjprde "något hvar i bötysp, utom den h|r F/pkep I/., ”som gjort ett aå fasligt uppseepde, eller soaraye, "som man pratat tji piypket om hjir vid brupnen, ”eboru jag visst ipke |t®“ finna, hvaruti alla henqes ”behag, fullkomligheter och tjufiningsmedcl bpapå. ”Hon är ändå knappt nog, hvad på der oiuskrikra "flickor pläga vara, nämligen:c$guette. Jp,jo, v|Mt♦'har hon val sin goda portion deraf, men inte så "förfärligt ändå, som A. B., och änna mindre »om : "C. B., da vet, hvilka jag menar. Stephanie har | "verkligen varit mycket omtyekt har vid kran- I "nen, och, om inte dfenna Fröken Rosina L. varit, "aå tror jag säkert, ått hon gjort ett rätt godt par-”ti; men nn voro alla ménniskor sl förskurrade af ”henne* angelägenheter, att Inge» hann tänka på ”sina egna, och- här bief intet lagn, förrän hon ”reste; men då gjorde händelsen, att alht dennga ”herrante äfVen re6te åt hvar sitthlli, och, hade vi

4

”♦icke beslutrt oss att stadna öf ver nästa termin af-”ven, för att dricka och lefválftet i ro, så vore ”vi äfven vid detta laget hemma hos oss*. 1 falt ”nn rykten skalle korama om alla de besynnerliga "oppträden, har egt ram i och för de ömma pas-”siorter, som denna Fröken L. väckt, si vill jag ”tala om rätta sammanhanget för dig, på det da ”mi kanna vederlägga alla damma rykten, ty jag "höR verkKgt ntaf den Hickan en tid; och Ste-"phauie o dt'hon voro mycket goda vänner, atíldenle* tes deux inseparables^ och komma troligen att ”correspondera hädanefter» * Som Fröken L. flit ”mycket god ediieation och verkligen har många ”räft srtorå, artiga partier, talenter oeheonnaissan-”eer, har jag proponer** detta, när hon reste, ocb J”mfg tycktes, hon såg råtT flatterad ut af detta : "Förtroende, ty så kallar jag det, nlr en mor med^principer gör den propositionen. Men jag gI5m~ ^mer, hvad jag löfvtet. Jo, nu akall du f& höra ett "fasligt spectacler Rosina L. kom hit med sin "Tante, Gréfvinnan H'., hennes bror, Hofmarskal-”ken ’**, och hennes soit, nnga Grefve Albert H.f "sona vi sett på en tjugondagshah Få hvad fot ”de unga: tu vo ro, når de komrao hittittbrunnen* ”vet man ieke; men inte tror jag, hon då ånnu fån-”gat honom fullkomligt i sina nåt. Han var åtminstone I början glad oeh munter, hvilket tyc-”kes vara hans naturliga lynne; men sedan* nar hon ”från alla håll lät courtisera sig af cretioefc pletf, då ”tog väl jalousien ut sin rätt* oeh han bTef, som ”lian varit upphängd oeh nersfäppti Stephanie talar ”om, att Rosina hadc ingen möda ospard att väcKa ”hans jaionsle. Det påstås till och- med, att hon ”cajoleracfe en spritter galen* persedel, som var ”här lös och ledig itill atlas förargelse, oich sem ”höll4 väsende natt Och dag för ess* orma brnnas-”gäster» Äfven måste jag såga* alt HBgherrarne ”här som annorstädes voro sig fullkomligt lika* ty, ”när em gås dricker, drieka de alla* och den en ”’eourtteerar* springa alla de andra efter» lHen ”här var dock en nng karl, dten gentilåste, riMa-”ste oeh- utan motsägelse den mest omtyckta och ”Rosina» consfn på köpet; mett tänk, han höll sig ”fullkomligt fier och rördes aldrig af hennes bé*-Tvärtom! Hen nu titi sjelfva k*tastropheu.m m

”Ben omtalade JUroa LSveutero hada rest &fv»r "till VestprgjU’n föp tfiirer, och, nir han ittr-/'itnaer to Ttfker morgon och landtr.vidOdena-"berg, jk?#d Moder? Jp, qfr han i titt mak pro-, "mefterar hit (W Jminnen, möter han Jteaiaa f«h "Albert JH. på t igen, hvilka klpcka» 4 ojn (qoigwen . "spatsem i - Odeu«b«fgitkofon., Har. do qtfoaiio - "hört eo aådao- • De blefvo b ögat-Apta

"oah förltgu». .Byron ILöweoatera bjlrjir taUeek "föreotflli deqi obebörigfcetenaf dettatiDtog-, eek "i egenaksp af Resina L—• slägti»g(ty hqn Hr . "rara uppfödd i bans fp raid rars eller farbror» Inro, "aå att han klaner imltt «thohde

"h*n dogtigt opp dea naga, oföratåndåga, AR*«** "H.f aeia förled* a» oag flicka till ett dylikt ateg, ”och «lntligeo kota det till handgemäng demimei-"iaq, och Albert 0. lif fått ea svir stöt i axeia. ”Följden af Mia de*MMMGaadalv»r,att H. Mof lig* -”gande sjok i ett boa på Odensbergsvigeny ock,

. "för att gifvn någon eoaleqr åt »Dt detta, förkla-"rade modera och morbrodern genast, att do na* .”g» t,u voro förlefvade. |U«n Roilna tig »ID br» "alagea ut efter den»a letjsamme händelse. Förbi "klädde ho» sig gernaoohgeotiltoog after deoigg« "åiioplicitetene lagarjmen sedan gick. he9r>blQU<i "eu svart tjbetghJidoifig och ;en jit'en »impel rödro-"tig nelteldduksRhawlett om hsltea. IMenhpnt-jcfcte , ”r|l *pm; sjpaiqgen var, att np var henqe*; Ijfikum J» »

”iJirtt : Vfc tfrfe*at{e 08« å|id|, alla-h&rvidbm-. ”'•Mt att ieke drag» oas ifrån henne, dels emedan ”Jt»a §Atyi$

i«jr ;ar|ig^h v|nlç mot *11«, del* <WI i bqufelat, få répareras de# med d«t ”verkligea brillant* parti Lösgör, t; han |ren

. 7 f$0|e}torgd7Pl*&& iMlicpa, *tt Bfron Löwcn-fWMtTft h*m e!Bd«*t blti (9F att l|kta $c}at*ra ”åelniMgen, miy» *b*ftatei#de |»g ge**at d*re^t«r ftmd.v** af hrad {*? »»priee; med *ig ’ ¿W gab»* rf Sn troligen för att bafva någan *tt ”gjiekM *Häd på *e«a|ir ty pojka» är» pojkar, «ig» .*?!t||d p*u »il,!., Ii«, min bäst* tylU-kI»rig,ret ”/d<* f«Uko«e%t b*i* händelsen, ocb dçt rop# *o-. ”kfckiit:k«tn»Gei*ire-carrer» allt fö» dan»|*!«»ch ”tvetydiga rykten-.en den »Mek*ra flicka»,, »em ”j*§ Stéphanie verkligen, b&ll* ntaf, onh iom

f0» giitk»i*MPier *tt*öraafcjeken brpit,ty ”dl #«r; hfl» »»«M* lynne, bvjl-

”ket gIM deMfr |pdi*»Ppvb»A«M*e*' eUAele* fft«-”sM^de bla vidr bi!»Rnf!nu.rîitô, ,»f »MU m*n *U •’går* »4n töiltffcte. Jag; lj«r skrifyjt$å,inyck<t och ”»»Uit så IdÄgeMiflt det ^Uddes-går r.i*dt-«-hnfv.-nd?!». GtodiMMsar** b»»d l*rof**$(»ro ”•ki^e bfjiMpaa om. b**tifffe,:tynr* «tflfc jag ««*• ’Hl# ii ett j§r ji«nm«r. ,'klen b*jtd gö^r roanicka -”Hr»i»« våpfliir! JSu-yär bär j«ft «11 ledsam «neh. .”M^tid Mdll*H (efPMtte fe** Iiitejl ielk^i^tufplag’S» i«« a*

"kila mm, tomt och otitkt, Mån teåi eltåiält 1 ”gamla och- Hiigtat efter då BJ# bronneg&atäertii. >Pm», a««a Ulle-Warfe! Hel«k‘éclt péiBtf>«lfcia "din sdté famflj!- A rctoirf Ml" ilkft vtl*'i*lk»r ; "din upprigtiga ocirsäkratiii ; • 11 •'

Anne Chari&it(f'^T.t^Sååi ' ”P.*l Pir ¿tfdW g«mkke*iifc*#ea Vir

"vSn; la Prealdenté, M* Méi GW*l«lMÉPd.

‘”ST Tki-ntt Kiigt o^nfcfertö imdw«1 Afc^^hMkikr, I ’*h»ad‘ der lil» nit åldrar ée'gfc*gi *•> c4H b >1cte »tefrhenler ocfi Må¥aRa «låf«n ffic*fi*iiew*e! "PfeaWentéliatt Wr.

^äi; adta dn!» 0m aHi,1h*étf aed^rSAt^debMUlg-"Kge, katrds KaaJ i tidiiiågééwi.j #i*«4y#aeito-"geOtiflg öfrer Adlen, *m* mige*»^MhMl*U "Om allt livad do ntgMin vett’” .'

Efter man no har kommit oig ti# *tt"atiftr* «orrespondence-a-rttkiar, »ft kunde det ksöske fete mra or vägen- å«t eopkr» ett bref^adttr fMitéfcer ålrefc *f en yngre *e!»v BOmtiaiftPvfrgaft^hoppi«, Mr Hfcaren- ntget Mrare bind; B tnWtt RMtOd I-”Tack, goda Berthå, Cér det ‘d^ glSder dfgit-^ter min lycka och min aååra ftorienffihg' nied ; AI-"berti Det vore synd att tåga ffftfe nftgen*ti(Våa **•» gnista afglädje? såledea vet jåg kteép^ -Wai ”j®S »Sgar afiga dig, ak denna fSfétfing glfcliiff "mer tacksam in egentligen lycklig. Jåg'H&k$t ”tlitid en tärande frafctftp att 'icke kabaé £fttoå^Albert b! tyck lig, »om jag ville, att icke kanna "gälda honom all hans outsägliga kärlek och till-"gifvenhet. Och då, huru illa har jag icke då ^jort, och hnra lätt kunde han icke falla på den "tron, att jag mer följt förnuftets calcnler än bjer-"tats röst! Han skulle då på en gång kuntia hafa "och förakta mig, och jag vet icke, huru Jag skul-"le förmå ofvertyga honom, att, om mina motiver "just icke voro lågande Itärlek, så hade de åtminstone icke en gnista af någon låg, egennyttig ^känsla att tacka för sitt ursprung. O, nej, hira-"meUvidt långt derifrån! Vredgas icke, goda Ber-"tha! Säg icke, att jag är ombytlig och lättsinnig, "när jag medgifver för dig, men för dig ensam i ^hela verlden, att jag just begått samma fel, som "fordom vår älskade, bortgångna Amalia, hviiken lät "ögonblickets ingifvelse och trångmål leda henne . "vid det vigtigaste steg, qvinnan någonsin kan ta-"ga! Och hon var kanske ändå roét att ursäkta "än jag. Hon visste i det ögonblicket må hända "icke ett bättre. Men jag! Dock nog derom. "För mycket kanske redan. Dörar mig icke för "hårdt, Bertha! Jag skall nppfordra all min kraft, "hela min villja, för att väl och värdigt fylla det "kall, frvilket jag så godvilligt åtagit mi£. Ifen, "gör jag icke detta — sjunker modet och tålamo-"det brister —*o, Bertha, var då den första, som "ankfegar mig! Spar då icke dina förebråelser, ut*m i»« m

"til gifdero tveågg&de och skarpa, ty detförtja-”nar jag, och hvarje väckelse från dig har I allt ”tider varit mig så Talgörande. Må dn blifva mitt ”andra samvete! Sem fästmö borde jag väl något ”tala om alla tillrustningar för vårt snart tillstnn«-”dande bröllopp; men, som dn gifvit mig hopp att ”då få se dig här, uppskjuter jag allt smitt frun? ”timmersprat tilldess. En sak vill jag likväl ätt» ”nu siga dig: Det fanns ett ämne, som jag —

”barnsligt nog, gerna talade med dig om förlideo ”vintras* när jag kom från Ulfs borg. Det lerans ”vi hädanefter alldeles. Lofva mig det, goda Ber-”tha! Dermed förena sig på en gäng de Ijnfva-”ste och bittraste minnen, som alla böra mullka-”stas för evigt, om jag skall kunna finna någon ”lycka på jorden. Och nu farväl, min goda, älskade Bertha! För all del tag lilla Amalia med ”dig hit! Hennes lilla oskyldiga joller roar mig ”så oändligt. Albert betsar dig hjertligt, likasom ”min goda. tillkommande mamma oeh Oncle Jean ”J&ques, som springer andan ur sig för brölloppr ”tillrustningarna, hvilka ©beskrifljgt roa. och inte?» ”easern honom* Madame är väl icke alldeles af ”samma tanka, och du s^aU icke bereda dig på >r»ftig ragout fip, oaktadt Oncle J. J. bålUr formr ”Uga föreläs ni ngar för henne ur Le cuisifiierdu Hoi ”(Louis XVI), Fru Sehartam Fru Sjöbergs Mamsell ”Nyländer och Tante Liabetbs älskade Csjsa^V^rg.m m ,

/'A propos om henne. Kara Bertha, jag har gjort "för illa! Jag har innu icke kunnat komma mig .”för alt aunoncera min förlofning tiH den beaked-”ligo gumman;, men det skall ske, jag harföresatt ./’mig det, då jag åfven kan f& traktera henne med ”underrättelsen om min brölloppsdag, aå att hon ”kan få fira den på sitt satt* Farväl, min goda /’Bertha! Evig vänskap af

Ro sina*99

Äpnu ett bref bedja vi om till&telse att få framlägga; sedan skola vi tala sjelfva, om vi haf-va nigot att säga. Brefskrifvaren ar en gammal hekant, som läsaren fordom säg, i sä väl glada som sorgliga skiften pä det gamla Ulfsborg, och f5r hvilken vi alltid hyst stor och verklig förkärlek. Vi mena Werner, Amalias fordna lärara och väns *

Ulfaborg den 2 Januari 1836.

Redliga Alfred! Du förundrardfgsåkertstor-ligen öfver attäuuu ,n gång, få ett bref frin mig, dateradt Ulfahorg. Många, långa år hafvaförrun-njt, oedan det sist skedde, ocl> innu, måjoga. flera, eedan de glada skrifvelser, dn hårffrån e mottog, under dem mío ungdoms första jubeldagar» då sjelfva sorgen endast var en fördunklad fröjd, då det Bir var ande var en Jiifnjqel oeb drömma^qe oas framtiden en innu ljusare. Men innu flera år.In alla dessa, komma väl att upprinna oclt for* rinna, inan da härnäst får se mig skrifva Trån Ulfsborg. Dock tyst dermed! Ja g Vill icke ger-^ na till en början försätta drg i den stämning, som nu är min, utan låta dig heldre följa dtin jag har haft, och detta kan blott ske, om jag icke med ett ord *år händelserna i förväg, utan förtäljer dem, i den ordning de flutit fram på tidens stTom.

Du minns väl min gamla forkärlek for Ulfs-borg och allt hvad der fanns och funnits? Ni väl, med alla dessa underbart kära och hänförande minnen af detta ställe, kaii da väl icke for-' undra dig öfver, att jag, i min resa frän de nord-.1 liga till de södra provinserna, tog en omväg hit; men, hvad som du aldrig kan fatta, knappt nog när jag beskrifver det för dig, är, att detta skedde \ i medlet af för»] na November, och att jag ännnj är här, fast mitt vistande efter denna stund blott blir en dag till. |

En berättelse bör börja med början, och, som1 da alltid med så särdeles begärlighet ocii Upp-1 märksamhet hört hvad jag, under alla skiften, förtäljde dig om den Urgamla Löwensternska sligten och dess åldriga stamgods, så hoppas jag du icke lr liknöjd för de sällsamma tilldragelser, som af * ven nn mött mig under det sista besök, jag troligen i min lefnad gör i dessa trakter, som hädan-m 141 .«st

é£t,r for .mig blott haffa minnet* Ijafva eller oorg-lignbehsg. ,

Nar ja g, vid M. vek ntaf den egentliga vagen,, som . varit mig kortast, for att genom en liten omr y.jbg skaffa mig tillfälle att, enligt min plan, blott pk ett par timmar besöka denna mia ungdom» käraste vistelseort, kände jag mitt Jiröst s& beklämdt och en sådan känsla af vemod och saknad öfver all icke mer finna något lefvande, utan endast dö-4a, multnade minnen inom den gamla kära borgen, att jag hardt när ångrade och ville afstå fr&n hela företaget. Men under tiden sprungo l\8starne friskt framåt, okunniga om min tvekogsefihet,och, inan jag hann fatta ett egentligt beslut, var jag Tid den kyrkan, der hennes jordiska qyarlefror gömmas. Då — emotstod jag icke längre min hog att ännu en gång skåda det ställe, der jag sett henne hoppa och leka i ungdomlig knoppning eller tvina ooh dö i sin skönaste blomning.

Vid den stora, dig välbekanta jernporten, sem föret till parken, genom hvilken man reser, för att komma fram till gamla slottet, steg jag ur VSguen, för att till fots och ostörd få vandra den kända stråten. Den redan, lå^gt framskridna botten, med alla sina nedstämmande tecken, låg så grå och härjande öfver hvarje föremål. Jag käu-de mig mer än vanligt, mer an man eii9 det bör, höjd att låta hänföra mig af omgifning, omotån-

m 1« «*

digheter, höst ochroolen himmel, fllNetli-fai liga vemod, som gSr oas si veka, och o«a»< liter ajilen och -vira biHre kintibr doka underfbr o-tHIfredsstiilda och firmfirkade SfÉdeAs Hdatådé. Mil att sftledes'gifva en diversion it initt tunga, etsjlit-ajnka lynne, tog jag irtaftill h$ger, dér gag igen-om de aflöfvade t riden tåg och af arbOttfollMl haller förnam, att man'hade nAgon »ortiitybygg.| bad fftr hinder. Skall jag beHnna rena, aljai» kade aannlngeo, aå miste jag medgifta mlnifTagi het och min ensidighet, att detta nybygge* ddn* na fårblttringaloat, biT bland dessa gamla, *pl sé* kler icke fSrSndrade åiderdomsmfmten odh feénrin* | gar, rigtigt piftgade och harmade mig. Att ae^a ny och alldeles frimmande egire af ettatfilie, det | man innerligen ilskat de fdrra, ir dessntomnfgot oemotstftndflgen vidrigt och motbjodabdei Det rar •kledea med ritt liten lust att‘gilla och bedndrt, ntan fastmer att tadla och misstycka fclla de si , kallade fSrbittringar och renorationer oth nya i-déer, hvilka jag dfrer allt vintade mig, aoni jag framgick till nybygget. TM en tfll miir egen’fiM! idmjnkelse nr&ate jag medgiff a,att min tmak iiuf-le varit rätt förvillad, ochmfb ensidighet fdr det fordna och gamla bra stor, om jag icke méd beundran och ett slags konstnöje sett denna Ktta, •leganta, af den renaste smak uppförda pavillon, i oflhfalskad Grekisk stil, med sin behagligt ron-iade conpol och sina med alls möjliga proportioner constrnerade Korinthiska pelare, sam uppfördes här i en gronpe af härliga almar och ekar, oeh med utsigt till sjön, dess holmar och Tikar. Jag glömde ett ögonblick min förkärlek till det gamla, för att åskåda och beundra det nya. När jag sålunda vandrade omkring den vackra, utvändigt nästan färdiga p*vilIon’en samt då och dt tag en gammal bekant af arbetsfolket i hand, fick jag slutligen se den Romerska profilen af en ung, blek man, som stod lutad mot en af pelarne; hans klädsel och hållning var en prägel få hans stånd, hans drag påminde vid närmare betraktande lif-ligt om det Löwen8temsk& slägttycket och den bortgångna, evigt saknade. När en af folket med en glad blick utropade: ”Åh, se Pastor Werner!14 vände sig ynglingen till mig, helsadé mig, leka blott artigt, ntan vänligt och förekommande, och inom några ögonblick voro vi som gamla bekanta. I lifliga samtal med honom om nytt och gammalt vandrade vi npp till gamla slottet} och den unga mannen (egaren till Ulfsborg), hvilken jag hädanefter blott nämner som Axel, emedan dennaväbliga benämning påminner mig om, huru klr han inan kort blef för mig, honom hade jag att tacka för de långt mildare och Ijnfvare känslor ån jsg kunnat ana, när jag inträdde i den gamla, välkända gristensborgen. En högst besynnerlig känsla in-- m im •

tog mi g dock, mar han förde mig in, just i de sam-ma rum, der jag en gång såg Amalias sköna sjal svinga sig upp till högre rymder. Axel begagnade nu sjelf dessa ruin och tycktes genast märka och förstå det intryck, som deras anblick gjorde på mig.

— Ja, sade han, feljapde min tanka — har kämpade hon ut, hon, hvars tidiga bottg&ng kastade mig, sista grenen af den gamla stammen, hit. Jag vet af vår gemensamma vän, gamla Dora, huru dyrbar eder närvaro var för henne * dessa sista stunder, och den, som älskade kenney måste ockilska mig) ty vi voro dock mgr an syskon!

— Miudre, menar Herr Baron, endast cousi* ner? — svarade jag af en oemotståndlig nyfiken-hetskänsla.

— Nej, vi voro meral — svarade Axel, och hans blick sade mig nu allt, hvad hans läppar förtego, och ett ljus, som jag förut blott anat, gick na upp för mina minnen, och jag förstod nu först fullkomligt, hvarföre hon så gerna leranade denna ^ jorden, hvars behag ändå icke borde honnit att \ blifva aflöfvade för henne, hade hon icke till sia * olycka för sent fått jemuföra sin unga, älskvärda,

i allt henne värdiga frände med den man af %>ed% som ödet okat henne tillsammans med. Redan från denna stunden uppstod ett oförklarligt van-skapsbaud, mellan Axel och mig, kanske Jifligarem 145 m

och varmare och mer oblandade, an om Amalit lefvat. Jag bekänner äfvcn detta till min blygd. Men det är till dig, Alfred, f5r hvilken jag be-kant allt, ifr&n den tiden vi som scholgossarknöto vårt eviga förbund.

Om afresa blef na icke vidare fråga, utan A* sel satte sig i full disposition af mig, och, som jag hade god tid och icke försummade någonting, lät jag ganska lätt öfvertala mig. Till min icke iringa fröjd fann jag alla yttre föremål, som jag råkade, nästan i oförändradt skick sedan fordom. Den gamla Tanten fjcskade na såsom sist, och med verklig glädje helsades jag af den gamla hederliga Dora, som jag så mången gång berättat om, och som nu helt oförmärkt bad mig gälda alla mina gamla förbindelser mot Löfteusternska alägten med att stadna qvar en tid hos dess sista telning, den unga Axel. Äfvea utan denna uppmaning tycktes jag känna en inre iugifvelse, aom du vet jag oftast lyder, och en bestämd lust att ttadna qvar, och ännu mer, sedan den gamla trogna tjenarinnan berättat mig åtskilligt om Axels, genom ett hråtstört fall och kanske af naturanlag efter modern, ganska svaga och ömtåliga bröst, aom nu gjorde honom känsligare för allt ochkoat honom ofta att onder sin ensamhet grubbla pft ett och annat, som ett angenämt och bildadt sällskap

kunde skingra. Axel berättade mig äfven sjelf tm sorg, 8om nyss drabbat honom, att en hana van, en till sina sinnen nigot rubbad ung man, nyligen på ett hemskt och ohyggligt sitt sjelf slutat sina dagar har på Ulfsborg. Månget lifligt samtal gaf hans död oss ämne till, och till min verkliga förvåning öfvertygades jag af Axel, att en menniska kan afhända sig Hfvet, kan göra det, utan att vansinne eller ett utbrott af raseri dertill egentligen hidrager, och kan andå frikallas för brott, emedan en oomkullkastelig öfvertygelse rotat sig hos henne, att lifvet ar den enda egendom, vi egentligen kunna räkna som vår egen. Principen ar vird att noga betraktas, men farlig att kasta i händerna på blinda, kortsynta menniskor, som lått kunna inbilla sig, just hvad de sjelf va önska% och Som icke noga kunna göra skilnad på sin smak och sin öfvertygelse, sin villja och sin förmdga.

Jag har sillan eller aldrig samtalat med någon, som på en gång hade ett så klart, så åfvertygan-de och indå så enkelt sitt att bevisa sina satser, som denna Axel. Det var icke boklärdomen eller andtas visdom, som alltid låg till grund för hana meningar, utan det aldra renaste, sundaste egna omdöme; och hans lätthet att uppfatta en annans mening, antaga den, om han fann den god, eller vederlägga den med talande och påtagliga bevis, om han fann den falsk, var högst sällsynt.Han hadc någonting öfvertygande i sjelfva blic-Jten. ' Hopen kallade det herrskande och kufvan-de, emedan hopen icke uppfattar, att endast det öfverlågsna och i sig sjelft öfvertygande kanhaf-va denna yttre prägel. Hvad är väl mer föraktligt och löjligt än en stolt yta öfver ett småsinne, en stor titel öfver en liten själ, en kämperustnin^ på eti pygmé! Nej, när någon gång det yttre och inre är analogt med hvartannat, när en skön, hög-sint själ bor i en härligt bildad kropp, och storartade dygder och anlag hos en ättling af en stolt urgammal stam, då förlåter man och nästan gillar ett visst högmod, som äfven gått i arf, och tom, likt asbesten af elden, blifvit af tiden renadt, tills dess grund hvilar på personlig förtjenst, och icke allenast på sexton tadelfria anor.

Skratta icke åt den släng af aristokratisk fe-bér, som dn kanske tror dig hos mig förmärka, och hvarmed du fordom påstod att man blefve smittad af sjelfva luften på Ulfsborg! Men analysera déii, inan du fördömer mig, och se noga till, på hvilka grundvalar äfvenväl den är fotad, och jag slår vad, att, oaktadt all din liberalism, allt ditt hat till aristokratien i dess fula, vederstyggliga form, är du fullkomligt af min mening.

Åtminstone hade da blifvit det, om da sett honom, den älskvärda, intagande och allt beherr-skande ynglingen, om hvilken jag skulle villja ny t-tja ett uttryck, linadt ur en skrift, der man finner månget snillets gyllene korn, som skulle haft en underbar verkan, om det icke s& ofta uppspirat bland hjertats tistel. Men nogom skriften; hårar uttrycket, som passar pi Axel:

--------”snillrik och lärorik och framför allt ridderlig, älskade han den nya tiden med dengam-”la tidens sans, hyllade han den gamla tidens ”begrepp med den nya tidens frihet från fördo-”mar.”

Sidan rar Axel, och nu vill jag med min berättelse återkomma till honom. Hvadan kommer likväl, att man nn för tiden sällan börjar ettämne, som icke grenar sig ut till politiska åsigter och olika ”trosbekännelser” och satser? Det 8r, likasom skulle hvarje sinne, inrymt en viss, förut nästan tom, vinkel åt denna materia, som sedan utsprider sig och intränger och vill ingrediera i allt. Jag skall nu göra, som en viss ung författare, med hvilken jag gjort bekantskap jast här på Ulfsborg, och som jag i sinom tid skall tala om, jag vill med vald söka att förjaga alla

dessa politiska danster, hvilka passa lika litet till mitt pre-sterliga kall, som för houom och hans fjäderlit-ta, anspråkslösa och, som en ädelmodig och öf-verseende granskare \ \kt enda Literaturtidning kallat den, ”qvinnliga (fast i vackraste mening)” författarebana.Återvändom således till Axel! O, Ti dröja så gerna hos honom, ty han — ville icke dröja hos oss! De första veckorna, jag tillbragte hos honom, voro bland de angenämaste, lugnaste och själfullaste, jag någonsin minns. Mot slutet af November ökades vårt lilla samfund med en tredje medlem: den unga författaren, jag nyss nämnde, eller, för att gifva dig en rigtigare åsigt af honom, A-xels ungdomsvän, en ung greffe, så till yttre som inre en fullkomlig motsats af Axel, men ändft ganska älskvärd, hvilket just bevisar, att det sköna och intagande aldrig har några bestämda former eller svingar sig upp i höjden på likdanade vingar, utan ofta på de mest olikartade. Af naturen var han ytterst liflig och känslig för sorg och glädje, men vanligtvis glad, munter, satirisk, humoristisk, lekande och allvarlig ömsom, med ettord: ombytlig som luften på en ung Aprildag. För Axel,' hvars lynne af många orsaker ofta var mörkt och mjältejukt, var den unga Carl S. ovärderlig. Han muntrade och förströdde honom, än med skämt, än med allvar, ty båda delarna hade han i sin magt. Om jag andå för dig kénde af-måla de trefliga, själfulla veckor, vi på detta sätt framlefde, utan att märka, huru hoststorroarne rasade omkring oss och stundom hotade att begraf-va oss under ruinerna af den gamla borgen! Axe! kallades af oss båda andra enda&t för Ai6ano el-m 150 m

Igr Titan, Carl for författaren och ibland på spe författarinnan, och jag Presten eller ’TArchidia-cre”. Detta skämt blef aldrig utslitet, utan lånade sig till tusende qvicka och roliga, pra au stundom saltade, reflexioner. De mesta epigram merna rigtades dock alltid mot Carl* dernäst mot mig; meu af Axels egenheter var en, att man aldrig kan de sig hogad att anfalla honom med satiren* hvassa vapen eller malicens dolda uddar. j

En enda, förfärligt ruskig och regnig, Söndagseftermiddag togo vi oss det orådet för att spela wira; men derraed var det ock »lut,, ty vi komma öfverens om alla tre, att vi voro fur goday icke livar och en särskildt, men alla tre i massa, för dea lurapna sysselsättningen. Billarden anlitades deremat ofta nog, när vädret hindrade oss att göra kortare eller längre utflykter till,häst eller fots i den välbekanta mejdeii. Axel var ovanligt skicklig billardspelare, Carl piquerade sig af att vara detsaipma, och deraf uppstodo små strider, som för tredje man voro högst roliga. Äfveniäl killekpr-ten anlitades någon gång, när främlingar komma stänkandes understundom. Men dpssa dröjde aldrig länge. De tycktes icke trifvas med oss. De förstodo hvarken vårt skämt eller vårt allvar, och, så länge de af sig sjelfva stadnade qvar, var A-xel den artigaste värd; men, sedan han ajelf var ledsen vid dpm (och det tiin&dp spartupg ibland),ISfverdref han aldrig sin ärlighet Ined att tiedjfe dem dr6ja en minut längre* utan lat (fem germi laga sig till hädanfärd, nar de ville. Detta gjorde väl, att man i orten kallade honom högdragen och obetydligt sillskapslik, denna sista tid. Mål-iidsatonderna hade äfven sina alldeles egna behag pft Ulfs borg. Som fnrstar mådde man, dock Utan att derföre frossa, hvilket dn väl vet jag aldrig filskat, utan afskytt. Hen det finna ett lagom, det ingenting saknas, ingenting Sr för mycket, hvara rot heter måttlighet, och grenarne trefnad. Bords-ditfcurserna voro alltid högst animerade, och der*-till bidrog ofta den gamla, hederliga Dora, aoift har det renaste begrepp och klaraste ftaturlfgå förstånd, jag i min lefnad råkat på. Ofta, nar vl fftrnt imellan oss discUrerat och clispoterat i ett Smne, framlade vi det klart Och redigt oeh i termer, som hon kunde fatta, för henne, och sällan var det, som hon icke fann asken eg a änuu en sida, som undgått oss, eller eto oofbkullkagtelig sanning, som, bättre än alla v&ra argumenter, vt-tade, hvem som hade ritt eller orätt. For att na den gamla Fröken, som skötte Axets i O re ekonomi, och som oss imellan gemenligen kallades Tanten, och som af alla de fruntimmer, jag sett, var den minst slipade och fintliga, för att nu hon icke skulle blifva stött öfver Doras deltagande i våra aamtal, framför henne, vände sig den spefogelnCtrl till henne med de ald ra befingdaste tal och upptåg, hvilka ofta hotade att göra gumman^sam hade ett klent förstånd, alldeles hufvudyr, ock oss aadra förderfvade af skratt. I början trodde A-xel och jag, att det rar bara lutter beskedlighet och medömkan med gummans lilla avaghet, afund~ Sjukan, som dref Carl till detta prat; men sedan lurade vi ut, att han studerade denna charakter of alldeles ingenting (utom en "beskedlighets~ klump*\ som Carl sager), emedan dessa ofta iro de aldra svåraste att naturligt måla eller ena att uppfatta. Detta aednare kan endast ske utaf va-naf menade Carl, ty en tinkande meniHtka kan o* möjligen aåtta sig uti en fullkomligt tanklöa tarei-ea ställe, men vål slutligen af vana veta, Huru dessa i hvarje lifvets oliks omväxling kunna tanka, tala och handla. Vi brydde ofta Carl för hans o« tacksamma studium; men

han påstod en gång, att för en tjuf och en romanförfattare ar allt nyttigt* för den ena af materiela tiug, för den andra af vetande och åskådande.

— Fyl — sade Axel en gång — Jag vilte icke vara en romanförfattare för aldrig det; om icke I för .annat, så för att slippa studera Tante Lis-beths cbarakter, ty det förefaller mig aom att utgrunda, hvad som kan finnas i en vattenbobUh.

— Nå ja, — svarade Carl — tror du icke, att mången idiot, som ser de granna, blandande fir-m i*« «*&

gerna på ytan af bubblan, önskar veta, hvad som ¿ömma« derinnc?

Nu skrattade Axel hjärtligt och bad mig anmärka: först, att Carl häufördes af Tantens dande yta% och aedan, att lian, bara för att få, ett sken af rätt, satte sig i samma kategori som. en idiot. • .

Bara öfser en så liten, hsrustig, fråga upp-»ied nu en débat, som höll på att räcka hela natten, och sem, utgrenad i oändlighet, roade osa mycket och utvecklade mången förut slumrande tanka. — Postdagarne vore, som alltid på landet,, högst efterlängtade och välkomna dagar. Axel höll en mängd Inhemska och utländska tidningar, ecl) åtminstone dessa t vann e dagar i veckan yoro vi verkliga politiska kanstöpare och gåfvo ingen efter uti ifver och lifligt deltagande för allt, hvadsom passerade, så väl Inom' fäderneslandet, som på krigstheatern, i cabinetterna och den lärda verl<* den. Carl kade alltid , en nrängdr dels intere6san~ tn, dela galna enskilda underrättelser om Jul~ lUeraU&en^ som vid denna tid började puttla upp nr årets sagta kokande gryts, tj Carl talar om vedbrist för snillete eld. Ilan gjorde oss snart bekant* med alla dessa produeter oeh deras författare, med alla eabaler för och emot dem; och hvar-före den tidningen berömde detoch tadlade detr adå en annan bröt ut i en fullkomlig motsats.m i« m

Han kunde alFt detta smågräl pi sina fem ftrif-’ rar; men vt komrao alla öfverens om, att, har sa-‘ ken9 som lemnar pressen, ntfgot verkligt eget varde, §1 banar den sig vag sjelf till läsare och be-1 lindrare, oeh, har den inte något dylikt, si bvilar' den — berömd eller oberömd — lugnt och tryggt pi sina egna lagrar, i boklådans mörkaste vinkel.'

Axel hade ofta utrikes bref från bekantskaper, som han der egde, hvilkas underrättelser roade osa mycket, och jag bestod då och då en och annan liten nyhet från Uppsala, det käraste ställe jag vet nu mer, oeh för hvilket, likasom allt livad sig der tilldraget*, jag alltid haft en viss förkärlek. Jag gjorde mina tvanne unga vinirer bekanta med Jifvet och andan der samt en mängd andra förhållanden, hvaraf de hört litet hår ochtr Iltet der, men utan allt sammanhang. Jag gjorde dem en gång 8i begärliga pi studentlifvet, att Axel utropade!

— Ack, om jag kunde börja min bana pä nytt, si skulte jäg fr&n Carlberg taga genaste vägen till Uppsala, i stället för det lif, jag förde i Stockholm de första åren. O, hur* annorlunda kunde icke då allt varit!

Han föll nu, som ofta annars, i djupa betraktelser, ur hvilka icke en gäng Carls och mitt högljudda tal och skämt kunde vicka honom. En dag fick han ett bref från en läkare i Vadstena,tnilket särdeles tycktes fasta hans uppmärksam-lie t. Han uppläste det för oss. Det innehöll

blott de orden, att läkaren, enligt sitt löfte till Axel, nu underrättade honom, det Margareta * * * tyst och lugnt aflidit pä hospitalet, natten till den 1 December, med en liten médaillon, ett nästan Utplånadt portrait och några skrifna, äfven utplånade och oläsliga rader, hårdt tryckta till sina läppar och sitt hjerta; att hennes qvarlef* t or voro jord acte på hospitalets kyrkogård, och stenen, som Axel föranstaltat, redan huggen och ditlagd, med den enda inskriften: Lättsinnets

ock Kärlekens ojfer, men utan namn, dag eller årtal. Axel uppläste först detta och väckte dermed vår nyfikenhet, som han sedan tillfredsställde med en berättelse, allt utan namn, hiilken gjorde ett ängsligt och nedstämmande intryck på Carl och mig, hvit&et dock snart utplånades, likasom allt dylikt, som man blott hör talas om och icke sjelt åskådligt ser* Men Axel deremot tycktes länge och mycket begrunda denna händelse och sade ofta, likasom f följd af sina tankart — Lyckliga Margareta, hvad dn no skall känna dig salig, ty Gud ser visst i nåd till ditt öfver-mfttt af kärlek, som dock föll på en otacksam!

Men min berättelse måste fortgå» Den får ej stadna vid allt hvad jag minnç!

En dag kom Axel in, i ett sådant skratt, atten hiftig blaiitortolBg, nu, tom efter h varje ata*-kare kroppens eller sinnets rörelse, blef en följd deraf. Carl sch jag frågade benom forgifvee om 1 orsaken; men, si snart han ville förtälja oss den, började han åter skratta. Slutligen kom han ut med ordets. ”Xante Lbbeth'*, och, utan att afvak-ta mera, skrattade vi båda andra af fuil hals. Först efter några minuters r ig tig t barnskratt började vi besinna, hur* fånigt det var för gamla karlar att skratta åt ingenting, och Axel började { åfven att allvarsamt kunna berätta oss den farce, a Tanten nyst bestått honom. Hon hade nämligen * med ea ovanligt högtidlig mine bedt Axel att få * tala med honom, men i sina egna rum% och, efter tusen preludier och omvågar, frågat, "onk Carl S* var rik eller e£\ Axel* som genast föll på den tro, att Tante hade några specuiationes på Carl* efter han alltid gjorde sig si grön om middagarna» började med att komma i skratt, 1 Då blef gumman ond och började följaktligen S att gråta. Detta tilltog i ett jemni crescendo 1 fr&n båda håUen, tills Tanten slutligen i vredea- i mod, och med tårar, som slängde till höger och | venaier, lutade sig under en b urean, öppnad? ett j skrin, tog derutur en låda af halm, derutnr. en I aek af papp, och ur den en aypnng, och nr sy- \ pungen en saffians-portefeuille, och or porte- t feniilen ett forsegladt bref med flera hvarf sy ar- ^m ts* m

ia band omkring, och ur detta — intet mindre in sjutton differenta te« t a men ten, alla bevittnade och underskrifna, fast på högst olika tider och till alldeles särskilda personer, men det aldra sista till Carl S. — Både detta och aUa de andra ref hon nn i tusende bitar, och detta fort som en blixt, med tillhjelp af den fasliga vreden, hon råkat uti, samt yrade sedan med lapparna ofvetr hela rummet. Axel gjorde det yttersta våld pjå sig; men, som han slutligen fann sig omöjligen kunna antaga den allvarliga liålLning, han ville, och tyckte* att Tanten behöfde en stund att cal-mera sig på öch samla sina sinnen och papperslappar* så gick Axel till oss, utan att veta, hvad gumman egentligen ämnat och beslutit. Sedan den första skratt-paroxysmen var öfver, började vi med en viss ånger öfveriagga, först om hvad gumman egentligen kunde villja Axel, och sedan,, husu hon skulle kunna blidkas och försonas. Att bon ville berätta Axel sin generositet mot Carl 8emt låta AxeL, och troligen mig äfven, bevittna testamentet, tycktes vara hennes mening, fast hon alldeles kom uiaf sig, först af Axels skratt ech sedan af egen gråt. Att hon ref sönder både de äldre och det sista testamentet* hvilka alla kon säkert oändlig en "estimerade, efter de voro så väl förvarade, tycktes endast varit för att gi£-va sin vrede öfver Axels skratt någon lult, ochBtledei ett förhasta dt flSretag och en kraftyttring gom lion na, bland ni na barkar, troHgen mycket ångrade. Axel beslöt gång på gång att g& till henne och söka I godo jemnka saken; men, livar gång han kom Ulf. dörren, började han å nyo1 skratta,, och vi a fv en ledet*.

Do undrar vatpå mfg, som Idislar denna barnsliga berättelse; men, visste du, livilka'följderna af detta lappri blefvo, så undrade du icke mer. Bessntom gör jag som barnen: ja g blåser på éeis sista gnistan af kolelden, för att slippa stå f mörkret, — jag dröjer så gerna tid dessa ljusa, glada stunder, som ti tillbringade tillsammans, men aom just tycktes taga ett alut denna dagen». Skratt borde t isst bekomma hr ar oeh en tal; men del Sr icke sår dels Sr skratt i sig sjetft alldelesinge» glSdjeyttring, ty man kan ofta skratta, med sjSlcin uppfylld af sorg och med ett brustet hjerta, e-medan inan icke alltid skrattar, för det man Sr glad, utan för att gifva det ridicula och dumma sin gSrd af rår smak, som merSndefo blir löjet; dessutom Inverkar skratt högst ofördelaktigt på rår physik, nSr denna förnt pk något satt ar%ka-dad. Detta rar juat hSndelsen med Axel. Rana blodstörtningar blefvo våldsammare an någonsin och trongo honom Snnn aamma afton att för första gången intaga sSngen af matthet och qval f bröstet. Vi hade förgSfves> alla dagar, bedt ho*nom anlita den gamla skickliga läkaren Doktor K., »om du kitiAer af mhi Fordna beskrifning; men? han hade hittills endast med skakning på hufvn-det ofslsgit vår begäran, ochv hade Ieke Carl nu, Axel ovetande, skickat ett bud til! staden och medelst en skrifvebe underrättat Doctorn om Axels tillstånd» så tror jag aldrig vt kunnat forma honom att vanda sig till någon läkare. Den gamla,' hederliga Doctorn, som alltid varit en vin till Löwensternska htiset* satt och spelade sin tre*: karl, nar hudet fram på sena aftonen ankoms Han sprang forst upp af stolen, med ett utrop:

— "Så för f—n, der ha vi det!*— Sedan hade han vandrat fram oob åter och sagt sig haf-va en högst liten hog att resa till Ulfsborg, e-medan han der alltid varit olycklig med sina eurer, och kanske just emedan hans patienter der-' städ es legat honom' mer om hjertat, än de flesta andra»

Btodstörtningarl — Och det dossintats, ut-"an att ha talat om det i tid! —hadehan gått och "ma ra lat — Och det af en tryckning för bröstet,; "för flera månader sedan! Jag borde atdrig bry "mig om honomt — Når menniskan vill dö som "en torsk, så bordo hon få sin viMja- fram! Bu-"det efter mig år-således honom ovetande? — "Hi! — Hörde mafn på raakén? — Nej, jag bryr "mig icke om eil sådan a^etfspilling!*1m *«• 9m

Men under tiden lagade han «Ig ganska »ky nästrot i ordning att, oaktadt 6in höga ålder,. oak-tadt midnatt och det aämsta möjliga Decemher-vader eeh väglag,. genast begifva sig, p& en två till tre mih resa, ut till Ulfsborg. Under vagen hade hgn oupphörligt frågat Berggren ona hane unga husbonde och dessimellan smackat på hir * starna»

Denna natt hade för osa väntande en särdeles ängslig prägel. Axel var mer sjok, än bai* någonsin ville roedgifva., Han hade en gång frå-gat efter Dora, för att få sin hufvudgird pä ett annat sätt, som han påstod att blott hon kunde* förstå; me nv när hon kem* följde Tanten i hen nen fotspår och började fjeska,. fråga och ordinera» Detta både förtröt och pinade Axel^ a& att h»a afskedade dem båda; men Dora gick icke längre äji i yttre rummet och satt der sedafky tjst sona en katt, hfcla natten. Med Carl och mig tog Ina än eu, än en annan pretext, för att få oss att gå tUl livila, och, när inga böner hjelpte, låtsade vi att gå,, men gjorde som Dora och höllo oss defc tystaste vi förmådde. Axel hade stark febev oehr d^una ifver att få sin välja fram, som alltid är en följd deraf. Så fört han trodde oss väl hörts»-släckte han lampan och aade, icke just med yr-sel, men med feberns häftighet:

Gud ske lof, att jagfåx rata ifredoch onssmm 101 m

med mig sjelf och mina tankar! O ilu, hvarg bild aldrig ett ögonblick lemnar mig, som följer mig änder nattena tystnad och dageii9 brokiga tärf! Huru ir det dig? Slumrar du lycklig vid hana sida, — eller vakar du likasom jag — och — drömmer dig hoa mig? Irra dina tankar någon g&ngliit, — hit till min tomma famn, aom öppnades för dig, men aom ett jernh&rdt öde slet för htarje qvhmligt viaende, ty hvem skulle jag väl kunna alska efter henne och dig! Och en maka, aom man icke älskade af hela ain själ, med hela sitt kjerla — det är en afgrundstanka! — — Men mitt namn, mitt sköna, obefläckade namn, aom lotsat aig igenom s& många sekler, utan att ännustadna på förödelsens klippa! De at& aå hotande omkring min bädd, de gamla grå kämparne af min stam! De befalla; men jag lyder icke. Förr må deras ätt slockna för evigt, än att dess telningar, matta, försagda och phlegmatiska, skulle fostras i den ljumma beräkningens eländigt drifvande jordmån. O, att de döda, aom slumra den eviga sömnen under grifterna vid St. Clara, o, att de kunde uppstå, rentvagna från brottet, fr&n skam och vanära, och med rena, oskuldsfulla händer taga, hvad jag så gerna vill lemna, ty jag är lefnadsftrött! Min bana — jag känner det — skali aldrig mer lysas af kärlekens fackla. Ärans och bragdernas hade må binda knnnat skingra mörkret i min själoch locko mig att biand deras faror söka odt fin* na, htad kärleken nekade mig. Men hvar finna» väl dessa? Döda äro deras härolder, döda de, som kämpade derför, döda sjelfta deras beundrare. Vid Beresina, vid Waterloo, der sjöuko de sista i graf-ven. —• En enda — den största — han stod dock innu qvar; — men honom kastade en af»kyvaré politik pä en öde klippa att förgås — och aedan *— sedan framgår verlden lugn orh nöjd, äteroeb dricker, somnar och vaknar, käbblar och förlikes, räknar sitt guld eller gråter det, gör uppfinningar och förkastar dem för bätUre, skriker -om frihet, tömmer ämtals med blick .för saken, men le* ke en enda droppe röd blod; hofverar med händerna derför, men »tär med fötterna, bundna af småsinnet och egna interesset, och belyses vid alU detta af vetandets många tusende små konsteldar^ men icke af ärans och bragdernas sol!"

— "Tycker du dig icke höra den siste Ridda-ren säga sttt farväR Tycker dn dig icke se en kämpe sedan fordna dagar, som tiden glömt, men som sjelfmant vill vända till sitt rätta hemland?"—-sade Carl sagta till mig, då Axel efter några ögon-1 blicks tystnad tycktes slumra lätt.

Axels ord hade gjort en besynnerlig verkan på oss alla. Månget af dem var väl för oss ofattligt och troligen foster af febern eller orediga minnen; men af det hela erforo vi dock, att medm i«s m

all' den yl lie lefuadsjust, allt det kloka och beräknade, som Axel tycktes föra i skölden \id alla tillfällen, funnos dock inom honom * känslor och lideUer af helt annan art än vanligt, som nödvändigt skulle stöta emot, an ett

föremål, än ett annat i den nya induatritideti, och att Försynen, nn som alltid, aer till, att de, aom icke passa på jorden, fä ett annat hemland, och att den vext,, anm atår i opassande jordmån, väl blommar oeh blommar härligt, men icke skjuter några nya skatt.

Imellertid hördes ett svsgt buller, som allt mer och mer tilltog. Det lät i början som en af-/ lägsen åska; men snart hörde vt tydligt ett kommande åkdon, oeh Dora smög aig sagt a ut alt e-mottaga den gamla originela läkaren, som alltid började med att brumma och hannaa, men som i det hela var vida ömmare än hans yngre medbrö-der, hvilka ofta tänka mycket mer på egna värf qch angelägenheter än de sjuka oeb deras omgif-qing,. aom ofta af läkaren väntar dom på lif och död. Just i sitt brummande bevisade gubben bäst, hur’ mycken del ban tog i.sjelfva saken.

— Hvad är det här för dumheter?.-r aade han; til) Dora, aå fort vagnen höll aliUa, och hon hcl-k aade honom med ett ”Mycket välkommen, Herr 1 Qoctorl” — Hvad är det för snack, att kalla mig vålkomnwh ai vjU; ville säga: "VethuU'\.om nib*ra tordes, efter ni Icke förr velat skicka efter mig? Jag trodde aldrig, det skulle finnas så Htet vett i s& gammal kropp som bos er, högtirade Jo mins Dora. Om de der pojkarne aro roade af att le* ka med ett menniskoiif, som med en boll eller snurra, si tycker jag, att ett gammalt qvinnfolfc, aom grinat bland annat klokt folk oeli sett, hvad oförnuftigt dröjsmål och uppskjutande af nödvän* dig a saker och ting kan medföra för elände oek satana bråk, att en sådan med sina sextio på nac-ken skulle veta bittre an gå och tiga som en gammal tagg, vecka ut, vecka in, fast hon ser fara vara i fårde.

Dora kinde honom for vil, att med ett enda ord aöka försvara sig, ntan bjöd honom något varmt efter hans långa, kultra naltresa.

— Något varmt! — sade han buttert — Hvad skulle det vara? Ett fotvatten kanske? Nej, jag tackar! Får jag bara min pipa stoppad och snart får taga i tu med unga herrn, så töfvar jag vil, tills kaffe bHr kokadt; men rigtigt kaffe, jag ber? Inte af den tunna, nymodiga sorten, sem man skall hinga upp och låta vattnet rinna utaf, utan dugligt kaffe.

— Unga Baron har just nu insomnat; — svarade Dora — men, om Herr Doetorn behagar — —

— F—n och inte jag behagar att vacka en sjuk, aom aofver! — avarade han mycket vresigt — Natror jag, högtårade Jomfrun blifvit barn på nytt; annars kunde ben icke göra s& damma propositioner.

—- I dag Sr Doctorn ovanligt ond och tvär; —• eade Dora med ett avagt leende och val vetande, att litet ovett igen, bara det val placerades, var det enda, som kunde satta honom i bättre lynne

— men Doctorn, som vi andra, gamla gummor, blir vSl medgörligare, nar han f&r en kopp godt kaffe.

— Ja st, g& och tag hit det di; — svarade den gamle och räckte nt ISpparna till en sorts tyst skratt — men st& inte har och parlera och raison-nera om att vacka sjuka, som sofva!

— Det har jag aldrig hvarken tänkt eller sagt,

— svarade Dora, i det hon gick sin vag — utan min mening var att frftga, om icke Herr Doctorn behagade g& upp på rummen till de andra her-rarne, ftr att f& höra, hvad de, bittre an jag$ kunna berätta om vår unga herres åkomina.

— Ja så, var det meningen? Nå, så låt oss gå få då!

Når Axel vaknade, stod den gamla Doctorn vid hans sang och hade långe nnder sömnen betraktat honom och den svårighet, han hade att draga upp andan. Axel gnuggade ögonen och ville knappt tro dem. Han s&g på oss, han såg på den gamle och sade åndtligen:— Välkommen, gamle vån! Tack fot Jet da si här trotsat natt och oväder, för ätt se tfll mig, ty jag kan väl tro, att man anmodat dig k om itia Och bota min lapprisåkdmma!

— O nr jag varit välkommen^ så hade kan rll

kallat mig förr, — svärfede gdbben — öch, om hait i sin okunnighet och difmhet källat det för en lapprisdkomma, att spottå blod quartertals, sä hir jag Inst att låta honoiri enrera sin lappriidkom-ma ojelf. 1

— Ja, —‘ sader Alel4 vémödigt — då •'blir det Hla gjortlt, af många skäl. Mén var nu inte ond längre, gamle vän, utan sitt ned och tala otnf nf-got roligt för os8, ty sådant vet da alltidl

— Jr ha, — svaräde gubbed och blåste stora TÖkhvirflar omkring rummet jag vét något altt-för roligt och uppbyggligt, och det ar, att deiinf*-gamla, hederliga och andrygaLöwénsternskä släkten blåser ut som — en dänk; för* att dess sistfe ättling behagar leka med sin helsa och hvarkeh lyda eget eller andras förnuft, utån stolar, först på sin ungdom och berghelsa, och sedan på vår-värmen och mid lompna konst, och sist på annat, det ena orimligare och barnsligare än det andra. Hä, var det en rolig historia det? Smakte det fogel eller hur'? Jag ska’ skramma’n jag, sä att han skall låta* bli att bära sig åt på detta sätt en annan gång.Axel smålog sorgligt, och den gamle tog nn med yttersta noggrannhet reda på den minsta om*-8tandighet af Axels onda. Hans ton rar då helt anuan. Intet skämt, knappt någon butterhet, utan korta, bestämda frågor, som nogsamt utvisade, dels hans interes9e for patienten, dels hurtt Tål han kånde menniskans organisation i alla desta ringaste detailer, och huru nödigt han ansåg ddt vara för en låkare att noga taga reda på alla om* ståndigheter och icke göra som så många yngre d:o med icke en hundradedel af den gamles erfarenhet eller kunskaper, hvilka känna på' pulsen, bocka sig — och — skrifva receptet. Gubben ruskade ofta på hufvudet vid Axels svar, hans läppar blefvo helt oformliga, och, som detta alltid i fordna dagar var ett ängsligt tecken, på den sorgliga tid, då lifvets ros i detta samma rum bleknade och förvandlades till dödens lilja, så kånde jag en kall ilning löpa öfver min rygg och såg, hurnDor* ra, sig sjelf icke mer mågtig, sagta aflagsnade sig!

Detta var första, ja, aldra första ögonblicket, som tvifvel om Axels vederfående uppstod i min sjal. Men, ack! Det skulle så smånitigom vexd till, för att bevisa mig, att, når sållsynta natur-* gåfvor komma i otid, tager naturen vredgad sitt lån igen.

Axel försämrades för hvar timma och stund, och på hans hastiga aftynande, på den gamles ryn-kade panna och utstående lappar tltägalopperande lungsot med stora bokstifver. Jag rar barn-ilig under denna tid. Jag bad Gud om en mea-niskas lif, och det bor man aldrig, åtminstone icke annat ån i desto mer trångande omständigheter, visst icke, som nu, nästan för min egen skull, och fastån jag var öfvertygad, att Axel var mer mogen för döden ån för lifvet. Han hade med hela sin själsstyrka och stora ihärdighet sökt forma sig efter dess fordringar, och, om han lefvat, så hade han lyckats, ty Axel var en af de få, de utvalda, som skulle lyckas i alla sina foretag. Men, om ^Försynen kallade honom hådan, så var det, emedan Försynen ville bespara honom ett lif af yttre lugn och inre kamp och icke brydde sig om att sätta honom på hårdare prof, förvissad, att han med seger gitt igenom åfven de hårdaste, ty Axels själ var en helgjuten hjeltesjäi, som redan i degeln fått alla sina härliga former, fast U* den och tidsandan sedan nött dem här och der.

Jag har kunnat måla för dig alla dessa obetydliga detailer under de glada dagarna, då vi tre unga män framlefde kanske de lugnaste stunder, livar och en råkat på under sin olika bana; men jag förmår icke skildra denna upplösning af vårt förbund, detta sagta slocknande af så mycket lif, så mycken eld, denna lugna resignation och oberoende själsstyrka, som Axel visade, och denna iu*m i«» m

till förtviflan gränsande oro, som intog hela hans omgifning, ifrån oss, hans v$jmer, till den ringaste af hans tjenare och underhafvande, ty jag fftr aldrig ae en herre, som varit så älskad af sitt folk, en menuiska så afgudad, oaktadt hvar och en kom ihog honom som både sträng och häftig. Hvart man kora, hördes klagan och rnnno tårar. Dora en-Sara gick med detta den tänkande ålderdomens lugn och denna erfarenhetens visdom, som städse besannat, att menniskans klagan och gråt tjenar till intet; att, utom de svaga- åtgärder, hon med sina krafter kan åstadkomma, tyckes den tysta bönen vara det enda Gndi behagliga vid ett dylikt tillfälle. JVIen tro icke, hon sparade någotdera af dessa bevis på kärlek till sin älsklfng! Natt och dag var hon outtröttlig vid hans ,bädd, dock utan det ringaste fjesk och ofta alldeles omärklig för Axel. Men, skulle det någon gång hetas, att hon hade gått till bvila, och hennes råd eller närvaro ändå hastigt var af nöden, aå kunde man vara läker att finna henne med sammanknäppta händer, spår af en borttorkad tår på den vissnade kinden, och Skriften oppslagen framfor henne« skumma blickar.

Jag glömmer i help mitt lif sldrig d$tsa dagar, och jag kan docrk icke förmå mig att åter-gifva deras mörka färg i

ord. $opphörUgt tyck-» Axel) III, ' S. 1

ate j®g, att den redan förklarades, att Amalias ande omsvafvadfc ota. Afton Axet tycktes stundom likasom tala till henne, och under yrseloch slum-mer nlmnde han ofta hennes namn med det till-lågg: ”Jag kommer! Du, vinkar mig Icke förgäf-

trea! 1 jorden båddas vår brudsång, Och vårt uppvaknande bitr hand i hand i himmelens hög-hvStfda salar, bland våra Sd la fader, aom i mån^ ga sekler manat godt för oss, nnga sista dufvopar åf den gamla drnaalågten.”

Ingen konst, Inga läkemedel ville har bidrag» till någoh förbittring.

— Allt ir redan Jör sent/ — mdmlade den gamle, men uppbjöd indå all sin energi och sina gigantiska själsförmögenheter för att uppfinna nya, amin oförsökta medel. Men allt studsade emot dödens lie.

Bfr dag, det var sjelfva Julaftonen, hade A-xei varit blttreltt vénligt. Han andades mindre tungt, och* oaktad t febern, tycktes han vara fnll-koniligg redig octf lugn. Han ropade den gamla Drfotara'tUl sig, tackade hénom intierligen och bad , hnaimift sotA ettigOdt fiattl, af hjertat om förlåtelse för sin hais8tarrighet under plågOrfcfe oéh i#*t-viH$a iir aliåi Mkekcdol. Äfven till osa saöehan roåaget ofdrgltfigt kärt orti Do*k smekte hln med en öVn sgigs %e!a ttrinl; Ifven till den gamla, förgråtna och alldeles modfällda Tanten hadelian tröstande, hugnande ord. Han trycfcte Berg-grena hand, mer aom vån än 6om husbonde. Han frågade efter många af sina underhafvande och tjenare; men slutligen, när han kände sig blifva matt, reste han sig sagta och säde till den gamla läkaren, som gick fram och åter på golfvet, små-

V

sjungande falska, dofva toner, för att dölja den tår, som då och då föll ned på den sfiusiga resten, till honom vände sig Axel och frågade, sedan ingen likväl var inne i rummet mer än han, Carl Och jag:

— Huru länge kan jag hafva igen, gamle vin? Kom ihog, jag är en man, äfven i denna vigtiga otnud!

Gubben låtsade först icke höra Axels fråga, utan spelade, nu som ofta, litet döfvare, än naturen behagat göra honom, och fortsatte sitt ”tom, tom, tom!” tills Axel ännu en gång upprepade sin fråga. Då vände han sig med ett: ”Hvad behagas?” till halfs emot Axel, och, när denne innu en gäng, fast med möda, repeterade sitt spörsmål, avarade den gamle:

— Ligg stilla nu och var tyst! Bröstet är ju så tungt, att han knappt kan tala.

— Nej, — sade Axel — nu eller aldrig måste jag veta, huru lång min tid ir. Det finna ännu oågot smått, som jag har oliquideradt med verlden.m 1«

S8g derföre ulan omsvep, gamle van, har jag en, två eller flera dagar igen?

— Jag tackar Gud, om lian ger Herrn så pass många timmar att utråtta sina angelägenheter på.

— sade den gamle med dämpad smärta. Meuhan tyckte Axel Icke vara af den sorten, som skulle blekna for en sådan dom, och han hade länge sedan upphört med alla läkemedel, annat än sådana, som kunde lindra för ögonblicket.

Axel var några ögonblick lyst och tycktes försänkt i djupa tankar; sedan bad han Carl skrifva några dispositioner till flera olika personer när och fjerran. En ung krukmakarson, hvars olyckliga historia han med smärta berättat oss, blef icke glömd. Tanten och allt husfolket tänkte han rikligen på. Många fattiga kom han också ihog med hjelp. Alla — utom Dora.

— Hon behöfver ingenting mera, — sade han

— om icke tröst, och det gifver Gud henne, ty Gud älskar Dora, emedan Dora älskar Gud öfver allt annat och sin nästa såsom sig sjelf.

Sedan allt detta hastigt och utan alla omsvep o'ch betänkligheter var antecknadt och af oss be-vittnadt, vande han sig till oss, vänligt leende, tackade oss alla tre, på olika, nästan humoristiskt sätt. för vår vänskap och

tiilgifveuhet och sade sedan.

— Nu har jag blott en önskan qvar; men denär för mig sjelf. J veten, jag har låtit gräfva en djup graf, inan frosten kom, för att fylla Amalias önskan att slippa ligga på sätt och vis ofvanjord i den gamla, ängsliga griften, som drog henne vid tjugo år, och mig iefvande ned till sig, troligen för att banna och straffa oss. I denna nygräfda graf vill ock jag jordas; men Amalia måste äfven få sitt sista rum der, och Miihlendorf har med saken — intet att göra. Kunnen J nu efterkomma min önskan, utan bråk eller förargelse, så är det så mycket bättre; men miu sista begäran är, att det måtte ske. 1 allt annat fån J göra, styra och ställa, huru J viiljen; men lagen er bort, inan alla mina aflägsna anförvandter, som förr aldrig tänkt på mig, om icke för att önska mig dit jag nu går, inan hela den skaran af Grefvar och Baroner och Riddersmän med olika namn och slägt-register sedan hedenhös, inan de komma som kor* par till örnens tomma bo, ty deras anblick skall plåga er, och de må väl i ro få dela itu, i småbi* tar, hvad som sä länge hållit tillsammans som ett odelbart helt.

En nästan omärklig suck trängde sig ur Axels hröst; men han smålog ändå och talade sedan om andra saker. Han kora sjelf ihog, att det var Julafton, bad oss skämtande gå och äta gröt och skicka iu Dora till honom. Vi gjorde som han ville^ men med grötätaadet gick det dåligt, och, då vikom ra o in Ullbaka, var A*el ganska logn, nickade il o«a alla, men talade Icke. Till Dora hade han heller icke sagt inånga ord, ntan bedt henne liaa för aig ett par psalmer, som Jian alltid ilskot ai mycket; men, nar han tille försöka att sjunga 4:de versen af N:o 434 och icke kuude det mer, då aade han:

— No år det synd om din gosse, Dora! Han kan icke mer sjonga. Aldrig tänkte jag iuig Guil och hans himmel si skönt och härligt som under sången. Men — tilläde han efter en liten tystnad — snart kan %al afveu jag stämma upp en sång till din ära, dn Högste! ledsagad af din rena oskoldsstimma, du hulda föregångna!

Äfven hade han tagit sin stora sfguelriug ut-af fingret och sagt till Dora:

— Se der, Dora! Ringen har värjt A ma Ilas och sedan min. Bida ålskade vi vår unga fraude llo-sina L. Gif henne ringen! Kanske är hon bland de få, som, när hon ser den, »er dess slumrande lejon och nedgångna stjerna*), med tcmod tänker:

Ingen Löweustern mer på jorden du ser! — Och'tider må uppstå, och tider må bortgå, — och slägteu förödas, — på jordcu du ser ingen Löwen-stern mer!

God natt, kära Dora! God natt, du gröna jord,

0 Hade afseende på Löwensternska hjer t vapnet.da blåa himmel, god natt! Jag Tet ett landan-då grönare, och en himmel, åndå blåarejmen der vill jag äaga god morgon!

Axel talade aldrig mer.

Han gjorde tecken åt oas att gå till hvita. Endast Dora och Berggren fingo dröja qvajr hos honom, och — efter några timmar vred duo ena aina händer och sprang som exLursinoigjgepfmjilla rommen, och den andra sade oss lugnt och stadigt, att \i borde tacka Gud och bedja honom om nåd för vår vån, ty un voro haps jordiska plågor slut.

Det vore fåfängt, ja, ett vansinnigt försök, att villja måla den ståmjiipg, som na rådde i detta hus. Det var icke blott ett individ, som gått bort, det var nutid och forntid och framtid, som på ett gång tycktes grusa sig och villja liggft som stoft i en och samma graf. Minne oeh hepp stodo lika sörjande. Man egjde icke en enda ersättning för sin förlust. Här fanpp iqke en son, en telning, på hvilken man kunde hvija sina förhoppningar att en gång i framtiden qe fäders dyg-der och egenheter åter uppspira. Här fanns in-tet, endast en saknad, som icke hadc något lef-vande uti sin smärta, utan död åfvenväl i den.

Hela nejden, vidi omkring, sörjde honom 8$, som jag föreställer mig att David fordom sörjdes af sitt folk. Man glömde alla hans fel och mindea blott det älskvärda, tjusande, milda och väl-forande hot den bortgångne. Han hade «Ht från ain spädaste barndom varit afgodad af allno^ea randt omkriog, och de hade på en gång «osett 1 honom tom en vän, ett orakel och en högre mögt.

Dora sade en gång, att han hadc konungsliga anlag, om icke jnat dygder, och jag frågade henne, hvad hon dermed egentligen menade.

- En konong — sade hon — är den^ som år båltre, större, ädlare, sanningsfnllare, mer oberoende af al! småaktighét, som ser högre och ljusare, •om tanker friare och klarare, än hela sin öfriga orogifning, och som handlar efter Gods vilija, på •arama gång som efter sin egen. Den kallar jag en konung, hvar ock ödet må hafva ställt honom, oeh han kan, med sin magt öfver folket, göra mycket godt och Intet ondt, när han blott vill det råtta. — Hvad säger da om Doras konnng? J

Jag måste till min skam roedgifva, att jag af j Axels död var mer nedstämd och modfälld, ån H det höfves en man. Carl åter hade en sorts fe-herenergie midt nmler sin förfärliga sorg. Han hade föresatt sig, att, mötte än livad hinder som ^ helst, Axels sista vilija skulle dock gå i fullbordan. Men, för att slippa krångel med Mühlendorf, presterskapet, prat och sqvaller etc., gick han tyst och hemlighetsfullt, icke bröstgänges, till väga. Han, jag, Berggren och den gamfa klockaren sänkte, natten före Axetä begrafning,ned Amalias lilla kista i clen vidöppna, stora graf-ven, men lade sedan grön mossa och granrisder-öfver, så att hon i den grönklädda griften icke syntes, utan stod helt omärklig på ena sidan, gent emot en annan dylik upphöjning, som endast tycktes vara för prydnadens skull. Det var någonting mer ljuft än hemskt i denna nattliga, dystra förrättning. Så andelig man jag än är, så genomträngd jag 3n kan vara af den öfvertygelaen, att anden i döden lösgör sig från stoftet, så var det ändå, likasom han, den enda qvinna, jag någonsin älskade, tackat mig för att jag nu ändlligen tillredde den bädd, hon så länge väntat på till sina jordiska qvarlefvor, för att i de okända, ljusa landen känna sig fällt lycklig.

Det hela af vår tysta nattliga färd, på årets nldra sista timma, kunde gifut en romanförfattare, af den moderna, fasansiäckande scholan, en härlig bit att tugga på; men både Carl och jng kommo öfverens, att vårt värf var vida mer högtidligt, ljuft och heligt, än hemskt och nuderbart förstämmande. Den gamla griften, der vihemtade Amaiias kista, och dit Axel icke ville ned en gång till, 81 od nu så tom och tyst, likasom sörjde och saknade den sitt dufvapat^ som Axel en gång kallade sig och Amalia, hrilket nu för evigt flydde derlfrån, — tyst och försagd, likasom visste den, att det nu var slut, slut på jorden, slut i griften,med allt, hvad som hetat Löwenstern, att <aldrig mer eu sådan någonsin skulle fora helsning frin gröna jorden till svarta, kalla griften, utan att dess stumma, multnade invånare hädanefter icke hade med jordens vidare att göra, bland If vilka snart sjelfva deras minnen skulle blekna ocli försvinna. De voro så tysta, de gamla, iskalla och grå herrar och frnar, som hår lågo, och, när vi stängde dörren om dem, önskade vi dem J&ng och evig hiila, och Gud vet, lnem som härnäst beträder detta dödtus rum, ty A?cl har gifiit befall-ning, att grafven skali tillmuras och får för ingen vidare begagnas.

Nyårsdagen följde «i \annen till grafven, se* dan jordfästningen dock egt rum, enligt gammal plägsed, i slottets nu mer nystan alldeles förfallna capell. Folket hade dock visat sin tiJIgif-het för sin bortgångna, älskade herre, med att på bästa sätt pryda den lilla gammaldags kyrka» ach medelst viiitergrön och fint granris dölja alla dess otaliga brister. Solen blickade tyst och åitan värma in genom de små rutorna, och de få strålar, som kunde intränga, folie nästan alla på den enkla kistan, prydd med en euda stjerna, med omak rift: Lyser deruppe, och ett h v ilande lejon med

omskrift: Lejonets dygders mod och kärlek. Ailg

ortens herrskaper, alla Ulfsborgs undethafvaode och ändå många flera, sammanträngdes på dennalilla plats* och ändå rådde en tystnad, som nére I den gamla griften. Jag har aldrig förrättat en jordfästning med aamma känslor aom nn. Orden ville icke fram, en lamhet tycktes fatta min tun? ga, och vanan hade förlorat hela sin magt» Med ett ord: jag var mer beklämd och kände mindre den trött, som jag uttalade (till ingen egentligen), an jag det någonsin vid något tillfälle gjort. Alla Aina ord vändes mer till Axel och hans döda stoft, an till himmelen och de kriugstående. Jag kände en tyngd falla utaf mitt bröst, när ceremonien var slut, och u satte oss i gång till kyrkan, der Axels kista varsamt nedsänktes bredvid, — jag vet väl hvt*in — och der sedan denna vcrlds-liga, fneh högst imponerande ceremoni förrättades, att vid en utgången adelig Svensk ätt, när desa sista manliga ättling jordas, familjevapnet krossas på kMau. Carl prestaverade, och, när den stora vapen-kölden, ziiligt målad på glas af 'en Böhmi-k koustuär och en relique från länge sedan grånade tider, när den klang i tusen sinom ttisen bilar på

kistlocket, då först fattade man rätt, huru oändligcn mycket som på en gång var för-» bi för alltid, och icke ett enda öga var fritt från tårar, som framkallades af tusen olika, raång* blandade känslor och slutligen af detta underbara, föga vanliga och mer till den förgångna riddaretiden, äu till vår, hörande bruk.No förmår jag icke saga dig mera! I morgon Smna Carl och jag att bratina en hop papper och utdela alla småsaker, som. tillhört Axel, så att arf-▼ingarne icke skola få en smula af något dylikt att rifva uti, och i öfvermorgon draga vi, hau till norden och jag till södern, med tusen minnen och en evig saknad mer, nn an förr. Skrif mig snart till; jag vill gerna försöka att återkomma till allt, som förr gladde och rörde mfg. Det sker välaf-ven med tiden, som allt, allt förmår. Vale!

Från TV e r ne r.

Och hvad skulle vi väl viilja tillagga? Ieke vill någon ae, hoppas vi (ty då hafva vi tecknat | för dåligt), huru nya egarc af den gamla borgeu

-----nej, tyst dermed! Blotta tanken derpå fir

för legendens uppteckna re sl vidrig, att hatt hop- * pas, det åfven något litet smittat på läsaren.

Det enda, som ännu kunde ega ringaste inter-esse, vore kanske en liten afskedsblick på de ef-terlefvande:.

Dora flyttade för alltid till sin lilla koja och leinuade den aldrig mer, utom vid särdeles vacker årstid och väderlek, då hon tyst och tankfull sag-ta vandrade till kyrkan på kullen, afhörde med nästan lika andakt en god eller tarflig predikan och glömde aldrig att lägga en blomma eller tvåm m m

på den gröna grafven, som äfvenväl Iion visste Iivilken dubbel akatt den gömde.

Den gamla Doctorh reste dagen efter Axels död och sade, när han under hvalfvet steg i vagnen: — Se så, nn sätter jag aldrig mer min fot in* om dessa gamla murar. Kör på!

Och ödet tycktes verkligen gynna denna hans önskan, och ännu en annan: den att få dö, medan han ännu lefde, dö, inan han öfverlefvat sig sjclf och sin stora konst, samt dö, ”hastigt och lustigt, och utan att ligga och qyida många stunder på sjuksängen, ty dylika hade han sett nog", som hat) sade, och slutligen att få dö, medan det än* nu fanns någon, som saknade honom och ärade hans minne. Han bönhördes i allt detta: Rätt-

skaffens, 6om han alltid varit, fann väl himmelen honom mogen, i hvilken stund som helst, och strax på det kommande nya året, med klingande bjeil-ror och frisk trafvare, körde han, ntanatt ana det,

i den öppna vak, der dödenr med öppna armar

\

genast mottog houom; saknad och begråten mer åa de mesta andra meaniskor, helst de, som dö vid hans höga ålder«

Tanten slog sig nn ned i en stad,' sedan hon för aldra sista gängen putsat och skurat det gamla Ulfsborg till arfvingarnes sammankomst dersta-des. Hennes l&de och sista testamente årnudill ~ — ”en obcskriftigt beskedlig och bra piga”, denförut omtalade Cajsa Lisa, som följt henne. Men kanske blir val ett 19:de ännu, ty gumman lefver an och har god helsa.

Carl berättar väl sjelf något om sig framde* let; hvarom icke, är han nu så känd, att ingen mer tänker på honom.

En qvinna fa ans, som, nar hon bland Statstidningens många ihopagömda döda läste:

”Lieutenanten vid Kongl. andra Lifgardet, Friherre Axel von Löwcnstern, död på sin sätesgård Elfsborg i Vcstergötland i en ålder af 30 år. Med honom är den urgamla Löwensternska sligten, så väl på svärdssidan som på qvinnolinieh, utdöd.”

-----som, när hon läste detta, drog ett långt,

men ändå lättande, andetag och sade inom sig:

— ödet vare tack! Nu finns icke på jorden ett enda vittne till min svaghet och min vanära. Nu kan jag med ändå frimodigare panna tala mot la« sten, passionerna och qvinnosvaghet, trampa dess offer under mina fotter och, utan att darra eller frukta, emottaga den gärd, som egnas mig för mina dygder och fullkomligheter. När han icke tyst och hemligt ville lefva för.mig, emVast för mig, så borde hans sista timma slå ju förr dess heldre.

En annan qvinna fanns Hfven, som med yttre lugn och ett mild t, nästan gladt sinne vandrade fram sina uirgdomsdagar, älskad och ärad af alla,tyst och gerna uppfyllande alla sina kära pligter, ja, till och med dem, som voro svåra, alltid nöjd och tacksam for den tillgifvenhet, man aldrig ne-hade henne, aldrig önskande annat, an livad För-oynen och menniskorna gåfvo henne, och som endast någon gång, i nattens tystaste stunder, när hennes lyckliga make slumrade stilla och nöjd vid hennes sida, som endast dd — egnade den tidigt bortgångna en saknadens tår och ett Ijuft, vemodigt minne.

Nu år det slut! Det sista bladet föll--------